Prolog

Belgravia, Londra
3 iulie 1912

— O să rămână o cicatrice urâtă, spuse doctorul, fără să ridice privirea.

Paul râse strâmb.

— Da, dar e de preferat amputării pe care a prorocit-o doamna Preagrijulie aici de faţă.

— Ce glumă bună! pufni Lucy. Eu nu sunt exagerat de grijulie, iar tu... domnule Prostesc-de-Necugetat, lasă-te de glume! Ştii prea bine cât de repede se pot infecta astfel de răni, ca să nu mai vorbim de faptul că, în vremurile astea, trebuie să fii fericit dacă supravieţuieşti. Nu există antibiotice, iar medicii sunt cu toţii nişte cârpaci ignoranţi.

— Mda, vă mulţumesc frumos, spuse doctorul, ungând rana proaspăt cusută cu o pastă maronie.

Ustura ca naiba, iar Paul cu greu îşi putu stăpâni o grimasă. Spera doar să nu fi pătat şezlongul cel bun al lui Lady Tilney.

— N-aveţi dumneavoastră nici o vină.

Paul observă cum Lucy se străduia să pară prietenoasă, încercând chiar să zâmbească. Un zâmbet destul de feroce, dar, la urma urmei, intenţia conta.

— Sunt convinsă că vă daţi toată silinţa, spuse ea.

— Doctorul Harrison este cel mai bun, o asigură Lady Tilney.

— Şi singurul..., murmură Paul.

Era, brusc, incredibil de obosit. În infuzia cu gust dulce, pe care i-o preparase doctorul, trebuie să fi fost şi un somnifer.

— Mai presus de toate, cel mai discret, adăugă doctorul Harrison.

Braţul lui Paul fu bandajat cu o faşă albă ca zăpada.

— Şi, ca să fiu sincer, nu-mi pot imagina ca, în optzeci de ani de-acum încolo, rănile provocate de tăieturi şi de înjunghiere să se trateze altfel de cum le-am tratat eu.

Lucy inspiră adânc, iar Paul ghici deja ce avea să urmeze. Din coafura ei înaltă se desprinse o buclă, pe care, cu o expresie agresivă, Lucy o trecu pe după ureche.

—Da, luat în mare poate nu, însă, dacă bacteriile... deci, acestea sunt nişte microorganisme, care...

— Încetează odată, Luce! o întrerupse Paul. Doctorul Harrison ştie foarte bine ce sunt bacteriile!

Rana încă îl ustura cumplit; în acelaşi timp se simţea aşa de epuizat, încât nu-şi dorea decât să poată închide ochii şi să aţipească puţin. Dar asta n-ar fi făcut decât s-o înfurie şi mai tare pe Lucy. Deşi ochii ei albaştri scânteiau de furie, ascundeau de fapt doar îngrijorare şi - ceea ce era şi mai rău - teamă, iar el ştia bine asta. De dragul ei, Paul trebuia să-şi ascundă atât starea fizică precară, cât şi propria disperare. Aşadar, continuă pur şi simplu să vorbească.

— La urma urmei, nu suntem în Evul Mediu, ci în secolul XX, secolul descoperirilor inovatoare. Primul EKG este deja o descoperire veche, de câţiva ani se cunoaşte deja agentul patogen al sifilisului şi s-a descoperit şi un tratament împotriva acestuia.

— Se vede că cineva a fost foarte atent la orele de mister.

Acum, Lucy arăta de parcă ar fi fost gata să explodeze în orice clipă.

— Frumos din partea ta!

— Iar anul trecut, o anume Marie Curie a primit Premiul Nobel pentru chimie, interveni şi doctorul Harrison.

— Şi ce-a mai inventat ea? Bomba atomică?

— Uneori eşti îngrozitor de incultă. Marie Curie a descoperit radio...

— Ah, ţine-ţi pliscul!

Lucy îşi încrucişase braţele la piept şi-l privea acum furibundă pe Paul, fără să observe privirea mustrătoare a lui Lady Tilney.

— Ţi-aş spune eu unde să-ţi bagi prelegerile în clipa asta! Ai! Fi! Putut! Să fii! Ucis! Eşti atât de amabil să-mi spui cum aş putea să previn această catastrofă fără tine? în momentul acela, vocea îi explodă. Sau cum aş putea să mai trăiesc fără tine?

— Îmi pare rău, prinţesă.

Habar n-avea cât de rău îi părea.

— Pah, făcu Lucy. Nu e nevoie să faci faţa asta de câine bătut.

— N-are nici un rost să vă preocupaţi de ceea ce ar fi putut să fie, copii, spuse Lady Tilney, clătinând din cap, în timp ce-l ajuta pe doctorul Harrison să-şi pună instrumentarul la loc în geantă. A mers totul foarte bine, nu? Paul a avut noroc în nenoroc.

— Doar pentru că ar fi putut fi mai rău de-atât nu înseamnă că a mers totul bine! strigă Lucy. N-a mers nimic bine, absolut

nimic! Ochii i se umplură de lacrimi, iar lui Paul aproape i se frângea inima privind-o. Suntem deja de trei luni aici şi nu am reuşit nimic din ceea ce ne-am propus, ba dimpotrivă: am înrăutăţit situaţia! Aveam, în sfârşit, nenorocitele alea de hârtii şi Paul le-a dat. Aşa, pur şi simplu!

— Poate că m-am pripit puţin. Îşi lăsă capul să-i cadă pe pernă. Dar, în acel moment, am simţit pur şi simplu că fac ce trebuie.

Şi anume din pricină că exact în nenorocitul ăla de moment fusese la un pas de moarte. Nu lipsise mult ca lama spadei lordului Alastair să-l lichideze. Dar asta n-avea voie sub nici o formă să-i povestească lui Lucy. Dacă l-am avea pe Gideon de partea noastră, ar mai exista o şansă. De îndată ce va citi hârtiile, va înţelege care ne sunt intenţiile. Spera el.

— Însă, nici noi nu ştim exact ce e scris în hârtiile alea! Poate că e ceva cifrat sau... of, şi nici măcar nu ştii exact ce i-ai dat lui Gideon, zise Lucy. Lordul Alastair ţi-ar fi putut aduce orice: facturi vechi, scrisori de dragoste, foi albe...

La asta se gândise şi Paul de mult, dar faptul era deja consumat.

— Uneori trebuie să mai ai şi un pic de încredere, murmură el, dorindu-şi ca lucrul pe care tocmai îl spusese să fi fost valabil şi pentru el.

Chiar mai mult decât gândul că era foarte posibil să-i fi dat lui Gideon nişte hârtii fără valoare îl tortura varianta că băiatul s-ar fi putut duce cu acele hârtii direct la Contele de Saint-Germain. Asta ar fi însemnat că şi-ar fi jucat ultima carte. Dar Gideon spusese că o iubea pe Gwendolyn, iar felul în care o spusese fusese cumva... convingător.

„Mi-a promis”, vru Paul să spună, dar nu reuşi decât să şoptească ceva ininteligibil. Şi oricum ar fi fost o minciună. Căci nu apucase să audă răspunsul lui Gideon.

— A fost o idee prostească să ne dorim să colaborăm cu Alianţa florentină, o auzi pe Lucy zicând. Ochii i se închiseră. Indiferent ce preparat îi administrase doctorul Harrison, efectul era extrem de rapid. Da, ştiu, continuă Lucy. A fost ideea mea prostească. Ar fi trebuit să luăm noi înşine problema în mână.

— Copii, dar voi nu sunteţi nişte ucigaşi, spuse Lady Tilney.

— Credeţi că e vreo diferenţă morală între a ucide pe cineva cu propriile mâini şi doar a ordona cuiva uciderea?

Lucy oftă adânc şi, deşi Lady Tilney o contrazise cu vehemenţă („Fetiţo, nu mai spune aşa ceva! Doar nu aţi ordonat uciderea nimănui; n-aţi făcut decât să daţi mai departe nişte informaţii!“), păru deodată greu de îmbărbătat.

— Am făcut greşit absolut tot ce se putea face greşit, Paul. În trei luni, nu am făcut decât să irosim o grămadă de timp şi banii lui Lady Margret şi să implicăm în povestea asta mult prea mulţi oameni.

— Sunt banii lordului Tilney, o corectă Lady Tilney. Ai fi uimită dacă ai afla pe ce altceva îşi aruncă el banii. Cursele de cai şi dansatoarele sunt doar lucrurile cele mai nevinovate - nici nu va observa puţinul pe care l-am folosit pentru noi. Şi, dacă ar face-o, atunci ar trebui să fie destul de gentleman să nu scoată nici o vorbă despre asta.

— Iar eu, personal, aş fi fost dezamăgit dacă nu aş fi fost implicat, îi reasigură doctorul Harrison şi mustăci. Viaţa mea tocmai devenea foarte plicticoasă. La urma urmei, nu dai chiar în fiecare zi peste nişte călători în timp, care vin din viitor şi ştiu totul mult mai bine. Şi, fie vorba între noi, stilul de conducere al domnilor de Villiers şi Pinkerton-Smythe chiar te forţează să organizezi o revoltă în secret.

— Întocmai, spuse Lady Tilney. Acest egoist de Jonathan şi-a ameninţat soţia c-o va încuia în casă dacă va mai continua să simpatizeze cu sufragetele. Apoi imită o voce bărbătească morocănoasă: „Ce-o să mai urmeze acum? Drept de vot pentru câini?“

— Păi, ăsta este şi motivul pentru care l-aţi ameninţat c-o să-l pălmuiţi, spuse doctorul Harrison. Apropo, acela a fost un ceai la care nu m-am plictisit.

— Dar nu a fost deloc aşa. Eu am spus doar că nu pot garanta pentru ce va face mâna mea dreaptă în secunda următoare, dacă mai continuă să scoată asemenea inepţii.

— Dacă mai continuă să scoată asemenea tâmpenii, ar fi fost termenul mai potrivit, o corectă doctorul Harrison. Ştiu asta atât de exact deoarece m-a impresionat în mod deosebit.

Lady Tilney râse şi-i oferi braţul doctorului.

— Am să vă conduc, doctore Harrison.

Paul încercă să deschidă ochii şi să se ridice, pentru a-i mulţumi doctorului. Nu reuşi nici una, nici alta.

— Vă... mţ...esc, bolborosi el cu ultimele puteri.

— Ce dracului i-aţi pus în băutura pe care i-aţi dat-o? strigă Lucy după doctorul Harrison.

Acesta se opri în uşă şi se întoarse către ea.

— Doar câteva picături de tinctură de morfină. Complet inofensiv!

Dar Paul nu mai auzi răcnetele revoltate ale lui Lucy.

30 martie 1916

Parola zilei: „Potius sero quam numquam."

(Titus Livius)

Deoarece, conform sursei noastre din Serviciile Secrete, Londra aştepta în zilele următoare noi atacuri aeriene din partea escadronului german de marină, am decis să aplicăm cu efect imediat protocolul de siguranţă de gradul unu. Cronograful va fi plasat pe durată nedeterminată în arhivă, iar Lady Tilney, fratele meu Jonathan şi cu mine vom elipsa împreună de acolo, pentru a reduce la trei ore timpul alocat zilnic în acest scop. Călătoriile în secolul al XIX-lea nu ar trebui să creeze vreo problemă în această incintă; rareori a stat cineva acolo pe timpul nopţii, iar în Anale nu apare nici o consemnare despre vreo vizită din viitor, motiv pentru care se poate trage concluzia că prezenţa noastră nu a fost niciodată observată.

Aşa cum era de aşteptat, Lady Tilney nu a fost de acord să se abată de la rutina ei cotidiană, şi, conform propriilor ei spuse, nu a putut găsi „nici o logică în raţionamentul nostru", însă, în cele din urmă, a trebuit să se supună deciziei Marelui nostru Maestru. Războiul cere, nu-i aşa, măsuri speciale.

Elipsarea din această după-amiază în anul 1851 a decurs apoi surprinzător de paşnic, poate şi pentru că grijulia mea consoartă ne-a dat inegalabilele ei prăjiturele pentru ceai, iar noi am evitat teme de discuţie precum dreptul de vot pentru femei, având probabil încă proaspete în amintire dezbaterile aprinse din alte ocazii. E drept că Lady Tilney a regretat că nu am putut merge la Expoziţia Mondială din Hyde Park, însă, cum şi noi am regretat la fel de mult ca dânsa acest lucru, nu am ajuns să ne certăm.

Cu propunerea ca, de a doua zi, să ne ocupăm timpul cu partide de poker, Lady Tilney ne-a arătat totuşi până la urmă latura dumneaei excentrică.

Vremea astăzi: burniţă uşoară pe o temperatură primăvăratică de 16 grade Celsius.

A consemnat:
Timothy de Villiers, Cercul Iniţiaţilor

Unu

Vârful săbiei era îndreptat direct înspre inima mea, iar ochii ucigaşului meu semănau cu două găuri negre, care ameninţau să înghită tot ce le-ar fi stat în cale. Ştiam că nu aveam nici o scăpare. M-am mişcat greoi şi am făcut câţiva paşi împiedicaţi îndărăt.

Bărbatul m-a urmat.

— Voi şterge de pe faţa pământului ce nu este dorit de Dumnezeu! Pământul va musti de sângele tău!

îmi stăteau pe limbă cel puţin două observaţii referitoare la aceste cuvinte atât de patetic horcăite (Să mustească pământul - ALO? Acolo era podea din gresie!), însă, din cauza panicii imense, nu am reuşit să rostesc nici un cuvânt. Tipul oricum nu părea că mi-ar fi apreciat simţul umorului în contextul dat. Sau în oricare alt context.

M-am mai dat un pas înapoi clătinându-mă şi m-am lovit cu spatele de perete. Adversarul meu izbucni într-un râs zgomotos. Mda, poate că avea totuşi simţul umorului, dar unul un pic diferit de al meu.

— Acum ai să mori, demone! strigă el şi-şi împlântă sabia în pieptul meu, fără alte formalităţi.

Am sărit în sus ţipând. Eram leoarcă de transpiraţie şi mă durea inima, ca şi cum ar fi fost într-adevăr străpunsă de lama unei săbii. Ce vis tâmpit! De fapt - de ce mă miram oare?

Evenimentele din ziua precedentă (şi din zilele anterioare ei) nu prea reprezentaseră condiţiile ideale pentru a te cuibări confortabil sub păturică şi a dormi somnul celor drepţi. Lucrurile stăteau mai degrabă în aşa fel, încât prin creier îmi colcăiau gânduri nedorite precum nişte plante carnivore care se tot înmulţeau agresiv. Gideon n-a făcut decât să se prefacă. Nu mă iubeşte.

„Probabil că oricum nu trebuie să facă prea multe eforturi ca să i se arunce fetele la picioare”, îmi suna în minte, iar şi iar, vocea suavă şi gravă a contelui de Saint-Germain. Şi: „Nimic nu este mai uşor de anticipat decât reacţia unei femei îndrăgostite”.

Zău? Şi cam cum reacţionează o femeie îndrăgostită care a aflat că a fost minţită şi manipulată? Corect: stă de vorbă ore în şir la telefon cu prietena ei cea mai bună, după care rămâne trează pe întuneric şi se întreabă de ce dracu' a căzut victimă tipului ăstuia, plângând, în acelaşi timp, de dorul lui, mai-mai să-şi dea duhul... - într-adevăr, uşor de anticipat.

Cifrele luminoase ale ceasului deşteptător de lângă patul meu arătau ora 3.10, ceea ce însemna că reuşisem totuşi să aţipesc şi chiar să dorm mai bine de două ore. Cineva - mama? - probabil că intrase în cameră şi mă învelise, căci eu nu-mi mai aminteam decât cum mă chircisem în pat cu genunchii la piept, ascultând cum îmi bate inima într-un ritm mult prea rapid.

Ciudat, totuşi, că o inimă zdrobită mai putea încă să bată.

— Se simte ca şi cum ar fi făcută numai din aşchii ascuţite, care mă sfâşie pe interior şi mă fac să sângerez! încercasem eu să-i descriu lui Leslie starea inimii mele (OK, asta suna aproape la fel de patetic ca spusele tipului horcăitor din visul meu, însă uneori, adevărul este, într-adevăr, cumva... chicios).

Iar Leslie îmi spusese compătimitoare:

— Ştiu exact cum te simţi. Când Max a terminat-o cu mine, şi eu am crezut la început că am să mor de-atâta suferinţă. Şi anume din motiv că mai multe organe interne îmi vor ceda. Căci e un sâmbure de adevăr în toate vorbele alea care spun că dragostea îţi afectează rinichii, îţi atacă stomacul, îţi frânge inima, îţi strânge pieptul ca-ntr-o menghină şi... ăăă... şi-ţi mănâncă ficatul precum un vierme. Însă, în primul rând, toate astea trec, în al doilea rând, nu e pierdută chiar orice speranţă, aşa cum crezi tu, şi-n al treilea rând, inima ta nu e de sticlă.

— Piatră, nu sticlă, am corectat-o eu suspinând. Inima mea este o piatră preţioasă, pe care Gideon a sfărâmat-o în mii de aşchii, exact ca în viziunea mătuşii Maddy.

— Sună destul de tare, dar - nu! în realitate, inimile sunt făcute din cu totul alt material. Mă poţi crede pe cuvânt. Leslie îşi drese glasul, iar tonul vocii îi deveni absolut solemn, ca şi cum urma să-mi dezvăluie marele secret al istoriei omenirii. Este

vorba despre un material mult mai dur, mai incasabil şi mai maleabil, căruia îi poţi da mereu altă formă. Produs după o reţetă secretă. Şi-şi mai drese glasul o dată, pentru a spori suspansul. Eu mi-am ţinut involuntar respiraţia. Ca şi marţipanul! îmi aduse Leslie la cunoştinţă.

— Marţipan?

Pentru o clipă, m-am oprit din suspinat şi am schiţat un zâmbet.

— Da, marţipan! repetă Leslie la cel mai serios mod posibil. Chestia aia delicioasă făcută din multe, multe migdale.

Aproape că era să încep să chicotesc. Apoi însă mi-am dat din nou seama că eram, totuşi, cea mai nefericită fată din lume, şi am spus, trăgându-mi nasul:

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci Gideon a muşcat o bucată din inima mea! Şi a mâncat şi toată glazura de ciocolată în care era învelită. Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat când...

Înainte să o pot lua de la capăt, Leslie suspină astfel încât s-o pot auzi.

— Gwenny, nu-mi face plăcere s-o spun, dar scânceala ta nu-i este nimănui de folos. Trebuie să-ncetezi!

— N-o fac intenţionat, am asigurat-o eu. Dau pe dinafară de atâta of şi-amar. În prima secundă eram cea mai fericită fată din lume, şi-apoi îmi spune că...

— OK, Gideon s-a purtat ca un nenorocit, mă întrerupse Leslie imediat. Chiar dacă nu înţeleg de ce. Adică, alo? De ce ar trebui să fie fetele îndrăgostite mai uşor de manipulat? Eu aş spune că lucrurile stau exact pe dos. Fetele îndrăgostite sunt ca nişte bombe cu ceas. Nu poţi şti niciodată ce vor face în momentul următor. Aşa că Gideon şi prietenul lui şovin, contele, s-au înşelat amarnic.

— Eu chiar am crezut că mă iubeşte. Să descopăr că doar s-a prefăcut este aşa de...

Nedrept? Sinistru? Nici un cuvânt nu părea să-mi poată descrie îndeajuns de exact sentimentele.

— Ah, scumpo! în alte circumstanţe aş fi fost de acord să te las săptămâni la rând de-acum încolo să te scalzi în propria-ţi nefericire. Însă, în momentul de faţă, pur şi simplu nu-ţi poţi permite asta. Ai nevoie de această energie pentru altele. Ca să supravieţuieşti, de exemplu. Leslie suna neobişnuit de severă. Aşa că, adună-te odată, pentru Dumnezeu!

— Asta a spus şi Xemerius. Înainte s-o şteargă şi să mă lase singură.

— Micul monstru invizibil are dreptate! Trebuie să ne păstrăm mintea limpede acum şi să punem cap la cap toate faptele. Puh, ce mai e şi asta? Aşteaptă, trebuie să deschid fereastra, Bertie tocmai a tras unul dintre vânturile lui care te anesteziază pur şi simplu... Câine rău! Unde rămăsesem? Da, exact, trebuie să aflăm ce a ascuns bunicul tău în casă. Tonul vocii lui Leslie deveni mai ridicat. Raphael s-a dovedit a fi destul de folositor, aş spune. Poate că nu e chiar aşa de prost pe cât s-ar crede.

— Dacă tu crezi asta înseamnă că aşa e.

Raphael era fratele mai mic al lui Gideon, care mergea de curând la aceeaşi şcoală cu noi. El descoperise că acea „ghicitoare” pe care mi-o lăsase bunicul consta, de fapt, dintr-o serie de coordonate geografice, care duceau direct la casa noastră.

— Eu sunt foarte curioasă să aflu cât ştie Raphael despre secretele Gardienilor şi despre călătoriile în timp ale lui Gideon.

— Probabil că mai mult decât s-ar bănui, spuse Leslie. În orice caz, mi-a crezut povestea, căci se pare că aceste jocuri-mis- ter ar fi momentan cea mai la modă nebunie în Londra. Dar a fost destul de inteligent să nu pună întrebări. Aici, Leslie făcu o pauză. Are ochi destul de frumoşi.

— Aşa e. Ochii erau într-adevăr frumoşi, ceea ce-mi amintea că şi Gideon avea ochi identici. Verzi, cu gene dese şi negre.

— Nu că m-ar impresiona în vreun fel, e doar o constatare...

„M-am îndrăgostit de tine.“ Gideon spusese asta aşa de

serios, privindu-mă drept în ochi. Iar eu privisem într-o parte, crezând fiecare cuvânt! Lacrimile începură să-mi curgă din nou şi abia mai auzeam ce spunea Leslie.

— ... dar sper că este o scrisoare lungă sau un fel de jurnal, în care bunicul tău îţi explică tot ceea ce alţii îţi tăinuiesc, şi chiar mai mult de-atât. Astfel, nu va mai trebui să mai bâjbâim mult prin întuneric şi vom putea, în sfârşit, să facem un plan adevărat...

Astfel de ochi ar trebui să fie interzişi. Sau ar trebui dată o lege, conform căreia băieţii cu ochi aşa de frumoşi să nu aibă voie să umble pe stradă decât cu ochelari de soare. Cu excepţia celor care au, drept contrapondere, urechi clăpăuge imense sau ceva de genul ăsta...

— Gwenny? Iar te-ai pus pe bocit? Leslie suna acum de parcă ar fi fost doamna Counter, profesoara noastră de geografie, când îi spunea cineva că şi-a uitat tema pentru acasă. Scumpo, nu e bine ce faci! Trebuie să încetezi să-ţi răsuceşti acest pumnal în piept, iar şi iar! Trebuie să...

— Rămânem cu capul pe umeri! Ai dreptate.

Deşi îmi venea greu, am încercat să înăbuş amintirea ochilor lui Gideon şi să dau vocii mele o undă de siguranţă. La urma urmei, îi datoram asta lui Leslie, căci ea era cea care mă sprijinea de zile întregi fără să cârtească. Astfel, înainte să închidă, a trebuit neapărat să-i mai spun cât de bucuroasă eram că o aveam. (Chiar dacă, spunând asta, am început iar să plâng niţel, de data asta însă de emoţie.)

— Şi eu la fel! mă asigură Leslie. Ce plictisitoare ar fi viaţa mea fără tine.

Când a închis, mai era puţin şi se făcea miezul nopţii şi chiar m-am simţit ceva mai bine pentru câteva clipe. Acum însă, la trei şi zece, mi-aş fi dorit s-o fi putut suna din nou ca să rumegăm totul încă o dată.

Eu nu prea mă văitām din fire, doar că era pentru prima oară în viaţa mea că suferеam din dragoste. Adică, sufeream aşa, pe bune, din dragoste. Genul ăla de suferinţă care doare rău de tot. Toate celelalte probleme erau departe şi uitate. Chiar şi supravieţuirea trecuse în plan secund. Sincer: pe moment, gândul morţii nici nu era chiar aşa de neplăcut. La urma urmei, nu aş fi fost prima care ar fi murit de inimă albastră, aveam chiar cea mai selectă companie: mica sirenă, Julieta, Pocahontas, dama cu camelii, Madama Butterfly - şi-acum, eu, Gwendolyn Shepherd. Partea bună era că puteam să renunţ la faza cu pumnalul (dramatic), căci, aşa de mizerabil cum mă simţeam, probabil că eram de mult bolnavă de oftică, din care se murea mult mai artistic. Palidă şi frumoasă precum Albă ca Zăpada, aveam să zac în patul meu, cu părul răsfirat pe pernă. Gideon avea să îngenuncheze la căpătâiul meu şi să regrete amarnic ceea ce făcuse, când eu aveam să-mi murmur ultimele cuvinte...

Însă, înainte de asta, aveam nevoie urgentă la toaletă.

Ceai de mentă cu zahăr din belşug şi lămâie era, în familia noastră, un fel de leac contra mâhnirii, iar eu băusem o carafă întreagă. Mama mea îşi dăduse seama de îndată ce intrasem pe

uşă că nu mi-era bine. N-a fost chiar aşa mare chestie, căci, de atâta plâns, oricum arătam precum un iepure albinos. Era clar că nu m-ar fi crezut dacă i-aş fi spus că, pe drumul de întoarcere de la cartierul general al Gardienilor, a trebuit să toc nişte ceapă în limuzină, scuza propusă de Xemerius.

— Ţi-au făcut ceva nenorociţii ăia de Gardieni? Ce s-a întâmplat? mă întrebase ea, reuşind cu măiestrie să fie, simultan, şi compătimitoare, şi incredibil de furioasă. Am să-l omor pe Falk, dacă...

— Nu mi-a făcut nimeni nimic, mamă, mă grăbisem eu s-o asigur. Şi nu s-a întâmplat nimic.

— Vezi să nu te creadă! De ce n-ai spus minciuna cu ceapa? Nu m-asculţi niciodată, spusese Xemerius, tropăind cu ghearele pe podea.

Era un gargui mic de piatră, cu urechi mari, aripi de liliac, o coadă lungă şi solzoasă ca de dragon şi două corniţe mititele pe un cap ca de pisică. Din păcate, era doar pe jumătate la fel de dulce pe cât arăta, şi nimeni nu mai putea, în afară de mine, să-i audă comentariile obraznice şi să riposteze pe măsură. Faptul că puteam să văd demoni gargui şi alte astfel de năluci şi chiar să vorbesc cu ele din fragedă pruncie era doar una dintre bizarele însuşiri cu care eram nevoită să trăiesc. Cealaltă era chiar şi mai bizară, eu însămi aflând despre ea abia în urmă cu aproape două săptămâni, şi anume că aparţineam unui cerc - secret! - de doisprezece călători în timp şi că trebuia să fac zilnic câte un salt te miri unde în trecut. De fapt, acest blestem, pardon, har, al călătoritului în timp ar fi trebuit s-o năpăstuiască pe verişoara mea, Charlotte, care ar fi fost mult mai potrivită, însă, în cele din urmă, se constatase că eu eram nătăfleaţa. Ceea ce ar fi trebuit să-mi fie clar de la bun început, căci eu picam de fiecare dată de păcălici, la figurat vorbind. Când trăgeam bileţele la şcoală pentru Secret Santa, eu eram cea care picam să cumpăr cadou învăţătoarei (să-mi spuneţi şi mie, vă rog, cam ce se poate dărui unei învăţătoare?), când aveam bilete la concert, era clar că mă îmbolnăveam (uneori mai făceam asta şi în vacanţe), iar când îmi doream în mod deosebit să arăt foarte bine, îmi ieşea un coş în frunte, aşa de mare, de parcă aş fi avut un al treilea ochi. Călătoriile în timp s-ar putea, la prima vedere, să nu prea poată fi comparate cu apariţia unui coş în frunte, şi pot părea chiar ceva haios, pentru care ai fi de invidiat, dar lucrurile nu stau

aşa. Ele sunt mai degrabă agasante, enervante şi periculoase. Şi încă ceva: dacă nu aş fi moştenit acest talent imbecil, nu l-aş fi cunoscut nici pe Gideon, ceea ce ar fi însemnat că inima mea - din marţipan sau nu - ar fi fost încă întreagă. Nenorocitul ăsta era şi el unul dintre cei doisprezece călători în timp. Unul dintre puţinii care mai erau încă în viaţă. Pe ceilalţi nu-i puteam întâlni decât în trecut.

— Ai plâns, constatase mama.

— Vezi, ţipase Xemerius. Acum te stoarce ca pe o lămâie şi n-o să te mai scape din ochi, şi-o să se ducă pe apa sâmbetei vânătoarea noastră de comori din noaptea asta.

Îi adresasem o grimasă prin care să-i dau de înţeles că sigur nu-mi ardea să plec la vânătoare de comori în acea noapte. Mă rog, aşa cum se poate adresa o grimasă unor prieteni invizibili, dacă nu doreşti ca ceilalţi să te ia de nebună deoarece vorbeşti singură.

— Zi că ai vrut să-ţi încerci spray-ul cu piper şi că ţi-ai dat din greşeală în ochi, croncănise năluca.

Însă mă simţisem prea epuizată ca să mai pot minţi. O privisem pe mama cu ochi plânşi şi încercasem, pur şi simplu, să-i spun adevărul. Dar nu integral.

— E doar... o indispoziţie... dar e... din cauză de... - ştii tu, probleme de-ale fetelor.

— Of, iubito...

— Dacă o să vorbesc cu Leslie la telefon, o să mă simt mai bine.

Spre marea mea uimire, şi-a lui Xemerius deopotrivă, mama se mulţumise cu această explicaţie. Îmi făcuse ceai, adusese pe noptieră carafa împreună cu cana mea preferată cu buline, mă mângâiase pe cap, apoi mă lăsase în pace. Renunţase chiar şi să mă atenţioneze asupra orei („Gwen! Este trecut de zece, stai deja de patruzeci de minute la telefon! Doar vă vedeţi şi mâine la şcoală!“). Uneori chiar era cea mai bună mamă din lume.

Mi-am aruncat picioarele peste marginea patului oftând şi m-am dus spre baie clătinându-mă. O boare rece m-a atins.

— Xemerius? Eşti aici? am întrebat eu nu foarte tare şi am pipăit după întrerupătorul de lumină.

— Depinde. Xemerius se bălăngănea atârnat cu capul în jos de lampa de pe hol şi clipi în lumină. Doar dacă nu te transformi iar într-o fântână de interior! Vocea-i era piţigăiată şi plângă-

cioasă de câte ori mă imita - şi, din păcate, mă imita bine. „Şi-apoi a spus că n-are habar despre ce vorbesc, şi eu am spus da sau nu, şi el a zis da, dar te rog să nu mai plângi...“ Suspină teatral. Fetele chiar sunt categoria umană cea mai obositoare posibil. Imediat după funcţionarii financiari pensionaţi, vânzătoarele din magazinele de ciorapi şi preşedinţii asociaţiilor grădinarilor amatori.

— Nu-ţi pot garanta nimic.

Am vorbit în şoaptă, ca să nu-mi trezesc restul familiei.

— Cel mai bine ar fi să nu vorbim despre ştii-tu-cine, căci altfel... ştii tu... se porneşte iar fântâna de interior.

— Oricum n-aş mai putea suporta să-i aud numele. Facem şi noi, în sfârşit, ceva util? Cum ar fi, de exemplu, să găsim o comoară?

Să dorm ar fi putut fi ceva şi mai util, dar, din păcate, eram iar trează.

— Din partea mea, putem începe să căutăm. Dar mai întâi mă duc să scap de ceai.

— Hă?

Am arătat înspre baie.

— Aha, făcu Xemerius. Te aştept aici.

În oglinda de la baie arătam mult mai bine decât m-aş fi aşteptat. Din păcate, nici urmă de tuberculoză. Doar pleoapele-mi erau un pic umflate, ca şi cum aş fi pus prea mult fard roz.

— De fapt, pe unde ai umblat tot timpul ăsta, Xemerius? am întrebat eu când am revenit pe hol. Nu cumva la...?

— La cine? Xemerius făcu o faţă ofensată. Mă întrebi cumva de persoana al cărui nume nu am voie să-l pronunţ?

— Hmm, da.

Tare mi-aş fi dorit să ştiu ce făcuse Gideon în acea seară. Cum se prezenta rana de la braţ? Vorbise cumva cu cineva despre mine? Ceva de genul: „Nu e decât o uriaşă neînţelegere. Bineînţeles c-o iubesc pe Gwendolyn. Nu m-am prefăcut nici o secundă.”

— Nee, nee, n-ai să mă păcăleşti. Xemerius îşi întinse aripile şi coborî în zbor pe podea. Cum stătea aşa, în faţa mea, abia dacă-mi ajungea la genunchi. Nici măcar nu am fost plecat. Am inspectat cu atenţie casa. Dacă există cineva care poate găsi această comoară, atunci eu sunt acela. Şi asta pentru că nici unul dintre voi nu este în măsură să treacă prin ziduri. Sau să

răscolească prin sertarele comodei bunicii tale fără să fie descoperit.

— Trebuie să fie şi nişte avantaje în a fi invizibil, am spus eu, renunţând să comentez faptul că Xemerius nu avea cum să răscolească nimic, căci, cu ghearele lui de fantomă, nici măcar nu putea deschide sertarul unei comode. Nici o fantomă pe care o cunoscusem până în acel moment nu era capabilă să mişte obiecte. Unora dintre ele nu le ieşea nici măcar o boare de aer rece. Dar tu ştii, cred, că nu căutăm nici o comoară, ci doar un indiciu de la bunicul meu, care să ne ajute să mergem mai departe?

— Casa e plină de tot felul de nimicuri în care se pot ascunde comori. Ca să nu mai vorbim de toate posibilele ascunzători, continuă Xemerius nestingherit. Zidurile de la primul etaj sunt parţial duble, între ele aflându-se culoare, care e clar că nu au fost gândite pentru persoane cu dosuri grase, aşa înguste cum sunt.

— Serios? Eu nu descoperisem încă acele culoare. Şi cum se intră?

— În majoritatea camerelor, peste uşile de acces s-a pus, pur şi simplu, tapet, dar tot mai există o cale de acces din dulapul încastrat al strămătuşii tale şi încă una, în spatele bufetului masiv din sufragerie. Şi în bibliotecă, una ascunsă clasic în spatele unui raft de cărţi rotativ. Din bibliotecă există şi o legătură cu casa scărilor din locuinţa domnului Bernhard şi încă una care duce sus, la al doilea etaj.

— Ceea ce ar explica de ce apare mereu domnul Bernhard aşa, ca din pământ, am murmurat eu.

— Şi asta încă nu e tot: în hornul cel mare de pe peretele casei de la numărul 83 există o scară care duce până pe acoperiş. De la bucătărie nu se mai ajunge în luminator, hornul este zidit, dar în dulapul din peretele de la capătul holului de la primul etaj există un oblon prin care ar încăpea şi Moş Crăciun. Sau ciudatul vostru valet.

— Sau coşarul.

— Nu mai spun de pivniţă! Xemerius se comporta ca şi cum nu mi-ar fi auzit obiecţia. Crezi că vecinii voştri ştiu că există o uşă secretă către casa lor? Şi că sub pivniţa lor mai e o pivniţă? Desigur că nu trebuie să-ţi fie frică de păianjeni dacă vrei să cauţi ceva acolo.

— Atunci, mai bine căutăm în altă parte, am spus eu repede, uitând să mai vorbesc în şoaptă.

— Dacă am şti ce căutăm, ar fi, desigur, mult mai simplu. Xemerius se scărpină în barbă cu una dintre labele din spate. Aşa, ar putea practic să fie orice: crocodilul împăiat din colaterală, sticla de scotch din spatele cărţilor din bibliotecă, legătura de scrisori din compartimentul secret al secreterului mătuşii tale, lada din cavitatea zidăriei...

— O ladă în zidărie? l-am întrerupt eu. Şi ce era aia „colaterală”?

Xemerius dădu din cap.

— Oh, cred că ţi-ai trezit fratele.

M-am răsucit. Nick, fratele meu de doisprezece ani, stătea în uşa camerei lui, scărpinându-se cu ambele mâini prin părul roşcat ciufulit.

— Cu cine vorbeşti, Gwenny?

— E miezul nopţii, am şoptit eu. Du-te înapoi la culcare, Nick.

Nick mă privi nedumerit, iar eu vedeam efectiv cum devenea cu fiecare secundă mai treaz.

— Despre ce ladă din zidărie vorbeai?

— Eu... voiam s-o caut, dar cred că e mai bine să aştept până ce se luminează.

— Prostii! spuse Xemerius. Eu văd în întuneric ca o... să zicem... buhă. Şi-apoi, nu prea cred că poţi să scotoceşti prin casă când sunt toţi treji. Asta dacă nu te deranjează să ai şi mai mulţi spectatori.

— Am o lanternă de buzunar, spuse Nick. Ce e în ladă?

— Nu ştiu exact. Am cumpănit o clipă. Posibil să fie ceva de la bunicul.

— Oh, spuse Nick, arătându-se interesat. Şi cam unde ar fi ascunsă lada asta?

M-am uitat la Xemerius întrebător.

— Am văzut-o în culoarul lateral secret din spatele tipului gras şi bărbos călare, spuse Xemerius. Dar cine ascunde oare secrete... ăăă... comori într-o banală ladă? Mie crocodilul mi se pare mult mai promiţător. Cine ştie cu ce-o fi umplut? Eu sunt de părere să-l spintecăm.

Cum eu făcusem deja cunoştinţă cu crocodilul, am fost împotrivă.

— Să căutăm mai întâi în ladă. Cavitate nu sună chiar rău.

— Plictisitooooor! se răţoi Xemerius. Probabil că vreunul dintre strămoşii tăi şi-a ascuns acolo tutunul de pipă de frica babacilor... sau... Se părea că-i trecuse prin cap o idee care-l binedispuse, căci rânji deodată. ... sau rămăşiţele cadavrului ciopârţit al vreunei servitoare necuviincioase.

— Lada se află în culoarul secret din spatele tabloului stră-stră-străunchiului Hugh, l-am lămurit eu pe Nick. Dar...

— Mă duc repede să aduc lanterna! spuse fratele meu, răsucindu-se pe călcâie.

Am suspinat.

— Ce-ai de suspini iar? Xemerius îşi dădu ochii peste cap. N-are nimic dacă vine şi el.

Îşi desfăcu aripile.

— Mă duc să dau repede o tură, să văd dacă ceilalţi membri ai familiei sunt adânciţi în somn. Doar nu vrem să fim descoperiţi de mătuşa ta cea cu nasul ascuţit când vom găsi diamantele.

— Ce diamante?

— Gândeşte pozitiv! mai spuse Xemerius luându-şi zborul. Ce ţi-ar plăcea mai mult? Diamante sau rămăşiţele descompuse ale servitoarei necuviincioase? Totul e doar o chestiune de perspectivă. Ne vedem la unchiul gras cu iapa.

— Vorbeşti cu un spirit?

Nick apăruse din nou în spatele meu, stinse lumina de pe hol şi aprinse lanterna de buzunar. Am confirmat dând din cap. Nick nu pusese niciodată la îndoială faptul că puteam să văd fantome, dimpotrivă. Încă de când avea patru ani (iar eu opt), mă apărase cu vehemenţă când cineva nu voia să mă creadă. Mătuşa Glenda, de exemplu. Se isca ceartă de fiecare dată când mergea cu noi la Harrods, iar eu stăteam de vorbă cu domnul Grizzle, portarul amabil în uniformă. Cum domnul Grizzle era mort de cincizeci de ani, desigur că nu putea nimeni să înţeleagă pe deplin de ce mă opream şi începeam să vorbesc despre Windsori (domnul Grizzle era un admirator fervent al reginei) şi despre vremea prea umedă de iunie (starea vremii era a doua cea mai dragă temă de discuţie a domnului Grizzle). Unii râdeau, alţii găseau imaginaţia copiilor „dumnezeiască” (remarcă pe care ţineau, de cele mai multe ori, s-o accentueze ciufu- lindu-mi părul), mai erau şi unii care doar clătinau din cap, dar nimeni nu se ambala aşa de tare ca mătuşa Glenda. Jenată, încerca să mă tragă mai departe, se pornea a mă ocărî când îmi

înfigeam picioarele în podea, spunea că ar fi trebuit să iau exemplu de la Charlotte (care, că veni vorba, era şi pe-atunci atât de perfectă, că nici măcar o agrăfioară din păr nu i se mişca de la locul ei) şi - lucrul cel mai mârşav - mă ameninţa cu privarea de desert. Însă, deşi chiar îşi punea în aplicare ameninţările (iar mie îmi plăcea desertul sub orice formă, chiar şi cea de compot de prune), nu mă lăsa inima să-l ignor pe domnul Grizzle. De fiecare dată, Nick încerca să mă ajute, implorând-o pe mătuşa Glenda să-mi dea drumul, căci domnul Grizzle nu ar fi avut cu cine altcineva să tăifăsuiască; de fiecare dată, mătuşa Glenda îl scotea cu dibăcie din luptă, spunându-i cu un glas mieros: „Of, micuţule Nick, când ai să-nţelegi odată că sora ta nu vrea decât să se dea mare? Nu există fantome! Sau vezi tu vreuna pe-aici?“

De fiecare dată, Nick trebuise să clatine trist din cap, iar mătuşa Glenda zâmbea triumfătoare. În ziua în care a hotărât să nu ne mai ia niciodată cu ea la Harrods, Nick îşi schimbase, în mod surprinzător, tactica. Mititel şi bucălat cum era (ah, era aşa de drăgălaş când era copilaş şi gângăvea aşa de dulce!), se postă în faţa mătuşii Glenda şi ţipă: „Ştii ce tocmai mi-a spus domnul Grizzle, tanti Glenda? A spus că eşti o vrăjitoare rea şi frunstratăi“ Desigur că domnul Grizzle nu ar fi spus niciodată aşa ceva (el era mult prea bine-crescut, iar mătuşa Glenda o clientă mult prea bună), dar mama spusese ceva asemănător cu o seară înainte. Mătuşa Glenda strânse din buze, o luă pe Charlotte de mână şi plecă ţanţoşă de lângă noi. Acasă a urmat o ceartă oribilă cu mama (mama era supărată deoarece trebuise să ne găsim singuri drumul înapoi spre casă, iar mătuşa Glenda hotărâse clar că Nick auzise cuvintele rostite din gura surorii ei), iar finalul poveştii a fost că nu am mai avut voie să mergem cu mătuşa Glenda la cumpărături. Apropo: cuvântul „frunstra- tă“ îl folosim şi-n ziua de azi cu plăcere.

Când m-am făcut mai mare, am încetat să le mai povestesc tuturor că puteam vedea lucruri care nu se vedeau. Este cel mai inteligent lucru pe care poţi să-l faci, dacă nu vrei să te ia lumea de nebună. Doar de fraţii mei şi de Leslie nu trebuia să mă ascund, căci ei mă credeau. Cu mama şi cu strămătuşa Maddy nu eram chiar aşa de sigură, dar măcar ele nu râdeau de mine. Cum mătuşa Maddy avea, la intervale neregulate, nişte viziuni, probabil că ştia foarte bine cum trebuie să te simţi atunci când

nu te crede nimeni.
— E drăguţ? şuşoti Nick.
Fasciculul de lumină aruncat de lanterna lui dănţuia pe treptele scării.
— Cine?
— Păi, stafia.
— Merge, am murmurat eu, nealterând realitatea.
— Şi cum arată?
— Destul de drăgălaş. Însă se crede periculos.
Pe când coboram în vârful picioarelor la etajul doi, locuit de mătuşa Glenda şi de Charlotte, am încercat să i-l descriu pe Xemerius cât mai fidel posibil.
— Tare, şopti Nick. Un animal de companie invizibil! Eşti de invidiat!
— Animal de companie! Să nu mai spui asta niciodată când e Xemerius de faţă.
Aproape că speram s-o aud prin uşa dormitorului pe verişoara mea sforăind, dar desigur că Charlotte nu sforăia. Oamenii perfecţi nu fac zgomote dezgustătoare în somn. Frunstrant.
O jumătate de etaj mai jos, frăţiorul meu căscă, iar pe mine începu deodată să mă mustre conştiinţa.
— Ascultă, Nick, este trei şi jumătate noaptea şi mai trebuie să mergi şi la şcoală azi. Mama o să mă omoare dacă o să afle că nu te-am lăsat să dormi.
— Nu sunt deloc obosit! Iar tu eşti rea dacă ai să continui fără mine! Ce a ascuns oare bunicul?
— N-am nici cea mai vagă idee - poate că o carte, în care îmi explică totul. Sau măcar o scrisoare. Bunelul a fost Mare Maestru al Gardienilor. Ştia exact despre mine şi despre toată chestia asta cu călătoritul în timp şi mai ştia şi că nu Charlotte era cea care moştenise gena. Şi-ţi spun asta pentru că l-am întâlnit personal în trecut şi i-am povestit acest lucru.
— Fericito, şopti Nick, şi adăugă aproape ruşinat. Ca să fiu sincer, eu aproape că nici nu mi-l mai pot aminti. Mai ştiu doar că era mereu binedispus şi deloc sever, exact opusul lui Lady Arista. În afară de asta, mirosea mereu a caramel şi a încă ceva ciudat, condimentat.
— Era tutunul lui de pipă. - Atenţie!
L-am prins pe Nick în ultimul moment. Trecuserăm deja de etajul al doilea, însă pe drum spre primul etaj erau câteva trepte

afurisite, care scârţâiau teribil. Anii de zile de strecurat noaptea pe furiş în bucătărie mă învăţaseră, până la urmă, ceva. Am ocolit zona şi am ajuns, în sfârşit, la tabloul stră-stră-străunchiului Hugh.

— OK. Să-ncepem.

Nick lumină cu lanterna chipul strămoşului nostru.

— Cât sarcasm să-şi numească iapa Fat Annie! Sărmanul animal e slab ca biscuitele în dungă, în timp ce el arată ca un porc de îngrăşat, cu barbă!

— Da, aşa cred şi eu.

Am pipăit în spatele ramei după drugul care punea în mişcare mecanismul uşii secrete. Ca de obicei, se poticni puţin.

— Dorm toţi ca nişte bebeluşi sătui. Xemerius ateriză gâfâind lângă noi, pe trepte. Toţi în afară de domnul Bernhard. Se pare că el suferă de insomnie. Dar nu vă faceţi griji, n-o să ne stea în cale. Este în bucătărie, bine aprovizionat cu cârnăciori reci de pasăre, şi se uită la un film cu Clint Eastwood.

— Foarte bine.

Cu scârţâitul de rigoare, tabloul se deplasă în faţă, eliberând calea către nişte trepte aşezate între ziduri, care se terminau după numai un metru şi jumătate, în faţa unei alte uşi. Această uşă ducea către sala de baie de la primul etaj şi era mascată de o oglindă până în podea. Cândva, ca să ne amuzăm, intram mereu pe ea (distracţia era că nu puteai şti niciodată dacă era cineva în baie la momentul respectiv sau nu), dar la ce folosea cu adevărat acest coridor secret nu descoperiserăm încă. Poate că unuia dintre strămoşii noştri îi venise ideea să-l construiască pentru a putea în orice moment să dispară prin closet.

— Şi unde e lada, Xemerius? am întrebat eu.

— La stânga. Între ziduri.

În acel semiîntuneric nu mi-am putut da bine seama, dar se auzea ca şi cum ar fi încercat să-şi scoată ceva dintre dinţi.

— Xemerius este un cuvânt destul de greu de pronunţat, spuse Nick. Eu am să-i spun Xemi. Sau Merry. Am voie să aduc lada?

— Este în stânga, am spus eu.

— Numele tău eşte greu de pronunşat, spuse Xemerius. Xşemi sau Merry - ai vrea tu! Şă ştii că mă trag dintr-un şir lung de demoni puternişi, iar numele noaştre...

— Ia stai! Ai cumva ceva în gură?

Xemerius scuipă şi plescăi din buze.
— Acum nu mai am. Am halit porumbelul ăla care dormea pe acoperiş. Pene nenorocite.
— Dar tu nu poţi mânca!
— Habar n-are de nimic, da' se vâră ca musca-n lapte, spuse Xemerius vexat. Şi nu-mi îngăduie nici măcar un porumbel.
— Nu poţi mânca nici un porumbel, am repetat eu. Eşti un spirit.
— Sunt un demoni Pot mânca tot ce poftesc! Odată am mâncat chiar şi un pastor întreg. Cu sutană şi guler tare cu tot. Ce te uiţi aşa de neîncrezătoare?
— Fii mai bine cu ochii în patru să nu vină careva.
— Hei! Să-nţeleg că nu mă crezi?
Nick suise deja scările şi lumina cu lampa lui de buzunar în susul zidului.
— Nu văd nimic.
— Lada e în spatele pietrelor. Într-o cavitate a zidului, cap sec, spuse Xemerius. Şi nu mint! Dacă spun că am mâncat un porumbel, atunci am mâncat un porumbel.
— Este într-o cavitate din spatele pietrelor, l-am informat eu pe Nick.
— Dar nu e nici o piatră care să pară a fi mai lejeră.
Fratele meu cel mic îngenunche pe podea şi împinse de probă zidul cu mâinile.
— Alohoho, cu tine vorbesc! spuse Xemerius. Mă ignori cumva, plângăcioaso? Nu i-am răspuns, aşa că strigă: Bine, bine, era un porumbel-fantomăl Dar tot se pune.
— Porumbel-fantomă - mă faci să râd. Chiar dacă ar exista porumbei-fantomă - deşi eu nu am văzut niciodată aşa ceva -, oricum nu puteai să-l mănânci. Fantomele nu pot omorî alte fantome.
— Nici măcar o bombă n-ar putea urni pietrele astea, mă lămuri Nick.
Xemerius pufni nervos.
— Mai întâi de toate: porumbeii pot decide şi ei să rămână pe pământ ca fantome, Dumnezeu ştie de ce. Poate că mai au o socoteală nerezolvată cu pisica. În al doilea rând, te rog să-mi explici şi mie cum poţi tu deosebi un porumbel-fantomă de unul normal! Şi-n al treilea rând, viaţa lor de fantomă se încheie odată ce sunt mâncaţi de mine. Căci eu nu sunt o fantomă

obişnuită, ci - nici nu mai ştiu de câte ori am spus-o - un demon. Se prea poate ca, în lumea voastră, să nu pot face mare lucru, dar în lumea spiritelor sunt destul de tare. Când ai să catadicseşti să pricepi odată asta?

Nick se ridică din nou în picioare şi lovi de câteva ori cu piciorul în perete.

— Nuuu, nu se poate face nimic.

— Şşşşşt! încetează, faci prea mult zgomot. Mi-am retras capul din coridor şi l-am privit pe Xemerius cu reproş. Grozav, demon tare ce eşti! Acum ce facem?

— Adică? Eu n-am spus nimic de vreo piatră care să se mişte.

— Şi-atunci cum ajungem la ladă?

Răspunsul „Cu o daltă şi cu un ciocan“ era destul de logic. Doar că nu Xemerius fu cel care dădu acest răspuns, ci domnul Bernhard. Am tresărit de spaimă. Stătea acolo, un metru mai sus de mine. Îi puteam vedea ochelarii aurii de bufniţă sclipindu-i în semiîntuneric. Şi dinţii. Era oare posibil să fi zâmbit?

— Ah, la naiba! De emoţie, Xemerius scuipă un jet de apă pe covorul de pe scară.

— Trebuie să fi înghiţit pe nerăsuflate cârnăciorii ăia, nu alta. Sau filmul a fost de rahat. Nici pe Clint Eastwood nu te mai poţi baza.

Din păcate, eu nu am reuşit să rostesc altceva în afară de:

— Ci-ci-ce?

— Dalta şi ciocanul ar fi alegerea potrivită, repetă domnul Bernhard calm. Dar aş propune să lăsaţi acţiunea asta pe mai târziu. Ca să nu tulburaţi odihna de noapte a celorlalţi locuitori când o să scoateţi lada din ascunzătoarea ei. Ah, iată-l şi pe domnişorul Nick. Privi în lumina lanternei lui Nick, fără să clipească. Cu picioarele goale! O să răciţi.

El purta papuci de casă şi un halat de baie cu monogramă brodată: W.B. (Walter? Willy? Wigand? Pentru mine domnul Bernhard fusese dintotdeauna un bărbat fără prenume.)

— De unde ştiţi că o ladă este ceea ce căutăm? a întrebat Nick. Tonul îi era de-a dreptul aspru, dar îmi puteam da seama din ochii lui larg deschişi că era la fel de speriat şi de surprins ca şi mine.

Domnul Bernhard îşi îndreptă ochelarii.

— Păi, bănuiesc că motivul ar fi faptul că eu însumi am zidit acolo această... ladă. Este vorba de fapt despre un cufăr cu

intarsii preţioase, o antichitate de la începutul secolului al XVIII-lea, care a aparţinut bunicului vostru.

— Şi ce e în el? am întrebat eu, capabilă, în sfârşit, să vorbesc din nou.

Domnul Bernhard mă privi mustrător.

— Desigur că nu mi-am permis să întreb. Eu nu am făcut decât să ascund cufărul aici din porunca bunicului vostru.

— Nu mă păcăleşte el pe mine, spuse Xemerius morocănos. El, care-şi vâră nasul ăla curios peste tot. Şi se furişează, după ce credeam că e la adăpost cu cârnăciorii lui de pasăre. Dar e numai vina ta, fântână arteziană incredulă! Dacă nu m-ai fi acuzat de minciună, nu ne-ar fi putut surprinde insomniacul ăsta senil.

— Desigur că vă voi ajuta cu plăcere să scoateţi cufărul de acolo, continuă domnul Bernhard. De preferat însă astă-seară, când bunica şi mătuşa voastră se duc la întâlnirea doamnelor din Rotary Club. De aceea aş propune să mergem acum cu toţii la culcare, căci, la urma urmei, mai trebuie să mergeţi şi la şcoală mai târziu.

— Da, sigur, şi-ntre timp scoate dânsul singur chestia aia din perete, spuse Xemerius. După care îşi înfige diamantele sub unghii şi lasă în loc nişte nuci vechi pentru noi. Mai cunoaştem noi d-ăştia.

— Prostii, am murmurat eu.

Dacă asta ar fi fost intenţia domnului Bernhard, ar fi putut-o face de mult, căci, în afară de el, nimeni altcineva nu mai ştia de ladă. Ce naiba ar fi putut fi în ea, de-a trebuit bunicul s-o zidească în propria-i casă?

— De ce vreţi să ne ajutaţi? puse Nick direct întrebarea care-mi stătea şi mie pe limbă.

— Deoarece mă pricep să mânuiesc o daltă şi-un ciocan, spuse domnul Bernhard. Apoi adăugă, vorbind şi mai încet: Şi pentru că, din păcate, bunicul vostru nu poate fi de faţă, pentru a-i fi alături domnişoarei Gwendolyn.

Deodată, mi se puse un nod în gât şi a trebuit să mă lupt cu mine ca să nu izbucnesc în lacrimi.

— Mulţumesc, am murmurat eu.

— Nu vă bucuraţi înainte de vreme. Cheia cufărului s-a… pierdut. Şi nu ştiu dacă o să mă lase inima să distrug acel preţios obiect cu o rangă.

Domnul Bernhard oftă.
— Asta înseamnă că n-o să spuneţi nimic nici mamei, nici lui Lady Arista? întrebă Nick.
— Nu, dacă plecaţi acum, pe loc, la culcare. I-am văzut din nou dinţii sclipindu-i în semiîntuneric, înainte să se răsucească şi să pornească în sus, pe scări. Noapte bună.
— Noapte bună domnule Bernhard, am murmurat noi.
— Ticălos bătrân, spuse Xemerius. Să nu care cumva să crezi - am să te scap din ochi!

Cercul de Sânge se desăvârşeşte,
Piatra filosofală a eternităţii iţele-mpleteşte.
Sub straiele juneţei o nouă energie creşte,
Celui ce poartă-n el magia forţă eternă proroceşte.

Bagă de seamă dară, când cel de-al doisprezecelea astru
se va înălţa,
Destinul pământeanului cursul şi-l va relua.
Juneţea se va risipi, stejarul osândit va fi
Să îşi sfârşească vremea sa printre cei vii.

Doar dacă astru-acesta se va stinge,
Acvila ţelul pentru veşnicie-l va atinge.
Aşa că seama bine ia, de-a dragostei tortură
se mistuie o stea,
Când singură apusul şi-l alege ea.

Din Scrierile secrete ale contelui de Saint-Germain

Doi

— Deci?
Colega noastră de clasă, Cynthia, se postase dinaintea noastră cu mâinile în şolduri, blocând drumul înspre primul etaj. Elevii, care trebuiau să se strecoare pe lângă noi prin stânga şi prin dreapta, erau deranjaţi de blocaj. Lucru care-o lăsa absolut rece pe Cynthia. Afişase o faţă severă şi răsucea între degete cravata oribilă care făcea parte din uniforma Colegiului Saint

Lennox.

— Cum aş putea să-mi imaginez costumele voastre?

Ziua ei de naştere urma să fie la acel sfârşit de săptămână şi ne invitase şi pe noi la petrecerea ei costumată anuală.

Leslie clătină nervoasă din cap.

— Ştii că devii din ce în ce mai capricioasă, Cyn? Adică, oricum erai deja ciudată, dar în ultima vreme a devenit chiar bătător la ochi. Nu-ţi întrebi niciodată invitaţii cu ce-or să se îmbrace la petrecere!

— Exact! Altfel, s-ar putea să ajungi să trebuiască să petreci de una singură.

Am încercat s-o păcălesc pe Cynthia şi să mă strecor pe lângă ea. Dar ea făcu o mişcare rapidă şi mă prinse de braţ.

— Mă străduiesc de fiecare dată să găsesc mottourile cele mai interesante, şi pe urmă apar din ăştia care strică tot, nerespectând tema, spuse ea. Numai dacă mă gândesc la Carnavalul animalelor, îmi vin în minte unii care au apărut doar cu câte o pană în păr, pretinzând a fi costumaţi în pui de găină! Da, n-ai decât să te uiţi la mine vinovată, Gwenny. Ştiu exact a cui a fost ideea.

— Nu toţi avem mame care modelează măşti de elefant din papier-mâche ca hobby, spuse Leslie, în timp ce eu am murmurat prost dispusă: „Trebuie să mergem”. Am renunţat să mai adaug că, în acel moment, nu dădeam nici doi bani pe petrecerea Cynthiei.

Cynthia mă strânse şi mai tare de braţ.

— Şi vă mai aduceţi aminte de Barbie dă o petrecere pe plajă?

Probabil că amintirea acelei petreceri îi dădu Cynthiei un fior pe spinare - pe drept cuvânt, în treacăt fie spus -, aşa că trase adânc aer în piept. De data asta nu vreau să risc. Totul înverzeşte aşa de verde este un motto minunat şi nu voi permite nimănui să-şi bată joc de el. Ca să ne-nţelegem: lac de unghii verde sau o eşarfă verde nu sunt de ajuns.

— Crezi că dacă ţi-aş învineţi un ochi, te-ai da la o parte? am mârâit eu. Până la petrecere precis c-o să se facă verde.

Cynthia se purtă ca şi când nu m-ar fi auzit.

— Eu, de exemplu, mă voi costuma în florăreasa victoriană Eliza Doolittle. Sarah are un costum de ardei absolut genial - deşi nu ştiu încă exact ce-o să facă dacă va avea nevoie la toaletă. Gordon vine în câmp de margarete, îmbrăcat din cap

până-n picioare în gazon artificial.

— Cyn...

Din păcate, nu se lăsă dată la o parte.

— Iar Charlotte şi-a comandat un costum la o croitoreasă. Dar e încă secret ce anume o să fie. Nu-i aşa, Charlotte?

Verişoara mea Charlotte, prinsă între unii dintr-a cincea, încercă să rămână pe loc, dar fu împinsă fără milă pe scări în sus de gloata de elevi.

— Chiar aşa de greu de ghicit nu e. Vă spun doar atât: tul în şapte nuanţe diferite de verde. Şi, după câte se pare, voi apărea însoţită de regele Oberon.

Ultima frază a trebuit s-o strige peste umăr, privindu-mă cu un zâmbet bizar. Lucru pe care-l făcuse deja şi la micul dejun. Mai aveam puţin şi-aruncam în ea cu o roşie.

— Charlotte cea cuminte, spuse Cynthia mulţumită. Vine în verde şi însoţită. Ăştia sunt invitaţii mei preferaţi.

Însoţitorul Charlottei nu era cumva... nu, exclus. Gideon nu şi-ar fi lipit niciodată urechi ascuţite. Sau da? M-am uitat după Charlotte, care chiar şi în aglomeraţie se mişca precum o regină. Îşi strânsese părul roşu strălucitor într-un fel de împletitură retro, iar fetele din clasele mai mici o priveau cu acel amestec de dezgust şi admiraţie pe care numai invidia îl face posibil. Probabil că a doua zi, curtea şcolii avea să fie plină de astfel de coafuri.

— Aşadar: în ce vă veţi costuma şi cu cine veţi veni? întrebă Cynthia.

— În marţieni, oh tu, preaminunata noastră gazdă a tuturor timpurilor, răspunse Leslie cu un suspin resemnat. În ce priveşte cu cine venim, este încă surpriză.

— Oh. OK. Cynthia îmi dădu drumul braţului. Marţieni. Nu e frumos, dar e original. Vai de voi dacă vă răzgândiţi. Fără să-şi ia rămas-bun, se năpusti asupra următoarei victime. Katie! Bună! Stai pe loc! E vorba despre petrecerea mea!

— Marţieni? am repetat eu, aruncând, din obişnuinţă, o privire către nişa în care-şi făcea de obicei veacul James, stafia şcolii. În dimineaţa asta, nişa era goală.

— Trebuia să scăpăm cumva de ea, spuse Leslie. Petrecere! Pfui, cui îi stă mintea la asta?

— Am auzit ceva despre o petrecere? Vin şi eu. Fratele lui Gideon, Raphael, apăruse în spatele nostru şi se strecură natural

între noi, luându-mă de braţ şi trecându-şi celălalt braţ pe după talia lui Leslie. Îşi legase cravata într-un fel ieşit din comun de ciudat. Mai precis, îi făcuse un nod dublu. Şi eu care credeam că voi, englezii, nu prea le aveţi cu petrecerile. Gân- diţi-vă numai la orele la care se închid aici cârciumile.

Leslie se eliberă cu o mişcare energică.

— Din păcate, trebuie să te dezamăgesc. Petrecerea costumată anuală dată de Cynthia nu are nici o legătură cu o petrecere propriu-zisă. Asta dacă nu cumva îţi plac petrecerile la care părinţii păzesc bufetul ca să nu toarne careva oareşce alcool în băuturi sau peste desert.

— Mda, în schimb joacă mereu cu noi jocuri foooooarte distractive, le-am luat eu apărarea părinţilor Cynthiei. Şi adeseori, ei sunt şi singurii care dansează. L-am privit pe Raphael dintr-o parte, dar mi-am mutat rapid privirea, căci profilul îi semăna atât de tare cu al fratelui lui. Ca să fiu sinceră, mă miră că Cynthia nu te-a invitat încă.

— Ba m-a invitat, suspină Raphael. I-am spus că, din păcate, aş avea deja ceva în program. Urăsc petrecerile cu temă impusă, la care eşti obligat să vii costumat. Dar dacă aş fi ştiut că veniţi şi voi două...

Tocmai voiam să mă ofer să-i leg ca lumea cravata (regulamentul şcolar era foarte strict în această privinţă), când el îşi trecu din nou braţul pe după talia lui Leslie şi spuse vesel:

— I-ai povestit lui Gwendolyn că am localizat comoara din jocul vostru misterios? A găsit-o deja?

— Da, răspunse Leslie scurt.

Mi-am dat seama că de data asta nu mai dădu la o parte mâna lui Raphael.

— Şi cum se desfăşoară mai departe jocul, Mignonne?

— De fapt, nu e un..., am început eu, dar Leslie mă întrerupse.

— Îmi pare rău, Raphael, dar nu mai poţi juca, spuse ea rece.

— Poftim? Ei bine, nu mi se pare tocmai cinstit!

Nici mie nu mi se părea cinstit. La urma urmei, noi nici nu jucam un joc din care să-l putem elimina pe bietul Raphael.

— Ce vrea Leslie să spună este că...

Leslie mă întrerupse din nou.

— Ce să-i faci, aşa e viaţa, nedreaptă, spuse ea şi mai rece, dacă aşa ceva se mai putea. Mulţumeşte-i fratelui tău pentru asta. După cum bănuiesc că bine ştii, în acest joc facem parte

din tabere diferite. Aşa că nu putem risca să scapi informaţii faţă de Gideon, care, în treacăt fie spus, este un mare ne... nu este o persoană deosebit de agreabilă.

— Leslie!

Ce făcea, îşi pierduse minţile de tot?

— Poftim? Vânătoarea asta de comori are cumva legătură cu fratele meu şi cu călătoriile în timp? Raphael ne dăduse drumul amândurora şi rămase împietrit pe loc. Aş putea, vă rog, să întreb ce anume v-a făcut fratele meu?

— Hai, nu mai face atât pe niznaiul, spuse Leslie. Tu şi Gideon vorbiţi doar despre toate cele.

Îmi făcu cu ochiul. Eu nu puteam decât să o privesc perplexă.

— Nu, nu facem asta! strigă Raphael. Abia dacă avem timp să ne vedem! Gideon este tot timpul plecat în misiuni secrete. Iar când e acasă, se tot holbează la nişte documente secrete sau se uită la găuri secrete din tavan. Sau şi mai rău: mai apare şi Charlotte şi enervează pe toată lumea. Făcu o faţă aşa de nefericită, că tare l-aş fi luat în braţe, mai ales după ce adăugă cu voce înceată: Am crezut că suntem prieteni. Ieri după-amiază chiar am avut impresia că ne vom înţelege de minune.

Leslie - sau ar fi mai bine să spun „prietena mea, domnişoara Frigider” - nu făcu decât să ridice din umeri.

— Da, asta a fost ieri. Dar hai să fim cinstiţi, abia dacă ne cunoaştem. N-avem cum să vorbim deja de prietenie.

— Aşadar, m-ai folosit doar ca să afli coordonatele, spuse Raphael şi se uită cercetător la Leslie, sperând, probabil, că-l va contrazice.

— Cum am spus, viaţa nu e întotdeauna dreaptă.

Era clar că pentru Leslie subiectul era astfel încheiat. Mă trase după ea.

— Doamna Counter împarte astăzi temele pentru referate. Şi n-am de gând să trebuiască să studiez despre extinderea deltei estice a Gangelui.

M-am uitat înapoi după Raphael, care rămăsese tablou. Încercă să-şi îndese mâinile în buzunarele pantalonilor, trebuind însă să constate că pantalonii de uniformă nu erau prevăzuţi cu buzunare.

— Of, Les, uită-te şi tu! am spus eu.

— ... şi nici despre grupuri etnice greu de descris.

Am prins-o de braţ, aşa cum făcuse Cynthia cu mine ceva mai

devreme.

— Ce-i cu tine, fluturaş, am şoptit eu. De ce a trebuit să-l faci în halul ăsta de ocară pe Raphael? Face parte dintr-un plan încă necunoscut mie?

— Sunt doar precaută. Leslie privi pe lângă mine pe tabla neagră cu anunţuri. Oh, ce frumos! Reclamă pentru o nouă firmă, design de bijuterii! Apropo de bijuterii! Vârî mâna în sân şi scoase la iveală un lănţişor. Uite! Port la gât cheia pe care mi-ai adus-o din călătoria ta în timp. Nu-i aşa că e cool? Le spun tuturor cum că asta ar fi cheia către inima mea.

Manevra ei de deturnare a atenţiei nu ţinea cu mine.

— Leslie, nu e vina lui Raphael că fratele lui este un nemernic. Şi eu îl cred că habar n-are de secretele lui Gideon. Este nou în Anglia şi în şcoala asta şi nu cunoaşte pe nimeni...

— Sunt sigură că o să-şi facă destui prieteni care să aibă grijă de el. Leslie privi din nou insistent pe lângă mine. Pistruii de pe nasul ei parcă dansau. Vei vedea, până mâine o să mă uite şi-o să-i spună alteia Mignonne.

— Da, dar... Abia când am văzut roşeaţa trădătoare din obrajii lui Leslie mi s-a aprins beculeţul. Oh, înţeleg! Comportamentul tău indiferent n-are nici o legătură cu Gideon! Te temi doar să nu te îndrăgosteşti de Raphael!

— Prostii. Nu e deloc genul meu!

Aha. Asta spunea tot. La urma urmei, eu eram prietena ei cea mai bună şi o ştiam pe Leslie de o veşnicie. De fapt, cu răspunsul ăsta nici măcar pe Cynthia n-ar fi putut-o duce de nas.

— Haide, haide, Les. Pe cine vrei tu să păcăleşti?

Mi-a venit să râd. Leslie îşi luă, în sfârşit, privirea de pe panoul cu anunţuri şi mă privi rânjind.

— Şi dac-ar fi aşa! în momentul de faţă nu ne putem permite să suferim amândouă de epuizare nervoasă pe fond hormonal. Ajunge deja că una dintre noi nu mai e întreagă la minte.

— Mulţumesc frumos.

— Aşa e! Pentru că nu te preocupă decât Gideon, nici nu-ţi dai seama de gravitatea situaţiei. Ai nevoie de cineva care să gândească limpede, iar acel cineva sunt eu. N-am să mă las copleşită de acest franţuzoi, asta e clar.

— Of, Les! Am dat curs unui impuls spontan şi am luat-o pe după gât. Nimeni, nimeni, nimeni pe lumea asta nu mai avea o

prietenă atât de minunată, de nebună şi de inteligentă ca mine. Ce groaznic ar fi dacă ar trebui să renunţi să fii fericită din cauza mea.

— Hai, nu începe iar să exagerezi, îmi şopti Leslie în ureche. Dacă băiatul ăsta seamănă măcar pe jumătate cu frate-său, n-ar fi durat nici o săptămână şi mi-ar fi frânt inima.

— Ei şi? am spus eu, lovind-o uşor cu palma. Doar e de marţipan şi poţi oricând s-o modelezi la loc!

— Nu-ţi bate joc de asta. Inimile de marţipan reprezintă o metaforă, de care sunt chiar foarte mândră.

— Desigur. Într-o bună zi vei fi citată pe calendarele din toată lumea, am spus eu. Inimile nu pot fi sfărâmate, deoarece sunt din marţipan. Metaforă a înţeleptei Leslie Hay.

— Din păcate, greşit, spuse o voce în imediata noastră apropiere. Era vocea profesorului nostru de engleză, domnul Whitman, care şi în această dimineaţă arăta mult prea bine pentru un profesor.

„Ce ştiţi dumneavoastră despre consistenţa unei inimi de fată?“, l-aş fi întrebat eu cu plăcere, dar faţă de domnul Whitman era mai bine să te porţi rezervat. Asemenea doamnei Counter, şi lui îi făcea plăcere să dea teme suplimentare cu subiecte exotice pentru acasă, şi, pe cât de relaxat arăta, pe atât de neînduplecat putea fi.

— Ce anume, vă rog, este greşit? întrebă Leslie, spulberând orice intenţie de precauţie.

Domnul Whitman ne privi clătinând din cap.

— Am crezut că am lămurit cum se cuvine diferenţele dintre metaforă, comparaţie, simboluri şi imagini. Din partea mea, expresia referitoare la inima de marţipan zdrobită poate fi încadrată şi la metafore, dar marţipanul, ce este el?

Pe cine naiba interesa asta? Şi de când începeau orele încă de pe hol?

— Un simbol… ăăă… o comparaţie? am întrebat eu.

Domnul Whitman încuviinţă din cap.

— Chiar dacă una foarte neinspirată, spuse el râzând. După care, chipul îi deveni din nou foarte serios. Arăţi obosită, Gwendolyn. Ai stat toată noaptea trează, ai cugetat şi n-ai mai înţeles lumea, aşa-i?

Hai că asta chiar că nu era treaba lui. Şi putea să mă scutească de tonul ăla compătimitor.

Oftă.

— Toate astea sunt un pic cam prea mult pentru tine. Îşi pipăi inelul sigiliu pe care-l purta ca membru al Gardienilor.

— Lucru de aşteptat, de altfel. Poate că doctorul White ar trebui să-ţi prescrie ceva care să te ajute măcar noaptea să te linişteşti.

Privirii mele iritate îi răspunse cu un zâmbet încurajator, înainte să se întoarcă şi să intre în sala noastră de clasă.

— N-am auzit eu bine sau domnul Whitman tocmai a propus să-mi fie administrate somnifere? am întrebat-o pe Leslie. Imediat după ce a zis că aş arăta ca naiba.

— Da, ar vrea el! pufni Leslie. Ziua, marioneta Gardienilor, noaptea, anesteziată, ca să nu-ţi treacă prostii prin minte. Nu cu noi. Cu o mişcare energică, îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. O să le arătăm noi că te subestimează amarnic.

— Hă, am făcut eu, dar Leslie îmi aruncă o privire fioros de fermă.

— Întocmim plan, prima pauză, toaleta fetelor.

— Am înţeles, să trăiţi, am spus eu.

De fapt, domnul Whitman se înşela. Nu arătam deloc obosită (am verificat asta de mai multe ori în pauze, în oglinda din toaleta fetelor), şi, în mod ciudat, nici măcar nu mă simţeam aşa. După vânătoarea de comori din noaptea precedentă, adormisem imediat şi nu mai avusesem coşmaruri. Poate chiar visasem ceva frumos, căci, în secunda magică dintre somn şi trezire, mă simţisem încrezătoare şi plină de speranţă. E drept însă că, odată cu trezirea definitivă, trista realitate îşi făcuse din nou loc în conştiinţa mea, mai ales gândul: Gideon doar s-a prefăcut.

Însă o frântură din speranţa din zori se menţinuse pe tot parcursul zilei. Poate şi pentru că reuşisem să dorm câteva ore bune la rând, fără întrerupere, sau poate pentru că în vis îmi dădusem seama că, între timp, se descoperise leacul pentru oftică. Sau poate că glandele mele lacrimale secaseră pur şi simplu.

— Vrei să spui că este posibil ca Gideon să fi plănuit să mă facă să mă îndrăgostesc de el, după care să se fi îndrăgostit cu-adevărat de mine - ca să zicem aşa, din neglijenţă? am întrebat-o eu precautăpe Leslie, după oră, când ne strângeam lucrurile.

Toată dimineaţa evitasem subiectul - ca să am mintea

limpede în timp ce urzeam planul nostru de bătaie -, dar acum trebuia, pur şi simplu, să vorbesc despre asta, altfel simţeam că explodez.

— Da, zise Leslie după o scurtă ezitare.

— Pe bune? am întrebat eu surprinsă.

— Poate că asta a fost ceea ce a mai vrut el neapărat să-ţi spună ieri. La filme ne deranjează totdeauna astfel de situaţii complicate care par artificiale şi care tot pun piedici finalului fericit. Şi care ar putea să nu mai existe dacă oamenii s-ar strădui să mai şi comunice.

— Exact! Este momentul în care strigi mereu: Spune-i odată ce ai de spus, vacă proastă ce eşti!

Leslie încuviinţă din cap.

— Însă în film intervine mereu ceva. Câinele a ronţăit firul de telefon, adversara cea afurisită nu transmite mesajul mai departe, mama pretinde că s-au mutat în California... ştii tu! lini întinse peria de păr şi mă studie cu o privire cercetătoare.

Ştii, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi pare mai puţin probabil să fi rezistat să nu se îndrăgostească de tine.

De uşurare mi se umeziră ochii.

— Atunci, tot un nenorocit ar rămâne, dar... cred că l-aş putea ierta.

— Şi eu, spuse Leslie şi-mi zâmbi radioasă. Am la mine rimei impermeabil şi luciu de buze - vrei?

Nu puteau decât să-mi prindă bine.

Iar eram ultimele care ieşeau din clasă. Eu eram aşa de binedispusă, încât Leslie se simţi datoare să-mi dea un ghiont în coaste.

— Nu vreau să-ţi tuflesc entuziasmul, dar se poate la fel de bine să greşim. Pentru că ne uităm la prea multe filme romantice.

— Da, ştiu, am spus eu. Oh, uite-l pe James.

M-am uitat împrejur. Majoritatea elevilor se îndreptau deja spre ieşire, aşa că nu mai erau decât câţiva care ar fi putut să se mire că vorbeam de una singură cu faţa la o nişă.

— Bună, James!

— Bună ziua, Miss Gwendolyn.

Purta, ca de obicei, o redingotă înflorată, bermude şi ciorapi crem. În picioare avea pantofi de brocart cu catarame argintii, iar eşarfa de la gât era atât de artistic şi de complicat legată,

încât părea imposibil să şi-o fi legat-o singur. Cele mai bizare erau peruca buclată, stratul de pudră şi petele alea artificiale lipite pe faţă, pe care, din motive inexplicabile, le numea „plasturi de frumuseţe1'. Fără toate brizbizurile alea şi îmbrăcat în haine omeneşti, probabil că James ar fi arătat destul de bine.

— Pe unde-ai umblat azi-dimineaţă, James? Aveam întâlnire în a doua pauză, nu mai ştii?

James clătină din cap.

— Urăsc febra asta. Şi nu-mi place visul ăsta - totul este aşa de... respingători Suspină adânc şi arătă cu privirea în sus, înspre tavan. Mă întreb ce filistini au şters frescele. Tata a cheltuit o avere pe ele. Îmi place foarte mult păstoriţa din centru, este zugrăvită deosebit de măiastru, chiar dacă mama spune tot timpul că ar fi prea indecent îmbrăcată. Ne privi ursuz, mai întâi pe mine, apoi pe Leslie, privirea zăbovindu-i insistent de mult pe fustele plisate ale uniformelor noastre şi pe genunchii noştri. Desigur că dacă mama mea ar şti cum sunt îmbrăcate persoanele din visul meu ar fi revoltată! Eu însumi sunt revoltat. Nu mi-aş fi permis niciodată în viaţa mea o fantezie aşa de decadentă.

James părea să aibă o zi deosebit de proastă. Bine că Xemerius (pe care James îl ura!) preferase să rămână acasă. (Ca să nu scape din ochi comoara şi nici pe domnul Bernhard, după cum pretindea el. Eu însă bănuiam în secret că iar voia să privească peste umărul mătuşii Maddy în timpul lecturii, căci nuvela infantilă pe care aceasta o citea se pare că-l prinsese şi pe el.)

— Decadentă? Ce compliment şarmant, James, am zis eu blând.

Renunţasem de mult să-i mai explic lui James că nu visa, ci că era mort de vreo două sute treizeci de ani. Probabil că nimănui nu-i face plăcere să audă aşa ceva.

— Doctorul Barrow tocmai mi-a făcut o venesecţie şi chiar am putut să beau câteva înghiţituri, continuă el. Sperasem să visez altceva de data asta - dar... asta e, iată-mă din nou.

— Şi e bine aşa, am spus eu cu o voce caldă. Tare mult mi-ai fi lipsit.

James se forţă să-mi ofere un zâmbet.

— Mda, aş minţi dacă aş spune că mie nu mi-e drag de voi, într-un anume fel. Putem acum să-ncepem lecţia de bune

maniere?

— Din păcate, nu mai avem timp. Dar ne revedem mâine, da? De pe trepte m-am mai întors o dată către el. Ah, James? în anul 1782, în luna septembrie, cum îl chema pe calul tău preferat?

Doi băieţi, care apărură pe hol ducând o masă cu un retroproiector pe ea, se opriră, iar Leslie chicoti când întrebară amândoi odată: „Cu mine vorbeşti?”

— Anul trecut în septembrie? întrebă James. Hector, desigur. El o să fie mereu calul meu preferat. Cel mai straşnic cal sur pe care ţi-l poţi imagina.

— Şi care este mâncarea ta preferată?

Băieţii cu retroproiectorul se uitau la mine, ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile. Chiar şi James se încruntă.

— Ce întrebări mai sunt şi astea? în momentul de faţă nu am absolut deloc poftă de mâncare.

— Bine, poate să aştepte până mâine. La revedere, James.

— Mă cheamă Finley, piţipoancă nebună, spuse unul dintre transportatorii retroproiectorului, iar celălalt se hlizi şi spuse:

— Şi pe mine Adam, dar, hei! Nu ţin aşa de mult la numele ăsta. Poţi să-mi spui şi James.

I-am ignorat pe amândoi şi m-am dus la Leslie.

— Căpşunele! strigă James în urma noastră. Căpşunele îmi plac cel mai mult.

— Ce-a fost asta? vru să ştie Leslie pe când coboram scările.

— Dacă-l întâlnesc pe James la balul ăla, vreau să-l avertizez că ar putea lua variolă, am lămurit-o eu. Tocmai a făcut douăzeci şi unu de ani. Prea tânăr ca să moară, nu crezi?

— Mă întreb dacă ar trebui să te amesteci în aşa ceva, spuse Leslie. Ştii tu - destin, menire şi tot aşa.

— Da, dar trebuie să aibă el un motiv pentru care tot bântuie pe aici. Poate că este menirea mea să-l ajut.

— De ce trebuie să mergi iar la balul ăsta? vru Leslie să ştie.

Am ridicat din umeri.

— Se pare că aşa a scris în aiurelile alea de anale ale contelui de Saint-Germain. Ca să mă cunoască mai bine sau cam aşa ceva.

Leslie ridică dintr-o sprânceană.

— Sau cam aşa ceva.

Am oftat.

— Nu contează. Balul are loc în septembrie 1782, dar James

se va îmbolnăvi abia în 1783. Dacă reuşesc să-l avertizez, ar putea, de exemplu, să se ducă la ţară când izbucneşte epidemia.

Sau măcar să stea la distanţă de lordul ăla Nuştiucum. De ce rânjeşti aşa?

— Vrei să-i spui că vii din viitor şi că ştii că urmează să se molipsească de variolă. Şi drept dovadă o să-i spui cum se numeşte calul lui preferat?

— Ăăă - mda, planul nu e încă definitivat.

— Mai bun ar fi un vaccin, zise Leslie şi deschise uşa către c urtea şcolii. Asta nu-nseamnă că e ceva simplu.

— Nu. Dar ce mai e simplu în zilele astea? am spus eu suspinând. Of, fir-ar să fie!

Charlotte stătea lângă limuzina care aştepta şi care mă ducea în fiecare zi la cartierul general al Gardienilor. Şi asta nu putea să însemne decât un singur lucru: urma să fiu din nou torturată cu paşi de menuet, reverenţe şi asediul Gibraltarului. Cunoştinţe folositoare pentru un bal din anul 1782, cel puţin din punctul de vedere al Gardienilor.

în mod ciudat, situaţia asta mă lăsa destul de rece în acea zi. I'oate pentru că eram prea surescitată la gândul revederii cu Gideon.

Leslie miji ochii.

— Cine e tipul de lângă Charlotte?

Îl indică pe roşcatul domn Marley, adept de gradul unu, care se remarca nu numai prin titlu, ci mai ales prin talentul s.iu de a se înroşi până în vârful urechilor. Stătea lângă Charlotte, cu capul plecat.

Am lămurit-o pe Leslie cine era.

— Cred că i-e frică de Charlotte, am adăugat eu, dar cred că o şi consideră oarecum grozavă.

Charlotte ne observă şi începu să ne facă nerăbdătoare cu mâna.

— În orice caz, în ce priveşte culoarea părului s-ar potrivi de minune amândoi, mai zise Leslie şi mă îmbrăţişă. Mult noroc. Cândeşte-te la tot ce am discutat. Şi ai grijă. Şi, te rog, fă o fotografie cu acest domn Giordano!

— Giordano, doar Giordano, dacă binevoiţi, am spus eu, imitând vocea nazală a profesorului meu. Pe diseară.

— Ah, Gwenny? Nu-i face viaţa prea uşoară lui Gideon, da?

— În sfârşit! pufni Charlotte la mine când am ajuns la maşină. Aşteptăm de-o veşnicie. Se holbează toţi la noi.
— De parcă te-ar deranja. Bună, domnule Marley. Ce mai faceţi?
— Ăăă. Bine. Ăăă. Dumneavoastră?
Şi domnul Marley era deja roşu tot. Mi-era milă de el. Şi eu aveam tendinţa să mă înroşesc, dar domnului Marley i se urca sângele nu numai în obraji; la el luau şi urechile, şi gâtul culoarea roşiilor coapte. Sinistru!
— Absolut extraordinar, am spus eu, deşi mi-ar fi plăcut să fi văzut ce faţă ar fi făcut dacă aş fi spus că mă simt „de rahat“. Ne deschise portiera maşinii, iar Charlotte se urcă graţioasă în spate. Eu m-am trântit pe scaunul din faţa ei.
Maşina se puse în mişcare. Charlotte se uita pe geam, iar eu priveam în gol, în timp ce cumpăneam dacă ar fi fost mai bine să-l abordez pe Gideon rece şi afectată, sau exagerat de prietenoasă, dar indiferentă. Când limuzina ajunse pe strada istorică Strand, Charlotte încetă să mai admire peisajul şi se concentră asupra propriilor unghii. Apoi ridică brusc privirea, mă studie din cap până-n picioare şi întrebă agresiv:
— Cu cine vii la petrecerea Cynthiei?
Era clar, căuta ceartă. Ce bine că mai aveam puţin şi ajungeam. Limuzina se îndrepta deja spre parcarea din Crown Office Road.
— Păi, nu mă pot decide. Ori cu Kermit broscoiul, ori cu Shrek, dacă are timp. Tu?
— Gideon voia să meargă cu mine, spuse Charlotte şi mă privi curioasă.
Era clar că aştepta o reacţie din partea mea.
— Ce drăguţ din partea lui, am zis eu prietenoasă şi am zâmbit.
Nici nu mi-era greu, căci între timp mă cam lămurisem cu privire la Gideon.
— Dar nu ştiu dacă ar trebui să-i accept oferta. Charlotte oftă, dar nimic nu se schimbă în privirea ei criptică. Precis că o să se simtă îngrozitor de stânjenit printre toţi acei copilandri. Şi-aşa mi se plânge neîntrerupt de naivitatea şi de imaturitatea celor de şaisprezece ani…
Pentru o fracţiune de secundă am luat în considerare faptul că se putea chiar să spună adevărul şi nu doar să încerce să mă

necăjească. Dar chiar şi-aşa - nu aveam să-i dau satisfacţie. Am dat din cap extrem de înţelegătoare.

— Ar avea compania ta matură şi limpede, Charlotte, şi dacă nu-i e de ajuns, poate oricând să discute cu domnul Dale despre urmările fatale ale consumului de alcool la tineret.

Maşina frână şi parcă pe unul dintre locurile rezervate din laţa clădirii în care-şi avea de secole sediul societatea secretă a Gardienilor. Şoferul opri motorul şi-n acelaşi moment domnul Marley sări de pe scaunul copilotului. Eu reuşisem să deschid portiera cu o secundă înaintea lui. Între timp, înţelegeam prea l)ine cum trebuia să se fi simţit regina. Nici măcar să cobori singur din maşină n-aveai voie.

Mi-am luat geanta, am coborât din maşină, ignorând mâna oferită de domnul Marley, şi am spus cât de vesel am putut:

— Şi-aş spune că verdele îl prinde bine pe Gideon.

Ha! Charlotte nu făcu nici o faţă, dar runda asta era clar că o câştigasem eu. După ce am făcut atâţia paşi cât să fiu sigură (ii nu vedea nimeni, mi-am permis un rânjet victorios; mic, mic de tot. Care, desigur, că-mi îngheţă imediat pe buze. Gideon şedea la soare pe scările din faţa intrării în sediul Gardienilor. I'ir-ar! Fusesem mult mai preocupată să găsesc un răspuns prompt pentru Charlotte decât să mă gândesc la această situaţie. Proasta mea de inimă de marţipan nu ştia dacă să se chircească de nelinişte sau să bată mai repede de bucurie.

Când ne văzu, Gideon se ridică în picioare şi-şi scutură praful de pe jeanşi. Am încetinit pasul, încercând să decid cum să mă port faţă de el. Dacă începea să-mi tremure buza de jos, varianta mea „prietenoasă, dar exagerat de indiferentă” n-ar fi fost prea credibilă. Din păcate, şi varianta „rece, deoarece sunt pe drept extrem de amărâtă” nu părea realizabilă, din cauza nevoii copleşitoare pe care o simţeam de a mă arunca, pur şi simplu, în braţele lui. Aşa că mi-am muşcat buza inferioară neascultătoare şi am încercat o privire pe cât posibil neutră. Apropiindu-mă, am observat, cu o oarecare satisfacţie, că şi Gideon îşi muşca buza de jos şi părea destul de agitat. Deşi era nebărbierit, iar părul lui castaniu arăta de parcă doar îşi trecuse degetele prin el, dacă făcuse şi asta, eram din nou fermecată de prezenţa lui. Am rămas încurcată la baza scărilor şi ne-am privit în ochi pentru vreo două secunde. Apoi el a lăsat privirea să-i alunece către faţada clădirii de vizavi, şi a salutat într-acolo cu

un „Bună”. Cel puţin eu nu am simţit că mi s-ar fi adresat mie, în schimb Charlotte trecu pe lângă mine şi urcă scările. Puse un braţ pe după gâtul lui Gideon şi-l sărută pe obraz.

— Bună şi ţie! zise ea.

Trebuie adăugat că asta era mult mai elegant decât să rămâi ca o stană de piatră şi să te zgâieşti ca proasta. Comportamentul meu i se păru domnului Marley a fi un mic acces de slăbiciune, căci mă întrebă:

— Să vă duc eu geanta, Miss?

— Nu, mulţumesc, mă descurc.

Mi-am dat un imbold, am ridicat geanta, care-mi alunecase din mână, şi m-am pus din nou în mişcare. În loc să-mi arunc pletele pe spate şi să trec în mare viteză pe lângă Gideon şi pe lângă Charlotte, aruncându-le o privire de gheaţă, eu am urcat scările cu elanul unui melc bătrân. Probabil că eu şi Leslie văzusem, într-adevăr, mult prea multe filme romantice. Dar Gideon o îndepărtă pe Charlotte şi mă prinse de braţ.

— Pot să-ţi spun câteva vorbe, Gwen? întrebă el.

De uşurare, aproape că mi se înmuiară genunchii.

— Sigur.

Domnul Marley se muta de pe un picior pe altul, nervos.

— Suntem deja puţin în întârziere, murmură el, urechile luându-i foc.

— Are dreptate, ciripi Charlotte. Înainte de elipsare, Charlotte mai are şi oră şi tu ştii cum e Giordano când e lăsat să aştepte.

Nu aveam habar dacă aşa era, dar râsul ei perlat părea chiar sincer.

— Vii, Gwenny?

— Vine în zece minute, spuse Gideon.

— Nu poate să aştepte până mai târziu? Giordano este...

— Am spus zece minute!

Tonul lui Gideon era foarte aproape de graniţa impoliteţii, iar domnul Marley păru de-a dreptul speriat. Probabil că şi eu.

Charlotte ridică din umeri.

— Cum zici, rosti ea, îşi aruncă pletele pe spate şi dispăru în grabă.

Ea putea să facă asta exemplar. Domnul Marley o urmă precipitat.

După ce dispărură în holul clădirii, Gideon păru să fi uitat ce voia să spună. Fixa din nou cu privirea faţada stupidă a casei de

vizavi şi îşi freca ceafa cu mâna, ca şi cum musculatura de-acolo i-ar fi fost dureros de încordată. În cele din urmă, am tras amândoi aer în piept în acelaşi timp.

— Ce-ţi mai face braţul? am întrebat eu în aceeaşi clipă în care Gideon a întrebat: „Eşti bine?“, după care am râs amândoi.

— Braţului meu îi merge foarte bine.

în sfârşit, mă privea din nou. Oh Doamne! Ochii ăia! Mi se înmuiară imediat genunchii şi eram bucuroasă că domnul Marley nu mai era de faţă.

— Gwendolyn, îmi pare nespus de rău pentru tot. M-am comportat absolut... iresponsabil. Nu meritai aşa ceva. Părea aşa de nefericit, că nu mai puteam suporta. Ieri-seară am încercat cam de o sută de ori să te sun pe mobil, dar a fost tot timpul ocupat.

Stăteam pe gânduri dacă să scurtez toată povestea şi să mă arunc direct în braţele lui. Dar Leslie spusese că ar fi fost bine să nu-i fac viaţa prea uşoară. Aşa că n-am făcut decât să ridic din sprâncene, aşteptând.

— Nu am vrut să te rănesc, te rog să mă crezi, zise el, iar vocea îi era aspră de atâta seriozitate. Erai îngrozitor de tristă şi de dezamăgită aseară.

— Chiar aşa de rău n-a fost, am spus eu încet. O minciună scuzabilă, credeam eu. Nu aveam de gând să aduc în discuţie lacrimile vărsate şi dorinţa mea nestăvilită de a muri de oftică. Doar că am fost... a durut un pic... OK, acum eram modesta secolului!... să trebuiască să aflu că tu n-ai făcut decât să te prefaci. Sărutările, declaraţia ta de dragoste...

Am tăcut încurcată.

Gideon arăta acum şi mai distrus, dacă aşa ceva se putea.

— Îţi promit că aşa ceva n-o să se mai întâmple.

Ce voia mai exact să spună cu asta? Nu înţelegeam prea bine.

— Păi, acum că ştiu, oricum n-ar mai funcţiona, am spus eu un pic mai energic. Între noi fie vorba: oricum a fost un plan idiot. Oamenii îndrăgostiţi nu sunt mai uşor de controlat decât ceilalţi - aş spune chiar dimpotrivă! Din cauza hormonilor nu poţi şti niciodată ce urmează să facă.

La urma urmei, eu eram cel mai bun exemplu.

— Dar din dragoste poţi face lucruri pe care altfel nu le-ai face. Gideon ridică mâna ca şi când ar fi vrut să mă mângâie pe obraz, apoi o lăsă din nou să cadă. Când iubeşti, celălalt este,

deodată, mai important decât tine. Dacă nu l-aş fi cunoscut prea bine, aş fi putut crede că mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi. Faci sacrificii... - asta a vrut de fapt să spună contele.

— Iar eu cred că bătrânul nu are habar despre ce vorbeşte, am zis eu peiorativ. Dacă mă întrebi pe mine, iubirea nu este neapărat domeniul lui, iar cunoştinţele referitoare la psihicul femeii sunt... jalnice! Şi acum sărută-mă, vreau să ştiu dacă barba nerasă înţeapă.

Un zâmbet lumină faţa lui Gideon.

— Poate că ai dreptate, spuse şi inspiră adânc, ca cineva căruia i s-a luat o piatră mare de pe inimă. În orice caz, eu mă bucur că am lămurit lucrurile. Vom rămâne însă pentru totdeauna buni prieteni, da?

Poftim?

— Buni prieteni? am repetat eu şi gura mi s-a uscat din- tr-odată.

— Buni prieteni, care ştiu că pot avea încredere unul în celălalt, zise Gideon. E important să ai încredere în mine.

A mai durat o secundă, poate două, apoi însă mi-am dat seama că, la un moment dat în conversaţia noastră, a luat-o fiecare în altă direcţie. Ceea ce încercase Gideon să-mi spună nu fusese: „Te rog să mă ierţi, te iubesc“, ci: „Hai să rămânem buni prieteni” - şi orice idiot ştie că astea sunt două lucruri complet diferite.

Însemna că nu era îndrăgostit de mine.

Însemna că eu şi Leslie văzuserăm prea multe filme romantice.

Însemna...

— ... Nenorocitulel am urlat eu. Furia, în toată puterea cuvântului, mă copleşi atât de violent, încât vocea-mi deveni complet răguşită. Cum poţi să fii aşa de nesimţitor! Acum mă săruţi şi pretinzi că te-ai fi îndrăgostit de mine, şi imediat după aceea spui că-ţi pare rău că eşti un mincinos dezgustător şi că doreşti să am încredere în tine?

Acum înţelegea şi Gideon că vorbisem unul pe lângă celălalt. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă...

— Gwen...

— Vrei să-ţi spun ceva? Regret fiecare lacrimă în parte pe care am vărsat-o din cauza ta! Am vrut să ţip la el, dar am eşuat lamentabil. Şi nu-ţi face iluzii că au fost aşa de multe! am reuşit

eu doar să croncănesc.

— Gwen! Gideon încerca să mă apuce de mână. Of, Doamne, îmi pare aşa de rău. Nu am vrut să... te rogi

Te rog, ce? îl priveam furioasă. Oare chiar nu observa că nu l;icea decât să înrăutăţească situaţia? Şi credea că privirea aia de căţeluş avea să schimbe ceva? Am vrut să mă răsucesc, dar Gideon mă prinse strâns de încheietura mâinii.

— Gwen, ascultă-mă. Ne aşteaptă vremuri periculoase şi este important să rămânem uniţi, tu şi cu mine! Eu... eu chiar te plac mult, şi aş vrea ca noi să...

Doar n-avea de gând s-o mai spună o dată. Nu, nu fraza aia... Totuşi, exact asta făcu.

— ... fim prieteni. Nu pricepi? Doar dacă avem încredere unul în altul...

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— De parcă mi-aş dori să am un prieten ca tine! îmi regăsisem vocea şi vorbeam aşa de tare că speriasem porumbeii de pe acoperiş. Habar n-ai ce înseamnă prietenia!

Şi deodată totul deveni foarte simplu. Mi-am aruncat părul pe spate, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat în grabă.

Sari - şi lasă în căderea ta
Să-ţi crească aripi.

Ray Bradbury

Trei

„Hai să rămânem prieteni” - fraza asta era chiar prea de tot.

— Precis că moare o zână de fiecare dată când, undeva în lume, cineva rosteşte această frază, am spus eu.

Mă încuiasem în toaletă ca să vorbesc la mobil şi-mi dădeam toată silinţa să nu urlu, deşi - la o jumătate de oră de la discuţia cu Gideon - încă îmi mai venea să fac asta.

— A spus că vrea să fiţi prieteni, m-a corectat Leslie, care, ca-ntotdeauna, fusese atentă la fiecare cuvinţel.

— Este fix acelaşi lucru, am zis eu.

— Nu. Adică, da, poate. Leslie oftă. Nu înţeleg. Tu, de data

asta, eşti sigură că l-ai lăsat să-şi ducă frazele până la capăt? Ştii tu, în filmul Zece lucruri nu-mi plac la tine…

— Da, l-am lăsat să-şi ducă frazele până la capăt; din păcate, aş spune. M-am uitat la ceas. Of, la naiba. I-am spus domnului George că revin într-un minut. Am aruncat o privire în oglinda de deasupra chiuvetei de modă veche. Of, la naiba, am mai spus eu încă o dată. Aveam două pete roşii şi rotunde în obraji. Cred că am făcut o reacţie alergică.

— Sunt doar de la furie, puse Leslie diagnosticul, după ce i-am descris ce vedeam. Ochii cum sunt? Scânteiază ameninţători?

Mi-am privit imaginea din oglindă.

— Păi, da, oarecum. Arăt cam ca Helena Bonham-Carter în iolul Bellatrix Lestrange din Harry Potter. Destul de ameninţător.

— Sună exact cum trebuie. Ascultă, ieşi acum de-acolo şi săgetează-i pe toţi, fără excepţie, cu privirea.

Am încuviinţat din cap ascultătoare şi i-am promis c-aşa voi face.

După convorbirea telefonică mă simţeam mai bine, chiar dacă apa rece nu reuşise să-mi spele nici furia, nici cele două pete din obraji.

Nu-mi dădeam seama dacă domnul George se întrebase unde zăbovisem atât, căci nu lăsă să se vadă asta.

— E totul în regulă? întrebă el prietenos.

Mă aşteptase în faţa vechiului refectoriu.

— Cum nu se poate mai bine.

Am aruncat o privire prin uşa deschisă, dar, cum era de aşteptat, nu se vedea nici urmă de Giordano sau de Charlotte, întârziasem prea mult ca să mai aibă loc lecţia.

— A trebuit doar... ăăă... să-mi împrospătez rujul.

Domnul George zâmbi. În afară de ridurile de expresie din

jurul ochilor şi din colţurile gurii, nimic de pe chipul lui rotund şi prietenos nu trăda faptul că avea deja şaptezeci de ani. Lumina se reflecta în chelia sa, întregul cap semănându-i cu o bilă lucioasă de bowling.

Nu m-am putut abţine să nu-i răspund tot cu un zâmbet. Imaginea domnului George avea întotdeauna asupra mea un efect de anihilare a pornirilor agresive.

— Sincer, aşa e moda acum, am spus eu, arătând spre cele două pete roşii din obraji.

Domnul George îmi oferi braţul.

— Vino, fetiţa mea curajoasă, spuse el. Am anunţat deja jos că sosim pentru elipsare.

L-am privit nedumerită.

— Şi cu Giordano şi politica colonială din secolul al XVIII-lea cum rămâne?

Domnul George schiţă un zâmbet.

— Să zicem că m-am folosit de scurta pauză în care tu ai fost la toaletă pentru a-i explica domnului Giordano că, din păcate, astăzi nu ai timp pentru lecţie.

Bunul şi devotatul domn George! Era singurul Gardian căruia nu păream să-i fiu complet indiferentă. Deşi, poate că m-aş mai fi calmat puţin în timpul menuetului. Aşa cum alţi oameni se descarcă de nervi lovind un sac de box. Sau mergând în sala de fitness. Pe de altă parte, puteam foarte bine să mă lipsesc de zâmbetul arogant al lui Charlotte.

Domnul George îmi oferi braţul.

— Cronograful aşteaptă.

M-am agăţat de el nerăbdătoare. În mod excepţional, mă bucuram de elipsare, cotidianul meu salt controlat în timp, şi asta nu numai pentru a scăpa de prezentul sumbru pe nume Gideon. Saltul de azi era momentul-cheie în planul de bătaie pe care-l pusesem la cale împreună cu Leslie. Dacă avea să funcţioneze.

În drumul spre adâncurile uriaşei pivniţe boltite, domnul George şi cu mine am traversat cartierul general al Gardienilor. Era extrem de spectaculos şi cumula mai multe clădiri. Numai în coridoarele întortocheate erau atât de multe de văzut, încât puteai avea impresia că te aflai într-un muzeu. Nenumărate picturi înrămate, hărţi străvechi, tapiserii realizate manual şi colecţii întregi de săbii atârnau de pereţi. În vitrine erau expuse porţelanuri care arătau foarte preţios, cărţi legate în piele şi instrumente muzicale vechi şi existau o mulţime de cufere şi de casete sculptate, în care tare mi-ar mai fi plăcut să mă uit, în alte circumstanţe.

— Eu nu mă prea pricep la machiaj, dar dacă ai nevoie de cineva cu care vrei să vorbeşti despre Gideon, eu ştiu să ascult, spuse domnul George.

— Despre Gideon? am repetat eu rar, ca şi cum ar fi trebuit mai întâi să-mi dau seama despre cine era vorba. Totul este în regulă cu mine şi cu Gideon. Yepp! Foarte în regulă. Am lovit în

trecere în perete. Suntem prieteni. Nimic altceva decât prieteni.

Din păcate, cuvântul „prieteni” nu-mi ieşise aşa de relaxat cum voisem; îl scrâşnisem, mai degrabă, printre dinţi.

— Am avut şi eu cândva şaisprezece ani, Gwendolyn. Ochii mici ai domnului George mă priveau, inspirându-mi încredere. Şi promit că n-o să spun că te-am avertizat. Deşi am făcut-o...

— Sunt sigură că dumneavoastră aţi fost o persoană drăguţă la şaisprezece ani.

Cu greu îmi puteam imagina că domnul George ar fi atras cu şiretenie în capcană o fată, păcălind-o cu sărutări şi cuvinte frumoase. „... E de ajuns să fiu în aceeaşi încăpere cu tine şi simt deja nevoia să te ating şi să te sărut.” încercam să scap de amintirea privirii pătrunzătoare a lui Gideon mergând exagerat de apăsat. Porţelanul vibra în vitrine.

Foarte bine. Cine avea nevoie de lecţii de menuet pentru a scăpa de furie? Asta era de ajuns. Deşi, poate că distrugerea uneia sau a alteia dintre acele nepreţuite vaze ar fi accentuat efectul.

Domnul George mă privi mult timp pieziş, mulţumindu-se însă, în cele din urmă, să mă strângă de braţ şi să ofteze. Din când în când, treceam pe lângă armuri cavalereşti, iar eu mă simţeam, ca de obicei, urmărită într-un mod neplăcut.

— E cineva înăuntru, nu-i aşa? i-am spus eu domnului George în şoaptă. Vreun biet novice, care nu poate ziulica-ntreagă să se ducă nici până la toaletă, corect? îmi dau seama precis că se holbează la noi.

— Nu, zise domnul George şi râse încet. Dar sunt nişte camere de supraveghere instalate în viziere, poate că de aceea ai sentimentul că eşti urmărită.

Aha. Camere de supraveghere. Măcar de ele nu trebuia să-mi fie milă.

Când am ajuns la primele trepte care coborau spre pivniţă, mi-am dat seama că domnul George uitase ceva.

— Nu vreţi să mă legaţi la ochi?

— Cred că putem să renunţăm la asta azi, zise domnul George. Nu-i nimeni pe-aici care să ne-o interzică, nu?

L-am privit uimită. În mod normal, trebuia să străbat acest traseu legată la ochi cu o eşarfă neagră, deoarece Gardienii nu voiau ca eu să pot găsi de una singură locul unde era păstrat cronograful, cel cu care erau posibile călătoriile noastre în timp.

Din nu ştiu ce motiv, ei nu excludeau posibilitatea că eu l-aş fi putut fura. Ceea ce era, desigur, o prostie crasă. Mie nu numai că mi se părea ciudat acest obiect - funcţiona pe bază de sânge! dar nici nu aveam vreo idee câtuşi de vagă despre cum se foloseau nenumăratele lui rotiţe dinţate, clăpiţe şi sertăraşe. Însă, când venea vorba de posibilul furt al lui, Gardienii deveneau paranoici.

Asta probabil că se explica prin faptul că existaseră cândva două cronografe. În urmă cu aproape şaptesprezece ani, verişoara mea Lucy şi prietenul ei Paul, numerele nouă şi zece din Cercul Celor Doisprezece călători în timp, o şterseseră cu unul dintre ele. Care fuseseră exact motivele pentru care cei doi furaseră cronograful nu aflasem încă, eu de fapt bâjbâind destul de neajutorată, ca prin întuneric, în toată această afacere.

— Apropo, Madame Rossini m-a rugat să-ţi transmit că a ales până la urmă altă culoare pentru rochia de bal. Din păcate, am uitat care anume, dar sunt convins că vei arăta fermecător în ea. Domnul George chicoti. Chiar dacă înainte de asta, Giordano mi-a zugrăvit în cele mai sumbre culori faptul că vei face greşeală după greşeală în secolul al XVIII-lea, una mai oribilă decât alta.

Inima îmi tresări. La bal trebuia să merg cu Gideon şi nu-mi puteam imagina că a doua zi aveam să fiu deja în stare să dansez menuet cu el fără să distrug, la propriu, ceva. Laba piciorului lui, de exemplu.

— La ce atâta grabă? am întrebat eu. De ce trebuie neapărat să aibă loc acest bal mâine-seară, privind din perspectiva noastră? De ce nu putem, pur şi simplu, să mai aşteptăm câteva săptămâni? Balul oricum se va ţine în acea zi anume din anul 1782, indiferent din ce moment al prezentului mergem noi la el, nu-i aşa?

Făcând abstracţie de Gideon, aceasta era o întrebare care mă măcina de mult.

— Contele de Saint-Germain a decis exact cât timp are voie să treacă în prezent între vizitele voastre la el, zise domnul George şi-mi dădu prioritate în faţa scării în spirală.

Cu cât înaintam mai mult în adâncurile labirintului din pivniţă, cu atât mai tare mirosea a mucegai. Acolo jos, nu mai erau agăţate tablouri pe pereţi şi, deşi senzorii de mişcare făceau să se aprindă automat lumina pe tot traseul, culoarele care se

desprindeau când la stânga, când la dreapta de al nostru, se pierdeau, după câţiva metri, într-un întuneric înfricoşător. Se povestea că mai mulţi oameni se rătăciseră în acest labirint, că alţii apăruseră după mai multe zile în alte cartiere, aflate la capătul opus al oraşului. Aşa se povestea.

— Dar de ce a decis contele asta? Şi de ce se supun Gardienii precum sclavii ordinelor lui?

Domnul George nu răspunse. Doar oftă adânc.

— Ce vreau să spun este că, dacă am mai aştepta câteva săptămâni, contele nici nu ar observa, nu? am spus eu. El se află în anul lui, 1782, iar timpul nu trece deloc mai încet pentru el. Dar eu aş putea să învăţ ca lumea tot ce ţine de menuet şi poate că aş şti şi cine a asediat Gibraltarul, când şi de ce. Am preferat să nu menţionez nimic de Gideon. Şi astfel, n-ar mai trebui să se plângă nimeni de mine şi să se teamă că m-aş putea face de râs într-un mod îngrozitor la acest bal şi că m-aş da de gol prin comportamentul meu că vin din viitor. Aşadar, de ce vrea contele neapărat ca eu să merg la bal mâine?

— Da, de ce? murmură domnul George. S-ar părea că-i e teamă de tine. Şi de ceea ce tu ai mai putea încă afla dacă ai mai avea timp la dispoziţie.

Nu mai era mult până la vechiul laborator de alchimie. Dacă nu mă înşelam, trebuia să fie imediat după următorul colţ. De aceea am încetinit pasul.

— Să-i fie teamă de mine? Tipul ăsta m-a sugrumat fără să mă atingă - şi, pentru că mai poate şi să citească gândurile, ştie că mie mi-e o frică de moarte de el şi nu invers.

— Te-a sugrumat? Fără să te atingă? Domnul George rămase pe loc şi mă privi şocat. Cerule mare, Gwendolyn, de ce nu ai povestit asta?

— M-aţi fi crezut?

Domnul George îşi frecă chelia cu podul palmei şi deschise gura să spună ceva, când auzirăm paşi apropiindu-se şi zgomotul unei uşi grele închizându-se. Domnul George părea extrem de speriat, mă trase mai mult după colţ, în direcţia din care venise zgomotul de uşă, şi se căută în buzunarul hainei după eşarfa neagră.

Nu era decât Falk de Villiers, unchiul lui Gideon şi Mare Maestru al Lojei, care venea pe coridor cu paşi vioi. Dar zâmbi când ne văzu.

— Oh, iată-vă! Sărmanul Marley, s-a interesat deja pe telefonul intern pe unde vă ascundeţi, şi-atunci m-am gândit să verific singur dacă e totul în regulă.

Eu am clipit şi mi-am frecat ochii, ca şi cum domnul George tocmai mi-ar fi luat eşarfa de la ochi, dar se părea că tot acel teatru era în zadar, căci Falk de Villiers nici nu se sinchisi. Deschise uşa de la camera cronografului, respectiv de la fostul laborator de alchimie.

Falk se poate să fi fost cu câţiva ani mai în vârstă decât mama şi arăta extrem de bine, ca toţi bărbaţii de Villiers pe (are îi cunoscusem deja. În mintea mea îl comparam mereu cu un lup alfa. Părul lui bogat era deja grizonant şi crea un contrast interesant cu ochii de culoarea chihlimbarului.

— Ei, vezi, Marley, că nu a dispărut nimeni? îi spuse el pe un ion jovial domnului Marley, care aşteptase aşezat pe un scaun în camera cronografului şi care sări când ne văzu, începând •..i-şi frământe nervos degetele.

— Eu doar am... am crezut... ca măsură de precauţie..., se bâlbâi el. Vă rog să mă scuzaţi, Sir...

— Apreciem foarte tare că vă luaţi atât de în serios îndatoririle, .puse domnul George, iar Falk întrebă:

— Unde este domnul Whitman? Avem întâlnire la ceai cu decanul Smythe şi voiam să-l iau cu mine.

— Tocmai a plecat, spuse domnul Marley. De fapt, ar fi trebuit să vă fi întâlnit cu el pe drum.

Oh, atunci am să mă grăbesc, poate-l ajung din urmă. Vii şi tu după aceea, Thomas?

După o scurtă privire piezişă către mine, domnul George încuviinţă din cap.

— Iar noi ne vedem mâine, Gwendolyn. Ziua marelui bal. Din uşă, Falk se mai întoarse o dată şi spuse în treacăt: Ah, şi salut-o pe mama ta din partea mea. E bine, da?

— Mama? Da, e bine.

— Mă bucur s-aud asta. Se pare că aveam o privire cam nedumerită, motiv pentru care îşi drese glasul şi adăugă: în zilele noastre nu e prea uşor să fii mamă singură şi să ai şi o slujbă, de aceea mă bucur.

Acum îl priveam intenţionat derutată.

— Sau - poate că nici nu e singură? O femeie atrăgătoare precum Grace e clar că se întâlneşte cu bărbaţi, poate că şi are

un prieten stabil...

Falk mă privea nerăbdător, însă, când m-am încruntat, se uită la ceasul de la mână şi strigă:

— Vai, e deja atât de târziu! Acum chiar că trebuie să plec.

— A fost o întrebare? am întrebat eu după ce Falk închisese uşa după el.

— Da, spuseră domnul George şi domnul Marley în acelaşi timp, iar domnul Marley se făcu roşu ca focul. Ăăă, pentru mine a sunat ca şi cum ar fi vrut să ştie dacă mama dumneavoastră are un prieten stabil, murmură el.

Domnul George râse.

— Falk are dreptate, chiar este târziu. Dacă Rubinul nostru mai vrea să mai prindă ceva din seara asta, trebuie s-o trimitem chiar acum în trecut. Ce an să alegem, Gwendolyn?

Aşa cum mă înţelesesem cu Leslie, am spus cât se poate de indiferentă:

— Mi-e egal. Mai deunăzi, anul 1956- parcă 1956 a fost, nu? - a fost fără şobolani şi cât de cât confortabil. Desigur că nu am menţionat nimic despre cum mă întâlnisem eu cu bunicul în acel cadru confortabil şi fără şobolani. Aş putea învăţa acolo cuvintele la franceză, fără să trebuiască tot timpul să tresar de frică.

— Nici o problemă, spuse domnul George.

Deschise un jurnal gros, în timp ce domnul Marley dădu la o parte tapiseria de pe peretele în care se afla seiful ce ascundea cronograful.

Am încercat să mă uit peste umărul domnului George în timp ce răsfoia acel jurnal, dar spatele lui lat mă împiedica să văd ceva.

— Să vedem, a fost 24 iulie 1956, spuse domnul George. Şi ai rămas acolo toată după-amiaza şi te-ai întors la 18.30.

— Deci, 18.30 ar fi o oră potrivită, am spus eu, ţinând pumnii ca să ne reuşească planul.

Dacă reuşeam să sar exact la momentul în care părăsisem încăperea, bunicul ar fi fost încă acolo, iar eu n-ar mai fi trebuit să pierd timpul căutându-l.

— Cred că ar fi mai bine să alegem ora 18.31, zise domnul George. Ca nu cumva să te întâlneşti cu tine însăţi.

Domnul Marley, care pusese pe masă cutia cronografului şi scotea acum cu grijă din husa de mătase instalaţia de mărimea

unui ceas de şemineu, murmură:

— Dar, ca să fim exacţi, încă nu e noapte acolo. Domnul Whitman a spus...

— Da, ştim că domnul Whitman este foarte exact cu procedura, spuse domnul George, în timp ce se preocupa de rotiţele dinţate.

Printre desenele delicate şi colorate, ce înfăţişau planete, animale şi plante, suprafaţa ciudatului aparat era bătută cu pietre preţioase atât de mari şi de strălucitor colorate, încât păreau false - asemenea pietrelor sclipicioase autoadezive cu care-i făcea plăcere surorii mele să meşterească obiecte artizanale. Fiecare dintre cei doisprezece membri ai cercului călătorilor în timp avea câte o piatră preţioasă. Pentru mine exista un rubin, iar lui Gideon îi „aparţinea” diamantul, care era atât de uriaş, încât din banii obţinuţi pe el probabil că s-ar fi putut achiziţiona un bloc de apartamente la malul mării.

Domnul Marley încuviinţă nesigur din cap.

— Leo este un nume frumos, am spus eu.

— Vine de la Leopold, zise domnul Marley, iar urechile i se făcură roşii precum stopurile unui autoturism.

Se aşeză la masă, îşi puse jurnalul în faţă şi deşurubă capacul unui stilou. Scrisul mic şi curat din şirurile lungi de date, ore şi nume cuprinse în acel jurnal era, probabil, al lui.

— Mama e de părere că numele meu este oribil, însă fiecare prim născut din familia noastră moşteneşte acest nume; este o tradiţie.

— Leo este descendent direct al baronului Miroslaw Alexander Leopold Rakoczy, mă lămuri domnul George, răsucindu-se scurt şi privindu-mă în ochi. Ştii, legendarul companion al contelui de Saint-Germain, care este cunoscut din Analele Gardienilor drept Leopardul Negru.

Eram perplexă.

— Ah, serios?

Îl comparam în sinea mea pe domnul Marley cu sfrijitul şi palidul Rakoczy, care mă băgase în sperieţi cu ochii lui negri. Dar nu ştiam exact dacă trebuia să spun: „Fiţi fericit că nu semănaţi cu josnicul dumneavoastră strămoş”, sau dacă, în cele din urmă, nu era chiar mai rău să fii roşcat, pistruiat şi cu o faţă ca de lună plină.

— Deci, el e bunicul meu pe linie paternă... reuşi domnul

Marley să rostească, dar domnul George îl întrerupse rapid.
— Cu siguranţă că bunicul ar fi foarte mândru de dumneavoastră, spuse el categoric. Mai ales dacă ar şti cât de briliant v-aţi trecut toate examenele.
— În afară de Conflicte tradiţionale, spuse domnul Marley. Acolo abia dacă am obţinut un Suficient.
— Ah, asta şi-aşa nu foloseşte nimănui la nimic - o disciplină complet depăşită. Domnul George întinse mâna după mine. Eu aş cam fi gata, Gwendolyn. Hai să te trimit în 1956! Am setat cronograful pentru exact trei ore şi jumătate. Ţine-ţi strâns ghiozdanul şi ai grijă să nu uiţi nimic prin încăpere, da? Domnul Marley te va aştepta aici.
Am strâns în braţe ghiozdanul şi i-am întins domnului George mâna liberă. El mi-a strecurat arătătorul într-unul dintre compartimentele cronografului. Un ac îmi străpunse carnea, un rubin uriaş inundă încăperea cu o lumină roşie. Am închis ochii, lăsându-mă purtată de o puternică senzaţie de ameţeală.
O secundă mai târziu, când am deschis din nou ochii, domnul Marley şi domnul George dispăruseră, la fel şi masa.
Era întuneric, încăperea fiind şi de data asta luminată doar de un singur bec, în lumina căruia, la doar un metru distanţă de mine, stătea bunicul meu Lucas şi mă privea perplex.
— T... tu - nu a funcţionat? strigă el revoltat. În 1956, bunicul avea treizeci şi doi de ani şi încă nu semăna cu bunicul de optzeci de ani pe care îl cunoscusem când eram copil. Ai dispărut acolo, în faţă, şi-ai apărut din nou aici.
— Da, am spus eu mândră, forţându-mă să nu dau curs impulsului de a-i sări de gât.
Ca şi la cealaltă întâlnire a noastră, mi s-a pus un nod în gât de îndată ce l-am văzut. Bunicul murise când eu aveam zece ani şi era minunat şi înspăimântător în acelaşi timp să-l reîntâlnesc la şase ani după ce fusese înmormântat. Înspăimântător nu era faptul că, la întâlnirile noastre din trecut, el nu era bunicul pe care îl cunoscusem, ci un fel de versiune neterminată a lui, ci că, pentru el, eu reprezentam o persoană cu totul străină. N-avea nici cea mai vagă idee de câte ori stătusem în poala lui, că el fusese cel care mă consolase cu poveştile lui după ce tata murise şi că ne spuseserăm mereu noapte bună într-o limbă secretă inventată de noi, pe care nimeni altcineva n-o înţelegea. Nu-şi putea imagina cât de mult îl iubisem - iar eu nu-i puteam

spune asta. Nimănui nu-i face plăcere să audă aşa ceva de la o persoană cu care n-a petrecut decât câteva ore. Am încercat, pe cât posibil, să ignor nodul din gât.

— Pentru tine n-a trecut decât un minut, din câte-mi dau eu seama, motiv pentru care te şi iert că încă nu ţi-ai ras mustaţa. Pentru mine au trecut câteva zile, în care s-au întâmplat o groază de lucruri.

Lucas îşi mângâie mustaţa şi rânji.

— Iar ai... deci, asta a fost foarte inteligent din partea ta, nepoată.

— Nu-i aşa? Dar, ca să fiu sinceră, a fost ideea prietenei mele Leslie. Ca să fim sigure că te voi întâlni. Şi ca să nu pierdem timpul.

— Mda, la drept vorbind, eu nu am prea avut când să mă gândesc cum să acţionăm mai departe. Tocmai voiam să diger mai întâi vizita ta şi să încep săpăturile... Mă studie cu capul plecat într-o parte. Ai dreptate, arăţi altfel decât adineauri. Nu aveai agrafa asta în păr şi mi se pare că ai mai şi slăbit.

— Mulţumesc, am spus eu.

— Nu a fost un compliment. Arăţi de parcă nu te-ai simţi bine. Se apropie încă un pas şi mă studie mai de aproape. E totul în regulă? întrebă el blajin.

„Absolut în regulă“, am vrut eu să spun, dar spre propria-mi enervare am izbucnit în lacrimi.

— Absolut în regulă, am spus printre sughiţuri.

— Vai, vai, vai, zise Lucas şi mă bătu pe spate neajutorat. Deci, e de rău?

Minute în şir nu am putut face nimic altceva decât să-mi las lacrimile să şiroiască. Şi eu care credeam că aveam totul sub control. Furia mi se păruse singura reacţie potrivită la comportamentul lui Gideon - o reacţie matură şi dură. În afară de asta, mai bună pentru un scenariu de film decât veşnica smior- căială - comparaţia lui Xemerius cu o fântână de interior se potrivea, din păcate.

— Prieteni! am smârcâit eu în cele din urmă, căci bunicul meu avea dreptul la o lămurire. Vrea să fim prieteni. Şi să am încredere în el.

Lucas încetă să mă mai bată pe spate şi se încruntă nedumerit.

— Şi boceşti deoarece...?

— Deoarece tot ieri mi-a spus că mă iubeşte!

Lucas privi şi mai nedumerit, dacă aşa ceva mai era posibil.

— Păi, ăsta mie nu mi se pare a fi chiar cel mai prost teren pe care să construieşti o prietenie.

Lacrimile mi se opriră ca şi cum cineva ar fi scos din priză fântâna de interior.

— Bunicule! Nu fi aşa de obtuz! am strigat eu. Mai întâi m-a sărutat, după care am aflat că totul n-a fost altceva decât strategie şi manipulare, după care a venit cu hai-să-fim-prieteni!

— Oh. Înţeleg. Aşa un... ăăă pui de lele\ Lucas nu părea încă pe deplin convins. Scuză-mă că întreb şi eu ca prostul, dar sper că nu e vorba despre acel băiat de Villiers cu numărul unsprezece, Diamantul?

— Ba da, am zis eu. Exact despre el este vorba.

Bunicul suspină.

— În cazul ăsta, zău aşa!... Peştişorul meu prins în plasă! Ca şi cum n-ar fi şi-aşa destul de complicată toată povestea asta. Îmi dădu o batistă de pânză, îmi luă ghiozdanul din mână şi spuse energic: Acum, gata cu boceala. Cât timp avem la dispoziţie?

— La 22.00, ora ta, fac saltul înapoi. În mod ciudat, plânsul îmi făcuse bine, mult mai bine decât varianta matură a furiei. Ce spuneai de peştişor? Nu de alta, dar mi-e cam foame.

Cu asta l-am făcut pe Lucas să râdă.

— Păi atunci, mai bine ne întoarcem sus. Aici jos şi-aşa e cam claustrofobic totul. Şi-apoi, trebuie să sun acasă să spun că voi întârzia. Deschise uşa. Hai, peştişorule. Poţi să-mi povesteşti totul pe drum. Şi nu uita: dacă te vede cineva, eşti verişoara mea de la ţară, Hazel.

O oră mai târziu, ne aflam cu creierele încinse în biroul lui Lucas, cu o mulţime de notiţe şi de bileţele în faţa noastră, pline de ani, cerculeţe, săgeţi şi semne de întrebare, în plus şi cu tomuri in folio, legate în piele CAnalele Gardienilor din mai multe decenii), şi cu indispensabila farfurie cu biscuiţi, din care Gardienii păreau să aibă, în toate timpurile, tone. Chestia cu peştele era clar că fusese o neînţelegere. Din păcate.

— Prea puţine informaţii, prea puţin timp, repeta Lucas. Se plimba încoace şi-ncolo prin cameră şi-şi tot scărmăna părul care, cu toată pomada, i se ciufulea tot mai tare. Oare ce am ascuns eu în cufărul acela?

— Poate că o carte cu toate informaţiile de care am nevoie,

am spus eu.
Trecuserăm fără probleme de santinela de la scări, care încă dormea la fel ca şi la ultima mea vizită. Când treceai pe lângă el, te lua ameţeala numai de la vaporii de alcool pe care-i emana. În 1956, Gardienii erau mult mai relaxaţi decât mi-aş fi închipuit. Nimeni nu găsea ciudat faptul că Lucas făcea ore suplimentare şi nu deranja pe nimeni că verişoara lui de la ţară, Hazel, îi ţinea companie. E drept şi că, la ora aceea, nu prea mai era nimeni prin clădire. Tânărul domn George plecase şi el acasă deja, lucru pe care-l regretam, căci mi-ar fi făcut plăcere să-l mai văd o dată.
— O carte - da, poate, spuse Lucas, muşcând gânditor din- tr-un biscuit. De trei ori voise să-şi aprindă o ţigară, dar eu i-o luasem de fiecare dată din mână. Nu voiam să miros iar a ţigări la întoarcere. Povestea cu coordonatele cifrate are sens, îmi place, da, şi mi se potriveşte. Am avut dintotdeauna o slăbiciune pentru aşa ceva. Doar că - de unde au ştiut Lucy şi Paul despre acest cod din chestia aia cu... calul galben?
— Cavalerul verde, bunicule, am spus eu răbdătoare. Cartea era în biblioteca ta, iar bileţelul cu codul se afla printre paginile ei. Poate că Lucy şi Paul l-au pus acolo.
— Dar n-are logică. Dacă au fugit în trecut în 1994, de ce am dispus eu nişte ani mai târziu zidirea unui cufăr în propria-mi casă? Rămase pe loc şi se aplecă asupra cărţilor. Am să-nnebu- nesc! Ştii senzaţia aceea, când ai sentimentul că eşti foarte aproape de rezolvare? Mi-aş fi dorit să se poată călători şi în viitor cu acest cronograf, astfel m-ai fi putut întreba tu însăţi…
Deodată îmi veni o idee, care era aşa de bună, încât eram tentată să mă bat singură pe umăr şi să mă felicit. M-am gândit la ce-mi spusese bunicul ultima dată. Conform acelor spuse, Lucy şi Paul, care se plictiseau în perioada cât erau elipsaţi, făcuseră salturi şi mai înapoi în trecut şi trăiseră nişte experienţe foarte incitante, cum ar fi premiera unei piese de Shakespeare.
— Am găsit! am strigat eu şi am început să dansez de bucurie.
Bunicul se încruntă.
— Ce anume, mai exact? mă-ntrebă el iritat.
— Ce-ar fi să mă trimiţi cu cronograful vostru şi mai departe înapoi în timp? am răbufnit eu. Aş putea astfel să mă întâlnesc

cu Lucy şi cu Paul şi să-i întreb.
Lucas ridică privirea.
— Şi când anume ai vrea să-i întâlneşti? Doar habar n-avem în ce an se ascund.
— Da, dar ştim, de exemplu, când v-au vizitat aici. Dacă aş veni şi eu, am putea discuta şi am putea, pur şi simplu, să...
Bunicul mă întrerupse.
— În vizitele lor aici din anii 1992 şi 1993 în anii 1948 şi 1949 - pentru fiecare an scotocea după câte un bileţel şi urmărea cu degetul arătător de-a lungul diverselor săgeţi - nici ei nu ştiau încă prea multe -, şi tot ceea ce ştiau mi-au spus. Nu, dacă e să-i întâlneşti, atunci ar trebui s-o faci după ce au fugit cu cronograful. Ciocăni iar violent pe notiţele noastre. Aşa ar ivea logică, orice altceva doar ar încurca lucrurile şi mai mult.
— Atunci... atunci am să merg în anul 1912, acolo unde i-am întâlnit deja, la Lady Tilney, în casa ei din Eaton Place.
-Asta ar fi o variantă, dar nu ar funcţiona ca moment...
Lucas privi abătut spre ceasul de pe perete. Nu ai fost sigură de dată, ca să nu mai vorbim de ora exactă. Şi să nu uităm că, înainte de asta, ar trebui să alimentăm cronograful cu sângele t ău, altfel n-ai cum să călătoreşti cu el. Îşi răvăşi din nou părul.
În plus, ar trebui să ajungi singură de aici până în Belgravia, iar în 1912 probabil că nu e chiar aşa de uşor... ah, da, şi-ai mai avea nevoie şi de o costumaţie adecvată... Nu, cu toată bunăvoinţa, într-un timp aşa de scurt nu avem cum să reuşim. Trebuie să ne gândim la altceva. Soluţia îmi stă pe limbă... mai am nevoie doar de un pic de timp ca să cumpănesc... şi poate şi de o ţigară...
Am clătinat din cap. Nu. Aşa de uşor nu intenţionam să cedez. Ştiam că ideea era bună.
— Am putea duce cronograful în momentul în care ne aflăm acum până în faţa casei lui Lady Tilney, iar eu aş ateriza în trecut exact acolo - asta ar economisi o grămadă de timp, nu? Da, iar în ce priveşte costumul... - de ce te uiţi aşa la mine?
Într-adevăr, Lucas căscase dintr-odată ochii larg de tot.
— Doamne, Dumnezeule! şopti el. Asta este!
— Ce?
— Cronograful! Nepoată - eşti genială!
Lucas ocoli masa şi mă îmbrăţişă.
— Sunt genială? am repetat eu, în timp ce era rândul

bunicului meu să danseze de bucurie.
— Da! Şi eu de asemenea. Amândoi suntem geniali, căci acum ştim ce se ascunde în cufăr.
Deci, eu nu ştiam.
— Şi anume?
— Cronograful! strigă Lucas.
— Cronograful? am strigat şi eu ca un ecou.
— Este absolut logic! Indiferent în ce an l-au dus Lucy şi Paul, el a ajuns, nu ştiu în ce fel, înapoi la mine - iar eu l-am ascuns. Pentru tine! în propria mea casă. Nu foarte original, dar atât de logici
— Aşa ţi se pare?
Mă holbam la el nesigură. Mie mi se părea o idee foarte trăsnită, dar, ca să fim sinceri, logica nu era chiar punctul meu forte.
— Ai încredere în mine, nepoată, ştiu asta, pur şi simplu!
Extazul de pe faţa lui Lucas te făcea să te încrunţi.
— Desigur că asta deschide acum variante absolut noi. Acum... acum trebuie doar să chibzuim foarte bine. Se uită din nou la ceasul de pe perete. Avem nevoie de mai mult timp, fir-ar să fie!
— Aş putea încerca să fiu trimisă tot în anul 1956 la următoarea elipsare, am spus eu. Însă mâine după-amiază n-am să am cum, căci trebuie să merg la un bal ca să-l revăd pe conte.
Gândul acesta îmi trezi din nou sentimente de dezgust, şi asta nu numai din cauza lui Gideon.
— Nu, nu, nu! strigă Lucas. Sub nici o formă. Trebuie să fim cu un pas înainte, să ne vedem înaintea reîntâlnirii cu contele, îşi frecă fruntea. Gândeştegândeştegândeşte.
— Nu vezi fumul care-mi iese pe urechi? De o oră nu fac altceva, l-am asigurat eu, dar se pare că vorbea cu el însuşi.
— Mai întâi trebuie să alimentăm cronograful cu sângele tău. Fără ajutor n-ai cum să faci asta în 2011, căci este prea complicat. Apoi trebuie să-ţi explic cum se foloseşte cronograful, încă o privire neliniştită la ceasul de pe perete. Dacă-l sun acum pe doctorul nostru, ar putea fi aici în treizeci de minute; asta dacă avem noroc şi-l găsim acasă... Întrebarea este numai cum să-i explic de ce este nevoie să-i recolteze sânge verişoarei mele Hazel. Când a fost să facem asta pentru Lucy şi pentru Paul, s-a

ştiut oficial că o facem în scopuri ştiinţifice, dar tu eşti aici incognito, şi-aşa trebuie să şi rămână, altfel...

— Aşteaptă, l-am întrerupt eu. Nu putem să recoltăm noi înşine sânge?

Lucas mă privi iritat.

— Deci, eu am pregătire în multe domenii, dar nu ştiu să mânuiesc o seringă. Nici nu suport să văd sânge, ca să fiu sincer. Mi se face de fiecare dată rău de la stomac...

— Eu pot să-mi iau singură sânge, am spus eu.

— Adevărat? Avea o privire absolut uimită. În vremea ta se predă cumva în şcoală cum să foloseşti o seringă?

— Nu, bunicule, nu se predă aşa ceva la şcoală, am spus eu nerăbdătoare. Dar învăţăm că sângele curge dacă te tai cu un cuţit. Ai un cuţit?

Lucas ezită.

— Asta... nu prea cred că este o idee bună.

— E-n regulă, am eu unul.

Am deschis ghiozdanul şi am scos etuiul pentru ochelari în care Leslie pusese cuţitul japonez de legume, pentru cazul în care aş fi fost atacată în călătoriile mele în timp şi ar fi trebuit să mă apăr. Bunicul a făcut ochii mari când am deschis etuiul.

— Înainte să întrebi - nu, asta nu face parte din dotările standard ale unui elev din 2011, am spus eu.

Lucas înghiţi în sec, apoi se îndreptă şi zise:

— În regulă. Atunci să mergem chiar acum în Sala Dragonului, trecând mai întâi prin laboratorul doctorului, de unde vom lua o pipetă.

Se uită la tomurile de pe birou, apoi puse unul sub braţ.

— Îl luăm şi pe-ăsta cu noi. Şi biscuiţii. Pentru calmarea nervilor! Nu-ţi uita ghiozdanul.

— Şi ce facem în Sala Dragonului?

Am aruncat din nou etuiul în ghiozdan şi m-am ridicat.

— Acolo se află cronograful.

Lucas închise uşa după mine, apoi trase cu urechea. Totul era liniştit pe coridor.

— Dacă ne întâlnim cu cineva, spunem că facem un tur, clar, verişoară Hazel?

Am încuviinţat din cap.

— Cronograful stă aşa, pur şi simplu, undeva la întâmplare? în vremea noastră este închis într-un seif din pivniţă, de teama

hoţilor.
— Sipetul este şi în vremea noastră ferecat, spuse Lucas şi mă grăbi pe trepte în jos. Dar noi nu ne temem de hoţi. În momentul de faţă, la noi nici măcar nu există călători în timp care să-l poată folosi. Interesant a fost la noi doar momentul în care Lucy şi Paul au elipsat aici, dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Astfel, în acest moment, cronograful nu se află în centrul atenţiei Gardienilor. Norocul nostru, aş spune eu.
Se părea că, într-adevăr, nu era nici ţipenie de om în clădire, deşi Lucas mă asigură în şoaptă că de fapt nu era niciodată complet părăsită. Mă uitam cu jind afară prin ferestre, la seara caldă de vară. Ce păcat că nu puteam ieşi ca să cunosc mai îndeaproape anul 1956. Lucas îmi observă privirea şi spuse zâmbind:
— Crede-mă, şi mie mi-ar face mai multă plăcere să merg cu t ine undeva, unde să stăm liniştiţi, iar eu să pot fuma o ţigară - dar avem treabă.
— Bunicule, ai face mai bine să renunţi la fumat. Este aşa de nesănătos. Şi te rog - rade-ţi mustaţa. Nu te prinde deloc.
— Şşşşt, făcu Lucas. Dacă aude cineva că-mi spui bunicule, chiar că va trebui să dăm nişte explicaţii.
Dar nu ne-am întâlnit cu nimeni, iar câteva minute mai târziu, când am intrat în Sala Dragonului, încă se mai putea vedea soarele sclipind la asfinţit, în spatele grădinilor şi al zidurilor, deasupra Tamisei. Şi în acele timpuri, Sala Dragonului, cu proporţiile ei maiestuoase, cu ferestrele acelea mari şi cu sculpturile în lemn de pe pereţi, era impresionant de frumoasă, iar eu mi-am dat, ca de obicei, capul pe spate pentru a admira uriaşul dragon sculptat, care se unduia pe tavan, între cele două candelabre imense, arătând de parcă şi-ar fi putut lua zborul în orice moment.
Lucas ferecă uşa. Părea mult mai agitat decât mine, mâinile iremurându-i când scoase cronograful din sipetul lui şi-l puse pe masa din mijlocul sălii.
— Când am făcut asta atunci, cu Lucy şi cu Paul, a fost o aventură de proporţii. Ne-am distrat aşa de tare, spuse el.
M-am gândit la Lucy şi la Paul şi am încuviinţat din cap. Îi întâlnisem doar o dată, la Lady Tilney, dar îmi puteam imagina ce voia să spună bunicul. Din păcate, nu am putut să nu mă gândesc în acelaşi timp şi la Gideon. Modul în care se distrase în

vremea aventurilor noastre fusese şi el jucat? Sau doar partea cu iubirea?

Mi-am mutat imediat gândul la cuţitul japonez de legume şi la ce urma să fac cu el. Şi ce să vezi? Metoda de distragere a atenţiei chiar a funcţionat. În orice caz, nu am izbucnit în lacrimi.

Bunicul îşi şterse palmele de pantaloni.

— Mă simt dintr-odată prea bătrân pentru astfel de aventuri, zise el.

Privirea mi se îndreptă spre cronograf. Pentru mine, arăta exact la fel ca cel cu ajutorul căruia ajunsesem eu acolo, o instalaţie complicată de clapete, căpăcele, sertăraşe, rotiţe dinţate şi butoane, decorate peste tot cu miniaturi.

— Ai voie să vorbeşti din nou, zise Lucas puţin lezat. Poţi să spui ceva de genul: Dar eşti încă mult prea tânăr ca să te simţi bătrân!

— Oh, da, desigur că aşa eşti. E drept că mustaţa aia te îm bătrâneşte cu decenii.

— Impunător şi respectabil, spune Arista.

M-am mulţumit să exprim mult mai mult decât aş fi dat de înţeles în cuvinte doar ridicând din sprâncene, iar tânărul meu bunic se aplecă bombănind asupra cronografului.

— Fii foarte atentă: cu ajutorul acestor zece rotiţe de aici se setează anul. Şi înainte să-ntrebi de ce este nevoie de atâtea câmpuri pentru asta, îţi spun că se folosesc cifre romane - sper că stăpâneşti această scriere.

— Cred că da.

Mi-am scos din ghiozdan un caiet cu arc şi un creion. Ar fi fost imposibil să reţin totul fără să-mi iau notiţe.

— Iar cu asta fixezi luna.

Lucas indică o altă rotiţă dinţată.

— Dar, atenţie, din nu ştiu ce motiv, pentru lună - şi numai pentru lună! - se foloseşte un vechi sistem calendaristic celt: prima lună este noiembrie; prin urmare, luna octombrie este luna a douăsprezecea.

Mi-am dat ochii peste cap. Tipic pentru Gardieni! Bănuiam eu de mult că făceau tot posibilul să complice lucrurile simple doar ca să se dea importanţi. Dar am strâns din dinţi şi, după vreo douăsprezece minute, am observat că toată acea maşinărie nu era chiar aşa o vrăjitorie odată ce înţelegeai cum funcţionează

întregul sistem.

— Am să mă descurc, l-am întrerupt eu pe bunicul, când încercă s-o ia de la capăt, şi am închis caietul. Acum trebuie să introducem sânge de la mine. Şi apoi... cât o mai fi ceasul?

— Este important să nu faci absolut nici o greşeală la setări. Lucas se uita neliniştit la cuţitul japonez de legume pe care-l scosesem din nou din etui. Altfel ajungi altundeva... ăăă... altcândva. Şi ce e şi mai rău, nu ai nici un control asupra momentului de întoarcere. Of, Doamne, cuţitul ăla nu-mi place deloc. Chiar vrei s-o faci?

— Bineînţeles. Mi-am suflecat o mânecă. Doar că nu ştiu unde ar fi cel mai bine să mă tai. O rană la mână ar bate la ochi când m-aş întoarce, iar dintr-un deget n-ar ieşi decât cel mult câteva picături.

— Nu şi dacă-ţi ciopârţeşti buricul degetului, spuse Lucas înfiorându-se. Atunci sângerează ca naiba, am încercat pe propria-mi piele...

— Cred că o să aleg antebraţul. Gata?

Era oarecum haios că lui Lucas îi era mai frică decât îmi era mie. Înghiţi în sec şi apucă strâns ceşcuţa înflorată de ceai în care trebuia să colecteze sângele.

— Nu cumva trece pe aici una dintre arterele principale către inimă? Oh, Doamne, mi s-au înmuiat genunchii de tot. Parcă vezi c-o să sângerezi de moarte aici, în anul 1956 - din cauza neglijenţei bunicului tău.

— Este o venă mai groasă, dar trebuie tăiată de-a lungul dacă vrei să sângerezi până la moarte. Se pare că mulţi sinucigaşi fac asta greşit, toţi fiind salvaţi; dar am să ştiu pentru data viitoare cum se face corect.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Lucas.

Mi-era şi mie puţin rău de la stomac, dar n-aveam ce să fac. Momentele extraordinare cereau măsuri extraordinare, ar fi spus Leslie. Am ignorat privirea şocată a lui Lucas şi am aşezat lama cuţitului pe interiorul antebraţului, cam la zece centimetri deasupra încheieturii. Am mişcat lama, fără să apăs prea mult, deasupra pielii albe. Deşi ar fi trebuit să fie doar o tăietură de probă, lama a intrat mai adânc decât mă aşteptasem, iar linia subţire ţi roşie se lăţi rapid şi lăsă sângele să iasă la suprafaţă. Durerea, o arsură neplăcută, se instală abia o secundă mai târziu. Sângele se prelinse într-un firicel subţire, dar constant, în

ceaşca din mâinile tremurânde ale lui Lucas. Perfect.

— Intră-n piele ca-n unt, am spus eu impresionată. Mi-a spus mie Leslie că are o lamă ucigător de ascuţită.

— Lasă-l deoparte, îmi ceru Lucas, care arăta de parcă stătea să vomite în orice clipă. Fir-ar să fie de treabă, eşti cu-adevărat foarte curajoasă, o adevărată Montrose, hmm. Demnă de mottoul familiei noastre...

Am chicotit.

— Da, asta precis că am moştenit de la tine.

Lucas râse şi el, dar cam strâmb.

— Nu te doare deloc?

— Ba da, normal că mă doare, am spus eu, aruncând o privire în ceaşcă. Ajunge?

— Da, ar trebui să fie de ajuns.

Lucas se înecă un pic.

— Să deschid o fereastră?

— E-n regulă. Puse ceaşca lângă cronograf şi inspiră adânc. Restul este uşor. Luă pipeta. Trebuie să pun doar trei picături din sângele tău în aceste două orificii, vezi? Aici, sub corbul minuscul şi sub simbolul pentru Ying şi Yang, apoi învârt roata şi mut această manetă. Aşa, cam asta ar fi. Auzi?

În interiorul cronografului începură să se învârtă mai multe rotiţe dinţate; pârâia, pocnea şi zumzăia, iar aerul părea că se încălzeşte. Rubinul pâlpâi scurt, după care rotiţele se opriră din nou şi totul fu ca mai-nainte.

— Înfricoşător, nu?

Am încuviinţat din cap şi am încercat să nu bag în seamă pielea de găină pe care o aveam pe tot corpul.

— Asta înseamnă că în acest cronograf se află sângele tuturor călătorilor în timp, mai puţin al lui Gideon, nu? Ce s-ar întâmpla dacă şi sângele lui ar fi înăuntru?

Împăturisem batista de pânză a lui Lucas şi mi-o presam acum pe rană.

— Făcând abstracţie de faptul că nimeni nu ştie asta cu exactitate, aceste informaţii sunt strict secrete, zise Lucas, care începu să prindă din nou culoare în obraji. Fiecare Gardian a trebuit să îngenuncheze şi să jure că nu va vorbi despre acest secret cu nimeni din afara acestei loje. Au jurat pe viaţa lor.

— Oh.

Lucas oftă.

— Dar - hei! Eu am un fel de slăbiciune pentru încălcarea jurămintelor. Indică un mic compartiment al cronografului, decorat cu o stea cu douăsprezece colţuri. Clar este faptul că se va definitiva astfel un proces anume în interiorul cronografului ţi că va apărea ceva în acest compartiment. În profeţii se menţionează esenţa constelaţiei Celor Doisprezece sau chiar piatra filosofală. Preţioşii vor deveni unul, şi-al timpului parfum va umple aerul, iar pentru veşnicie va dăinui doar unul.

— Ăsta este tot secretul? am zis eu dezamăgită. Din nou doar nişte chestii vagi şi haotice.

— Mda, dacă iei toate indiciile, este cât se poate de concret. Vindecă toate molimele şi toate cusururile, sub constelaţia Celor Doisprezece se împlinesc promisiunile - corect folosită, această licoare ar trebui să poată vindeca toate bolile omenirii.

Asta suna deja mai bine.

— Pentru asta chiar că ar merita tot efortul, am murmurat cu, gândindu-mă la isteria Gardienilor din jurul păstrării secretului şi la regulile şi ritualurile lor complicate.

În aceste condiţii puteai chiar înţelege de ce făceau atât pe importanţii. Pentru un aşa panaceu miraculos merita să aştepţi < liiar şi câteva sute de ani. Şi pentru că el fusese cel care inventase totul şi făcuse posibil totul, contele de Saint-Germain merita tot respectul şi toată recunoaşterea. Numai de n-ar fi fost un tip atât de antipatic...

— E drept că Lucy şi Paul se cam îndoiesc de faptul că piatra lilosofală ar fi exact ceea ce credem noi că ar fi, zise Lucas, ca si cum mi-ar fi ghicit gândurile. Ei sunt de părere că cineva care nu se dă în lături de la a-şi ucide propriii strămoşi nu prea se sinchiseşte de binele întregii omeniri. Îşi drese glasul. Mai sângerează?

— Da, dar din ce în ce mai puţin. Am ridicat mâna, pentru a grăbi procesul. Şi-acum ce facem? Să testez chestia asta?

— Cerule, ăsta nu este un automobil cu care să facem o tură de încercare, zise Lucas frământându-şi mâinile.

— De ce nu? am întrebat eu. Nu asta a fost ideea?

— Păi, ba da, zise şi privi la tomurile groase pe care le adusese cu el. De fapt, ai dreptate. Am putea s-o facem, chiar dacă nu mai avem chiar aşa de mult timp la dispoziţie. Deveni deodată foarte nerăbdător. Se aplecă şi deschise Analele. Trebuie să fim atenţi să nu alegem o dată la care să aterizezi în

mijlocul unei şedinţe. Sau să apari în calea vreunuia dintre fraţii de Villiers. Ei au elipsat multe, multe ore din viaţa lor în această sală.

— Aş putea să mă întâlnesc şi cu Lady Tilney? între patru ochi? Mă simţeam din nou inspirată. Cel mai bine, după 1912.

— Eu ştiu dacă ar fi aşa de inteligent? Lucas răsfoi prin Anale. Doar nu vrem să complicăm lucrurile şi mai rău decât sunt.

— Dar nu trebuie să lăsăm să ne scape puţinele şanse pe care le avem, am strigat eu, gândindu-mă la ce-mi tot repetase Leslie. Trebuia să mă folosesc de fiecare ocazie pentru a face un singur lucru înainte de toate: să pun cât mai multe întrebări ce-mi treceau prin minte. Cine ştie când o să apară următoarea ocazie! în cufăr ar putea fi şi altceva şi poate nu voi mai avea nici o ocazie. Când ne-am întâlnit noi doi pentru prima oară?

— Pe 12 august 1948, la orele douăsprezece ale prânzului, zise Lucas, cufundat în lectura Analelor. N-am să uit niciodată.

— Exact, şi ca să nu uiţi niciodată, am să-ţi scriu asta, am spus eu, impresionată de propria-mi genialitate.

Am scrijelit în caietul meu cu arc:

Tentru CorcCuCLucas Montrose - important!!!!!

12 august 1948, oreCe 12 afejrrânzuCui. LahoratoruC cCe aCchimie.

Te rog, vino singur.

CjwendoCyn Shepherd

Am rupt pagina cu hotărâre şi am împăturit-o.

Bunicul ridică scurt privirea din Anale.

ÎAş putea să te trimit în anul 1852, pe 16 februarie, la miezul nopţii. Lady Tilney elipsează acolo, venind din 25 decembrie 1929, orele nouă ale dimineţii, murmură el. Săraca, nici măcar Crăciunul nu şi-l putea petrece liniştită, acasă. În orice caz, i-au dat o lampă cu gaz la ea. Fii atentă ce scrie aici: Orele 12.30: Lady Tilney se întoarce binedispusă din anul 1852. La lumina lămpii cu gaz a terminat de croşetat doi porcuşori pentru bazarul organizat în scopuri caritabile cu ocazia Nopţii Regilor, care anul acesta se desfăşoară sub mottoul „Viaţa la fară“. Se întoarse spre mine. Porcuşori croşetaţi? Poţi să-ţi închipui aşa ceva? Există pericolul să aibă şocul vieţii ei când o să apari ca din pământ. Chiar vrei să riscăm?

— Este înarmată doar cu o croşetă, iar astea au vârful rotunjit, dacă mă gândesc bine. M-am aplecat asupra cronografului.

Aşadar, anul 1852 - încep cu un M, corect? MDCCCLII. Iar luna februarie este, conform calendarului celt, a treia, nu, a patra...

— Ce faci acolo? Mai întâi trebuie să bandajăm rana şi să chibzuim încă o dată în linişte la toate!

— N-avem timp pentru asta, am spus eu. Ziua... era mânerul asta de-aici, nu-i aşa?

Lucas mă privi speriat peste umăr.

— Nu aşa de repede! Trebuie să se potrivească toate la fix, altfel... altfel... Arăta iar de parcă ar fi fost gata să vomite. Şi nu ai voie niciodată să ţii cronograful strâns cu mâinile, altfel l-ai putea lua cu tine în trecut. Şi nu vei mai putea să te întorci!

— La fel ca Lucy şi ca Paul, am şoptit eu.

— O să setăm un interval de doar trei minute, ca să fim siguri, la intervalul dintre 12.30 şi 12.33; măcar în intervalul ăsta ea stă acolo liniştită şi croşetează la porcuşorii ei. Dacă doarme c umva, n-o trezi, că s-ar putea să facă infarct...

— Păi, n-ar fi fost consemnat în Anale? l-am întrerupt eu. Lady Tilney mi-a lăsat impresia unei femei foarte robuste, nu poate fi răpusă cu una, cu două.

Lucas duse cronograful la fereastră, în spatele draperiei.

— Aici putem fi siguri că nu e nici o piesă de mobilier. Da, da, nu da ochii peste cap. Timothy de Villiers a aterizat odată aşa de nefericit pe o masă, că şi-a rupt un picior!

— Şi dacă Lady Tilney stă exact în locul ăsta şi priveşte visătoare în noapte? Hai, nu te uita aşa la mine, a fost doar o glumă, bunicule.

L-am împins uşor la o parte, am îngenuncheat pe podea, lângă cronograf şi am deschis compartimentul de sub rubin. Era potrivit de mare, cât să-mi încapă degetul în el.

— Aşteaptă. Rana!

— Putem s-o bandajăm şi peste trei minute, am zis eu, am inspirat adânc şi am presat buricul degetului pe vârful acului.

M-a cuprins o bine cunoscută senzaţie de ameţeală, şi, în timp ce lumina roşie străluci, iar Lucas mai spuse: „Dar eu mai voiam să...“, totul dispăru din faţa ochilor mei.

Din Analele Gardienilor

18 decembrie 1745

În vreme ce armata iacobiţilor s-ar părea că se află deja la porţile Derby-ului, înaintând spre Londra, noi ne-am mutat în noul sediu şi sperăm ca veştile de la cei 10 000 de soldaţi francezi, care s-au alăturat lui Bonnie Prince Charlie (the Young Pretender - Charles Edward Stuart - pretendent la tronul Angliei în a doua jumătate a secolului XVIII), să nu se adeverească şi să putem petrece un Crăciun paşnic în oraş.

Nu ne putem imagina un spaţiu mai potrivit pentru noi, Gardienii, decât clădirile venerabile de-aici, din Temple, căci, la urma urmei, şi Cavalerii templieri au fost Gardieni de mari secrete, marea Biserică Temple este situată în raza noastră vizuală, iar catacombele ei sunt conectate cu ale noastre. Oficial, sediul este destinat activităţilor noastre, dar el va mai oferi posibilităţi de cazare pentru adepţii, novicii şi oaspeţii noştri din exterior şi, desigur, pentru servitori, în afară de asta, unele încăperi servind drept laboratoare de alchimie.

Ne bucurăm că lordul Alastair nu a reuşit să aducă prejudicii bunelor relaţii dintre conte şi Prinţul de Wales prin calomniile sale (vezi raportul din 2 decembrie), şi că, mulţumită protecţiei Maiestăţii Sale, am putut achiziţiona acest complex de clădiri, în Sala Dragonului are loc azi trecerea solemnă a documentelor secrete din proprietatea contelui în cea a membrilor Cercului Iniţiaţilor.

A consemnat: Sir Oliver Newton, Cercul Iniţiaţilor

Patru

Am avut nevoie de câteva secunde pentru a mă obişnui cu noul tip de iluminat. Sala era luminată doar cu ajutorul unei lampe cu gaz aflate pe masă. În lumina caldă şi slabă am identificat o natură statică ale cărei elemente erau un coş, câteva gheme de lână roz, o carafă de ceai cu o husă flauşată şi o ceaşcă decorată cu motive roz. La toate astea se adăuga Lady Tilney, care şedea pe un scaun şi croşeta şi care, la vederea mea, lăsă să-i cadă mâinile în poală. Era în mod evident mai în vârstă decât la ultima noastră întâlnire, părul roşu fiindu-i brăzdat de şuviţe albe şi redus la un permanent mai degrabă anost. Cu toate acestea, păstra acea ţinută maiestuoasă şi

inabordabilă, prin care se distingea şi bunica mea. Şi nu s-a apucat să ţipe sau să mă atace cu croşeta.

— Crăciun fericit, zise.

— Crăciun fericit, am răspuns eu oarecum derutată. Pentru

O clipă n-am ştiut ce să mai fac, după care m-am adunat. Nu vă fie teamă, nu vreau sânge de la dumneavoastră sau ceva de genul ăsta.

Am ieşit din umbra draperiei.

— Problema cu sângele s-a rezolvat de mult, Gwendolyn, zise Lady Tilney cu un pic de mustrare în glas, ca şi când eu ar fi trebuit să ştiu bine asta. Apropo, mă tot întrebam când ai să vii. Aşază-te. Ceai?

— Nu, mulţumesc. Din păcate, am numai câteva minute la dispoziţie.

M-am apropiat încă un pas şi i-am dat bileţelul.

— Trebuie să ajungă la bunicul meu, ca să... cum să zic, ca să se întâmple totul aşa cum s-a întâmplat. Este foarte important.

— Înţeleg.

Lady Tilney luă bileţelul şi-l despături calmă. Nu părea a fi câtuşi de puţin iritată.

— De ce m-aţi aşteptat? am întrebat eu.

— Pentru că mi-ai spus că nu trebuie să mă sperii când mă vei vizita. Din păcate, nu ai spus şi când mă vei vizita, motiv pentru care aştept deja de ani de zile să văd dacă totuşi mă sperii. Râse încetişor. Dar croşetatul de purceluşi are un nemai pomenit efect calmant. Ca să fiu sinceră, te ia foarte repede somnul de-atâta plictiseală.

Îmi stătea pe buze un „Sunt pentru un scop nobil“ politicos, totuşi, când am aruncat o privire în coş, mi-a ieşit în schimb un „Oh, ce dulci sunt!“ Şi chiar aşa şi erau, întocmai ca nişte adevărate animăluţe de pluş foarte real redate.

— Ia unul, spuse Lady Tilney.

— Serios?

M-am gândit la Caroline şi am început să scotocesc prin coş. Animăluţele erau moi la pipăit.

— Amestec de angora şi caşmir, spuse Lady Tilney cu mândrie în glas. Numai eu folosesc astfel de lână. Altele folosesc lână de oaie - dar zgârie.

— Ăăă, da. Mulţumesc. Cu purceluşul roz la piept, mi-a tre buit o clipă ca să mă adun. Unde rămăsesem? Mi-am dres

glasul. Atunci, când ne mai întâlnim pe viitor? Adică în trecut?
— În 1912. Din perspectiva mea, nu prea e în viitor. Oftă. Ce vremuri palpitante...
— Of, la naiba! Stomacul mi se strânse din nou, ca şi când aş fi fost într-un carusel. De ce naiba nu am setat un interval de timp mai lung? Atunci, dumneavoastră oricum ştiţi mai multe decât mine, am mai aruncat eu în grabă. Nu avem timp pentru amănunte, dar... poate că puteţi să-mi daţi un sfat bun?
Mă retrăsesem câţiva paşi înspre fereastră, ieşind din lumina lămpii.
— Un sfat?
— Da! Ceva de genul: Fereşte-te de...?
Am privit-o nerăbdătoare.
— De ce?
Lady Tilney mă privea şi ea la fel de nerăbdătoare.
— Păi, nu ştiu! De ce ar trebui să mă feresc?
— În orice caz de sendvişurile cu pastramă şi de prea mult soare; nu face bine la ten, spuse Lady Tilney energic şi-apoi dispăru din faţa ochilor mei, iar eu am revenit în anul 1956.
Sendvişuri cu pastramă - Cerule mare! Mai bine aş fi întrebat de cine ar trebui să mă feresc, nu de ce. Era însă tardiv. Ratasem ocazia.
— În numele Cerului, ce este asta? strigă Lucas la vederea godacului.
Da, chiar aşa: în loc să folosesc fiecare secundă pentru a obţine informaţii de la Lady Tilney, mă repezisem ca o nebună la animăluţele roz de pluş.
— Este un porcuşor croşetat, bunicule, vezi bine, am spus eu cu o voce plată, dezamăgită de mine însămi. Angora şi caşmir. Altele folosesc lână de oaie...
— În orice caz, testul nostru se pare că a funcţionat, spuse Lucas clătinând din cap. Poţi seta cronograful şi ne putem întâlni. La mine acasă.
— A fost mult prea scurt, m-am plâns eu. Nu am putut afla nimic.
— Totuşi, ai căpătat un... ăăă... porcuşor, iar Lady Tilney nu a făcut infarct. Sau a făcut?
Am clătinat neajutorată din cap.
— Bineînţeles că nu.
Lucas înveli cronograful în husa de catifea şi-l depuse la loc în

sipet.

— Consolează-te cu gândul că avem în felul ăsta destul timp să ne furişăm în pivniţă şi să ţesem noi planuri în aşteptarea saltului tău de întoarcere. Habar n-am cum o să ne scuzăm de data asta dacă beţivanul de Cartrell şi-a revenit din mahmureală.

Eram aproape euforică în momentul în care am aterizat, în sfârşit, în camera cronografului din timpul meu. Bine, treaba cu porcuşorul croşetat (pe care îl înghesuisem în ghiozdan) poate că nu fusese neapărat eficientă, dar eu şi Lucas reuşiserăm s-o scoatem la capăt cu toate celelalte. Dacă în cufăr se găsea cu adevărat cronograful, nu mai eram legaţi doar de şansă.

— Ceva evenimente deosebite? se informă domnul Marley.

Păi, să mă gândesc: am urzit toată după-amiaza planuri conspirative cu bunicul meu, am introdus în mod ilegal sângele meu în cronograf, apoi am fost trimisă în anul 1852, unde am avut o întâlnire conspirativă cu mătuşa mea, Lady Tilney. OK, întâl nirea a fost oricum, numai conspirativă nu; totuşi, ilegală.

— Poate doar becul, care a mai filat din când în când, am spus eu. Şi mi-am învăţat cuvintele la franceză.

Domnul Marley se aplecă asupra jurnalului, în care con semnă, cu scrisul lui fin şi mărunt, următoarele: Ora 19.43, Rubinul a revenit din 1956, unde şi-a făcut temele. Becul a filat.

Mi-am înăbuşit un chicot. Ce să-i faci, ordinea trebuia menţinută. Precis că se născuse în zodia Fecioarei. Înspăimântător era faptul că se făcuse deja foarte târziu. Speram din tot sufletul ca mama să n-o fi trimis deja pe Leslie acasă, înainte ca eu să apar.

Dar domnul Marley nu părea să se grăbească. Îşi înşurubă enervant de tacticos capacul stiloului.

— Găsesc şi singură drumul, am spus eu.

— Nu, nu aveţi voie, zise el speriat. Se înţelege că vă voi conduce până la limuzină. Domnul Marley închise jurnalul şi se ridică. Şi trebuie să vă leg la ochi. Ştiţi bine asta.

Am oftat şi l-am lăsat să-mi lege eşarfa neagră în jurul capului.

— Tot nu înţeleg de ce nu am voie să ştiu drumul către această încăpere.

Nemaiamintind faptul că îl ştiam deja de mult.

— Păi, scrie în Anale, spuse domnul Marley pe un ton

surprinzător.

— Ce? am strigat eu. Apare numele meu în Anale şi faptul că nu am voie să ştiu drumul? Când?

Acum se putea distinge un clar disconfort în vocea domnului Marley.

— Desigur că nu apare numele dumneavoastră, căci altfel nu s-ar fi crezut toţi anii ăştia că altcineva este Rubinul; mă refer, desigur, la Miss Charlotte... Îşi drese glasul şi tăcu. L-am auzit deschizând uşa. Îmi permiteţi? întrebă el, apoi mă luă de braţ şi mă conduse în hol.

Nu puteam vedea, dar eram convinsă că iar se înroşise, căci mă simţeam de parcă mergeam alături de un radiator.

— Şi ce anume e scris acolo despre mine? am întrebat.

— Scuzaţi-mă, dar chiar că nu pot... şi-aşa am spus prea mult.

Se auzea cum îşi frământa mâinile; cel puţin pe cea cu care nu mă ţinea strâns. Şi tipul ăsta se voia a fi urmaş al temutului Rakoczy? îmi venea să râd!

— Te rog, Leo, am spus eu cât mai prietenos posibil.

— Regret, dar de la mine nu veţi afla nimic.

Uşa grea se trânti în urma noastră. Domnul Marley îmi dădu drumul braţului pentru a o încuia, acţiune pentru care avu nevoie de nu mai puţin de zece minute. Am încercat să mai câştig ceva timp zorind pasul. Ceea ce nu era foarte uşor cu ochii legaţi. Domnul Marley mă apucase din nou de braţ, ceea ce era bine, căci, fără un pilot, m-aş fi ciocnit imediat de unul dintre pereţii acelui labirint. M-am decis că n-ar fi stricat să mai încerc puţin să-i intru-n graţii. Poate că mai târziu avea să fie dispus să-mi dea unele informaţii.

— Ştiţi că l-am cunoscut personal pe strămoşul dumneavoastră?

Mai precis, îi făcusem chiar şi o fotografie, pe care însă, din păcate, nu i-o puteam arăta domnului Marley, căci m-ar fi pârât imediat că luasem cu mine în trecut obiecte interzise.

— Adevărat? Vă invidiez. Se pare că baronul a fost o personalitate impresionantă.

— Ăăă, da, foarte impresionantă. Într-adevăr! Un drogat bătrân înfiorător. M-a întrebat despre Transilvania; din păcate, nu am putut să-i dau prea multe informaţii.

— Da. Trebuie să fi fost greu pentru el să trăiască în exil, spuse domnul Marley, apoi scoase apoi un „Ah!“ destul de

ciudat.
Un şobolan, m-am gândit eu şi mi-am smuls panicată eşarfa de la ochi. Dar nu un şobolan îl făcuse pe domnul Marley să ţipe. Era Gideon. Ceva şi mai nebărbierit decât de dimineaţă, dar cu nişte ochi neobişnuit de strălucitori. Şi arătând atât de incredibil, de obraznic, de neconceput de bine.
— Eu sunt, spuse el zâmbind.
— Văd, replică domnul Marley morocănos. M-aţi speriat de moarte.
Şi pe mine. Buza inferioară începu iar să-mi tremure, aşa că mi-am înfipt incisivii în ea ca să se potolească. Ce prostie!
— Puteţi să mergeţi acasă, o conduc eu pe Gwendolyn la maşină, zise Gideon şi-mi întinse mâna, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume.
Am afişat o expresie cât se poate de arogantă (în măsura în care aşa ceva se poate când ai incisivii înfipţi în buza inferioară - probabil că arătam ca un castor. Unul arogant, în orice caz.) şi i-am ignorat mâna.
— Nu se poate, spuse domnul Marley. Sunt însărcinat s-o conduc pe Miss la... aaaah! Mă privi revoltat. Of, Miss Gwendolyn, de ce v-aţi scos eşarfa de la ochi. Este împotriva regulamentului.
— Am crezut că e un şobolan, am spus eu şi i-am aruncat lui Gideon o privire aspră. Prea departe de adevăr n-am fost.
— Vedeţi ce-aţi făcut? spuse domnul Marley cu reproş la adresa lui Gideon. Acum nici nu ştiu ce... protocolul prevede... şi dacă...
— Nu mai staţi atâta cu frica-n sân, domnule Marley. Hai, Gwendolyn, să mergem.
— N-aveţi voie să... trebuie să insist ca..., se bâlbâi domnul Marley. Şi... şi... şi eu nu primesc instrucţiuni de la dumneavoastră, ăăă, adică, vreau să spun că nu sunteţi împuternicit.
— N-aveţi decât să mă pârâţi.
Gideon mă apucă de braţ şi mă trase, pur şi simplu, după el. La început am vrut să mă apăr, pe urmă însă mi-a fost limpede că nu aş fi făcut decât să pierd şi mai mult timp. Probabil că a doua zi tot acolo am fi fost, discutând. Aşa că m-am lăsat târâtă mai departe şi i-am aruncat domnului Marley o privire de scuze peste umăr.

— La revedere, Leo.
— Da, exact. La revedere, Leo, spuse Gideon.
— Asta... asta nu va rămâne fără urmări, se poticni domnul Marley rămas în urma noastră, cu capul strălucindu-i precum un far în lumina obscură.
— Da, da. Am şi-nceput să tremurăm de frică. Lui Gideon părea să nu-i pese că domnul Marley încă putea să-l audă. Tocilaru' naibii.
Am aşteptat până ce am cotit după următorul colţ, apoi m-am eliberat din strânsoarea lui Gideon şi am zorit pasul până ce aproape că începusem să alerg.
— Ai oareşce ambiţii olimpice? întrebă Gideon.
M-am răsucit pe călcâie.
— Ce vrei de la mine? Leslie ar fi fost mândră de tonul meu agresiv. Chiar mă grăbesc.
— Am vrut să mă asigur încă o dată că mi-ai acceptat scuzele de azi după-amiază.
Din glasul lui dispăruse orice urmă de cinism. Din al meu însă, nu.
— Da, fireşte, am pufnit eu. Ceea ce nu înseamnă însă că le-am şi iertat.
— Gwen...
— E-n regulă, nu e nevoie să mai spui încă o dată că mă placi cu adevărat. Şi eu te-am plăcut, ştii asta? Chiar foarte mult. Dar acum s-a rezolvat totul.
Am coborât scara în spirală în fugă, rezultatul fiind că, .1 junsă jos, nu mai aveam suflu deloc. Dar nu voiam să mă dau de gol. Mai ales că Gideon nu părea să fie nici un pic încordat.
Aşa că mi-am continuat goana, până ce m-a apucat de încheietura mâinii, forţându-mă să mă opresc. Am tresărit, deoarece îmi apăsa cu degetele pe rana care reîncepuse să sângereze.
— Este în regulă că mă urăşti, sincer, nu am nici o problemă cu asta, spuse Gideon privindu-mă serios în ochi. Dar am aflat unele lucruri care fac absolut necesară colaborarea noastră. Pentru ca tu... pentru ca noi să ieşim vii din această poveste.
Am încercat să mă eliberez, dar Gideon mă strânse şi mai tare de mână.
— Şi despre ce lucruri e vorba, mă rog? am întrebat eu, deşi aş fi strigat mai degrabă „Au!“

— Prea exact nu ştiu nici eu încă. Dar, în mare, s-ar putea să mă fi înşelat referitor la intenţiile lui Lucy şi ale lui Paul. De aceea este important ca tu... Se opri, îmi dădu drumul şi-şi privi palma. Ăsta e cumva sânge?

La naiba. Numai nu te purta ca şi când ai fi fost prinsă cu mâţa-n sac.

— Nu e nimic grav. M-am tăiat azi-dimineaţă la şcoală într-o foaie de hârtie. Dar, ca să nu ne îndepărtăm de la subiect: Atâta vreme cât nu poţi să specifici ce fel de lucruri spui că ai aflat (Doamne, ce mândră eram că-mi ieşise fraza asta), este foarte sigur că nu voi colabora cu tine.

Gideon încercă din nou să mă apuce de braţ.

— Pare să fie o rană serioasă. Lasă-mă să mă uit... ar fi mai bine să mergem la doctorul White. Poate că mai e în clădire.

— Cum adică, nu vrei să dai detalii exacte despre ceea ce pretinzi că ai aflat?

Îmi întinsesem braţul spre el pentru a-l ţine la distanţă, ca să nu-mi poată examina rana.

— Pentru că nici eu nu sunt încă sigur cum să pun lucrurile cap la cap, spuse Gideon. Şi, la fel ca şi Lucas mai devreme, adăugă pe un ton uşor disperat: Am nevoie de mai mult timp!

— Da, cine nu are? M-am pus din nou în mişcare. Ajunsesem deja în faţa atelierului lui Madame Rossini, de unde nu mai era mult până la ieşire. La revedere, Gideon. Ne revedem, din păcate, mâine.

Am aşteptat în taină, dar el nu m-a mai reţinut. Nici nu m-a mai urmărit. Şi, deşi muream de curiozitate să văd ce faţă avea, nu am întors capul. Ar fi fost chiar o prostie, pentru că începuseră deja să-mi şiroiască lacrimile pe obraji.

Nick mă aştepta la uşă.

— În sfârşit! spuse el. Am vrut să încep fără tine, dar domnul Bernhard a spus că trebuie să te aşteptăm. A stricat lavoarul din baia albastră şi a spus că trebuie să spargă gresia pentru a avea acces la instalaţie. Uşa secretă am ferecat-o pe interior. Inteligent, nu?

— Foarte rafinat.

— Dar într-o oră se întorc Lady Arista şi tanti Glenda şi precis c or să spună să amânăm reparaţiile pentru mâine.

— Atunci, ar trebui să ne grăbim. L-am tras lângă mine şi

I am sărutat pe părul lui roşu ciufulit. Pentru asta puteam să-

mi fac timp. Nu ai povestit nimănui, da?
Nick făcu o faţă vinovată.
— Doar lui Caroline. A fost aşa de... of, ştii că simte întotdeauna când se petrece ceva şi ştii cât de insistentă poate fi cu întrebările. Dar o să-şi ţină gura şi-o să ne-ajute să le distragă atenţia mamei, mătuşii Maddy şi lui Charlotte.
— Mai ales lui Charlotte, am spus eu, mai mult pentru mine însămi.
— Sunt toate sus încă, în sufragerie. Mama a invitat-o pe Leslie la cină.
În sufragerie tocmai se pregăteau să strângă masa. Ceea ce însemna că mătuşa Maddy se retrăgea în fotoliul ei din faţa şemineului şi-şi întindea picioarele ca să şi le odihnească, iar domnul Bernhard şi mama debarasau masa. S-au bucurat cu toţii să mă vadă, desigur, cu excepţia lui Charlotte. Mă rog, poate că ea putea pur şi simplu să-şi disimuleze foarte bine bucuria.
Xemerius, care se bălăngănea atârnat de candelabru, urlă:
— În sfârşit, ai venit! Mai aveam puţin şi muream de plictiseală.
Deşi mirosea ademenitor a mâncare bună, iar mama mi-a spus că-mi păstrase ceva la cald, am pretins stoic că nu mi-era foame. La auzul acestei minciuni, stomacul mi se strânse revoltat, dar mi-era imposibil să-mi irosesc timpul pentru a-l potoli.
Leslie îmi rânji.
— Curry-ul a fost delicios. Nu m-am putut opri din mâncat. Mai ales că, în momentul de faţă, mama trece printr-o fază experimentală cu nişte chestii macrobiotice pe care le găteşte şi pe care nici măcar câinele nu le mănâncă.
— Totuşi arăţi destul de... ăăă, să zicem bine hrănită, o înţepă Charlotte.
Câţiva zulufi îi ieşiră din pieptănătura ei împletită şi-i încadrau foarte avantajos chipul. Incredibil că o persoană atât de frumoasă putea fi atât de afurisită.
— Norocoaso. Mi-ar plăcea şi mie să am un câine, îi spuse Caroline lui Leslie. Sau orice fel de animal de companie.
— Ah, dar noi îl avem pe Nick, zise Charlotte. Aproape că e ca şi cum am avea o maimuţă.
— Dar să nu te uităm nici pe tine, o veritabilă tarantulă

veninoasă, spuse Nick.
— Tot respectul, puştiule, croncăni Xemerius de pe candelabru şi plesni din mâinile lui prevăzute cu gheare. Bună replica!
Mama îl ajuta pe domnul Bernhard să pună vesela în liftul pentru mâncare.
— Ştii bine că nu se poate, Caroline, atâta timp cât tanti Glenda are alergie la părul de animale.
— Am putea face rost de o cârtiţă golaşă, zise Caroline. Ar fi mai bine decât nimic.
Charlotte deschise gura, dar o închise la loc, probabil pentru că nu-i venea nimic cinic în minte pe tema „cârtiţă golaşă”.
Mătuşa Maddy se instalase comod în fotoliul ei şi arătă somnoroasă cu degetul pe obrazul ei rotund şi rozaliu.
— Gwendolyn, dă-i strămătuşii tale un pupic! Este îngrozitor că apucăm să te vedem doar aşa de rar. Azi-noapte iar te-am visat şi trebuie să spun că n-am visat de bine...
— Poţi să-mi povesteşti mai târziu? Am sărutat-o şi i-am şoptit la ureche: Şi poţi, te rog, să mă ajuţi şi s-o ţii pe Charlotte la distanţă de baia albastră?
Gropiţele din obrajii mătuşii Maddy se adânciră şi-mi făcu cu ochiul. Era dintr-odată trează din nou.
Mama, care avea întâlnire cu o prietenă, fusese mult mai binedispusă decât în zilele trecute. Nu-mi aruncă priviri îngrijorate şi nu oftă exagerat la vederea mea. Surprinzător, chiar fu de acord ca Leslie să mai rămână. Ne scuti până şi de prelegerile pe tema pericolului călătoritului cu autobuzul noaptea. Mai mult, Nick avu voie să-l asiste pe domnul Bernhard la aşa-zisa reparare a lavoarului defect, indiferent cât avea să dureze asta. Numai Caroline avu ghinion: fu trimisă la culcare.
— Dar vreau să fiu şi eu de faţă când se scoate cuf... chiuveta, imploră ea, înghiţindu-şi o lacrimă când mama nu se lăsă înduplecată.
— Mă duc şi eu la culcare acum, îi spuse Charlotte lui Caroline. Cu o carte bună.
— În umbra dealului vampirilor, o pârî Xemerius. A ajuns deja la pagina 413, la faza în care Christopher St. Ives, strigoi cum e, o convinge, în sfârşit, pe splendida Mary Lou să se c ulce cu el.
L-am privit amuzată şi, spre marea mea nedumerire, Xeme-rius păru un pic jenat.
— Jur că n-am citit decât puţin, zise, şi sări de pe candelabru

pe pervazul ferestrei.

Mătuşa Maddy se folosi de anunţul lui Charlotte.

— Oh, dar draga mea! Am crezut c-o să-mi mai ţii puţin companie în camera de muzică, zise ea. Tare mi-ar face plăcere să mai joc o partidă de scrabble.

Charlotte îşi dădu ochii peste cap.

— Ultima oară a trebuit să te eliminăm din joc deoarece ai insistat că există cuvântul pisicurecheată.

— Şi chiar există. Este o mâţă cu urechi.

Mătuşa Maddy se ridică şi o luă de braţ pe Charlotte.

— Dar, din partea mea, cuvântul ăsta n-o să fie valabil azi.

— Şi nici păsărţop şi nici vacosuc, spuse Charlotte.

— Dar o pasăre care ţopăie precis există, iepuraş, spuse mătuşa Maddy şi-mi făcu cu ochiul.

Eu am îmbrăţişat-o pe mama înainte să plec cu Leslie sus în camera mea.

— Apropo, trebuie să-ţi transmit salutări din partea lui Falk de Villiers. A vrut să ştie dacă ai un prieten stabil.

Ar fi trebuit să aştept înainte să transmit acest mesaj ca Charlotte şi mătuşa Maddy să părăsească încăperea, deoarece ambele încremeniră pe loc şi se uitară curioase la mama.

— Ce? Mama se înroşi uşor. Şi tu ce i-ai răspuns?

— Păi, că n-ai mai ieşit cu nimeni de o veşnicie şi că ultimul tip cu care te-ai întâlnit se scărpina între picioare de câte ori credea că nu-l vede nimeni.

— N-ai spus aşa ceva!

Am râs.

— Nu, nu am spus.

— Oh, vorbiţi de bancherul ăla chipeş cu care a vrut Lady Arista să te cupleze? Domnul Itchman? se băgă în vorbă mătuşa Maddy. Avea păduchi laţi, garantat.

Leslie chicoti.

— Îl chema Hitchman, tanti Maddy.

Mama îşi frecă braţele înfiorată.

— Bine că nu am verificat povestea cu păduchii laţi. Deci, acum sincer, ce i-ai spus? Lui Falk.

— Nimic, am spus eu. Să-l întreb cu proxima ocazie dacă e făgăduit?

— Să nu-ndrăzneşti, zise mama. Apoi afişă un zâmbet şi adău gă: Nu este. Am aflat întâmplător de la o prietenă care are o

prietenă mai apropiată… Nu că m-ar interesa.

— Nuuu, sigur că nu, spuse Xemerius.

Veni în zbor de pe pervaz în mijlocul mesei.

— Am putea, în sfârşit, să ne-apucăm de treabă?

O jumătate de oră mai târziu, Leslie era pusă la curent cu ultimele evenimente, iar Caroline se afla în posesia unui veritabil porcuşor croşetat vintage din anul 1929. Când i-am povestit de unde îl aveam, a fost foarte impresionată şi a numit godăcelul Margret, în onoarea lui Lady Tilney. Cu porcuşorul în braţe, Caroline a adormit fericită când, în sfârşit, în casă se aşternu liniştea.

Zgomotul scos de domnul Bernhard cu dalta şi cu ciocanul se auzise în toată casa - n-am fi putut niciodată sparge acel zid pe-ascuns. Din păcate, nici cufărul nu a putut fi transportat de domnul Bernhard şi de Nick pe ascuns în camera mea. Mătuşa Maddy dădu năvală de îndată în urma lor.

— Ne-a prins pe scări, spuse Nick cerându-şi parcă scuze.

— … şi a recunoscut cufărul, zise mătuşa Maddy agitată. A fost al fratelui meu. A stat ani la rândul în bibliotecă, apoi - cu puţin timp înainte să moară - a dispărut deodată. Cred că am tot dreptul să aflu ce-aveţi de gând să faceţi cu el.

Domnul Bernhard oftă.

— Din păcate, nu am avut de ales - tocmai sosiseră acasă Lady Arista şi Miss Glenda.

— Da, iar eu oricum eram pericolul cel mai mic, nu-i aşa?

Mătuşa Maddy râse satisfăcută.

— Important e ca Charlotte să nu fi aflat nimic, spuse Leslie.

— Nu, nu, nici o grijă. A plecat în camera ei bombănind furioasă, doar pentru că am etalat cuvântul foarfecărţi?

— Adică, aşa cum ştie toată lumea, o foarfecă folosită ca să tai cărţile, spuse Xemerius. Indiferent de motiv. Nu trebuie sa lipsească din nici o casă.

Mătuşa Maddy îngenunche pe podea, lângă cufăr, şi-şi trecu mâna peste capacul prăfuit.

— De unde l-aţi scos?

Domnul Bernhard mă privi întrebător, iar eu am ridicat din umeri. Acum că ajunseserăm în acea situaţie, am fi putut foarte bine să-i povestim totul.

— L-am zidit din ordinul fratelui dumneavoastră, o lămuri domnul Bernhard demn. În seara de dinaintea morţii sale.

— Abia în noaptea de dinaintea morţii sale? am spus eu ca un ecou. Asta era şi pentru mine o noutate.

— Şi ce e înăuntru? vru să ştie mătuşa Maddy.

Se ridicase din nou în picioare şi-şi căuta acum un loc unde să se aşeze. Cum nu găsi altceva, se aşeză lângă Leslie, pe marginea patului meu.

— Da, aceasta este marea întrebare, spuse Nick.

— Marea întrebare este şi mai şi: Cum reuşim să deschidem cufărul? spuse domnul Bernhard. Căci cheia a dispărut odată cu jurnalele lordului Montrose, atunci, când s-a dat spargerea.

— Ce spargere? întrebară Leslie şi Nick într-un glas.

— În ziua înmormântării bunicului vostru, cineva a intrat în casă prin efracţie, ne lămuri mătuşa Maddy. Când eram cu toţii plecaţi la cimitir, pentru a ne lua rămas-bun. O zi atât de tristă, nu-i aşa, dragule?

Mătuşa Maddy se uită în sus, spre domnul Bernhard, care-o asculta cu o expresie imobilă.

Evenimentul mi-era cunoscut vag. Din câte îmi aduceam aminte, spărgătorii fuseseră surprinşi şi fugiseră, înainte să fi putut lua ceva. Dar, când le-am spus asta lui Nick şi lui Leslie, mătuşa mă contrazise.

— Nu, nu, îngeraşii mei. Poliţiştii au bănuit doar că nu fusese furat nimic, deoarece tot numerarul din casă, obligaţiunile şi bijuteriile valoroase se aflau intacte în seif.

— Ceea ce ar avea sens doar dacă hoţii ar fi fost interesaţi numai de jurnale, spuse domnul Bernhard. Mi-am permis la vremea aceea să le expun această teorie poliţiştilor, dar nimeni nu m-a crezut. La toate astea s-a adăugat şi faptul că nu au fost găsite deloc urme de forţare a seifului, ceea ce însemna că hoţii trebuie să fi ştiut cifrul. Aşa că s-a presupus că lordul Montrose pusese jurnalele în altă parte.

— Eu te-am crezut, dragule, spuse mătuşa Maddy. Din păcate însă, la acel moment, părerea mea n-a cântărit prea mult. De fapt, n-a cântărit niciodată prea mult, adăugă ea strâmbând din nas. Indiferent ce-a fost, cu trei zile înainte ca Lucas să moară, am avut o viziune şi am fost convinsă că nu a murit de moarte bună. Din păcate, toţi m-au luat, ca de obicei, drept… nebună. Deşi viziunea mea fusese atât de grăitoare: o panteră agresivă se repezea la pieptul lui Lucas şi-i sfâşia beregata.

— Da, foarte grăitoare, murmură Leslie, iar eu am întrebat:

— Şi jurnalele?

— Nu au mai fost găsite, mă lămuri domnul Bernhard. Şi nici cheia cufărului, pe care lordul Montrose o lipise pe spatele jurnalului în care tocmai făcea consemnări, lucru văzut cu ochii mei.

Xemerius dădea nerăbdător din aripi.

— Eu sunt de părere să terminăm cu pălăvrăgeala şi să facem rost de-o rangă.

— Dar... bunelul a făcut infarct, zise Nick.

— Mda - cel puţin aşa a părut. Mătuşa Maddy oftă. S-a întâmplat - la optzeci de ani - pe când se afla în biroul lui din Temple, la masa de scris. Se pare că viziunea mea nu a fost de ajuns pentru a motiva o autopsie. Arista s-a supărat foarte tare pe mine când i-am cerut asta.

— Mi s-a făcut pielea de găină, şopti Nick. Se apropie mai mult şi se sprijini de mine.

O vreme am tăcut cu toţii. Numai Xemerius se tot rotea în jurul abajurului din tavan, strigând: „Grăbiţi-vă odată!" dar nimeni în afară de mine nu-l putea auzi.

— Cam multe coincidenţe, spuse Leslie în cele din urmă.

— Da, am încuviinţat eu. Lucas dispune zidirea cufărului, şi, întâmplător, a doua zi, moare.

— Da, şi întâmplător, cu trei zile înainte, eu am avut o viziune despre moartea lui, spuse mătuşa Maddy.

— Şi, întâmplător, mai dispar fără urmă şi jurnalele lui, adăugă Nick.

— Şi, întâmplător, cheia pe care Miss Leslie o poartă la gât arată exact cum arată şi cheia de la acest cufăr, spuse domnul Bernhard aproape scuzându-se. Nu m-am putut abţine să nu mă holbez la ea tot timpul cinei.

Leslie apucă perplexă lănţişorul de la gât.

— Asta? Cheia către inima mea?

— Nu se poate aşa ceva, am spus eu. Am furat-o din sertarul unei mese de scris din Temple, cândva în secolul al XVIII-lea. Ar fi o coincidenţă prea mare, nu credeţi?

— Coincidenţa este adevăratul stăpân legitim al Universului, a spus Einstein. Şi el trebuie să fi ştiut ce vorbea.

Mătuşa Maddy se aplecă interesată către gâtul lui Leslie.

— Nu Einstein a spus asta, ci Napoleon, strigă Xemerius din tavan. Şi-ăsta n-a fost prea întreg la minte.

Leslie îşi scoase lănţişorul de la gât şi-mi dădu cheia.
— Merită încercat.
I-am dat cheia domnului Bernhard. Ne-am ţinut cu toţii răsuflarea, când a îngenuncheat lângă cufăr şi a introdus cheia în încuietoarea minusculă. O răsuci cu dificultate.
— Nu pot să cred, şopti Leslie.
Mătuşa Maddy încuviinţă din cap mulţumită.
— Nu există coincidenţe! Totul nu e decât destin. Şi-acum nu ne mai ţineţi pe jar şi ridicaţi odată capacul, domnule Bernhard.
— O clipă!
Am inspirat adânc.
— Este foarte important să nu sufle nici unul dintre cei de faţă vreo vorbă despre ceea ce se află în cufăr!
Aşa de repede se puteau petrece lucrurile: în urmă cu câteva zile încă mă plângeam de secretomania Gardienilor, iar acum fondam eu însămi o societate secretă. Mai trebuia să le cer tuturor să se lege la ochi când plecau din camera mea.
— Vorbeşti de parcă ai şti deja despre ce e vorba, spuse Xemerius, care încercase deja de mai multe ori să-şi bage capul prin lemnul cufărului, de fiecare dată însă apucându-l tuşea şi trebuind să-l scoată iar de-acolo.
— Bineînţeles că n-o să spunem nimic, zise Nick un pic rănit, în vreme ce Leslie şi mătuşa Maddy mă priveau şi ele foarte ofensate. Chiar şi pe chipul imobil al domnului Bernhard se ridică o sprânceană.
— Juraţi, le-am cerut eu, ca să înţeleagă cât de serios vorbeam, şi-am adăugat: Juraţi pe viaţa voastră!
Numai mătuşa Maddy sări în picioare şi-şi duse încântată mâna la inimă. Ceilalţi încă ezitau.
— N-am putea jura pe altceva decât pe viaţă? mormăi Leslie. Cred că mâna stângă ar fi de ajuns.
Am clătinat din cap.
— Juraţi!
— Jur pe viaţa mea! strigă mătuşa Maddy veselă.
— Jur, murmurară ceilalţi, jenaţi.
Nick începu să chicotească nervos, deoarece mătuşa Maddy, pentru a crea un cadru solemn, se pornise să îngâne imnul naţional.
Capacul cufărului scârţâi un pic când domnul Bernhard îl ridică - nu înainte de a-mi cere încă o dată acordul din priviri.

Dădu la o parte cu grijă mai multe bucăţi de catifea putrezită, şi, când în sfârşit scoase la iveală obiectul care se afla înăuntru, loţi, în afară de mine, scoaseră sunete de uimire, de genul: „oh“ şi „ah“. Doar Xemerius strigă:

— Mamma mia!

— Ăsta este cumva ceea ce cred eu că este? întrebă mătuşa Maddy după un timp, cu ochii încă mari de uimire.

— Da, am spus eu şi mi-am dat obosită la o parte părul de pe faţă. Acesta este un cronograf.

Nick şi mătuşa Maddy au plecat cu părere de rău, domnul liernhard, fără nici un comentariu, iar Leslie, numai după ce a protestat vehement. Dar mama ei o sunase deja de două ori pe mobil ca să se intereseze dacă: a) fusese cumva ucisă sau b) zăcea cumva ciopârţită pe undeva prin Hyde Park, astfel că nu avu de ales.

Înainte de asta însă a trebuit să-i jur că n-o să mă abat nici un pic de la planul nostru.

— Jură-te pe viaţa ta, îmi ceru ea, iar eu i-am făcut pe plac. Dar, spre deosebire de mătuşa Maddy, eu nu am făcut-o intonând imnul naţional.

În camera mea era, în sfârşit, linişte, şi, două ore mai târziu, după ce băgase şi mama capul pe uşă, liniştea se aşternu peste toată casa. Mă luptasem cu mine însămi să nu testez cronograful chiar în noaptea aceea. Pentru Lucas nu ar fi fost nici o diferenţă dacă aş fi ales să-l vizitez în 1956 în seara aceea, a doua zi sau chiar peste patru săptămâni, pentru mine însă, să dorm, în sfârşit, toată noaptea ar fi putut face minuni. Pe de altă parte, a doua zi trebuia să mă confrunt din nou cu contele de Saint-Germain la acel bal, şi încă nu ştiam ce punea acesta la cale.

Cu cronograful înfăşurat în halatul de baie, am coborât pe furiş treptele.

— De ce te plimbi prin toată casa cu chestia aia după tine? întrebă Xemerius. Ai putea foarte bine să faci saltul şi din camera ta.

— Da, dar de unde ştiu eu cine a dormit în camera mea în 1956? Şi-apoi, tot ar trebui să mă furişez prin casă şi să risc ca cineva să mă ia drept hoaţă... Nu, am să sar direct pe coridorul secret; aşa nu voi fi în pericol ca, la aterizare, să fiu văzută de cineva. Lucas mă aşteaptă în faţa portretului stră-stră-stră-stră-

unchiului Hugh.

— Numărul prefixelor „stră-“ este mereu altul, constată Xemerius. Dacă aş fi în locul tău, l-aş numi pur şi simplu strămoşul gras.

L-am ignorat, preferând să mă concentrez la treapta defectă. Imediat după aceea, dădeam la o parte tabloul, fără scârţâieturi, deoarece domnul Bernhard unsese mecanismul. În afară de asta, montase zăvoare atât la uşa băii, cât şi la ieşirea dinspre casa scării. Am ezitat la început să le trag. Căci, dacă din cine ştie ce motiv m-aş fi văzut nevoită să fac saltul înapoi în altă încăpere decât în coridorul secret, atunci eu aş fi rămas pe dinafară, iar cronograful înăuntru.

— Ţine-mi pumnii să funcţioneze, i-am spus eu lui Xemerius când, în sfârşit, am îngenuncheat şi mi-am strecurat arătătorul în locaşul de sub rubin, apăsându-l pe vârful acului. (Apropo, cu durerea te obişnuieşti greu; de fiecare dată mă durea al naibii de tare.)

— Aş face-o dacă aş avea cu ce, mai spuse Xemerius, apoi dispăru, şi odată cu el şi cronograful.

Am inspirat adânc, dar aerul stătut din coridor nu prea m-a ajutat să scap de senzaţia de ameţeală. M-am ridicat cam nesigură pe picioare, am strâns mai tare în mână lanterna de buzunar a lui Nick şi am deschis uşa către casa scării. Când am dat la o parte tabloul, a pârâit şi-a scârţâit iar, ca într-un film clasic de groază.

— Iată-te, murmură Lucas, care, înarmat la rândul lui cu o lanternă, aşteptase de partea cealaltă a tabloului. O clipă m-am temut că ar putea fi o stafie, la miezul nopţii fix...

— Într-o pijama cu iepuraşul Peter?

— Am băut ceva înainte, aşa că... Dar mă bucur că am avut dreptate referitor la conţinutul cufărului.

— Da. Şi, din fericire, cronograful mai şi funcţionează. Am la dispoziţie o oră, aşa cum ne-am înţeles.

— Atunci vino repede, înainte să urle din nou şi să trezească toată casa.

— Cine? am şoptit eu alarmată.

— Păi cine, micuţul Harry! îi ies dinţii sau cam aşa ceva. În orice caz, urlă de zici că-i o sirenă.

— Unchiul Harry?

— Arista spune că e bine să fie lăsat să ţipe, altfel o s-ajungă

nn papă-lapte. Dacă-i cânţi Vulpe tu ai furat gâscă, se opreşte din urlat.

— Bietul unchiul Harry. Un caz clasic de caracter marcat de copilărie, aş spune eu. Nu e de mirare că, în zilele mele, nu ierta nimic din ce-i trecea prin bătaia puştii: raţe, cerbi, porci-mistreţi - şi mai ales vulpi! Era preşedintele unei asociaţii care milita pentru reintroducerea vânătorii legale de vulpi în Gloucestershire. Poate că ar trebui să-i cânţi altceva. Şi să-i faci rost de o vulpe de pluş.

Am ajuns în bibliotecă fără să fim observaţi, şi, după ce închise uşa în urma noastră, Lucas răsuflă uşurat.

— De hopul ăsta se pare că am trecut.

Faţă de vremea mea, abia dacă se schimbase ceva în acea încăpere, doar cele două fotolii din faţa şemineului aveau huse în carouri verzi şi albastre în loc de trandafiri crem pe fond verde ca al muşchiului de copac. Pe măsuţa dintre ele se afla un samovar, două ceşti şi - am închis ochii şi-apoi i-am deschis din nou, dar chiar nu aveam deloc halucinaţii - o farfurie cu sendvişuri! Nici urmă de biscuiţi uscaţi! Ci sendvişuri adevărate şi apetisante! Nu-mi venea să cred. Lucas se lăsă într-un fotoliu şi-mi indică locul de lângă el.

— Dacă ţi-e cumva foame, serveşte-te..., zise el, dar eu îmi luasem deja un sendviş şi-mi înfipsesem dinţii în el.

— Mi-ai salvat viaţa! am reuşit să rostesc cu gura plină. Apoi mi-am adus aminte de ceva: Dar sper că nu sunt cu pastramă.

— Nu. Castravete şi şuncă, spuse Lucas. Pari obosită!

— Şi tu.

— Nici eu nu mi-am revenit complet după emoţiile de ieri-seară. Aşa cum ţi-am spus, a trebuit mai întâi să beau un whisky. De fapt, două. Dar mi s-au şi clarificat două chestiuni... da, da, ia liniştită încă un sendviş. Şi mestecă de data asta înainte să înghiţi. Mi se cam face teamă când te văd aşa.

— Zi mai departe, am spus eu.

Oh, Doamne! Mâncarea-mi făcea aşa de bine! Mi se părea că nu mai mâncasem niciodată nişte sendvişuri aşa de bune.

— Care sunt cele două chestiuni care ţi s-au clarificat?

— Aşadar, mai întâi: întâlnirile noastre trebuie să aibă loc şi mai departe în viitor, dacă vrem să aflăm mai multe; cât mai aproape posibil de anul în care te-ai născut. Până atunci poate că voi fi înţeles ce intenţii au Lucy şi Paul şi de ce, şi cu

siguranţă că voi şti mai multe atunci decât acum. Asta înseamnă că data viitoare ne vom vedea în anul 1993. Astfel voi putea să te ajut mai mult în ce priveşte balul de care-mi vorbeai.

Da, părea logic.

— Şi a doua chestiune: totul funcţionează numai dacă reuşesc să ajung şi mai sus la puterea Gardienilor, adică în Cercul Iniţiaţilor.

Am încuviinţat din cap vehement. De vorbit nu puteam să vorbesc, căci aveam gura prea plină.

— Până în prezent, ambiţiile mele în această direcţie au fost limitate. Privirea lui Lucas căzu pe blazonul familiei Montrose, atârnat deasupra şemineului. O sabie încadrată de trandafiri, iar dedesubt cuvintele HIC RHODOS, HIC SALTA, ceea ce însemna Arată ce poţi cu adevărat. Chiar dacă am avut de la bun început o poziţie bună în lojă - la urma urmei, familia Montrose s-a numărat, în 1745, printre membrii fondatori, şi-n plus sunt căsătorit cu o potenţială purtătoare de genă din linia de jad! Cu toate acestea, nu am intenţionat să mă implic mai mult decât a fost necesar... lucru care se pare că va trebui să se schimbe. Din cauza ta şi de dragul lui Lucy şi al lui Paul va trebui ca până şi pe Kenneth de Villiers să-l pup în... ăăă... va trebui să mă dau bine pe lângă şeful meu. Nu ştiu dacă va funcţiona, dar...

— Ba da, o să funcţioneze! Vei fi chiar Mare Maestru, am spus eu, scuturându-mi firimiturile de pe pijama. Cu greu mi-am stăpânit un râgâit de plăcere. Ah, ce minunat era să fii, în sfârşit, sătul. Să ne gândim: în anul 1993 o să...

— Şşşşşt! Lucas se aplecă înainte şi-mi puse un deget pe buze. Nu vreau să aud. Poate că nu e prea inteligent ce fac, dar nu vreau să ştiu ce-mi rezervă viitorul atâta vreme cât asta nu este de folos acţiunii noastre. Până la următoarea noastră întâlnire mai sunt treizeci şi şapte de ani, pe care vreau să-i trăiesc cât mai... cum să zic eu... cât mai fără de griji. Mă-nţelegi?

— Da. L-am privit tristă. Da, chiar foarte bine. În aceste condiţii nu se cădea să-i povestesc despre bănuielile mătuşii Maddy şi ale domnului Bernhard cum că nu ar fi murit de moarte bună. Puteam s-o fac şi-n 1993.

M-am lăsat pe spate în fotoliu şi am încercat să zâmbesc. - Atunci hai să vorbim despre magia Corbului, bunicule. Este ceva ce nu ştii încă despre mine.

Din Analele Gardienilor
2 aprilie 1916

Parola zilei: Duo cumfaciunt idem, non est idem.
(Terentius)

Londra continuă să fie bombardată, escadroanele germane au zburat ieri chiar şi în cursul zilei, bombele provocând mari pagube pe tot cuprinsul oraşului.

Consiliul de administraţie al oraşului a declarat adăposturi antiaeriene publice porţiuni din catacombele accesibile din City şi de sub Palatul de Justiţie. De aceea am început să zidim căile de acces cunoscute, am întreit numărul santinelelor din zona pivniţei şi am înlocuit armele tradiţionale cu unele moderne.

Astăzi, după protocolul de siguranţă, am elipsat din nou, în trei, din arhivă în anul 1851. Am avut cu toţii ceva de citit la noi şi totul ar fi decurs paşnic dacă Lady Tilney ar fi interpretat cu ceva mai mult simţ al umorului remarcile mele la adresa cărţii pe care o citea şi dacă nu ar fi declanşat o polemică.

Eu rămân la părerea mea că poeziile acestui Rilke nu sunt decât nişte prostii, nişte aiureli, şi-n plus consider că e lipsă de patriotism să citeşti literatură germană când, nu-i aşa, ne aflăm în plin război!

Urăsc când cineva încearcă să mă convertească, lucru pe care însă Lady Tilney nu conteneşte, din păcate, să-l facă. Tocmai citea un vers pervers despre nişte mâini atrofiate, care se mişcau umede şi grele precum nişte broaşte după ploaie, sau cam aşa ceva, când cineva a bătut la uşă. Desigur periat,
astfel că obrăznicie enigmă b şi de Lady
să ştie, chiar dacă după aceea ea a negat acest lucru.
Explicaţie nimeni!!!!!
sânge fără să un metru optzeci şi civerde an.

Notă pe marginea consemnării referitoare la greşeli: 17.5.1986

Consemnarea a devenit ilizibilă din cauza cafelei vărsate peste jurnal. Paginile 34 până la 36 lipsesc cu desăvârşire.

Susţin introducerea unei reguli conform căreia novicilor să li se permită lecturarea Analelor numai sub supraveghere.

D. Clarksen, arhivar (deosebit de supărat!!!)

Cinci

— Oh nu, iar ai bocit, spuse Xemerius, care mă aşteptase pe coridorul secret.

— Da, i-am răspuns eu tăios.

Mă despărţisem cu greu de bunicul meu şi nu numai eu a trebuit să-mi înăbuş lacrimile. Treizeci şi şapte de ani urma să nu ne mai vedem, cel puţin privit din perspectiva lui, şi amândoi fuseserăm de acord că era o perioadă de timp incredibil de lungă. Eu aş fi preferat să fac pe loc saltul în 1993, dar trebuise să-i promit lui Lucas că mă voi odihni mai întâi. Mă rog, ce-o mai fi şi aia odihnă. Era ora două dimineaţa, iar la şapte fără un sfert trebuia să mă trezesc. Probabil că mama urma să aibă nevoie de o macara ca să mă ridice din pat.

Cum din partea lui Xemerius nu veni nici o replică obraznică, i-am luminat chipul cu lanterna. Poate că era doar în imaginaţia mea, dar mi s-a părut un pic cam trist şi mi-am dat seama că-l cam neglijasem întreaga zi.

— Ce drăguţ din partea ta că m-ai aşteptat, Xemi... erius, am spus eu cu o tandreţe efervescentă. Mi-ar fi plăcut să-l şi mângâi, dar asta nu poţi face cu spiritele.

— Pură întâmplare. M-am uitat între timp pe-aici ca să găsesc o ascunzătoare potrivită pentru chestia aia.

Arătă spre cronograful pe care îl înfăşuram din nou în halatul meu de baie şi pe care l-am ridicat apoi sprijinindu-l de şold, după care l-am pus sub braţ. M-am strecurat căscând înapoi pe casa scării şi-am închis cu tabloul stră-stră...strămoşului meu gras accesul către coridorul secret.

Xemerius se luă după mine în zbor şi urcarăm împreună scările.

— Dacă împingi spatele dulapului tău din perete - e din gipscarton, ai să reuşeşti poţi să te strecori de acolo în locaşul de sub panta acoperişului. Ai acolo o mulţime de variante de ascunzători.

— În noaptea asta am să-l bag, pur şi simplu, sub pat, cred.

Îmi simţeam picioarele ca de plumb din cauza oboselii.

Stinsesem lanterna, căci ştiam drumul către dormitorul meu şi pe-ntuneric. Probabil că şi în somn. Când am ajuns la etajul unde era dormitorul lui Charlotte, dormeam deja pe jumătate, de aceea aproape că am scăpat cronograful de cât de tare m-am speriat când uşa camerei se deschise, prinzându-mă într-o rază de lumină.

— Oh, la naiba, mormăi Xemerius. Până mai adineauri sforăiau cu toţii, pe bune!

— Nu ţi se pare că eşti deja cam mare pentru pijamaua asta cu iepuraşi? întrebă Charlotte.

Îmbrăcată cu o cămaşă de noapte cu bretele subţiri, se spriini graţioasă de tocul uşii. Părul îi cădea în valuri strălucitoare peste umeri. (Unul dintre avantajele codiţelor împletite este că obţii acelaşi efect de îngeraş cu plete de beteală aurie ca şi când ai folosi ondulatorul.)

— Ai înnebunit să mă sperii în halul ăsta?

Vorbeam în şoaptă, ca nu cumva să se mai trezească şi mătuşa Glenda.

— De ce te furişezi în creierii nopţii pe etajul meu? Ce ai acolo?

— Ce vrei să spui cu etajul tău? Ce-ar trebui să fac, să mă caţăr pe faţada casei ca s-ajung la mine-n dormitor?

Charlotte se dezlipi de tocul uşii şi se apropie de mine.

— Ce ai sub braţ? repetă, de data asta ameninţătoare. Faptul că vorbea în şoaptă accentua efectul. Şi mai arăta şi foarte... agresivă, aşa că nu am îndrăznit să mă strecor pe lângă ea.

— Oh, oh, făcu Xemerius. Cineva suferă rău de PMS. Eu nu m-aş pune cu ea azi.

Nici nu aveam de gând.

— Te referi la halatul meu de baie?

— Arată-mi ce-ai înfăşurat în el, ceru ea.

Am făcut un pas înapoi.

— Ai luat-o razna? Nu-ţi arăt halatul meu de baie în miezul nopţii. Lasă-mă odată să trec, vreau să ajung în pat!

— Iar eu vreau să văd ce ai acolo! rosti Charlotte printre dinţi. Crezi cumva că sunt la fel de naivă ca tine? Crezi că nu v-am observat privirile şi şuşotelile conspirative? Dacă vreţi să-mi tăinuiţi ceva, ar trebui să acţionaţi ceva mai rafinat. Ce-a fost în cufărul ăla pe care l-au dus în camera ta domnul Bernhard şi

fratele tău? Cumva ceea ce ascunzi acum sub braţ?

— Proastă nu e, trebuie să recunosc, spuse Xemerius şi se scărpină la nas cu vârful aripii.

Într-un alt moment al zilei şi dacă aş fi fost mai trează, precis că aş fi improvizat o poveste, dar în acel moment pur şi simplu nu aveam energia necesară.

— Asta nu e treaba ta! am răbufnit eu.

— Ba este! pufni Charlotte la rândul ei. N-oi fi eu Rubinul şi, deci, nici membru al Cercului Celor Doisprezece - dar, spre deosebire de tine, eu gândesc ca unul! Nu am putut auzi tot ce aţi vorbit în camera ta, uşile din casa asta sunt prea masive, dar ceea ce am prins ajunge pe deplin! Mai făcu un pas înspre mine şi arătă spre halatul de baie. Ar trebui să-mi dai obiectul ăla imediat, dacă nu vrei să mi-l iau singură!

— Ai tras cu urechea!

Mi se făcu pe loc rău. Cât auzise? Ştia oare că obiectul ăla era cronograful? A cărui greutate părea să se fi dublat, cel puţin, în ultimul minut. Ca să fiu sigură, am dat drumul lanternei lui Nick pe podea şi-am apucat cronograful cu ambele mâini. Între timp, nu mai eram aşa de sigură că voiam într-adevăr ca mătuşa Glenda să continue să doarmă.

— Ştiai că eu şi Gideon am fost iniţiaţi în Krav Maga?

Charlotte mai făcu încă un pas înspre mine, iar eu am făcut automat unul înapoi.

— Nu, dar tu ştiai că arăţi acum precum veveriţa din Ice Age?

— Poate avem noroc şi Krav Maga e o obscenitate de-aia inofensivă, spuse Xemerius. Cam cum e Kamasutra! Ha ha! chicoti el. Scuze, dar cele mai bune glume îmi vin când mă aflu în situaţii extreme.

— Krav Maga este o tehnică israeliană de luptă corp la corp foarte eficientă, mă informă Charlotte. Cu o singură mişcare aş putea să te lovesc cu piciorul fix în plexul solar sau să-ţi rup gâtul.

— Iar eu aş putea să strig după ajutor!

Până în acel moment, conversaţia noastră se desfăşurase în şoaptă, aşa că probabil că se auzea ca şi când ar fi stat de vorbă doi şerpi, şşşşş, şşşşş, şşşşş.

Ce s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi adunat acolo pe toţi ceilalţi locuitori ai casei? Probabil că Charlotte nu mi-ar mai fi rupt gâtul, dar ar fi vrut să afle cu toţii ce aveam înfăşurat în halatul

de baie.

Charlotte păru să-mi ghicească gândurile, căci râse dispreţuitoare, apropiindu-se tot mai mult.

— Te rog! Ţipă!

— Eu aş face-o, spuse Xemerius.

Dar nu fu nevoie, căci în spatele lui Charlotte apăru ca din pământ, ca de obicei, domnul Bernhard.

— Cu ce aş putea să le fiu de folos tinerelor domniţe? întrebă el, iar Charlotte se întoarse ca o pisică speriată. Pentru o secundă mi s-a părut că a vrut să-l lovească pe domnul Bernhard în plexul solar, aşa, din reflex, dar, deşi vârfurile picioarelor îi zvâcniră, nu o făcu. Din fericire.

— Şi mie mi se face uneori foame peste noapte, şi aş fi gata să vă pregătesc şi dumneavoastră o gustărică, dacă tot o fac pentru mine, continuă domnul Bernhard impasibil.

M-am bucurat atât de mult la vederea lui, că am izbucnit într-un râs isteric.

— Eu tocmai mi-am luat ceva de la bucătărie. Am indicat cu bărbia înspre pachetul pe care-l ţineam la piept. Dar acestui Karate Kid cred că i-a scăzut complet glicemia, aşa că are nevoie urgentă de o gustare.

Charlotte se îndreptă ostentativ de încet către camera ei.

— Sunt cu ochii pe tine, zise, îndreptând ameninţător arătătorul întins către pieptul meu. Mi s-a părut că era pe punctul să şi declame ceva, aşa de teatral se comporta. Dar nu rosti decât: Şi pe dumneavoastră, domnule Bernhard.

— Atunci trebuie să fim cu băgare de seamă, am şoptit eu după ce Charlotte intrase în cameră şi închisese uşa, iar holul era din nou cufundat în întuneric. Nu de alta, dar e în stare de orice.

— Că bine zici, spuse Xemerius.

Am strâns bine în braţe halatul de baie făcut pachet.

— Şi mai şi bănuieşte ceva! Dacă nu cumva chiar ştie ce am găsit. Precis c-o să ne pârască Gardienilor, şi când or să audă ăştia că am...

— Sunt sigur că există locuri şi momente mai potrivite pen- t ru a discuta asta, mă întrerupse domnul Bernhard neobişnuit de sever.

Ridică lanterna lui Nick de pe podea, o aprinse şi lumină uşa camerei lui Charlotte de jos şi până sus, unde exista un oberliht.

Era întredeschis. Am încuviinţat din cap, ca să arăt că înţelesesem. Charlotte putea auzi orice cuvânt.

— Da, aveţi dreptate. Noapte bună, domnule Bernhard.

— Somn uşor, Miss Gwendolyn.

A doua zi dimineaţă, mama nu avu nevoie de o macara ca să mă ridice din pat. Tactica ei era mult mai perfidă. Folosea un

Moş Crăciun din plastic oribil, pe care-l câştigase Caroline cu un an în urmă la Secret Santa şi care, odată umflat, scotea la nesfârşit un „Ho ho ho, merry Christmas everyone1', cu o voce cârâitoare artificială.

La început am încercat să mă ascund sub pătură, ca să mai anihilez efectul zgomotului. Însă, după vreo şaisprezece ho ho ho-uri, am cedat şi am aruncat pătura la o parte. Lucru pe care însă l-am regretat imediat, căci am realizat ce zi era. Ziua balului.

Dacă nu se întâmpla o minune şi nu găseam o posibilitate să ajung la bunicul meu în anul 1993 înainte de amiază, trebuia să mă prezint în faţa contelui fără informaţiile lui.

Mi-am muşcat limba. Ar fi trebuit să fac călătoria în timp încă de azi-noapte. Pe de altă parte, probabil că Charlotte m-ar fi dibuit, aşa că, astfel privind lucrurile, luasem decizia corectă.

M-am dat cu greu jos din pat şi m-am dus clătinându-mă la baie. Dormisem doar trei ore - după confruntarea nocturnă cu Charlotte am vrut să fiu sigură, aşa că, sub îndrumarea lui Xemerius, m-am urcat în dulapul din perete, am împins în spatele lui, am ajuns la locaşul de sub panta acoperişului şi am despicat burta crocodilului pentru a ascunde înăuntru cronograful.

După aceea, m-am cufundat în somn, total epuizată, lucru care măcar a avut avantajul că nu am visat urât. Mai exact, nu am visat deloc. Spre deosebire de mătuşa Maddy. Când mă târâiam înspre primul etaj ca să iau micul dejun - în întârziere, deoarece îmi luase o veşnicie ca să găsesc anticearcănul mamei pentru a-mi masca umbrele de sub ochi mătuşa Maddy mă prinse pe hol şi mă trase în camera ei.

— S-a-ntâmplat ceva? am întrebat eu şi mi-am dat seama că nici nu era nevoie să pun această întrebare. Dacă mătuşa Maddy era trează la şapte şi jumătate dimineaţa, era clar că se întâmplase ceva. Era complet ciufulită, iar unul dintre cele două bigudiuri care-i ţineau părul blond să nu-i cadă pe frunte se

desprinsese şi atârna acum pe lângă ureche.

— Of, Gwendolyn, fetiţo, să ştii că s-a-ntâmplat. Mătuşa Maddy se lăsă să cadă pe patul ei nefăcut şi-ncepu să privească dramatic, încruntată, la tapetul de culoarea lavandei cu motiv floral. Am avut o viziune!

Of, nu iar!

— Dă-mi voie să ghicesc - cineva a zdrobit cu tocul ghetei o inimă de rubin, am sugerat eu. Sau poate că era şi un corb, care s-a izbit de o vitrină plină de... ăăă... ceasuri?

Mătuşa Maddy scutură din cap, iar buclele i se bălăngăniră rebele, astfel că şi cel de-al doilea bigudiu se afla acum într-o poziţie periculos de nesigură.

— Nu, Gwendolyn, nu ai voie să glumeşti cu astfel de lucruri! Aceste viziuni, poate că uneori nu ştiu ce înseamnă, însă ele s-au dovedit întotdeauna a fi corecte, în cele din urmă. Mă luă de mână şi mă trase lângă ea. Iar de data asta a fost atât de clar. Te-am văzut pe tine, într-o rochie albastră cu poale ample şi vaporoase, înconjurată de lumină de lumânări şi muzică de vioară.

Nu am putut să-mi împiedic un frison care-mi făcu pielea de găină. Nu era de ajuns că şi-aşa aveam un presentiment neplăcut legat de acel bal. Acum mai trebuia să aibă şi tanti Maddy o viziune. Nu-i povestisem nici de bal, nici de culoarea rochiei.

Mătuşa Maddy era mulţumită că îmi captase, în sfârşit, atenţia.

— La început, totul părea paşnic, toţi dansau, chiar şi tu, dar apoi am văzut că sala de dans nu avea tavan. Deasupra ta, pe cer, se adunau nori negri, ameninţători, din care s-a desprins o pasăre uriaşă, care s-a năpustit deîndată asupra ta, continuă ea. Iar când ai vrut să fugi, ai nimerit exact în… ah, a fost îngrozitor! Sânge peste tot, totul era roşu de atâta sânge, chiar şi cerul se colorase în roşu, chiar şi stropii de ploaie nu erau altceva decât sânge...

— Ăăă, tanti Maddy?

Îşi frământa mâinile.

— Da, ştiu iubito, este îngrozitor de sinistru şi sper din tot sufletul să nu însemne ceea ce s-ar putea cel mai mult să însemne…

— Cred că ai sărit peste ceva, am întrerupt-o eu iar. În ce am

nimerit... mă rog, a nimerit Gwendolyn din visul dumitale?

— N-a fost un vis! A fost o viziune. Mătuşa Maddy făcu ochii şi mai mari, dacă aşa ceva se mai putea. Într-o sabie. Ai intrat direct în ea.

— O sabie? Şi asta de unde ajunsese acolo?

— Atârna... aşa, pur şi simplu, în aer, cred, spuse mătuşa Maddy, fluturând cu mâna prin faţa ochilor mei. Dar nu asta contează, continuă ea un pic iritată. Ci sângele nespus de mult!

— Hmm. M-am aşezat lângă ea pe marginea patului. Şi ce să fac eu, mai exact, acum cu toate aceste informaţii?

Mătuşa Maddy privi împrejur, luă de pe masă borcanul cu dropsuri de lămâie, apucă unul şi-l duse la gură.

— Of, iubito, asta nu ştiu nici eu. M-am gândit doar că poate te ajută... ca avertisment...

— Da. Am să încerc să nu nimeresc într-o sabie, care pluteşte aşa, în aer. Promit. I-am dat mătuşii Maddy un sărut şi m-am ridicat din nou în picioare. Poate că ar trebui să mai dormi un pic - încă nu e ora dumitale de trezire.

— Da, cu siguranţă că aşa ar trebui să fac. Se întinse şi se înveli. Dar nu trata cu indiferenţă ce ţi-am spus, mai zise ea. Te rog să ai grijă de tine.

— Aşa am să fac. Din uşă, m-am mai întors încă o dată spre ea. Şi..., mi-am dres glasul, n-a apărut din întâmplare şi un leu în viziunea ta? Sau un diamant? Sau... poate Soarele?

— Nu, zise mătuşa Maddy, cu ochii deja închişi.

— Mă gândeam eu, am murmurat şi-am închis încet uşa în urma mea.

Când am ajuns la micul dejun, am observat imediat că Charlotte lipsea.

— Biata fată, este bolnavă, zise mătuşa Glenda. Are un pic de febră şi o durere de cap cumplită - cred că e gripa asta care bântuie acum. Poţi s-o scuzi tu pe verişoara ta la şcoală, te rog, Gwendolyn?

Am încuviinţat din cap posomorâtă. Gripă pe naiba! Charlotte voia să rămână acasă ca să-mi percheziţioneze în linişte camera.

Xemerius, care se cuibărise în coşul cu fructe de pe masă, se pare că se gândea la acelaşi lucru.

— Am spus eu, proastă nu e.

Şi chiar şi domnul Bernhard, care ţinea în echilibru o farfurie

cu omletă, îmi aruncă o privire plină de subînţeles.
— Ultimele săptămâni au fost prea agitate pentru biata fată, spuse mătuşa Glenda, ignorând pufăiala mitocănească a lui Nick. Nu-i de mirare că organismul îi cere acum o pauză.
— Nu mai vorbi prostii, Glenda, o apostrofă Lady Arista şi sorbi din ceai. Noi, cei din familia Montrose, suntem foarte rezistenţi. Eu, de exemplu, continuă, îndreptându-şi spatele uscăţiv, nu am fost bolnavă nici măcar o zi în toată viaţa mea.
— Ca să fiu sinceră, şi eu mă simt cam… rău, am spus eu.
Mai ales când mă gândeam că uşa camerei mele nu se putea
Încuia pe dinafară. Ca mai toate uşile din casa aia, şi a mea avea un dispozitiv antic de blocare, pe care-l puteai acţiona numai din interior.
Mama sări imediat în picioare şi-mi puse palma pe frunte.
Mătuşa Glenda îşi dădu ochii peste cap.
— Din nou tipic! Gwendolyn pur şi simplu nu poate suporta să nu fie tot timpul în centrul atenţiei.
— E rece. Mama mă apucase de vârful nasului, ca şi când aş fi avut cinci ani. Iar nasul e uscat şi cald. Aşa cum şi trebuie să fie.
Mă mângâie pe cap.
— La sfârşit de săptămână am să pot să te răsfăţ aşa cum se cuvine, dacă vrei. Am putea lua micul dejun în pat…
— O, da, şi ne citeşti poveşti cu Peter, Flopsy, Mopsy şi Codiţă de bumbac, cum făceai odată, spuse Caroline, care ţinea în braţe purceluşul croşetat. Şi-o s-o hrănim pe Gwenny cu felioare de măr şi-o să-i punem comprese reci.
Lady Arista puse o felie de castravete pe felia ei de pâine prăjită, pe care se găseau deja, într-o ordine desăvârşită, straturi de brânză, şuncă, omletă şi roşii.
— Gwendolyn, nu arăţi deloc bolnavă, ci mai degrabă înfloritoare şi plină de viaţă.
Nu-mi venea să cred! Abia dacă puteam să ţin ochii deschişi de oboseală şi arătam de parcă m-ar fi muşcat un vampir - şi ce-mi auzeau urechile!
— Astăzi sunt toată ziua acasă, spuse domnul Bernhard. Pot să prepar o supă de pui pentru Miss Charlotte.
Deşi vorbea cu mătuşa Glenda, cuvintele îmi erau de fapt adresate mie, iar eu înţelegeam foarte bine mesajul.
Din păcate însă, mătuşa Glenda avea alte planuri pentru el.
— Mă-ngrijesc eu de fiica mea. Dumneata va trebui să te duci

la atelierele Walden-Jones, ca să ridici comanda mea şi costumul lui Charlotte pentru petrecere.

— Va trebui să ajung la Islington, spuse domnul Bernhard şi mă privi îngrijorat. Înseamnă că voi lipsi destul de mult de-acasă.

— Întocmai.

Mătuşa Glenda se încruntă surprinsă.

— La întoarcere, aţi putea cumpăra şi nişte flori, spuse Lady Arista. Câteva aranjamente de primăvară pentru holul de la intrare, pentru masa pe care mâncăm şi pentru sala de muzică. Nu ceva ţipător, fără lalele-papagal ordinare ca mai deunăzi, mai mult tonuri de alb, galben delicat şi liliachiu.

Mama ne sărută pe rând de plecare. Trebuia să meargă la serviciu.

— Dacă găsiţi nu-mă-uita, puteţi să-mi luaţi câteva ghivece, domnule Bernhard. Sau lăcrămioare, dacă au apărut deja.

— Prea bine, spuse domnul Bernhard.

— Da, şi dacă tot faceţi asta, luaţi şi nişte crini. Puteţi să-i plantaţi pe mormântul meu când o să mor din cauză că m-aţi trimis bolnavă la şcoală, am spus eu morocănoasă, dar mama ieşise deja pe uşă.

— Ah, nu-ţi face griji, încercă Xemerius să mă încurajeze. Dacă măturoiul roşcat rămâne acasă, Charlotte n-o să poată prea uşor să dea năvală în camera ta. Şi chiar dacă ar face-o: ar trebui mai întâi să-i vină ideea să dea la o parte spatele dulapului din perete şi să se strecoare în spaţiul din spate. Dar chiar şi-aşa, nu cred că va avea vreodată curajul să bage mâna în burta crocodilului. Ei, acum te bucuri că te-am convins azi-noapte să piteşti obiectul?

Am încuviinţat din cap, deşi m-am cutremurat în sinea mea la amintirea întunericului din acel colţişor plin de pânze de păianjen şi deşi eram încă, se-nţelege, îngrijorată. Dacă Charlotte bănuia într-adevăr, sau chiar ştia ce trebuia să caute, nu avea să se dea bătută aşa de uşor. Iar eu urma să vin mai târziu decât de obicei acasă, dacă nu reuşeam să amân vizita la bal. Poate chiar prea târziu. Ce avea oare să se întâmple dacă Gardienii aflau că cronograful furat se afla la noi în casă? Un cronograf din care nu mai lipsea decât sângele lui Gideon pentru a închide cercul. Mi s-a făcut imediat pielea de găină pe tot corpul. Probabil că ar fi luat-o razna dacă ar fi observat deodată

că se află atât de aproape de împlinirea misiunii vieţii lor. Şi cine eram eu, la urma urmei, să ascund de ei ceva cu care se prea putea să se obţină un leac pentru toate metehnele omenirii?

— Şi totuşi, mai este şi posibilitatea ca biata fată să fie într-ade- văr bolnavă, zise Xemerius.

— Da, şi Pământul este plat, am răspuns eu, ca o proastă, cu voce tare. Toţi cei de la masă mă priviră derutaţi.

— Nu, Gwenny, Pământul e rotund, mă corectă Caroline prieteneşte. Nici mie nu mi-a venit să cred la început. Şi se pare că se deplasează cu o viteză ameţitoare prin Univers. Rupse o bucăţică din felia ei de pâine prăjită şi i-o puse purceluşului sub rât. Dar aşa stau lucrurile. Nu-i aşa, Margret? Mai vrei un sendvişel cu şunculiţă?

Nick scoase un grohăit uşor, iar Lady Arista îşi strâmbă gura încruntată.

— Nu impusesem cumva regula că la masă nu au ce căuta animalele de pluş, păpuşile şi nici prietenii adevăraţi sau imaginari?

— Dar Margret este foarte cuminţică, spuse Caroline, lăsând însă purceluşul să alunece sub scaun.

Mătuşa Glenda strănută cu reproş. Se părea că acum era alergică şi la animalele de jucărie.

Deşi Xemerius promisese să păzească cronograful cu preţul vieţii lui - aici trebuise să râd, chiar dacă nu în hohote - şi să mă informeze imediat dacă Charlotte ar fi intrat în camera mea, nu puteam să nu mă mai gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă cronograful ajungea în mâinile Gardienilor. Dar toate aceste gânduri nu-mi ajutau la nimic, căci trebuia să supravieţuiesc acestei zile şi să sper că va fi bine. Prima măsură: am coborât din autobuz cu o staţie mai devreme, ca să-mi iau de la Starbucks ceva împotriva oboselii.

— Poţi să pui şi trei porţii de espresso într-un caramel macchiato? l-am întrebat pe băiatul din spatele tejghelei, iar el răspunse rânjind:

— Numai dacă-mi dai numărul tău de mobil!

M-am uitat un pic mai atentă la el şi i-am întors măgulită zâmbetul. Cu părul lui negru şi cu bretonul lui extralung, îmi amintea de unul dintre tipii ăia arătoşi dintr-un film franţuzesc. Desigur că era arătos numai până îl comparai cu Gideon, lucru pe care l-am făcut imediat.

— Are prieten, se auzi cineva din spatele meu. Era Raphael, care mă privi cu ochii lui verzi şi-mi făcu cu ochiul când m-am întors spre el încruntată. În afară de asta, este prea tânără pentru tine, după cum uşor se poate vedea după uniformă. Un caffe latte şi o brioşă cu coacăze, te rog.

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am luat amestecul meu special cu un zâmbet de scuze.

— Nu am nici un prieten, ci, momentan, doar o problemă cu... timpul. Mai întreabă-mă peste doi ani.

— Am s-o fac, răspunse tipul.

— N-are s-o facă, spuse Raphael. Pariez că-i cere numărul de telefon fiecărei fete drăguţe.

L-am lăsat, pur şi simplu, acolo, dar m-a ajuns din urmă pe trotuar.

— Hei, aşteaptă! îmi pare rău că ţi-am deranjat flirtul. Îşi privi precaut cafeaua. Precis că tipul mi-a scuipat în pahar.

Eu am luat o înghiţitură consistentă din cafeaua mea, arzându-mi pe loc buzele, limba şi prima parte a beregatei, şi m-am întrebat, când am putut să gândesc din nou, dacă injectarea cafelei nu ar fi cumva o alternativă mai bună.

— Ieri am fost la film cu Celia, colega noastră, continuă Raphael. O fată grozavă. Incredibil de drăguţă şi de haioasă. Nu ţi se pare?

— Hă? am făcut eu cu nasul în spuma de lapte. (Xemerius mă molipsea încet-încet.)

— Ne-am distrat destul de bine împreună, continuă el. Dar mai bine să nu-i spui asta lui Leslie, ar putea fi geloasă.

Mi-a venit să râd. Ce dulce - voia să mă manipuleze.

— Bine. Sunt mormânt.

— Deci, chiar crezi că ar putea fi geloasă? întrebă Raphael nerăbdător.

— Cu siguranţă! Teribil de geloasă. Mai ales că nu avem nici o Celia în clasă.

Raphael îşi scărpină nasul jenat.

— Blonda? Cea cu petrecerea?

— Cynthia.

— Dar chiar am fost cu ea la cinema, spuse Raphael.

Uniforma, cu combinaţia ei nefericită de galben trist şi albastru marin, pe el îl dezavantaja şi mai mult decât pe noi, ceilalţi. Iar felul în care-şi trecea degetele prin păr îmi amintea

de Nick şi trezea în mine sentimente materne. Consideram că-şi câştigase o recompensă pentru faptul că nu se dădea aşa de stăpân pe el şi de arogant precum fratele lui.

— Am să găsesc o metodă diplomatică pentru a o informa pe Leslie, bine? i-am propus eu.

Raphael zâmbi timid.

— Dar să nu-i spui că am încurcat numele... ah, mai bine nu-i spune nimic... sau spune-i...

— Lasă totul în grija mea. La despărţire l-am tras de cravată. Şi, hei, felicitări! Azi ai legat-o corect.

— Cindy a legat-o, spuse Raphael cu un rânjet strâmb. Sau cum o chema-o.

Prima oră aveam engleza, cu domnul Whitman. A luat cunoştinţă de absenţa pe caz de boală a lui Charlotte încuviinţând din cap, deşi eu nu m-am putut abţine să nu aplic cu degetele nişte ghilimele în aer la rostirea cuvântului „bolnavă”.

— Ar fi trebuit să-l iei cu tine, şopti Leslie, în timp ce domnul Whitman ne împărţea temele de data trecută, pe care le notase.

— Cronograful? La şcoală? Glumeşti? Şi dacă-l descoperă domnul Whitman? Veveriţoiul ar face pe loc infarct. Ca să nu mai vorbim de faptul că i-ar informa mai întâi pe camarazii lui Gardieni, care m-ar ciopârţi, m-ar trage pe roată sau cine ştie ce altceva prevăd regulile lor sonate în astfel de cazuri.

I-am dat lui Leslie cheia de la cufăr.

— Uite cheia către inima ta. De fapt, am vrut să i-o dau lui Raphael, dar nu cred că-ţi doreşti asta. Leslie îşi dădu ochii peste cap şi aruncă o privire în faţă, unde stătea Raphael, care se străduia să pară impasibil. Puneţi-o din nou la gât. Şi n-o lăsa pe Charlotte să ţi-o ia.

— Krav Maga, murmură Leslie. Nu cumva a fost şi-un film cu Jennifer Lopez? Unde-l sugrumă la final pe violentul ei fost soţ? Aş vrea şi eu să pot aşa ceva.

— Vrei să spui că Charlotte poate, pur şi simplu, să calce-n picioare dulapul din perete? Nu m-ar mira nici să fi învăţat, şi ea, şi Gideon, să descuie lacăte fără cheie. Probabil că au participat la un cerc organizat de agenţi MI6: Fără rangă - Metoda elegantă a agrafei de păr.

Am oftat adânc.

— Dacă Charlotte ar şti cu adevărat ce am găsit, i-ar fi

înştiinţat de mult pe Gardieni, spuse Leslie clătinând din cap. Cred că doar bănuieşte ceva. Crede că va găsi ceva cu care va putea ieşi în evidenţă - iar pe tine te va putea denigra.

— Da, şi dacă găseşte acel ceva...

— Sper din tot sufletul că vorbiţi despre Sonetul 130.

Domnul Whitman se ivi deodată lângă noi.

— De zile întregi nu vorbim despre nimic altceva, spuse Leslie.

Domnul Whitman ridică dintr-o sprânceană.

— În ultimul timp tot am impresia că vă ocupaţi cu lucruri care vă afectează performanţa şcolară. Poate că ar fi timpul să le trimit părinţilor o scrisoare. Cred că pentru banii cu care plătesc privilegiul de a şti că sunteţi educate în această instituţie, s-ar aştepta şi la o anumită implicare din partea voastră.

Lucrările noastre aterizară pe suprafaţa pupitrului cu o plesnitură uşoară.

— Eseurile voastre ar fi avut numai de câştigat dacă v-aţi fi preocupat un pic mai mult de Shakespeare. Din păcate, au fost doar mediocre.

— Şi cine-o fi oare de vină! am murmurat eu necăjită.

Câtă obrăznicie! Mai întâi trebuia să-mi sacrific tot timpul liber pentru călătorii în timp, probat de costume şi lecţii de dans, şi pe urmă mai trebuia să aud şi că nu făceam destul pentru şcoală?

— Charlotte ţi-a demonstrat deja cât de bine se pot îmbina cele două activităţi, Gwendolyn, replică domnul Whitman, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Notele ei sunt excepţionale. Şi nu s-a plâns niciodată. Poţi liniştită să iei exemplu de la disciplina ei.

M-am uitat furioasă după el.

Leslie mă împunse camaradereşte cu cotul.

— Cândva tot o să-i spunem veveriţoiului cel mârşav părerea noastră. Cel târziu după bacalaureat. Astăzi însă nu am face decât să ne irosim energia de pomană.

— Da, ai dreptate. Am nevoie de toată energia pentru a rămâne trează. În momentul acela mi-a venit să casc. Ar fi cazul ca espresso-ul meu triplu să-nceapă să-şi facă efectul.

Leslie încuviinţă energic din cap.

— OK, şi după ce se va întâmpla asta, trebuie să ne gândim urgent cum facem să chiuleşti de la balul ăsta.

— Dar nu puteţi fi bolnavă! spuse domnul Marley, frămân-

tându-şi mâinile disperat. Totul este pregătit. Nici nu ştiu cum să le dau vestea celorlalţi.

— Dar nu e vina dumneavoastră că m-am îmbolnăvit, am spus eu cu voce ştearsă, coborând cu greu din maşină. Şi nici a mea. Este caz de forţă majoră şi n-avem ce să facem.

— Ba da! Avem! Chiar trebuie să avem!

Domnul Marley mă privi indignat. Nici măcar nu arătaţi prea bolnavă, mai adăugă, ceea ce era destul de nedrept, căci îmi călcasem pe orgoliu şi-mi îndepărtasem anticearcănul împrumutat de la mama.

Leslie chiar stătuse pe gânduri dacă nu cumva să mai adauge un pic de fard de pleoape gri şi lila, pentru a accentua efectul, dar, după ce-mi văzu faţa, îşi strecură trusa de machiaj îna poi în portfard. Cearcănele de sub ochii mei erau demne de orice film cu vampiri şi, pe deasupra, mai aveam şi o paloare cadaverică.

— Păi nu cred că are vreo importanţă cât de bolnavă arăt, ci cât de bolnavă sunt de fapt, am spus eu, dându-i domnului Marley să-mi ţină ghiozdanul. Şi cred că vizita la bal chiar ar trebui amânată în aceste condiţii.

— Nici nu încape discuţie! strigă domnul Marley, pentru ca imediat după aceea să se lovească peste gură cu palma şi să se uite speriat împrejur. Ştiţi cât de ieşite din comun sunt pregăti rile? continuă el în şoaptă, în timp ce ne apropiam de cartierul general, eu mergând atât de nesigură pe picioare, încât înaintam cu greu. Nu a fost simplu să-l convingem pe directorul şcolii dumneavoastră că trupa de actori amatori are nevoie să se folosească de subsol ca spaţiu pentru repetiţii. Azi! Iar contele de Saint-Germain a stabilit clar că...

Domnul Marley începea să mă calce pe nervi. (Trupă de actori amatori? Şi directorul Gilles? Nu înţelegeam nici un cuvânt.)

— Ascultaţi: sunt bolnavă! Bolnavă!!! Am luat deja trei aspirine, dar fără rezultat. Dimpotrivă, e din ce în ce mai rău. Am şi febră. Şi respir foarte greu.

Pentru a da greutate vorbelor mele, m-am agăţat de balustrada scărilor de la intrare şi-am început să respir greu, ca şi cum mi-aş fi dat duhul.

— Mâine, n-aveţi decât să fiţi bolnavă mâine! mă opri domnul Marley. Domnule George! Spuneţi-i dumneavoastră că abia inâine are voie să fie bolnavă, altfel tot programul va fi...

distrus!

— Eşti bolnavă, Gwendolyn?

Domnul George, care apăruse în uşă, îşi puse protector braţul în jurul meu şi mă conduse în clădire. Aşa era mult mai bine. Eu am încuviinţat din cap suferindă.

— Probabil că m-am molipsit de la Charlotte. Ha ha! Sigur că da! Aveam amândouă aceeaşi gripă inventată. Dacă-i bal, bal să fie! Simt că-mi plesneşte capul.

— Nu prea e momentul potrivit, spuse domnul George.

— Asta tot încerc şi eu să-i explic, spuse domnul Marley, care iropăia agitat în urma noastră. De data asta nu era doar roşu la faţă, ci roşu cu pete albe, ca şi când nu se putea decide care era culoarea potrivită pentru acea situaţie. Precis că doctorul White îi va putea administra un vaccin, nu? Nu trebuie să reziste decât câteva ore.

— Da, asta ar fi o posibilitate, spuse domnul George.

L-am privit chiorâş, nesigură. M-aş fi aşteptat la mai multă milă şi mai mult sprijin din partea lui. Încet-încet, începeam să mă simt bolnavă de-adevăratelea, dar mai degrabă de frică. Aveam oarecum sentimentul că Gardienii n-aveau să mă trateze chiar cu mănuşi dacă ar fi observat că mă prefăceam. Acum însă era prea târziu, nu mai era cale de întoarcere.

În loc de atelierul lui Madame Rossini, unde ar fi trebuit să fiu la acel moment, înveşmântată într-o rochie pentru secolul al XVIII-lea, domnul George mă duse în Sala Dragonului, iar domnul Marley, care încă îmi ducea ghiozdanul şi care vorbea furios de unul singur, ne urmă.

Doctorul White, Falk de Villiers, domnul Whitman şi încă un bărbat pe care nu-l cunoşteam (poate că era ministrul sănătăţii?) şedeau în jurul mesei. Când domnul George mă introduse în încăpere, toate capetele se întoarseră către uşă şi se holbară la noi. Starea mea de disconfort se amplifică.

— Spune că e bolnavă, explodă domnul Marley, care tropăi în urma noastră în cameră.

Falk de Villiers se ridică în picioare.

— Închideţi mai întâi uşa, Marley. Şi-acum repetaţi. Cine este bolnav?

— Păi cine, ea!

Domnul Marley întinse acuzator degetul arătător înspre mine, iar au am rezistat încă o dată tentaţiei de a-mi da ochii peste

cap.
Domnul George îmi dădu drumul, se aşeză cu un suspin pe un scaun liber şi-şi tamponă cu o batistă sudoarea de pe chelie.
— Da, Gwendolyn nu se simte bine.
— Îmi pare de-a dreptul foarte rău, am spus eu, fiind foarte atentă să-mi plec privirea înspre dreapta. Se pare că toţi cei care mint ar privi în sus spre stânga, din câte am citit eu cândva. Dar nu mă simt în stare să merg azi la acel bal. Abia mă pot ţine pe picioare şi mi-e tot mai rău.
Pentru a da şi mai multă credibilitate vorbelor mele, m-am sprijinit de spătarul scaunului domnului George.
Abia atunci am observat că era şi Gideon de faţă, iar inima-mi zvâcni în piept în câteva bătăi neregulate.
Era aşa de nedrept ca numai la vederea lui să mă pierd cu firea, în timp ce el stătea la fereastră, absolut relaxat, cu mâinile înfundate în buzunarele jeanşilor, zâmbindu-mi. E drept că nu era un zâmbet obraznic, larg şi strălucitor, ci doar o ridicare discretă a colţurilor gurii, în schimb îi zâmbeau ochii şi, din nu ştiu ce motiv, mi se pusese iar un nod în gât.
Am privit repede în altă parte şi l-am descoperit în şemineul uriaş pe micuţul Robert, fiul doctorului White, care se înecase într-o piscină pe când avea şapte ani. Mica stafie fusese timidă la început, dar căpătase între timp încredere în mine. Acum îmi făcea cu mâna bucuros, deşi eu nu puteam să-i fac decât un semn discret din cap.
— Ce fel de boală este asta care s-a instalat aşa de brusc şi de neaşteptat, dacă pot să întreb? Domnul Whitman mă privea batjocoritor. Mai devreme, la şcoală, erai sănătoasă tun.
Îşi încrucişă braţele, apoi păru să se răzgândească şi-şi schimbă tactica. Adoptă tonul profesoral demn de încredere, suav şi milos, pe care-l cunoşteam prea bine şi care nu prevestea niciodată nimic bun.
— Dacă ţi-e cumva teamă de bal, Gwendolyn, te înţelegem. Poate că doctorul White ar putea să-ţi administreze ceva împotriva tracului.
Falk încuviinţă din cap.
— Chiar nu putem amâna întâlnirea de azi, spuse el, iar domnul George apăru şi el în spatele meu:
— Domnul Whitman are dreptate, tracul tău este absolut normal. Oricine altcineva în locul tău ar fi emoţionat. Nu trebuie

să-ţi fie jenă.

— Şi-apoi, nici nu eşti singură, completă Falk. Gideon este tot timpul cu tine.

Deşi nu voiam, am privit repede înspre Gideon şi tot atât de lepede mi-am luat ochii de la el când privirea lui păru s-o fixeze pe a mea.

Falk continuă:

— Vei fi înapoi înainte să-ţi dai seama şi totul se va termina cu bine.

— Gândeşte-te numai la minunata rochie, încercă să mă păcălească cel pe care-l bănuiam a fi ministrul sănătăţii.

Alo! Credea cumva că mai aveam zece ani şi că mă mai jucam cu păpuşelele Barbie?

Ceilalţi mormăiră aprobator şi toţi îmi zâmbiră încurajator, în afară de doctorul White, care stătea, ca de obicei, încruntat şi care avea o privire neprietenoasă, ce-ţi inspira teamă. Micul Robert înclină capul, parcă scuzându-se.

— Mă doare în gât, mă doare capul şi mă dor încheieturile, am spus eu cât am putut de apăsat. Eu cred că tracul se simte cu totul altfel. Verişoara mea a rămas azi acasă din cauza gripei, iar eu m-am molipsit de la ea - simplu!

— Ar trebui să i se explice încă o dată că este vorba despre un eveniment de importanţă istorică..., măcăni domnul Marley pe fundal, dar domnul Whitman îl întrerupse.

— Gwendolyn, îţi aminteşti de discuţia noastră de azi-dimineaţă? mă întrebă el, iar tonul parcă-i devenise o idee şi mai mieros.

La ce discuţie se referea? Doar nu considera cu-adevărat discuţie lamentările referitoare la lipsa mea de implicare şcolară? Ba da, se părea că da.

— Se poate ca de vină să fie educaţia noastră, dar eu sunt destul de sigur că, în locul tău, Charlotte ar fi fost foarte conştientă de îndatoririle ei. Ea n-ar fi pus niciodată condiţia fizică mai presus de îndatoririle ei faţă de misiunea noastră.

Păi nu prea era vina mea că antrenaseră persoana greşită. M-am prins şi mai bine de spătarul scaunului.

— Credeţi-mă, dacă Charlotte ar fi la fel de bolnavă precum sunt eu acum, nici ea n-ar putea merge la acest bal.

Domnul Whitman arăta de parcă era gata să-şi piardă cumpătul în orice clipă.

— Cred că nu înţelegi ce vreau să spun.
— Nu are nici un rost! spuse doctorul White, pe obişnuitul lui ton extrem de aspru. Nu facem decât să pierdem timp preţios. Dacă fata este într-adevăr bolnavă, nu o însănătoşim noi, oricât de multe argumente am folosi. Iar dacă doar simulează... Îşi împinse scaunul în spate, se ridică, ocoli masa şi veni înspre mine aşa de repede, că micul Robert ţinu cu greu pasul cu el. Deschide gura!
Asta era chiar prea de tot. L-am privit indignată, dar el îmi apucase deja capul cu ambele mâini şi-ncepu să-mi palpeze gâtul, de la urechi în jos. Apoi îmi puse palma pe frunte. Îmi stătu inima.
— Hmm, făcu el, cu o expresie şi mai sumbră, dacă aşa ceva era posibil. Ganglioni limfatici umflaţi, temperatură ridicată - nu arată bine deloc. Deschide, te rog, gura, Gwendolyn.
Bulversată, am făcut ce îmi ceruse. Ganglioni limfatici umflaţi? Temperatură ridicată? Oare chiar mă îmbolnăvisem cu adevărat de frică?
— Exact cum am bănuit. Doctorul White scosese o spatulă de lemn din buzunarul de la piept şi-mi apăsa cu ea limba.
— Gâtul roşu, amigdalele umflate... nu-i de mirare că te doare în gât. Probabil că te doare foarte tare când înghiţi.
— Săraca de tine, spuse Robert compătimitor. Precis c-o să trebuiască să bei siropul ăla de tuse oribil.
Se strâmbă.
— Ai frisoane? întrebă tatăl lui.
Am încuviinţat din cap nesigură. De ce naiba făcea asta? De ce mă ajuta? Dintre toţi, tocmai doctorul White, care se comporta mereu ca şi cum abia aş fi aşteptat o ocazie să mă cără- bănesc cu cronograful.
— Am bănuit eu. Febra o să mai crească. Doctorul White se întoarse către ceilalţi. Mda. Arată a infecţie virală.
Gardienii prezenţi făcură nişte feţe perplexe. M-am străduit să nu mă uit în direcţia lui Gideon, deşi tare mi-ar fi plăcut să-i văd faţa.
— Poţi să-i dai vreun medicament, Jake? întrebă Falk de Villiers.
— Cel mult un antifebril. Dar nimic ce-ar putea s-o pună imediat pe picioare şi s-o facă gata de acţiune. Locul ei este în pat. Doctorul White îmi aruncă o privire nemiloasă. Dacă are

noroc, e doar acea febră de o zi care bântuie în momentul de faţă. E drept că poate să dureze şi mai multe zile...

— Dar am putea, cu toate astea, s-o..., începu domnul Whitman.

— Nu, nu am putea, îl întrerupse doctorul White neprietenos. Mă străduiam să nu mă uit la el ca la a şaptea minune a lumii. Nepunând la socoteală faptul că ar fi aproape imposibil pentru Gideon s-o ducă la bal într-un scaun cu rotile, ar fi absolut iresponsabil şi o încălcare a regulilor de aur s-o trimitem în secolul al XVIII-lea cu o infecţie virală acută.

— Asta aşa este, spuse necunoscutul pe care eu îl credeam ministrul sănătăţii. Nu ştim cum ar putea reacţiona sistemul imunitar al oamenilor de atunci la un virus modern. Ar putea avea efecte devastatoare.

— Cum a fost cazul maya, murmură domnul George.

Falk oftă adânc.

— Aşadar, se pare că hotărârea este luată. Gwendolyn şi Gideon nu vor merge la bal azi. Poate că am reuşi, în schimb, să demarăm Operaţiunea Opalul. Marley, eşti amabil să-i informezi şi pe ceilalţi de schimbările noastre de plan?

— Am înţeles, Sir.

Domnul Marley se îndreptă spre uşă cu o plecăciune adâncă. Privirea pe care mi-o aruncă era plină de reproş. Dar nu mă interesa. Important era că obţinusem o amânare. Încă nu-mi venea să cred ce noroc avusesem.

În acel moment am riscat o privire către Gideon. Spre deosebire de ceilalţi, pe el nu părea să-l deranjeze amânarea călătoriei noastre, căci îmi zâmbi. Oare bănuia că boala mea era doar jucată? Sau doar se bucura că nu trebuia încă să poarte costumaţia aia enervantă? Indiferent cum stăteau lucrurile, am rezistat tentaţiei de a-i zâmbi înapoi şi mi-am lăsat privirea să-mi alunece către doctorul White, care se întreţinea cu ministrul sănătăţii.

Ce mult mi-aş fi dorit să fi putut vorbi cu el între patru ochi. Totuşi, doctorul părea să fi uitat complet de mine, atât de adâncit era în conversaţie.

— Vino, Gwendolyn, am auzit eu o voce compătimitoare. Te ducem repede să elipsezi, şi-apoi ai voie să mergi acasă.

Am încuviinţat din cap.

Asta părea a fi cea mai tare idee a zilei.

O călătorie în timp cu ajutorul cronografului poate dura între 120 de secunde şi 240 de minute. La Opal, Acvamarin, Citrin, Jad, Safir şi Rubin, durata minimă este de 121 de secunde, iar cea maximă de 239 de minute. Pentru a evita salturile necontrolate în timp, purtătorii de genă trebuie să elipseze zilnic 180 de minute.

Dacă durata este scurtată, se poate ca, într-un interval de 24 de ore, să aibă loc salturi necontrolate în timp (vezi minuta salturilor în timp, 6 ianuarie 1902,

17 februarie 1902 - Timothy de Villiers). Urmare a încercărilor empirice ale contelui de Saint-Germain din perioada 1720-l738, un purtător de genă poate, cu ajutorul cronografului, să elipseze zilnic până la cinci ore şi jumătate, aşadar 330 de minute. Dacă acest interval de timp este depăşit, se instalează dureri de cap, senzaţii de ameţeală şi de slăbiciune, precum şi o alterare a percepţiei realităţii şi a abilităţilor de coordonare. Acestea au fost confirmate de fraţii de Villiers în urma a trei încercări personale similar organizate.

Din Cronicile Gardienilor, volumul 3, capitolul 1, Misterele cronografului

Şase

Aşa de confortabil ca în după-amiaza aceea nu mai elipsasem niciodată. Mi se dăduse un coş, în care erau o pătură, un termos cu ceai fierbinte, biscuiţi (bineînţeles) şi fructe tăiate în felioare subţiri şi aranjate într-o cutie. Aproape că mă mustra conştiinţa când m-am făcut comodă pe sofaua verde. Am cumpănit doar pentru scurt timp dacă să iau cheia din ascunzătoarea ei şi să mă duc sus - dar ce-aveam să obţin altceva decât şi mai multe complicaţii şi riscul de a fi descoperită? Mă găseam undeva în .inul 1953, căci nu cerusem să aflu data exactă, deoarece trebuia, nu-i aşa, să fac pe bolnava de gripă cuprinsă de apatie.

După ce Falk hotărâse să modifice planurile, Gardienii se

puseră agitaţi pe treabă. Eu fusesem trimisă cu mai puţin bucurosul domn Marley în camera cronografului. Lui i-ar fi făcut inai multă plăcere să fi rămas la discuţii decât să aibă grijă de mine, şi asta se vedea clar pe faţa lui. De aceea nici eu nu îndrăznisem să-l descos despre Operaţiunea Opalul, şi-am ales să fiu la fel de morocănoasă ca şi el. Relaţia noastră avusese în mod evident de suferit în ultimele zile, dar domnul Marley era ultima persoană pentru care îmi făceam eu griji în acel moment.

În anul 1953, am mâncat mai întâi fructele, apoi biscuiţii, ^i-n cele din urmă m-am cuibărit pe sofa, sub păturică. N-au trecut cinci minute şi-am căzut într-un somn adânc, în ciuda luminii deranjante pe care o arunca becul din tavan. Nici măcar gândul stafiei fără cap, care se părea că bântuia prin zonă, nu m-a putut împiedica. M-am trezit odihnită şi înviorată, exact înainte de a face saltul înapoi, ceea ce era bine, altfel aş fi aterizat fix la picioarele domnului Marley, în poziţia culcat.

În timp ce domnul Marley, care mă salutase doar cu un simplu semn din cap, îşi făcea consemnările în jurnal (probabil ceva de genul Rubinul, o persoană capabilă să strice bucuria altora, a trândăvit în anul 1953 şi s-a îndopat cu fructe, în loc să-şi facă datoria), l-am întrebat dacă doctorul White se mai afla în clădire. Voiam neapărat să ştiu de ce nu mă dăduse de gol.

— Nu are timp acum să se ocupe de... boala dumneavoastră, răspunse domnul Marley. În momentul ăsta, purced cu toţii spre Ministerul Apărării în vederea Operaţiunii Opalul.

Dau năvală cu toţii „iar eu nu am voie să fiu de faţă - din cauza dumneavoastră“ - era fraza care plutea aşa de pregnant în aer, încât nici nu trebuia rostită.

Ministerul Apărării? De ce asta? N-aveam cum să-l întreb pe domnul Lebărvurşt ofensat, căci, aşa de pornit cum era, sigur nu mi-ar fi răspuns. Părea că luase hotărârea fermă că ar fi fost mai bine să nu mai vorbească deloc cu mine. Mă legă la ochi cu vârfurile degetelor şi mă conduse fără nici un cuvânt prin labirintul de coridoare din subsol, ţinându-mă cu o mână de cot şi cu cealaltă de talie. Acest contact corporal devenea tot mai neplăcut cu fiecare pas, mai ales că avea mâinile fierbinţi şi transpirate. Abia aşteptam să scap de ele când am urcat, în sfârşit, scara în spirală şi am ajuns la parter. Mi-am scos suspinând legătura de la ochi şi i-am spus că de acolo puteam să ajung şi singură la limuzină.

— Încă nu v-am permis asta, protestă domnul Marley. În plus, este de datoria mea să vă conduc până la uşa casei dumneavoastră.

— Lăsaţi asta! M-am apărat iritată când a încercat din nou să mă lege la ochi. Oricum, cunosc deja restul drumului. Şi dacă vreţi neapărat să mă conduceţi până la uşa casei, atunci sigur n-o veţi face ţinându-mă de talie.

M-am pus din nou în mişcare. Domnul Marley mă urmă, pufnind indignat.

— Vă comportaţi ca şi cum v-aş fi atins într-un mod indecent!

— Da, exact, am spus eu ca să-l enervez.

— Deci, asta este de-a dreptul..., strigă domnul Marley, dar cuvintele lui fură acoperite de nişte urlete cu un puternic accent franţuzesc.

— N-ai să îndrăzneşti să pleci de-aici aşa de ţanţoş fără acest guler, tinere!

În faţa noastră, uşa atelierului de croitorie se dădu de perete şi din încăpere ieşi în grabă Gideon, urmărit îndeaproape de o Madame Rossini furioasă. Flutura braţele în aer, ţinând într-o mână o chestie din pânză.

— Rămâneţi pe loc! Crredeţi că am ciisiit acest giiler ca să mă distrrez?

Gideon se oprise deja când dădu cu ochii de noi. Eu mă oprisem la rândul meu, doar că nu la fel de degajată, ci mai degrabă ţeapănă ca un stâlp de sare. Şi asta nu pentru că fusesem surprinsă de ciudata lui haină căptuşită, în care parcă avea umeri de luptător îmbuibat cu anabolizante, ci pentru că se părea că, de fiecare dată când îl întâlneam, nu eram în stare să fac altceva decât să mă holbez la el. Şi să-mi bată inima ca nebuna.

— Ca şi cum v-aş atinge vreodată de plăcerel O fac numai pentru că trebuie, continua să vocifereze domnul Marley în spatele meu, iar Gideon ridică o sprânceană şi-mi zâmbi cinic.

M-am grăbit să-i răspund cu un zâmbet la fel de cinic, lăsându-mi privirea să coboare cât mai încet posibil de pe haina lui ţăcănită spre pantalonii bufanţi caraghioşi, spre gambele îmbrăcate în dresuri şi până jos de tot, la pantofii cu catarame.

— Autenticitate, tinere! Madame Rossini continua să se agite fluturând gulerul în aer. De câte ori mai trebuie să vă explic? Ah, iat-o şi pe biata mea bolnăvioară cu gâtişorul ei de lebădă. Un

zâmbet larg îi lumină faţa rotundă. Bonsoir, ma petite. Spune-i prostănacului ăstuia că n-ar trebui să mă înfurie.

— Bine, bine. Daţi-mi chestia aia. Gideon o lăsă pe Madame Rossini să-i monteze gulerul. Deşi n-o să mă vadă nimeni. Şi chiar dacă m-ar vedea, nu-mi pot închipui că oamenii purtau zi şi noapte un astfel de tutu rigid în jurul gâtului.

— Ba da, c'est vrai - în orice caz ă la Cour.

— Nu înţeleg ce-i cu tine. Îţi stă grozav, am spus eu cu un rânjet de-a dreptul mârşav. Capul tău parcă ar fi o pralină uriaşă.

— Da, ştiu, spuse Gideon, rânjind la rândul lui. Îţi vine să mă mănânci, nu alta. Măcar îţi distrage atenţia de la pantalonii bufanţi. Sper.

— Sunt foarte, foarte sexy, afirmă Madame Rossini, iar eu nu m-am putut abţine, din păcate, să nu râd.

— Mă bucur că te-am putut înveseli un pic, spuse Gideon. Madame Rossini - pelerina mea!

Mi-am muşcat buza de jos ca să mă opresc din râs. Asta mai lipsea, să mă hlizesc cu nenorocitul ăla, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca şi când chiar am fi fost prieteni. Dar era deja prea târziu.

Trecând pe lângă mine mă mângâie pe obraz, lucru care s-a petrecut aşa de repede, încât nu am fost în stare de nici o reacţie.

— Însănătoşire grabnică, Gwen.

— Şi-a plecat! Perfect stilat pentru aventura lui în secolul al XVI-lea, micul rebel.

Madame Rossini zâmbi.

— Ah, pun pariu c-o să-şi scoată gulerul pe drum, băiatul ăsta rău.

M-am uitat şi eu după băiatul ăla rău. Hmm, poate că pantalonii ăia bufanţi erau într-adevăr sexy, chiar şi dacă infim de puţin.

— Trebuie să ne continuăm şi noi drumul, spuse domnul Marley. Mă luă de umăr, apoi îmi dădu imediat drumul, ca şi când s-ar fi ars. Pe drumul către maşină stătu la câţiva metri distanţă de mine. Cu toate acestea, l-am auzit murmurând: „Scandalos! Nu e deloc stilul meu.“

Grijile mele că Charlotte ar fi putut găsi între timp cronograful au fost nefondate. Subestimasem ingeniozitatea familiei mele.

Când am ajuns acasă, Nick se juca în faţa camerei mele cu un yo-yo.

— În momentul de faţă, doar membrii au acces în cartierul general, spuse el. Parola?

— Eu sunt şeful, ai uitat?

I-am ciufulit buclele roşcate.

— Iiiiih, ai cumva iar gumă de mestecat în păr?

Nick vru să protesteze indignat, dar eu am folosit ocazia ca să mă strecor în cameră.

Era de nerecunoscut. Mătuşa Maddy petrecuse aproape toată ziua acolo, chemată la acţiune de domnul Bernhard - care probabil că încă mai alerga din florărie în florărie - şi imprimase camerei ceva din aerul ei specific. Eu nu eram tocmai dezordonată, totuşi, din nu ştiu ce motiv, lucrurile mele aveau tendinţa să fie împrăştiate cam pe toată suprafaţa podelei. În ziua aceea se putea, după mult timp, vedea din nou covorul, iar patul era făcut - mătuşa Maddy făcuse rost de undeva de o cuvertură albă drăguţă şi de perniţe asortate -, hainele se aflau frumos împăturite pe scaun, foile, care erau de obicei împrăştiate peste tot, caietele şi cărţile erau stivuite pe categorii pe birou şi chiar şi ghiveciul cu feriga uscată de pe pervazul ferestrei dispăruse. În locul ei apăruse un minunat aranjament floral, care împrăştia un parfum delicat de frezie. Nici Xemerius nu mai atârna dezordonat de lampa din tavan, ci şedea foarte decorativ pe comodă, chiar lângă platoul uriaş cu bomboane, cu codiţa de dragon încolăcită în juru-i.

— O cu totul altă senzaţie de spaţiu, nu-i aşa? mă întâmpină el. Strămătuşica ta se pricepe la feng-shui, nimic de zis.

— Nu te îngrijora, nu am aruncat nimic, spuse mătuşa Maddy, care şedea pe pat cu o carte în mână. Am făcut doar un pic de ordine şi am şters praful, ca să mă pot instala comod.

Nu m-am putut abţine să n-o sărut.

— Şi eu care mi-am făcut nişte griji cumplite toată ziua.

Xemerius încuviinţă vehement din cap.

— Pe bună dreptate! Abia dacă citisem zece pagini, ăăă, vreau să zic, mătuşa Maddy abia dacă citise zece pagini, că Charlotte a şi încercat să se strecoare aici, povesti el. Parcă era un submarin când a dat cu ochii de mătuşa Maddy. S-a adunat repede şi a pretins că voia să ia cu împrumut o radieră.

Mătuşa Maddy povesti şi ea acelaşi lucru.

— Cum eu abia făcusem ordine pe biroul tău, i-am putut fi de ajutor. Apropo, ţi-am ascuţit şi creioanele colorate şi le-am aranjat pe culori. Mai târziu a mai venit o dată, chipurile să înapoieze radiera. După-amiază am făcut cu schimbul eu şi Nick, căci a trebuit să mai ajung şi la toaletă din când în când.

— De cinci ori, ca să fim exacţi, spuse Nick, care veni după mine.

— Prea mult ceai, spuse mătuşa Maddy scuzându-se.

— Mulţumesc mult, tanti Maddy, ai făcut o treabă grozavă! Toţi aţi făcut o treabă grozavă!

L-am mângâiat din nou în răspăr pe Nick. Mătuşa Maddy râse.

— Îmi face plăcere să mă fac utilă. I-am spus şi lui Violet că întâlnirea noastră de mâine trebuie să aibă loc în camera ta.

— Tanti Maddy! Doar nu i-ai povestit lui Violet despre cronograf? strigă Nick.

Pentru mătuşa Maddy, Violet reprezenta cumva cam ce reprezenta Leslie pentru mine.

— Bineînţeles că nu! Mătuşa Maddy îl privi indignată. Doar am jurat pe viaţa mea! I-am spus că aici sus lumina este mai bună pentru lucru de mână şi nici nu vom fi deranjate de Arista. E drept că una dintre ferestrele tale nu se închide ermetic, copile, de undeva trage; am simţit tot timpul un curent de aer rece.

Xemerius făcu o faţă vinovată.

— N-o fac intenţionat, spuse. Dar cartea era aşa de captivantă.

Mă gândeam deja la noaptea ce urma.

— Mătuşă Maddy - cine a locuit în camera mea în noiembrie 1993?

Mătuşa se încruntă, gânditoare.

— 1993? Să ne gândim. Mai era Margaret Thatcher prim-ministru? Atunci era... ah, cum o chema?

— Ţţ, ţţ, ţţ! Bătrâna le zăpăceşte pe toate, spuse Xemerius. Întreabă-mă mai bine pe mine! 1993 a fost anul în care a fost lansat în cinematografe filmul Ziua cârtiţei - l-am văzut de paisprezece ori -, în plus, a fost făcută publică relaţia prinţului Charles cu Camilla Parker-Bowles, iar prim-ministru era...

— De fapt, nici nu contează, l-am întrerupt eu. Vreau doar să ştiu dacă pot sări în siguranţă de aici în 1993. O suspectam pe Charlotte că-şi procurase între timp un costum negru de luptă şi că păzea holul non-stop. Stătea cineva în camera asta sau nu,

mătuşă Maddy?

— Llangfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwllllantysilio-gogogoch, strigă mătuşa Maddy, iar eu, Xemerius şi Nick ne-am uitat la ea derutaţi.

— Acum a luat-o total razna, spuse Xemerius. Mi s-a părut mie încă de azi după-amiază, când a râs de fiecare dată unde nu trebuia în timp ce citea.

— Llangfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwllllantysilio-gogogoch, repetă mătuşa Maddy. Zâmbi bucuroasă şi-şi vârî în gură un drops de lămâie. Aşa se numea oraşul din Ţara Galilor de unde provenea menajera noastră. Să mai spună cineva că n-am o memorie de elefant.

— Mătuşă Maddy, eu vreau doar să ştiu dacă...

— Da, da, da. Pe menajeră o chema Gladiola Langdon şi a locuit la începutul anilor '90 în camera mamei tale, mă întrerupse mătuşa Maddy. Eşti surprinsă, nu? Contrar opiniei populare, strămătuşa ta are un creier care funcţionează exemplar! Restul camerelor de la acest nivel erau folosite doar uneori pentru oaspeţi, iar în restul timpului erau goale. Iar Gladiola nu auzea prea bine. Aşa că, poţi să te urci fără grijă în maşina aia a timpului şi să zbori spre 1993. Chicoti. Gladiola Langdon - n-o să-i uităm niciodată plăcintele cu mere. Nu se învrednicea niciodată să înlăture cotoarele, biata de ea.

Pe mama o mustra conştiinţa destul de rău din cauza pretinsei mele gripe. Falk de Villiers o sunase personal după-amia- ză şi-i transmisese sfaturile doctorului White conform cărora trebuia să stau în pat şi să beau multe lichide fierbinţi. A declarat de sute de ori cât de mult regreta că nu mă ascultase şi a stors cu mâna ei trei lămâi. Apoi s-a aşezat lângă mine pe pat şi a rămas acolo o jumătate de oră, ca să fie sigură că beau tot. Deoarece clănţănisem din dinţi un pic prea convingător, mă înfofoli cu încă două pături suplimentare şi-mi puse şi un termofor la picioare.

— Sunt o mamă iresponsabilă, spuse mângâindu-mă pe cap. Acum, când oricum treci printr-o perioadă aşa de grea...

Da, avea dreptate. Şi asta nu doar pentru că mă simţeam ca într-o saună, iar pe burta mea probabil că se puteau prăji, fără probleme, ouă ochiuri. Pentru câteva secunde mi-am îngăduit şi eu să-mi fie milă de mine.

— Nu eşti o mamă iresponsabilă, am contrazis-o totuşi, până

la urmă.
Mama deveni şi mai îngrijorată, dacă aşa ceva se mai putea.
— Sper din tot sufletul să nu te pună în situaţii periculoase moşii ăia obsedaţi de secretele şi misterele lor.
Am băut repede patru înghiţituri la rând din băutura mea fierbinte de lămâie. Eram, ca de obicei, nehotărâtă, dacă s-o pun sau nu la curent pe mama cu toată povestea. Nu era un sentiment prea plăcut s-o mint, respectiv să-i ascund nişte lucruri atât de importante. Dar nici nu voiam să-şi facă griji din cauza mea sau să se pună rău cu Gardienii. În plus, nici nu credeam că ar fi fost prea încântată să afle că ascundeam în camera mea cronograful furat şi că făceam cu ajutorul lui propriile mele salturi în timp.
— Falk m-a asigurat că, de fiecare dată, stai într-o pivniţă şi-ţi faci temele, zise ea. Şi că nu ar trebui să-mi fac griji decât pentru faptul că nu prea vezi lumina zilei.
Am ezitat pentru o secundă, apoi i-am zâmbit strâmb.
— Are dreptate. Este întuneric şi plictisitor de moarte.
— Asta e bine. Nu doresc să ţi se întâmple ce i s-a întâmplat lui Lucy.
— Mamă - ce s-a întâmplat de fapt?
Nu era pentru prima oară în ultimele două săptămâni când îi puneam această întrebare, iar ea nu-mi dăduse niciodată un răspuns satisfăcător.
— Ştii prea bine. Mama mă mângâie din nou. Of, bietul meu şoricel! Dogoreşti de febră.
I-am dat uşor mâna la o parte. Da, avea dreptate, dogoream. Dar nu de febră.
— Mamă, chiar vreau să ştiu ce s-a întâmplat atunci, am spus eu.
A ezitat un moment, după care mi-a povestit încă o dată ceea ce ştiam deja: că Lucy şi Paul fuseseră de părere că Cercul de Sânge nu trebuia închis şi că furaseră cronograful şi se ascunseseră cu el, deoarece Gardienii nu erau de aceeaşi părere.
— Şi pentru că era aproape imposibil să scapi de reţeaua Gardienilor - care precis că au oameni infiltraţi şi în Scotland Yard şi în Secret Service -, lui Lucy şi lui Paul nu le-a rămas până la urmă altceva de făcut, decât să plece cu cronograful în trecut, am continuat eu în locul ei, ridicându-mi discret pătura de pe picioare, ca să mi le răcoresc un pic. Doar că nu ştii în ce an au

plecat.

— Exact aşa stau lucrurile. Crede-mă că nu le-a fost uşor să renunţe la tot ce aveau aici.

Mama părea că se luptă cu lacrimile.

— Da, dar de ce au fost ei de părere că Cercul de Sânge nu are voie să fie închis?

Dumnezeule mare, mi-era aşa de cald! De ce oare spusesem că aveam frisoane?

Mama privea în gol.

— Ştiu doar că nu aveau încredere în intenţiile contelui de Saint-Germain şi că erau convinşi că secretul Gardienilor fusese clădit pe o minciună. Astăzi îmi pare şi mie rău că nu am vrut să ştiu mai multe... dar Lucy cred că avea dreptate. Nu a vrut să mă pună şi pe mine în pericol.

— Gardienii cred că secretul Cercului de Sânge este un fel de leac miraculos. Un medicament care vindecă toate metehnele lumii, am spus eu şi am putut ghici din expresia mamei că aceasta nu era o informaţie nouă pentru ea. De ce să fi vrut Lucy şi Paul să împiedice obţinerea acestui leac miraculos? De ce să fi fost Lucy şi Paul împotrivă?

— Deoarece... preţul ce trebuie plătit li s-a părut prea mare. Mama şopti aceste cuvinte. 0 lacrimă i se desprinse din colţul ochiului şi-i alunecă în jos pe obraz. O şterse repede cu dosul palmei şi se ridică în picioare. Încearcă să dormi puţin, comoara mea, spuse ea cu o voce normală. Precis c-o să te încălzeşti curând. Somnul rămâne cel mai bun medicament.

— Noapte bună, mamă.

În alte circumstanţe precis aş fi bombardat-o cu şi mai multe întrebări, în acel moment însă abia aşteptam să iasă din cameră şi să închidă uşa în urma ei. Uşurată, am aruncat păturile de pe mine şi am deschis larg ferestrele, aşa de repede, încât am speriat doi porumbei (sau porumbei-fantomă?) care se instalaseră confortabil pe pervaz ca să doarmă peste noapte. Când Xemerius a revenit din zborul lui de recunoaştere prin casă, îmi schimbasem pijamaua leoarcă de transpiraţie cu una uscată.

— Sunt toţi în paturile lor, inclusiv Charlotte, dar ea se uită ţintă în tavan şi face exerciţii de extensie pentru gambe, raportă Xemerius. Oh, arăţi precum un homar fiert.

— Aşa mă şi simt.

Am oftat şi am ferecat uşa. Nimeni, şi cu atât mai puţin Charlotte, nu trebuia să intre în cameră în timp ce eram plecată. Indiferent ce avea ea de gând cu gambele ei antrenate - aici nu trebuia sub nici o formă să intre.

Am deschis dulapul din perete şi am tras adânc aer în piept. Era un proces extrem de laborios să te strecori prin gaură şi să te târăşti până la crocodil, în a cărui burtă se afla cronograful, ascuns printre talaş. Pijamaua mea curată căpătă o culoare gri-murdar pe toată partea din faţă şi numeroase pânze de păianjen rămaseră lipite de mine. Dezgustător.

— Ai... ceva... mic... acolo, spuse Xemerius după ce am revenit târâş cu cronograful în braţe. Arătă înspre pieptul meu.

Cevaul acela mic se dovedi a fi un păianjen, mare cât palma lui Caroline. (Bine, aproximativ.) Numai cu o extraordinară stăpânire de sine am reuşit să nu scot un ţipăt, care ar fi trezit nu numai locatarii casei noastre, ci întreg cartierul. Păianjenul scuturat de pe mine se refugie rapid sub pat. (Nu e extraordinar ce repede poţi fugi când ai opt picioare?)

— Au, au, am continuat eu să fac timp de aproximativ un minut, scuturându-mă de scârbă, în timp ce setam cronograful.

— Nu mai exagera atât, spuse Xemerius. Există păianjeni care sunt lejer de douăzeci de ori mai mari.

— Unde? Pe planeta Romulus? în regulă, aşa ar trebui să fie bine. Am dus cronograful în dulapul din perete pe cufăr, am îngenuncheat în faţa lui şi am strecurat un deget în compartimentul de sub rubin. Într-o oră şi jumătate sunt înapoi. Să fii cu ochii pe tarantulă în timpul ăsta.

I-am făcut semn lui Xemerius cu lanterna lui Nick şi am inspirat adânc. El şi-a dus dramatic mâna la piept.

— „Vrei a pleca deja? Mai e o veşnicie pân' la ziuă...“

— Ah, mai taci odată, Julieto, am spus eu şi am apăsat ferm cu degetul în ac.

Când am inspirat din nou, m-am trezit cu o bucată de flanel în gură. Am scuipat-o imediat şi am aprins lanterna. Era un halat de baie, care atârna direct în faţa mea. Dulapul era ticsit de haine care atârnau pe două rânduri, aşa că a durat ceva vreme până ce am reuşit să mă ridic dintre ele.

— Ai auzit? a întrebat o voce de femeie din afara dulapului.

Oh, nu. Te rog, nu.

— Ce e, iubito?

Asta era o voce de bărbat. Suna foarte, foarte timid. De frică, nu mai eram în stare să fac nici o mişcare.

— Iese lumină din garderob, spuse arţăgoasă vocea de femeie, care suna complet diferit de vocea timidă. Mai exact spus, suna foarte asemănător cu a mătuşii Glenda.

La naiba! Am stins lanterna şi m-am tras atentă înapoi, printre al doilea rând de haine, până ce am simţit peretele cu spatele.

— Se prea poate...

— Nu, Charles! Vocea deveni o idee şi mai autoritară. Nu sunt nebună, dacă asta e ceea ce vrei să insinuezi.

— Dar eu...

— Am văzut lumină ieşind din garderob, aşa că ridică-te odată din pat şi du-te să vezi ce e. Altfel n-ai decât să dormi în camera de cusut.

Era clar că Charlotte moştenise sâsâitul de la Glenda.

— Nu - stai! Nu se poate - dacă te vede doamna Langdon acolo, mama o să mă întrebe dacă trecem printr-o criză în căsnicie, şi asta ar fi chiar prea de tot, deoarece eu nu trec prin nici o criză în căsnicie, nu eu, chiar dacă tu te-ai căsătorit cu mine pentru că tatăl tău a ţinut foarte mult la titlul nobiliar.

— Dar Glenda...

— Nu-mi dai tu mie lecţii! Mai deunăzi mi-a povestit Lady Presdemere...

Şi mătuşa Glenda începu să împroaşte lumea, respectiv pe sărmanul ei soţ, cu răutăţi, uitând complet de lumina din garderob. Din păcate, uită şi că era miezul nopţii şi continuă să se ră- ţoiască în acelaşi stil timp de încă două ore. Charles nu se auzea decât din când în când, scoţând câte un scâncet speriat. Nu-i de mirare că cei doi se despărţiseră. E drept că nu puteai să nu te întrebi cum de reuşiseră totuşi s-o conceapă pe micuţa Charlotte.

La un moment dat, Glenda îşi acuză, în sfârşit, soţul că o privează de binemeritatul ei somn, după care arcurile patului scârţâiră şi doar câteva minute mai târziu se auzi un sforăit. La unii funcţiona laptele cald cu miere pentru combaterea insomniilor. La mătuşa Glenda se părea că altul era leacul.

Blestemând-o pe mătuşa Maddy şi fenomenala ei memorie, am mai aşteptat încă o jumătate de oră, ca să fiu sigură, apoi am împins cu grijă uşa garderobului. La urma urmei, nu puteam să-mi petrec tot timpul în acea ladă, căci bunicul precis era

teribil de îngrijorat. În cameră era ceva mai puţin întuneric decât în dulap, în orice caz îndeajuns cât să disting conturul mobilelor şi să nu mă izbesc de nimic.

M-am strecurat către uşă cât de încet am putut şi am apăsat pe clanţă. Şi exact în acel moment, mătuşa Glenda a urlat de mama focului:

— E cineva în cameră! Charles!

Nu am aşteptat să se trezească nefericitul de Charles sau să se aprindă lumina, şi am dat năvală pe uşă afară, fugind cât mă ţineau picioarele de-a lungul holului şi în jos pe scări. Am traversat coridorul de la etajul doi şi apoi am mai coborât un nivel, fără să mai iau în seamă scârţâitul treptelor. Nici eu nu ştiam încotro alergam, dar aveam un sentiment ciudat de dejâ-vu - oare nu mai trăisem asta o dată?

La primul etaj m-am izbit de ceva, care, după prima mili-secundă de spaimă, se dovedi a fi bunicul. Mă luă pe sus fără nici o vorbă şi mă duse în bibliotecă.

— De ce faci atâta zarvă? şopti el, după ce închise uşa. Şi de ce ai ajuns aşa de târziu? Mi-a trecut os prin os tot aşteptându-te în faţa tabloului stră-stră-străunchiului Hugh, şi-am crezut că ţi s-a întâmplat ceva.

— Chiar mi s-a întâmplat. Graţie mătuşii Maddy am nimerit direct în dormitorul mătuşii Glenda, am reuşit eu să spun cu respiraţia întretăiată. Şi mă tem că m-a văzut. Probabil că în secunda asta sună deja la poliţie.

Imaginea lui Lucas m-a şocat un pic. Arăta din nou precum bunicul pe care îl cunoscusem când eram copil. Tânărul Lucas, cu părul pomădat, abia dacă se mai ghicea. Deşi era sinistru, îmi dădură lacrimile.

Bunicul nu observă. Trăgea cu urechea la uşă.

— Aşteaptă aici - mă duc să văd ce se petrece. Se întoarse scurt către mine şi-mi zâmbi. Ai acolo nişte sendvişuri - în caz că doreşti. Şi dacă se-ntâmplă să intre cineva...

— ... sunt verişoara ta Hazel, am completat eu.

— ... cel mai bine ar fi să te ascunzi! Acolo, în spate, sub masa de scris.

Dar nu fu nevoie. La scurt timp, Lucas se şi întoarse. Eu folosisem răgazul ca să-mi trag sufletul, să înfulec un sendviş şi să calculez câte minute îmi mai rămăseseră până la saltul înapoi.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Tocmai îl acuză pe Charles că el e vinovat de coşmarurile pe care le are de la nuntă încoace. Bunicul clătină din cap. Nu-ţi vine să crezi că unicul moştenitor al unei dinastii din industria hotelieră poate suporta aşa ceva! Mă rog, hai s-o lăsăm pe Glenda. Zâmbi. Ia să mă uit la tine, nepoată. Exact cum te-am păstrat în amintire, poate chiar un pic şi mai drăguţă. Ce s-a-ntâmplat cu pijamaua ta? Arăţi precum un coşar.

Am dat din mână.

— N-a fost deloc uşor să vin aici. În 2011 nu prea mai pot umbla cu cronograful prin casă, deoarece Charlotte bănuieşte ceva şi stă la pândă ca un animal de pradă. Poate că în clipa asta tocmai încearcă să spargă încuietoarea camerei mele, ceea ce nu m-ar mira deloc. Şi acum nici nu prea mai am timp, căci am stat o veşnicie acolo sus, în dulap. Am plescăit necăjită din limbă. Şi dacă nu fac saltul în camera mea, sunt încuiată pe dinafară - grozav! M-am lăsat gemând în fotoliu. Ce fiasco! Va trebui să ne mai întâlnim o dată - şi anume înainte de nenorocitul ăla de bal. Cred că cel mai bine ar fi să ne întâlnim pe acoperiş! Cred că ăsta este singurul loc din casă unde nu vom fi deranjaţi. Ce zici dacă ne-am întâlni mâine la miezul nopţii, din perspectiva ta privind lucrurile? Sau e prea dificil pentru tine să te sui pe acoperiş neobservat? Xemerius zice că există o cale de acces prin horn, dar nu ştiu...

— Stai, stai, stai o clipă, zise bunicul şi surâse. La urma urmei am avut nişte anişori la dispoziţie ca să cumpănesc, aşa că am pregătit ceva.

Arătă înspre masa pe care, lângă farfuria cu sendvişuri, se afla o carte, un catastif destul de groscior.

— Anna Karenina?

Bunicul încuviinţă din cap.

— Deschide-o!

— Ai ascuns un cod în ea? mi-am dat eu cu presupusul. Ca în Cavalerul Verde?

Nu putea fi adevărat! Lucas petrecuse treizeci şi şapte de ani urzind o ghicitoare pentru mine? Probabil că urma să am nevoie de zile întregi pentru a o descifra.

— Ştii, mi-ar plăcea mai mult dacă mi-ai zice, pur şi simplu, ce se află în carte. Am mai avea la dispoziţie câteva minute.

— Nu te pripi. Citeşte prima frază, mă îndemnă bunicul.

Am deschis cartea la primul capitol.

— „Toate familiile fericite se aseamănă între ele, fiecare familie nefericită în parte este nefericită în felul ei unic.“ Ăăă - da. Drăguţ. Şi foarte înţelept. Dar...

— Arată absolut normal, nu? Lucas radia. Dar este o ediţie specială! Primele patru sute şi ultimele patru sute de pagini sunt de Tolstoi, la fel cum sunt şi cele două sute de pagini din mijloc, celelalte însă sunt de la mine pentru tine - scrise cu exact acelaşi tip de caractere. Perfect marcate! Vei găsi înăuntru toate informaţiile pe care le-am putut aduna în treizeci şi şapte de ani - chiar dacă încă nu ştiu care va fi motivul concret al evadării lui Lucy şi a lui Paul cu cronograful. Îmi luă cartea din mână şi lăsă paginile să-i alunece printre degete. Avem dovezi că, începând cu anul fondării, contele a tăinuit faţă de Gardieni documente importante - profeţii din care reiese faptul că piatra filosofală nu este ceea ce i-a făcut ei pe toţi să creadă că este.

— Ci?

— Nu suntem încă în totalitate siguri - lucrăm la un plan pentru a intra în posesia acestor documente. Bunicul se scărpină în cap. Ascultă, m-am gândit mult - desigur - şi am realizat că în 2011 nu voi mai fi în viaţă. E mai mult ca sigur că voi muri înainte ca tu să fii destul de mare ca să poţi fi iniţiată de mine în toate cele.

Nu ştiam ce trebuia să spun, dar am încuviinţat din cap. Bunicul îmi adresă minunatul lui zâmbet de bunic, care îi rida toată faţa.

— Nu e rău, Gwen. Te pot asigura că şi dacă ar trebui să mor azi, tot nu aş fi trist - am avut o viaţă grozavă. Ridurile de expresie i se adânciră. Păcat doar că nu te mai pot ajuta în vremea ta.

Am încuviinţat din nou din cap, luptându-mă din greu cu lacrimile.

— Haide, haide, micul meu corb. Tu doar ar trebui să ştii cel mai bine că viaţa şi moartea merg mână-n mână. Lucas îmi mângâie braţul. Măcar de-aş avea decenţa ca, după moarte, să bântui prin casă sub formă de stafie. Chiar ai putea avea nevoie de ceva ajutor.

— Da, ar fi frumos, am şoptit eu. Şi înspăimântător în acelaşi timp.

Stafiile pe care le cunoşteam eu nu erau neapărat fericite. Eu

eram convinsă că ar fi preferat să fie în alt loc. Nici uneia dintre ele nu-i făcea plăcere să fie stafie. Majoritatea nici nu credeau că muriseră. Nu, era bine că bunicul nu se afla printre ele.

— Când trebuie să te întorci? întrebă el.

M-am uitat la ceas. Dumnezeule, ce repede mai trecea timpul!

— În nouă minute. Şi trebuie să elipsez din dormitorul mătuşii Glenda, căci am închis camera din vremea mea pe dinăuntru.

— Am putea încerca să te strecori în cameră cu câteva secunde înainte de salt, spuse Lucas. Ai dispărea înainte de a putea realiza cu adevărat...

În acea secundă, cineva bătu la uşă.

— Lucas, eşti înăuntru?

— Ascunde-te! sâsâi Lucas, dar eu reacţionasem deja.

Cu un salt îndrăzneţ am aterizat sub masa de scris, exact înainte ca uşa să se deschidă şi ca Lady Arista să intre în încăpere. Îi puteam vedea doar picioarele şi tivul capotului; vocea însă îi era de nerecunoscut.

— Ce faci în toiul nopţii aici jos? Ştii bine ce a spus doctorul White.

Se lăsă cu un oftat în fotoliul care încă nu se răcise după ce mă ridicasem eu din el. Acum o puteam vedea până la umerii pe care şi-i ţinea, ca de obicei, drepţi ca o lumânare. Oare, dacă răsucea capul, putea să vadă şi ea o parte din mine?

Plescăi din limbă.

— Tocmai a fost Charles la mine. Pretinde că Glenda l-a .imeninţat că-l bate.

— Vai, spuse Lucas cu o voce uimitor de relaxată. Bietul băiat. Ce-ai făcut?

— I-am oferit un pahar de whisky, răspunse bunica şi chicoti.

Mi-am ţinut respiraţia. Bunica chicotea? Asta n-o mai auzisem până atunci. Noi şi-aşa ne miram de fiecare dată când o vedeam râzând, dar chicotitul făcea parte din cu totul alt registru. Era cumva ca şi cum o operă de Wagner ar fi fost interpretată la fluier.

— După care a început să plângă! spuse bunica cu dispreţ, cu un ton, de data asta, mai aproape de cel al lui Lady Arista. Moment în care a trebuit să beau şi eu un whisky.

— Asta-i fata mea.

Simţeam că bunicul zâmbea şi inima mi s-a umplut brusc de căldură. Păreau fericiţi împreună. (Mă rog, cel puţin de la gât în

jos.) Abia atunci am realizat că nu-mi imaginasem niciodată cum fusese căsnicia lor.
— E momentul ca, în sfârşit, să fie terminată casa pentru Glenda şi pentru Charles, spuse Lady Arista. Crezi că e posibil ca odraslele noastre să nu aibă mână bună la găsit parteneri de viaţă? Jane a lui Harry este revoltător de plicticoasă, Charles este un papă-lapte, iar Nicolas al lui Grace este sărac lipit pământului.
— Dar o face fericită, şi asta contează de fapt.
Lady Arista se ridică în picioare.
— Da, de Nicolas am a mă plânge cel mai puţin dintre toţi. Mai rău ar fi fost dacă Grace ar fi rămas cu acel de Villiers nespus de calic. Am văzut cum s-a cutremurat. Toţi de Villierii ăştia sunt oribil de aroganţi. Sper să-i vină şi lui Lucy mintea la cap.
— Cred că Paul este cumva aparte. Bunicul surâse. E un băiat de treabă.
— Nu cred - aşchia nu sare departe de trunchi. Vii sus?
— Mai voiam să citesc puţin...
Da, şi să mai sporovăiesc un pic cu nepoata mea din viitor, dacă s-ar putea, vă rog. Căci mai era puţin şi-mi expira timpul. De unde mă aflam, nu puteam vedea ceasul, dar îl auzeam ticăind. Şi oare nu cumva aveam deja senzaţia aia blestemată de ameţeală în stomac?
— Anna Karenina? O carte atât de melancolică, nu-i aşa, iubitule?
Am văzut mâna uscăţivă a bunicii mele întinzându-se către carte şi deschizând-o la întâmplare. Probabil că Lucas, la fel ca şi mine, îşi ţinea răsuflarea.
— „Oare se poate să-l faci pe celălalt să înţeleagă ce simţi?“ Ah, poate c-ar trebui şi eu s-o recitesc. Desigur, cu ajutorul ochelarilor.
— Mai întâi am s-o citesc eu, spuse Lucas hotărât.
— Dar nu în noaptea asta.
Puse cartea la loc pe masă şi se aplecă spre Lucas. Nu-mi puteam da seama exact, dar arăta de parcă cei doi s-ar fi îmbrăţişat.
— Vin şi eu în câteva minute, boticul meu dulce, spuse Lucas, dar mai bine n-ar fi făcut-o.
La auzul expresiei „boticul meu dulce“ (Alo? Se adresa lui

Lady Arista'.), am tresărit în aşa hal, că m-am lovit cu capul de blatul mesei de scris.

— Ce-a fost asta? întrebă bunica severă.

— La ce te referi?

Am văzut cum mâna lui Lucas împinse de pe masă Anna Karenina.

— Zgomotul!

— N-am auzit nimic, spuse Lucas, dar nu putu s-o împiedice pe Lady Arista să se răsucească spre mine. Simţeam cum ochii-i sclipeau suspicioşi deasupra nasului cu aer despotic.

Acum ce era de făcut?

Lucas îşi drese glasul şi dădu cărţii un şut puternic. Aceasta lunecă pe parchet către mine, şi se opri la o jumătate de metru în faţa mesei de scris. Stomacul mi se strânse când Lady Arista făcu încă un pas în direcţia mea.

— Dar asta este…, murmură ea pentru sine.

— Acum ori niciodată, spuse Lucas, iar eu am bănuit că mie mi se adresa.

Cu o mişcare curajoasă, am întins mâna şi am înşfăcat cartea, pe care am strâns-o apoi cât am putut la piept. Bunica scoase un ţipăt scurt de uimire. Dar, înainte de a se apleca pentru a se uita sub masă, papucii ei de casă brodaţi dispărură din faţa ochilor mei.

Revenită în anul 2011, m-am târât de sub masa de scris, cu inima bătându-mi şi mulţumindu-i Domnului că piesa de mobilier nu fusese mutată nici măcar cu un centimetru de la locul ei din 1993. Biata Lady Arista - după ce văzuse cum făcuse masa de scris braţe şi cum devorase o carte, precis c-a mai avut nevoie de un whisky.

Eu, în schimb, nu mai aveam nevoie decât de patul meu. Când Charlotte îmi ieşi în cale la etajul al doilea, nici măcar nu m-am mai speriat - ca şi când inima mea s-ar fi hotărât că ;ivusese parte de destule emoţii pentru o zi.

— Am auzit că eşti grav bolnavă şi că trebuie să stai în pat.

Aprinse o lanternă de buzunar şi-mi puse în ochi lumina

strălucitoare a LED-urilor. Atunci mi-am dat seama că eu uitasem lanterna lui Nick undeva în 1993. Probabil în dulapul din perete.

— Exact. Se pare că m-ai molipsit, am spus eu. Pare să fie o boală care nu te lasă să dormi noaptea. Mi-am luat ceva de citit.

Dar tu ce faci? Te antrenezi un pic?

— De ce nu? Charlotte se apropie un pas şi îndreptă lumina către cartea mea. Anna Karenina? Nu e un pic cam prea grea pentru tine?

— Crezi? Mda, atunci poate că ar fi mai bine să facem schimb. Eu îţi dau Anna Karenina, iar tu îmi împrumuţi în umbra dealului vampirilor.

Charlotte tăcu timp de trei secunde, nedumerită. După care îmi puse din nou lumina rece a lanternei în ochi.

— Arată-mi ce-i în cufăr şi poate te pot ajuta, Gwenny. Să eviţi ce poate fi mai rău...

Ia te uită! Charlotte a noastră putea să vorbească şi altfel, blând şi mieros, aproape îngrijorată.

M-am strecurat pe lângă ea (cu muşchii abdomenului încordaţi).

— Ia-ţi gândul, Charlotte! Şi stai departe de camera mea, ai înţeles?

— Dacă nu greşesc, eşti într-adevăr mult mai proastă decât am crezut.

Vocea-i suna acum din nou ca-ntotdeauna. Deşi luasem în calcul faptul că ar fi putut să mă oprească şi să-mi zdrobească fluierul piciorului - cel puţin -, ea mă lăsă să trec. Numai raza de lumină a lanternei ei mă mai urmări o bucată de drum.

Nu putem opri timpul; pentru iubire însă,
timpul se opreşte uneori în loc.

Pearl S. Buck

Şapte

În jurul orei zece, cineva a bătut la uşă şi am sărit în sus dintr-un somn adânc, deşi era deja a treia oară când eram trezită în acea dimineaţă. Prima oară fusese la ora şapte, când mama voise să vadă cum mă simţeam („Nu mai ai febră - se vede că ai o constituţie robustă. Mâine poţi merge din nou la şcoală!”)- A doua oară a fost trei sferturi de oră mai târziu, când a apărut

Leslie, care, înainte de şcoală, a făcut special un ocol, deoarece îi trimisesem un SMS în toiul nopţii.

încă eram uimită că SMS-ul nu fusese alcătuit numai din bâlbâieli incoerente, căci fusesem cvasiinconştientă de frică, iar mâinile îmi tremuraseră în aşa hal, că abia dacă reuşisem să nimeresc tastele. Singura cale spre camera mea încuiată fusese peste pervazul ferestrei, la vreo paisprezece metri deasupra trotuarului. Fusese ideea lui Xemerius să ies pe fereastra camerei lui Nick şi să mă strecor pe mai sus-amintitul pervaz, cu burta lipită de peretele exterior al casei, spre fereastra camerei tnele. El însă nu a contribuit cu nimic la reuşita acţiunii, în afară să urle îndemnuri de genul: „Nu cumva să te uiţi în jos!“ şi „Drace, da' mult mai e până jos!“

Eu şi Leslie am avut doar câteva minute la dispoziţie, după care ea a trebuit să plece la şcoală, în timp ce eu m-am întors la somnul meu adânc. Până ce se auziră voci vorbind tare, iar un cap blond-roşcat se iţi în uşa crăpată.

— Bună dimineaţa, spuse domnul Marley rigid.

Xemerius, care moţăise la capul patului, sări speriat.

— Ce face avertizorul ăsta de incendiu aici?

Eu mi-am tras pătura până sub bărbie.

— Arde? l-am întrebat eu pe domnul Marley, încercând să par spirituală.

După spusele mamei mele, trebuia să fiu luată pentru elip-sare abia după-amiază. Şi nici atunci direct din pat, Dumnezeule!

— Deci, asta este prea de tot, tinere! ţipă o voce în spatele lui. Era mătuşa Maddy. Îl împinse uşor pe domnul Marley şi se strecură pe lângă el ca să intre în cameră. Se vede că sunteţi complet lipsit de maniere, altfel n-aţi fi năvălit astfel în dormitorul unei domnişoare.

— Da, şi eu sunt ăla antisocial, spuse Xemerius, lingându-şi o labă din faţă.

— Eu... eu, se bâlbâi domnul Marley, roşu ca racul la faţă.

— Aşa ceva este inadmisibil!

— Mătuşă Maddy, nu te băga!

A treia persoană care-şi făcu apariţia era Charlotte, în jeanşi şi cu un pulover verde aprins, care-i făcea părul să strălucească precum focul.

— Domnul Marley şi domnul Brewer trebuie doar să ia ceva.

Domnul Brewer era, în mod evident, tânărul în costum negru care intrase şi el atunci în scenă. Numărul patru. Mă simţeam treptat ca în gara Victoria la oră de vârf, camera mea neavând nici pe departe suprafaţa adecvată pentru aşa ceva.

Charlotte ieşi în faţă dând din coate.

— Unde este cufărul? întrebă ea.

— Pârâciosu' roade osu'! zise Xemerius.

— Ce cufăr?

Eu stăteam încă paralizată sub pătură. Nici nu voiam să mă ridic din pat, pentru că încă mai aveam pe mine pijamaua murdară şi, pur şi simplu, nu-i puteam oferi domnului Marley acest spectacol. Era de ajuns că mă vedea cu părul vâlvoi.

— Ştii tu foarte bine! Charlotte se aplecă peste mine. Deci, unde este?

Buclele mătuşii Maddy se zburliră revoltate.

— Nimeni nu atinge cufărul, ordonă ea surprinzător de autoritară.

Dar mai era mult până să egaleze asprimea tonului lui Lady Arista.

— Madeleine! Parcă am spus să rămâi jos. Acum intră şi bunică-mea în cameră, dreaptă ca o lumânare, cu bărbia mult ridicată. Nu-i treaba ta ce se petrece aici.

între timp, Charlotte îşi croise drum prin mulţime către dulapul din perete, smulsese uşa din balamale şi arăta acum înspre cufăr.

— Iată-l!

— Ba chiar este treaba mea. Este cufărul meu, strigă din nou mătuşa Maddy, de data asta cu disperare în glas. Doar i l-am împrumutat lui Gwendolyn!

— Prostii, spuse Lady Arista. Cufărul a fost al lui Lucas. M-am tot întrebat pe unde a stat ascuns toţi aceşti ani. Ochii ei de un albastru rece ca gheaţa mă priviră cercetători. Domnişoară, n-aş vrea să fiu în pielea ta în cazul în care Charlotte are dreptate.

Am ridicat pătura şi mai sus, şi mă gândeam să dispar cu totul sub ea.

— Este încuiat, anunţă Charlotte, aplecată peste cufăr.

Lady Arista întinse mâna.

— Cheia, Gwendolyn.

— N-o am. Vocea-mi sună înăbuşită, din cauza păturii. Şi nici nu înţeleg ce...

— Nu fi aşa de încăpăţânată, mă întrerupse Lady Arista.
Cum însă Leslie luase deja cheia şi şi-o atârnase din nou de gât, nu-mi rămase altceva de făcut decât să fiu încăpăţânată.
Charlotte începu să-mi răscolească prin sertarele biroului, iar mătuşa Maddy o plesni peste degete.
— Ruşine să-ţi fie!
Domnul Marley îşi drese glasul.
— Dacă-mi permiteţi, Lady Montrose, la Temple avem diferite metode şi modalităţi de a deschide lacătul şi fără cheie...
— Metode şi modalităţi, imită Xemerius tonul lui misterios. Ca şi cum o rangă ar fi ceva magic. Îngâmfat prost ce eşti!
— Prea bine, atunci luaţi cufărul cu dumneavoastră, spuse Lady Arista, apoi se întoarse către uşă. Domnule Bernhard, am .iuzit-o strigând. Conduceţi-i dumneavoastră pe aceşti domni jos.
— Ar trebui să nu uite că Gardienii au deja destule antichităţi, zise Xemerius. Gaşcă de hrăpăreţi!
— Protestez încă o dată cât de poate de explicit, strigă mătuşa Maddy, în timp ce domnul Marley şi celălalt bărbat ieşiră din cameră fără să salute, cărând cu ei cufărul. Asta se cheamă violare de domiciliu. Dacă află Grace că aţi năvălit în halul ăsta în casa ei, va fi teribil de furioasă.
— Aceasta încă mai e casa mea, spuse Lady Arista rece, pregătindu-se deja să plece. Şi aici sunt valabile regulile mele. Faptul că Gwendolyn nu este conştientă încă de îndatoririle ce-i revin şi că, din păcate, nu se dovedeşte demnă de numele Montrose se mai poate pune încă pe seama vârstei ei inocente şi a lipsei de informare, dar tu, Madeleine, ar trebui să ştii pentru ce a muncit fratele tău toată viaţa lui! De la tine m-aş fi aşteptat la o altă atitudine faţă de onoarea familiei. Sunt profund dezamăgită. De amândouă.
— Şi eu sunt dezamăgită. Mătuşa Maddy îşi puse ambele mâini în şolduri şi privi furioasă după Lady Arista, care plecă ţanţoşă. De voi două. Doar suntem o familie! Pentru că Lady Arista n-o mai putea auzi, i se adresă lui Charlotte. Iepuraş! Cum ai putut să faci asta?
Charlotte se înroşi. Pentru o clipă semănă foarte mult cu inefabilul domn Marley, iar eu încercam să-mi aduc aminte unde-mi pusesem mobilul. Tare mi-ar fi plăcut să imortalizez imaginea pentru posteritate. Sau pentru posibile tentative de

şantaj în viitor.

— Nu am putut permite ca Gwendolyn să boicoteze ceva ce nici măcar nu pricepe, spuse Charlotte, iar vocea chiar îi tremură un pic. Ea m-a forţat, cu insistenţa ei de-a fi tot timpul şi oriunde în prim-plan. Nu... nu are nici un pic de respect faţă de misterele în care este implicată fără să merite asta. Îmi aruncă o privire otrăvită, care păru să o ajute să-şi mai revină un pic. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta! pufni ea cu un elan proaspăt. Eu m-am oferit chiar să te ajut! Dar nu! Tu trebuie întotdeauna să încâlci o regulă sau alta.

Cu aceste vorbe redeveni Charlotte cea bine cunoscută şi făcu ce ştia ea cel mai bine: îşi aruncă pletele pe spate şi plecă precipitat.

— Doamne, Doamne, spuse mătuşa Maddy şi se prăbuşi pe marginea patului meu. Xemerius abia apucă să se dea la o parte din calea ei. Ce facem acum? Precis c-or să vină să te ia pe sus după ce vor deschide cufărul, şi sunt sigură că nu prea or să se poarte cu tine cu mănuşi. Scoase din buzunarul capotului doza cu dropsuri de lămâie şi-şi băgă cinci odată în gură. Nu cred c-am să rezist la aşa ceva.

— Linişteşte-te, tanti Maddy! Mi-am trecut toate cele zece degete prin păr şi i-am zâmbit. În cufăr vor găsi atlasul meu şcolar şi operele complete ale lui Jane Austen, pe care mi le-ai dăruit dumneata de Crăciun.

— Oh. Mătuşa Maddy îşi frecă nasul şi răsuflă uşurată. Desigur că aşa m-am gândit şi eu, zise ea, sugând disperată dropsurile din gură. Dar unde...?

— În siguranţă, sper. Cu un oftat adânc mi-am trecut picioarele peste marginea patului. Dar, în caz că se vor întoarce - cu vreun mandat de percheziţie a întregii case sau ceva de genul ăsta poate că ar fi mai bine să mă duc chiar acum să fac un duş. Apropo, mersi frumos pentru sfatul pe care mi l-ai dat ieri! Să crezi dumneata că toate camerele de la acest etaj erau goale! Am aterizat în dormitorul mătuşii Glenda şi al fostului unchi Charles!

— Ups, făcu mătuşa Maddy şi înghiţi de emoţie una dintre bomboane.

în dimineaţa aceea nu le-am mai văzut la faţă nici pe Charlotte, nici pe bunica. Telefonul de la etajele inferioare sună de câteva ori şi o dată sună şi al nostru, dar era doar mama,

care voia să ştie cum îmi mergea.

Mai târziu, a venit în vizită prietena mătuşii Maddy, doamna Violet Purpleplum, şi le-am auzit pe amândouă chicotind ca două fetişcane. În rest, a fost linişte şi pace. Înainte să fiu luată şi dusă la Temple, la prânz, am mai citit puţin împreună cu Xemerius din Anna Karenina; adică acea parte a cărţii care nu-i aparţinea lui Tolstoi. Paginile 400 până la 600 erau pline de citate din Cronicile şi din Analele Gardienilor. Lucas adăugase: Acestea sunt doar fragmentele interesante, dragă nepoată, dar, ca să fiu sinceră, eu nu le-am găsit prea interesante la început. Aşa-zisele Principii ale naturii timpului, scrise de contele de Saint-Germain însuşi, îmi suprasolicitară creierul de la prima frază. Deşi în prezent trecutul a avut deja loc, trebuie avută foarte mare grijă, pentru ca prezentul să nu fie pus în pericol de trecut, făcându-l pe acesta prezent.

— Înţelegi asta? l-am întrebat pe Xemerius. Pe de o parte, totul oricum s-a întâmplat deja aşa cum s-a întâmplat, pe de altă parte, n-ai voie să transmiţi nimănui virusul gripei? Sau ce vrea să zică?

Xemerius clătină din cap.

— Trecem peste asta, da?

Dar şi articolul unui anume Dr. M. Giordano (ei, asta era clar că nu era nici o coincidenţă, nu?) cu titlul Contele de Saint-Germain - călător în timp şi vizionar - analiza izvoarelor pe baza consemnărilor şi a scrisorilor inchizitorilor, publicat în 1992 într-o revistă de specialitate dedicată cercetărilor din domeniul istoriei, începea cu o frază kilometrică de zece rânduri, care nu invita neapărat la relecturare.

Xemerius părea că simţea la fel ca mine.

— Plictisitor! croncăni el, iar eu am răsfoit mai departe, până la porţiunea unde Lucas adunase toate versurile şi rimele.

O parte dintre ele mi-erau deja cunoscute, dar şi cele care erau noi pentru mine erau confuze şi pline de interpretări simbolice versatile, în funcţie de perspectivă, întocmai ca viziunile mătuşii Maddy. Cuvintele sânge şi eternitate erau cel mai des folosite, asociate cu văpaie şi durere.

— Deci, e clar că nu sunt de Goethe, fu de părere Xemerius. Sună de parcă o gloată de beţivani s-ar fi adunat laolaltă şi s-ar fi chinuit să facă să rimeze nişte aiureli codificate. Băi, ia să vedem ce rimează cu „vulpe cu jad“? Camarad, răsad, vad?

Neee, mai bine să luăm cuvântul iad, că sună mai, hâc, misterios.

Mi-a venit să râd. Versurile erau chiar aiurea rău. Dar eu ştiam că Leslie avea să se bucure foarte tare să le descifreze, căci îi plăcea la nebunie orice era codificat. Ea era ferm convinsă că lecturarea Annei Karenina avea să ne ajute să avansăm.

— Acesta este începutul unei noi ere, declarase ea dramatic de dimineaţă, ridicând cartea în aer. Cine are informaţia are puterea. (Aici ezitase scurt.) Asta e dintr-un film, dar în momentul de faţă nu-mi amintesc din care. Mă rog, nu contează; acum putem, în sfârşit, să pătrundem esenţa lucrurilor.

Poate că avea dreptate. Dar mai târziu, aflându-mă pe sofaua verde din 1953, nu mă simţeam deloc mai puternică sau mai înţeleaptă, ci pur şi simplu îngrozitor de singură. Ce mult mi-aş fi dorit ca Leslie să fi putut fi cu mine. Sau măcar Xemerius.

Răsfoind la întâmplare, am dat peste un paragraf despre care îmi povestise domnul Marley. În octombrie 1782, în Anale fusese într-adevăr făcută o consemnare: „... Astfel, înainte de-a pleca în voiaj, contele ne-a făcut încă o dată cunoscute punctele de contact ale călătorilor în timp de sex femeiesc, cu precădere ale celei din urmă născute, Rubinul, şi ne-a-ndemnat să minimalizăm pe cât posibil puterea misterelor şi să nu subestimăm niciodată forţa distructivă a curiozităţii femeieşti.” Ah, da. Am fost imediat convinsă că asta spusese contele, aproape că puteam să-l aud spunând-o. „Forţa distructivă a curiozităţii femeieşti'1 - ţţ, ţţ, ţţ.

Pentru bal, care, din păcate, fusese doar amânat, nu şi anulat, asta nu-mi prea era de folos, cu excepţia faptului că notiţele astea ale Gardienilor nu prea-mi dădeau ghes să mă întâlnesc din nou cu contele.

M-am apucat, fără tragere de inimă, să studiez şi regulile de aur. Se refereau mult la onoare şi la conştiinţă şi la datoria de a nu face nimic în trecut care ar putea modifica viitorul. Se părea că regula numărul patru - Nu este permisă transportarea de obiecte dintr-un timp în altul - o încălcasem cu fiecare nouă călătorie în timp. Şi la fel stăteau lucrurile şi cu regula numărul cinci - nu se va influenţa niciodată destinul oamenilor din trecut. Am lăsat cartea să-mi alunece în poală şi-am început să-mi muşc gânditoare buza inferioară. Poate că Charlotte avea totuşi dreptate, iar eu chiar ajunsesem să încalc toate regulile - aşa,

din principiu. Oare Gardienii îmi scotoceau în acest timp camera? Sau poate chiar toată casa - cu câini poliţişti şi cu detectoare de metal? în orice caz, mai devreme lucrurile nu arătaseră ca şi cum modesta noastră escrocherie fusese îndeajuns pentru a zdruncina credibilitatea lui Charlotte.

Deşi domnul Marley, care mă luase de acasă, îmi dăduse impresia că era un pic cam tulburat. Nu îndrăznise să mă privească în ochi, chiar dacă încerca să se comporte ca şi când nu se întâmplase nimic.

— Probabil că i-e ruşine, presupuse Xemerius. Tare mi-ar fi plăcut să-i fi văzut faţa când a deschis cufărul. Sper să-şi fi scăpat ranga peste picioare în urma şocului.

Da, precis că fusese un moment jenant pentru domnul Marley acela în care a scos din cufăr cărţile mele. Şi desigur că şi pentru Charlotte. Dar era cert că ea nu avea să se dea bătută prea uşor.

Totuşi, domnul Marley încercă să poarte o conversaţie, care se voia a fi naturală, probabil pentru a-şi masca sentimentele de vinovăţie, în timp ce desfăcu deasupra capului meu o umbrelă de ploaie neagră, pe drumul de la maşină înspre intrarea în sediul central.

— Destul de răcoare azi, nu-i aşa? zise el vioi.

Mie mi se părea totul prea ridicol. I-am răspuns la fel de vioi:

— Da. Şi când îmi daţi cufărul înapoi?

La care el nu mai avu replică, doar se făcu roşu ca focul şi continuă să meargă.

— Aş putea măcar să-mi primesc înapoi cărţile sau le verificaţi de amprente?

Nu, de data asta nu mi-era milă de el.

— Noi... din păcate... poate... greşit, se bâlbâi, iar eu şi Xemerius am întrebat într-un glas:

— Hă?

Domnul Marley se simţi în mod clar uşurat când, în faţa intrării, dădurăm de domnul Whitman, care arăta din nou ca o stea de cinema pe covorul roşu. Era evident că şi el abia sosise, căci îşi scoase haina cu o eleganţă inimitabilă, îşi scutură stropii de ploaie din părul des şi ne zâmbi, arătându-şi dinţii albi perfecţi. Mai lipsea ploaia de bliţuri. Dacă aş fi fost Cynthia, precis că l-aş fi privit galeş pentru o clipă, dar eu eram complet imună la felul în care arăta şi la şarmul lui (pe care e drept că-l

folosea cu mine numai sporadic). La toate astea se adăuga faptul că, în spatele lui, Xemerius făcea nişte grimase neroade şi-i punea coarne.

— Gwendolyn, am auzit că te simţi din nou bine, aşa e? întrebă domnul Whitman.

Şi de la cine, mă rog, auzise el asta?

— Un pic mai bine.

Pentru a le distrage atenţia de la boala mea închipuită şi deoarece aveam aşa un avânt de invidiat, am gângurit repede:

— Tocmai l-am întrebat pe domnul Marley de cufărul meu. Poate că puteţi să-mi spuneţi dumneavoastră când îl primesc înapoi şi mai ales de ce aţi dispus să-mi fie luat?

— Corect! Atacul este cea mai bună apărare, mă încurajă Xemerius. Văd că te descurci şi fără mine aici. Eu zbor înapoi acasă, să ci... ăăă, ca să verific dacă e totul în regulă - see you later, alligator, he he!

— Eu... noi... informaţii eronate, începu domnul Marley cu discursul lui incomplet.

Domnul Whitman plescăi iritat din limbă. Alături de el, domnul Marley părea şi mai stângaci.

— Marley, puteţi să mergeţi în pauza de prânz.

— Am înţeles, Sir. Pauza de prânz, Sir.

Nu mai lipsea mult şi domnul Marley ar fi pocnit şi din călcâie.

— Verişoara ta bănuieşte că eşti în posesia unui obiect care nu-ţi aparţine, spuse domnul Whitman după ce Marley plecă în grabă de lângă noi, şi mă privi iscoditor.

Pentru frumoşii lui ochi căprui primise de la Leslie porecla Veveriţoiul, dar în acel moment, oricât aş fi încercat, nu puteam ghici nimic drăgălaş şi amuzant în acei ochi, cum nu puteam descoperi nici acea căldură despre care se spune că ar avea-o ochii căprui. Sub privirea lui, spiritul meu de contradicţie se făcu mic de tot şi se ascunse în cel mai îndepărtat ungher al personalităţii mele. Îmi doream brusc ca domnul Marley să fi rămas acolo. Era atât de greu să-l minţi pe domnul Whitman, probabil pentru că avea atâta experienţă ca profesor. Totuşi, am încercat.

— Charlotte se simte puţin marginalizată, am murmurat eu cu privirea plecată. Nu-i e nici ei uşor în momentul de faţă şi probabil că de aceea inventează lucruri care să mai atragă puţin... ăăă... atenţia asupra ei.

— Da, şi ceilalţi sunt de aceeaşi părere, spuse domnul Whitman gânditor. Dar eu o consider pe Charlotte o personalitate stabilă, care nu are nevoie de aşa ceva.

Îşi aduse capul în faţă, către mine, aşa de aproape, încât i-am putut simţi mirosul loţiunii de după ras.

— Dacă bănuielile ei se adeveresc până la urmă... Eu nu sunt foarte sigur că eşti cu adevărat conştientă de consecinţele faptei tale.

Mda - eram doi în această situaţie. Mi-a trebuit oareşce curaj ca să-l privesc din nou în ochi.

— Aş putea măcar să întreb despre ce obiect este vorba? am întrebat eu timid.

Domnul Whitman ridică o sprânceană, apoi, în mod surprinzător, zâmbi.

— S-ar părea că te-am subapreciat, Gwendolyn. Fireşte că asta nu ar trebui să te facă să te supraapreciezi!

Ne-am privit în ochi câteva secunde, iar eu m-am simţit dintr-odată foarte epuizată. La ce folosea, de fapt, tot acest teatru? Ce-ar fi fost dacă aş fi înapoiat cronograful Gardienilor şi-aş fi lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul lor? Undeva în subconştient o auzeam pe Leslie zicând: Adună-te odată, pentru numele lui Dumnezeu, dar la ce bun? Oricum nu făceam decât să bâjbâi prin întuneric, fără să înaintez nici măcar un pas. Domnul Whitman avea dreptate: nu făcusem decât să mă supraapreciez total şi doar am înrăutăţit lucrurile. Nici măcar nu ştiam exact de ce-mi asumam eu toate acele riscuri care-mi măcinau nervii. Nu ar fi fost mai frumos să las altcuiva responsabilitatea şi decizia?

— Da? întrebă domnul Whitman cu o voce blândă, în ochii lui apărând acum într-adevăr o lumină caldă. Vrei să-mi spui ceva, Gwendolyn?

Cine ştie - poate chiar aş fi făcut-o, dacă exact în acea clipă nu ar fi apărut lângă noi domnul George. Cuvintele sale: „Gwendolyn, pe unde-mi umbli?“ puseseră capăt momentului meu de slăbiciune.

Domnul Whitman plesnise din nou iritat din limbă, dar nu mai reluase subiectul în prezenţa domnului George.

Şi-acum mă aflam singură în anul 1953, pe sofaua verde, şi încă încercam să-mi revin şi să-mi recapăt un pic încrederea.

— Cunoaşterea este putere, am încercat eu să mă automotivez, scrâşnind din dinţi, şi am deschis din nou cartea.

Lucas extrăsese din Anale mai ales fragmente din anii 1782 şi 1912, deoarece, dragă nepoată, aceştia sunt anii relevanţi pentru tine. În septembrie 1782, aşa-numita Alianţă florentină a fost destrămată şi au fost demascaţi Gardienii trădători din rândurile Cercului iniţiaţilor. Deşi nu stă menţionat explicit în Anale, putem pomi de la premisa că tu şi Gideon aţi fi implicaţi în aceste evenimente.

Mi-am ridicat privirea. Acela să fi fost indiciul referitor la bal pe care-l căutam? Dacă da, atunci eram la fel de confuză ca şi mai înainte. Mersi, bunicule, am oftat eu. Mă ajută cam la fel de mult ca spusele lui Lady Tilney: „Fereşte-te de sendvişurile cu pastramă.“ Am răsfoit mai departe.

— Nu te speria, se auzi o voce din spatele meu.

Cu siguranţă că aceste cuvinte ar trebui să se numere printre renumitele cuvinte de pe urmă. Adică printre acelea pe care le auzi înainte să mori. (La egalitate cu: „Nu este încărcat” şi cu „Nu muşcă, doar se joacă“.) Bineînţeles că m-am speriat de moarte.

— Eu sunt.

Gideon stătea în spatele sofalei şi mă privea zâmbind. Prezenţa lui îmi trimise brusc tot corpul într-o stare de tensiune, şi o multitudine de sentimente se aglomerară în interiorul meu, fără să ştie care încotro s-o apuce.

— Domnul Whitman a fost de părere că nu ţi-ar strica puţină companie, spuse Gideon cu nonşalanţă. Iar eu mi-am adus aminte că becul de aici trebuie urgent schimbat. Aruncă în aer un bec de parcă era o mingiucă pentru jonglerii, îl prinse din nou şi se lăsă în acelaşi timp pe sofa, lângă mine, cu o mişcare elegantă. Ce plăcut e aici, la tine. Pături de caşmir! Şi struguri. Cred că eşti în graţiile doamnei Jenkins.

în timp ce-i priveam frumosul chip palid, încercând să ţin sub control haosul meu de sentimente, am avut totuşi prezenţa de spirit să închid Anna Karenina.

Gideon mă studia cu atenţie cu privirea alunecându-i de pe fruntea mea, peste ochi şi până înspre gură. Am vrut să privesc în lături şi să plec de lângă el, dar în acelaşi timp nu mă mai săturam să-l privesc, aşa că am continuat să mă uit la el cum se uită iepuraşul la un şarpe.

— Un mic „Bună“ poate? spuse el şi mă privi din nou în ochi. Chiar dacă eşti supărată pe mine în momentul de faţă.

Când îşi ridică amuzat colţurile gurii, m-am trezit şi eu din paralizie.

— Îţi mulţumesc că mi-ai amintit.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte, mi-am îndreptat spatele şi am deschis cartea, de data aceasta în partea ei de început. Îmi propusesem să-l ignor - nu trebuia să creadă cumva că între noi lucrurile erau cum nu se poate mai bune.

Dar Gideon nu se lăsă aşa de uşor concediat. Privi înspre tavan.

— Ca să pot schimba becul, ar trebui să întrerup curentul pentru scurt timp. Astfel, aici va fi temporar destul de întuneric.

Eu nu am spus nimic.

— Ai o lanternă la tine?

Nu am răspuns.

— Pe de altă parte, lumina pare să fie în regulă azi. Poate că mai bine mergem la noroc?

Îl simţeam cum mă privea pieziş, ca şi cum ar fi vrut să mă atingă, dar am continuat să privesc încrâncenată în carte.

— Hm - pot să iau şi eu câteva boabe de strugure?

Acum îmi pierdusem răbdarea.

— Da, ia, dar lasă-mă în pace, vreau să citesc! m-am repezit eu la el. Şi taci odată din gură, da? N-am chef să stau la taifas cu tine.

Cât timp mâncă strugurele nu spuse nimic. Eu am dat o pagină, deşi nu citisem nici măcar un cuvânt.

— Am auzit că ai primit o vizită azi-dimineaţă. Începu să jongleze cu două boabe de strugure. Charlotte a zis ceva despre un cufăr misterios.

Aha. Dintr-acolo bătea aşadar vântul. Am lăsat cartea în poală.

— Care parte din taci odată din gură n-ai înţeles-o?

Gideon rânji cu gura până la urechi.

— Hei, dar acum nu făceam conversaţie măruntă. Aş dori să ştiu cum de i-a venit lui Charlotte ideea că tu ai putea avea ceva ce ţi-ar fi parvenit de la Lucy şi de la Paul.

Venise acolo ca să mă tragă de limbă - clar. Probabil trimis de Falk şi de ceilalţi. „Fii drăguţ cu ea şi precis că-ţi va spune dacă şi unde a ascuns acel ceva.“ A le considera pe femei proaste era, la urma urmei, hobby-ul tuturor bărbaţilor de Villiers.

Mi-am urcat picioarele pe sofa şi m-am aşezat turceşte.

l;urioasă, îmi venea mai uşor să-l privesc direct în ochi fără să-mi tremure buza.

— Întreab-o şi singur pe Charlotte cum de i-a venit ideea asta, am spus eu rece.

— Am făcut-o deja. Gideon îşi încrucişă şi el picioarele sub el, aşa că acum stăteam unul în faţa celuilalt, precum doi indieni într-un cort. Exista oare şi opusul pipei păcii? Pretinde că ai fi intrat cumva în posesia cronografului furat şi că fraţii tăi, strămătuşa ta şi chiar valetul vostru te-ar fi ajutat să-l ascunzi.

Am clătinat din cap.

— Nu aş fi crezut niciodată că voi spune asta, dar se pare că Charlotte are prea multă imaginaţie. Ajunge să cari prin casă un cufăr vechi, că o şi ia razna.

— Şi-atunci ce era în cufăr? întrebă el, nu foarte interesat.

Dumnezeule, cât de evident!

— Nimic! L-am folosit ca masă când am jucat poker.

Eu însămi găseam această idee aşa de bună, că mi-am înăbuşit cu greu un zâmbet.

— Arizona Hold'em? întrebă Gideon, devenind mai atent.

Ha, ha!

— Texas Hold'em, am spus eu.

Ca şi când m-ar fi putut prinde cu un truc aşa de ieftin! Tatăl lui Leslie ne învăţase să jucăm poker încă de la vârsta de doisprezece ani. El era de părere că fetele trebuiau neapărat să ştie poker - de ce asta, nu ne spusese niciodată. Oricum, mulţumită lui ştiam toate şmecheriile şi eram campioane mondiale la cacealmale. Leslie încă îşi mai scărpina nasul când avea o mână bună, dar numai eu ştiam ce-nsemna asta.

— Şi Omaha, dar mai rar. Ştii, m-am aplecat înspre el conspirativ, jocurile de noroc sunt interzise în casa noastră - bunica mea are nişte reguli foarte stricte. De fapt, am început să jucăm din simplu spirit de frondă şi din încăpăţânare, mătuşa Maddy, domnul Bernhard, Nick şi cu mine. Dar pe urmă, ne-a plăcut din ce în ce mai mult.

Gideon ridicase dintr-o sprânceană. Părea cumva impresionat. Nu-l puteam învinui.

— Poate că Lady Arista are dreptate şi jocul ăsta chiar este lucrul Diavolului, am continuat eu, fiind acum în elementul meu. La început, am jucat numai pe dropsuri de lămâie, între timp însă, mizele au devenit tot mai mari. Fratele meu şi-a jucat

săptămâna trecută toţi banii de buzunar. Dacă ar şti Lady Arista! M-am aplecat şi mai mult şi l-am privit pe Gideon adânc în ochi. Aşa că, nu cumva să-i spui ceva lui Charlotte, c-o să ne pârască pe loc. Mai bine las-o să inventeze poveşti despre cronografe furate!

Extrem de mulţumită de mine, mi-am îndreptat la loc spatele.

Gideon încă arăta impresionat. Mă privi o vreme în tăcere, apoi întinse brusc mâna şi-mi mângâie părul. Stăpânirea mea de sine se duse brusc pe apa sâmbetei.

— Lasă asta! Chiar avea de gând să recurgă la toate trucurile! Nenorocitul. Ce cauţi tu de fapt aici? Eu n-am nevoie de companie. Din păcate, suna mai puţin virulent decât intenţionasem; mai degrabă niţel cam patetic. Nu trebuie să fii prin vreo misiune secretă pe undeva, ca să iei sânge de la oameni?

— Te referi la Operaţiunea Pantalonii bufanţi de ieri-seară?

Încetase să mă mai mângâie, în schimb luă între degete o şuviţă din părul meu şi începu să se joace cu ea.

— S-a rezolvat. Sângele lui Elaine Burghley se află acum în cronograf. Privi pe lângă mine, în gol, pentru două secunde. După care îşi reveni. Mai lipsesc doar îndărătnica Lady Tilney, l.ucy şi Paul. Acum însă, că ştim în ce an de bază se află Lucy şi Paul şi sub ce nume au trăit, restul nu este decât o simplă formalitate. Iar de Lady Tilney mă voi ocupa chiar mâine în zori.

— Am crezut că ai nişte îndoieli legate de corectitudinea celor ce se petrec, am spus eu, eliberându-mi părul din mâna lui. Dacă Lucy şi Paul au dreptate, iar Cercul de Sânge nu trebuie niciodată închis? Tu însuţi ai spus că există această posibilitate.

— Corect. Dar n-am de gând să le destăinui asta Gardienilor. Tu eşti singura căreia i-am mărturisit asta.

Oh, ce mutare rafinată. Tu eşti singura în care am încredere.

Dar şi eu puteam să fiu rafinată, dacă voiam. (Daţi-mi voie să vă amintesc doar de povestea cu pokerul!)

— Lucy şi Paul au spus că nu putem avea încredere în conte. Că pune la cale ceva malefic. Acum crezi şi tu acelaşi lucru?

Gideon clătină din cap. Faţa-i deveni brusc serioasă şi încordată.

— Nu. Nu cred că este rău. Cred doar că... Ezită. Cred că el subordonează binele individual binelui colectiv.

— Şi pe-al lui însuşi?

Nu-mi răspunse, ci întinse din nou mâna. De data asta îşi înfăşură şuviţa mea de păr pe deget, ca pe un drot.

— Să presupunem că tu ai putea inventa ceva senzaţional, să zicem, de exemplu, un leac contra cancerului şi împotriva SIDA şi contra tuturor celorlalte boli ale lumii. Dar că ar trebui să sacrifici un om pentru asta. Ai face-o?

Cineva trebuia să moară? Acesta să fi fost motivul pentru care Lucy şi Paul să fi furat cronograful? Pentru că preţul li s-a părut prea mare, auzeam spunând vocea mamei. Preţul - viaţa unui om? îmi trecură brusc prin minte scene relevante din filme, cu cruci atârnate invers, cu ofrande umane pe un altar şi bărbaţi cu glugi pe cap, care îngânau mantre babiloniene. Ceea ce nu prea se potrivea cu Gardienii - cu unele excepţii, poate.

Gideon mă privi nerăbdător.

— Viaţa unui om ca ofrandă pentru salvarea multor altor vieţi? am murmurat eu. Nu, nu cred că preţul pentru aşa ceva ar fi prea mare - dacă privim lucrurile total pragmatic. Dar tu?

Gideon tăcu mult timp, trecându-şi doar privirea peste chipul meu şi continuând să se joace cu şuviţa mea de păr.

— Da, eu cred că da, spuse el în cele din urmă. Scopul nu scuză întotdeauna mijloacele.

— Asta înseamnă că tu nu mai faci acum ce-ţi cere contele să faci? am pufnit eu - trebuie să recunosc că nu foarte elegant. Cum ar fi, de exemplu, să te joci cu sentimentele mele? Sau cu părul meu?

Gideon dădu drumul şuviţei şi-şi privi mâna uimit, de parcă nu i-ar fi aparţinut.

— Eu nu am... Dar contele nu mi-a ordonat să mă joc cu sentimentele tale.

— Ah, nu? Dintr-odată, eram din nou teribil de furioasă pe el. Mie însă asta mi-a spus. Că ar fi fost impresionat de cât de bine ţi-ai făcut treaba, mai ales că ai fi avut atât de puţin (imp la dispoziţie să-mi manipulezi sentimentele, pentru că, din păcate, irosiseşi atât de multă energie pe victima greşită, şi-anume pe Charlotte.

Gideon oftă şi-şi frecă fruntea cu dosul palmei.

— Eu şi contele am avut, într-adevăr, câteva discuţii despre... ;iăă... câteva discuţii ca-ntre bărbaţi. El este - şi te rog, nu uita, omul a trăit acum mai bine de două sute de ani, i se pot ierta unele lucruri! - el este de părere că acţiunile femeilor sunt

determinate exclusiv de emoţii, în timp ce bărbaţii se ghidează numai după raţiune, şi că, prin urmare, ar fi mai bine pentru mine dacă partenera mea de călătorii în timp ar fi îndrăgostită de mine, astfel încât să o pot controla mai bine atunci când ar ezita. Am crezut că...

— Ai..., l-am întrerupt eu furioasă. Ai crezut că astfel voi avea grijă, deci, ca totul să funcţioneze!

Gideon îşi descrucişă picioarele lui lungi, se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Din nu ştiu ce motiv, era dintr-odată agitat.

— Gwendolyn, eu nu te-am silit să faci nimic, am dreptate? Dimpotrivă - m-am purtat cu tine execrabil de destul de multe ori.

Mă holbam la el mută.

— Şi eu ar trebui acum să-ţi fiu recunoscătoare pentru asta?

— Bineînţeles că nu, spuse el. Sau poate că da.

— Ei, asta-i acum!

Îmi aruncă o privire scurtă.

— De ce le plac fetelor tipii care se poartă cu ele de rahat? Băieţii drăguţi nu sunt nici pe jumătate la fel de interesanţi.

Uneori e dificil şi să le mai respecţi pe fete în aceste condiţii. Continuă să se mişte încoace şi-ncolo, cu paşi mari, aproape furioşi. Mai ales băieţii cu urechi clăpăuge şi plini coşuri n-au voie nicidecum să tindă atât de departe.

— Cât de cinic şi de superficial eşti.

Nu-mi venea să cred ce întorsătură luase deodată acea discuţie.

Gideon ridică din umeri.

— Oare care dintre noi doi este superficial? Sau poate că te-ai fi lăsat sărutată de domnul Marley?

Pentru o clipă am fost total şocată. Un mic, un minuscul sâmbure de adevăr poate că era, totuşi, în vorbele lui... Apoi însă am scuturat din cap.

— Ai pierdut din vedere ceva decisiv în tot acest raţionament impresionant. În ciuda aspectului tău absolut lipsit de coşuri - apropo, felicitări pentru aplombul tău de nezdruncinat -, nu m-aş fi lăsat niciodată sărutată de tine dacă nu m-ai fi minţit şi dacă nu te-ai fi prefăcut că ai avea anumite sentimente pentru mine. Lacrimile mi se iviră dintr-odată în ochi. Am continuat totuşi să vorbesc, cu o voce tremurândă. Nu... nu m-aş fi îndrăgostit de

tine.

Şi chiar dacă aş fi făcut-o, măcar nu aş fi lăsat să se vadă.

Gideon se întoarse cu spatele la mine. Pentru o clipă rămase aşa, nedumerit, după care lovi cu putere în perete.

— La naiba, Gwendolyn! zise el scrâşnind din dinţi. Tu chiar mi-ai spus totdeauna adevărul? Nu cumva mai mult m-ai minţit, de câte ori s-a putut?

În timp ce căutam un răspuns - el era un adevărat maestru în schimbarea raportului de forţe -, mă cuprinse bine cunoscuta senzaţie de ameţeală, dar de data asta mi-era mai rău ca niciodată. Speriată, am strâns Anna Karenina la piept. Ca să mai strâng şi coşul era deja prea târziu.

— Te-ai lăsat sărutată de mine, e drept, dar n-ai avut niciodată încredere în mine, l-am mai auzit pe Gideon zicând.

Restul nu l-am mai auzit, căci în clipa următoare am aterizat în prezent şi a trebuit să-mi adun toate forţele pentru a nu vomita la picioarele domnului Marley.

Când, în sfârşit, stomacul meu îşi reveni, apăru şi Gideon. Se sprijini cu spatele de perete. De pe chip îi dispăruse orice urmă de furie şi acum zâmbea melancolic.

— Mi-ar plăcea grozav să joc şi eu o partidă de poker cu voi, spuse. Sunt destul de bun la cacealmale.

Acestea fiind zise, părăsi încăperea, fără să mai întoarcă privirea.

Extras din Protocoalele inchizitoriale ale călugărului dominican Gian Petro Baribi Arhiva Bibliotecii universitare din Padova (descifrate, traduse şi prelucrate de Dr. M. Giordano)
25 iunie 1542

Continui să mă aflu la mănăstirea S., unde investighez cazul tinerei Elisabetta, care, conform informaţiilor date de propriul ei tată, ar purta în pântece copilul unui demon. Nu am ezitat să prezint în raportul meu către conducătorul congregaţiei bănuiala mea că M. Înclină către transfigurări religioase - fapt exprimat de bunăvoie - şi că, în plus, se simte chemat de Dumnezeu, Stăpânul nostru, la eradicarea răului din această lume. În mod evident, el ar prefera ca fiica lui să fie acuzată de vrăjitorie, decât să accepte faptul că ea nu corespunde conceptului de

puritate al tatălui. Bunele relaţii ale acestuia cu R.M. le-am menţionat deja pe verso, influenţa sa în această regiune fiind considerabilă, motiv pentru care nu avem încă voie să considerăm cazul închis. Audierea martorilor a fost o adevărată batjocură. Două tinere colege de şcoală ale Elisabettei au confirmat declaraţia contelui referitoare la apariţia unui demon în grădina mănăstirii. Micuţa Sofia - care nu a putut explica tocmai credibil de ce se găsea ea în miez de noapte, absolut întâmplător, ascunsă într-un boschet din grădină - a descris un uriaş cu coarne, ochi sclipitori şi copite despicate, care, în mod curios, i-a interpretat Elisabettei o serenadă la vioară, înainte de a se deda amândoi desfrâului. Cealaltă martoră, o prietenă apropiată a Elisabettei, a făcut de departe o impresie mai rezonabilă.

Ea a povestit despre un tânăr bine îmbrăcat şi foarte înalt, care a fermecat-o pe Elisabetta cu vorbe frumoase. Acesta ar fi apărut de nicăieri şi s-ar fi volatilizat apoi în eter. Elisabetta însăşi mi-a mărturisit că tânărul, care a reuşit să se caţăre cu atâta agilitate pe zidurile mănăstirii, nu ar avea nici coarne şi nici copite despicate, ci că ar proveni dintr-o familie respectată şi că i-ar cunoaşte chiar şi numele. Mă bucuram deja că puteam ajunge la un deznodământ cu acest caz, când ea a adăugat că, din păcate, nu ar putea să stabilească nici o legătură cu el, deoarece el a venit în zbor la ea din viitor, mai exact din anul Domnului 1723. Imaginaţi-vă disperarea mea legată de starea mentală a oamenilor din jurul meu - sper foarte mult să se ordone de către conducătorul congregaţiei întoarcerea mea cât mai grabnică la Florenţa, unde mă aşteaptă cazuri serioase.

Opt

Păsări ale paradisului sclipitoare, flori şi petale în nuanţe de albastru şi argintiu se căţărau pe corsajul de brocart, mânecile şi poalele erau din mătase grea de un albastru-închis ca cerul nopţii, care fâşâia şi foşnea la fiecare pas, precum marea într-o zi furtunoasă. Mi-era clar că oricine ar fi arătat ca o prinţesă într-aşa o rochie, dar cu toate astea am fost copleşită de imaginea mea din oglindă.

— Este... incredibil de frumoasă! am şoptit eu înfiorată.

Xemerius pufăi. Şedea pe un rest de brocart lângă maşina de cusut şi se scobea în nas.

— Fetele astea! spuse. Mai întâi se apără cu dinţii împotriva acestui bal, şi e suficient să îmbrace o cârpă de-asta de-acum o mie de ani, că mai au puţin şi fac pe ele de-atâta exaltare.

L-am ignorat şi m-am întors către creatoarea acelei capodopere.

— Dar cealaltă rochie era şi ea perfectă, Madame Rossini.

— Da, ştiu. Surâse. Am putea, pur şi simplu, s-o folosim cu altă ocazie.

— Madame Rossini, sunteţi o artistă! am spus eu cu entuziasm.

— N'este ce pas? îmi făcu cu ochiul. Şi, ca artist, ai voie să vezi lucrurile diferit. La peruca albă mi s-a părut că cealaltă rochie era, per ansamblu, prea ştearsă - un ten ca al tău cere ceva comment on dit? Contrastant!

— Ah, corect! Peruca. Am oftat. Asta o să strice din nou totul. Aţi putea să-mi faceţi repede o fotografie?

— Bien sur.

Madame Rossini mă conduse pe un taburet din faţa măsuţei de toaletă şi apucă mobilul pe care i-l întinsesem.

Xemerius îşi desfăcu aripile, zbură pe deasupra mea şi ateriză cam neinspirat chiar în faţa capului de porţelan pe care era aşezată peruca mea.

— Ştii bine ce se ascunde de obicei într-o astfel de claie de păr, nu? îşi lăsă capul pe spate şi privi în susul turnului de păr pudrat. Păduchi laţi, fără nici o îndoială. Poate şi molii. Eventual altele şi mai rele. Ridică teatral lăbuţele. Eu spun doar atât: TARANTULA.

N-am vrut să comentez că legendele urbane se cam banalizaseră de mult, dar am căscat demonstrativ.

Xemerius îşi puse ghearele în şold.

— E adevărat, spuse. Şi n-ar trebui să te fereşti doar de păianjeni, ci şi de anumiţi conţi, în caz că, de atâta entuziasm în faţa costumaţiei tale, ai uitat cumva de asta.

Din păcate, avea dreptate. Dar în acea zi, proaspăt recuperată şi declarată de către Gardieni aptă pentru bal, doream un singur lucru: să gândesc pozitiv. Şi unde putea cineva să facă asta mai lesne, dacă nu în atelierul lui Madame Rossini?

I-am aruncat lui Xemerius o privire severă, apoi mi-am lăsat

ochii să-mi alunece peste barele de care atârnau ticsite o mulţime de rochii. Una mai frumoasă decât alta.

— Aveţi, din întâmplare, şi ceva verde? am întrebat eu tânjind după un răspuns pozitiv.

Îmi veniseră în minte petrecerea Cynthiei şi costumele pe care Leslie le gândise deja ca fiind de marţieni. „Avem nevoie doar de saci verzi de gunoi, câteva curăţătoare de lulea, cutii goale de conserve şi câteva bule de styropor, spusese ea. Cu un capsator şi cu un pistol de lipit o să ne transformăm cât ai bate din palme în nişte marţieni vintage beton. Opere de artă vii, ca să zic aşa, şi nici n-o să ne coste mare lucru."

— Verde? Mais oui, spuse Madame Rossini. Când toţi încă mai credeau că slăbănoaga roşcată va călători în timp, am folosit multe nuanţe de verde - se potriveşte perfect cu părul roşcat şi, desigur, cu ochii verzi ai micului rebel.

— Oh, oh, făcu Xemerius şi o ameninţă cu o gheară. Teren minat, scumpo!

Şi avea dreptate. Micul rebel nenorocit era scos definitiv de pe lista lucrurilor pozitive la care voiam să mă gândesc. (Dar clacă Gideon chiar se intersecta cu Charlotte la acea petrecere, cu siguranţă că n-aveam să mă prezint acolo înfăşurată într-un sac de gunoi - putea să zică Leslie ce poftea despre arta modernă despre cât de beton era aceasta.)

Madame Rossini îmi perie pletele lungi şi le prinse în creştetul capului cu un elastic.

— Apropo, astă-seară va fi şi el tot în verde îmbrăcat, un verde-închis, ca al mării. Ore în şir am cumpănit ce material să aleg pentru a asorta culorile voastre. La final, am verificat încă o dată totul la lumina lumânării. Absolument onirique.

O să arătaţi amândoi precum regele şi regina mărilor.

— Absoliumong, croncăni Xemerius. Şi dacă n-oţi muri, oţi avea mulţi prinţişori şi prinţişoare ale mării.

Am oftat. Oare n-ar fi trebuit să fie acasă şi s-o ţină sub observaţie pe Charlotte? Dar nu putuse să nu mă conducă la Temple, ceea ce, la urma urmei, era cumva dulce. Xemerius ştia prea bine că mi-era frică de acel bal.

Madame Rossini se încruntă preocupată, în timp ce-mi împărţi părul în şuviţe pentru a-l împleti într-o coadă, pe care o fixă apoi cu agrafe într-un coc.

— Verde, zici? Să mă gândesc. Ar fi, de exemplu, un costum

de călărie din catifea verde pentru sfârşitul secolului al XVIII-lea, în plus - oh! Asta mi-a ieşit superb - un compleu de seară pentru 1922, mătase verde eau-de-Nil cu pălărie asortată, manteau et pochette, tres chic. Şi mai am şi nişte haine reproduse după unele de la Balenciaga, pe care le-a purtat Grace Kelly în anii '60. Piesa de rezistenţă este o rochie de bal de culoarea petalelor de trandafir, care ţi-ar sta şi ţie minunat.

Ridică grijulie instalaţia căreia-i zicea perucă. Albă ca zăpada şi împodobită cu panglicuţe albastre şi floricele de brocart, îmi amintea puţin de un tort de nuntă etajat. Împrăştia chiar şi un parfum de vanilie şi de portocale. Madame Rossini îmi trase îndemânatică tortul peste cuibul de pasăre din creştetul capului, iar în clipa următoare când m-am privit în oglindă, nici eu nu m-am mai recunoscut.

— Acum arăt ca o încrucişare între Maria Antoaneta şi bunică-mea, am spus eu.

Şi, din cauza sprâncenelor mele negre, semănăm un pic de tot şi cu tâlharul Hotzenplotz1 deghizat în femeie.

— Prostii, mă contrazise Madame Rossini, care fixa acum peruca folosindu-se de nişte agrafe enorme, care arătau precum nişte mici pumnale, ale căror capete erau din strasuri strălucitoare, care, într-un final, începură să sclipească precum nişte stele printre instalaţia de bucle. Este vorba despre contraste, gâtişorul meu de lebădă, contrastele contează cel mai mult. Arătă înspre trusa de machiaj aflată pe măsuţa de toaletă. Să ne ocupăm acum şi de machiaj - smokey eyes sunt destul de la modă şi în secolul al XVIII-lea la lumina lumânărilor. Un pic de pudră, et parfaitementl O să fii din nou cea mai frumoasă!

Lucru pe care, desigur, n-avea cum să-l probeze, căci nu fusese niciodată de faţă. I-am zâmbit.

— Sunteţi aşa de bună cu mine! Sunteţi de fel cea mai bună dintre toţi! Iar pentru rochiile dumneavoastră chiar ar trebui să primiţi un Oscar.

— Ştiu, spuse Madame Rossini cu modestie.

' Protagonistul romanului omonim pentru copii de Otfried Preussler

— Important este ca, atunci când urci, să bagi mai întâi capul,

iar când cobori, să scoţi mai întâi capul, bombonica mea!

Madame Rossini mă condusese până la limuzină şi mă ajuta acum să urc. Mi se părea că semănăm un pic cu Marge Simpson, doar că părul meu era alb, şi nu albastru, iar plafonul maşinii era, din fericire, destul de înalt.

— Incredibil cum o persoană atât de mititică poate ocupa atâta spaţiu, spuse domnul George râzând, după ce reuşisem, în sfârşit, să-mi întind ordonat poalele rochiei pe bancheta maşinii.

— Da, nu-i aşa? Cu asemenea rochii cred că ar fi trebuit să fac cerere pentru propriul cod poştal.

La despărţire, Madame Rossini îmi trimise o bezea nostimă din vârful degetelor. Ah, era absolut delicioasă! în prezenţa ei uitam de fiecare dată complet cât de oribilă era, de fapt, viaţa mea la acel moment.

Automobilul se puse în mişcare şi, exact în acel moment, uşa sediului Gardienilor se dădu de perete şi pe ea ieşi precipitat Giordano. Sprâncenele lui rase stăteau ridicate perpendicular, iar sub bronzul artificial precis că era de un alb cadaveric. Gura lui cu buze umflate se tot deschidea şi se închidea, ceea ce-l făcea să semene cu un peşte din adâncul mării - dintre cei ameninţaţi cu dispariţia. Din fericire, nu puteam înţelege ce-i spunea lui Madame Rossini, dar puteam să-mi imaginez. Ce lucru stupid. Habar n-are de istorie şi nu e în stare să danseze menuet. O să ne facă de râs cu nerozia ei. O ruşine pentru omenire.

Madame Rossini îi zâmbi dulce şi-i spuse ceva, care făcu >',ura de peşte să se închidă pe loc. Din păcate, când şoferul coti pe aleea care ducea spre Strand, nu i-am mai putut vedea.

M-am lăsat pe spate zâmbind, dar pe parcursul călătoriei, luina dispoziţie îmi dispăru din nou, făcând loc emoţiei şi fricii. Mă temeam cam de toate: de necunoscut, de numeroşii oameni, de priviri, de întrebări, de dans şi cel mai mult, desigur, de o nouă întâlnire cu contele. Temerile mele mă urmăriseră în noaptea de dinainte până în vis, deşi eram bucuroasă că puteam să mă laud şi eu cu o noapte dormită cap-coadă. Puţin înainte să mă trezesc, visasem nişte aiureli absolut nebuneşti, cum că mă împiedicasem în propria-mi rochie şi mă prăbuşisem pe nişte scări în jos, aterizând direct la picioarele contelui de Saint-Germain, care mă ajutase să mă ridic - fără să mă atingă, apucându-mă de beregată şi gâjâind ceva cu vocea lui

Charlotte: „Eşti o ruşine pentru întreaga familie.” Iar lângă el se afla domnul Marley, care ţinea în sus rucsacul lui Leslie şi spunea cu reproş: „Mai ai doar o liră şi douăzeci pe Oyster Card.”

— Nu-i corect. Abia îl încărcasem!

În dimineaţa aceea, Leslie aproape că se prăpădise de râs după ce-i povestisem visul în timpul orei de geografie. La drept vorbind, visul nu era foarte departe de realitate: rucsacul lui Leslie fusese furat cu o zi înainte, după ore, exact când voia să se suie în autobuz. Îi fusese smuls fără milă din spinare de către un tânăr, care, conform spuselor lui Leslie, se pare că ar fi fugit de la locul faptei mai rapid decât Dwain Chambers.

Între timp, deveniserăm oarecum imune la metodele Gardienilor. Iar de la Charlotte, care stătea, fără îndoială, în spatele acestui incident (deci, indirect), oricum nu ne-am fi aşteptat la altceva. Totuşi, metoda ni se păruse un pic... mă rog... un pic cam din topor. Şi, dacă chiar ne-ar fi trebuit vreo dovadă, atunci aceasta ar fi fost că doamna de lângă Leslie avea o geantă Hermes. Adică, hai să fim serioşi: ce hoţ care se respectă ar fi furat în loc de acea geantă un rucsac zdrenţăros?

Conform spuselor lui Xemerius, cu o zi înainte, imediat după ce ieşisem din casă, Charlotte îmi scotocise camera în căutarea cronografului, neiertând nimic. Se uitase până şi sub perne - ce mai ascunzătoare originală! După scotocirea meticuloasă a dulapului meu din perete, descoperise, până la urmă, bucata de gipscarton desprinsă din zid şi se târâse, cu un rânjet victorios pe faţă (spunea Xemerius), în spatele peretelui, netemân- du-se nici măcar de fratele micului meu prieten păianjen (spunea Xemerius). Nu a dat dovadă nici măcar de cea mai mică urmă de falsă sfială să scotocească şi în străfundurile pântece- lui crocodilului.

Mda, dacă ar fi făcut asta cu o zi înainte... Dar, cine vine târziu mănâncă resturile, spunea mereu Lady Arista. După ce Charlotte se târâse frustrată afară din dulap, o luase în vizor pe Leslie, lucru care a costat-o pe aceasta rucsacul personal. Acum, Gardienii erau în posesia unui card de călătorie proaspăt încărcat, a unei hărţi, a unui luciu de buze de culoarea cireşei, dar şi a câtorva cărţi de la bibliotecă despre extinderea deltei de est a Gangelui - şi cam atât.

Această înfrângere nici măcar Charlotte n-o putu masca în

spatele expresiei ei veşnic arogante, cu care apăru în acea dimineaţă la micul dejun. Lady Arista, în schimb, avusese cel puţin demnitatea să-şi recunoască greşeala.

— Cufărul se află din nou pe drum spre casă, ne lămuri ea rece. Este evident că Charlotte stă cam prost cu nervii - şi trebuie să mărturisesc că am greşit să mă las convinsă de modul în care mi-a prezentat situaţia. Şi-acum, ar trebui să considerăm această situaţie rezolvată şi să ne preocupăm de alte subiecte.

Asta era (cel puţin pentru felul de-a fi al lui Lady Arista) o scuză veritabilă. În timp ce, pe parcursul acestui discurs, Charlotte nu-şi mişcase privirea încordată din farfurie, noi ceilalţi schimbaserăm între noi priviri nedumerite, după care ne-am preocupat supuşi de singurul alt subiect care ne veni în minte la repezeală: starea vremii.

Doar mătuşa Glenda, pe al cărei gât apărură pete roşii de nervi, nu vru s-o abandoneze pe Charlotte.

— Ar trebui totuşi să-i fiţi mai degrabă recunoscători pentru faptul că încă se simte răspunzătoare şi că este vigilentă, în loc să-i faceţi reproşuri, nu se putu ea abţine să comenteze. Cum sună vorba aia aşa de înţeleaptă? Nu e povară mai grea ca nerecunoştinţa celorlalţi. Sunt convinsă că...

Dar nu aflarăm niciodată de ce era convinsă mătuşa Glenda, căci Lady Arista spuse cu o voce de gheaţă:

— Dacă nu doreşti să schimbi subiectul, eşti, bineînţeles, liberă să te ridici de la masă şi să pleci.

Ceea ce mătuşa Glenda şi făcu imediat, împreună cu Charlotte, care pretinse că nu-i mai era foame.

— E totul în regulă? Domnul George, care şedea pe bancheta din faţa mea (mai degrabă în diagonală faţă de mine, căci poalele rochiei mele erau atât de ample, că umpleau jumătate de maşină) şi care mă lăsase până atunci în voia gândurilor mele, îmi zâmbi. Ţi-a dat doctorul White ceva împotriva tracului?

Am negat clătinând din cap.

— Nu, am spus. Mi-a fost mult prea frică să nu cumva să văd dublu în secolul al XVIII-lea.

Sau altceva şi mai rău, dar asta nu i-am mai spus domnului George. La serata din duminica precedentă putusem să rămân calmă numai cu ajutorul punciului special al lui Lady Brompton - şi tot punciul fusese acela care mă făcuse să interpretez piesa

Memory din musicalul Cats în faţa a numeroşi oaspeţi uluiţi, cu două sute de ani înainte ca Andrew Lloyd Webber s-o fi compus măcar. În afară de asta, conversasem de faţă cu toată lumea, cu voce tare, cu o stafie, ceea ce sigur nu mi s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost trează.

Sperasem să pot rămâne, măcar şi pentru câteva minute, singură cu doctorul White, ca să-l întreb de ce mă ajutase, dar mă examinase numai în prezenţa lui Falk de Villiers şi mă declarase însănătoşită, spre bucuria tuturor. La despărţire, când îi făcusem conspirativ cu ochiul, doctorul White nu făcu decât să se încrunte şi să întrebe dacă-mi intrase ceva în ochi. Amintindu-mi de asta, am oftat.

— Nu-ţi face griji, spuse domnul George compătimitor. Nu durează mult, şi-ai să fii înapoi - nici n-o să se facă ora cinei, şi vei fi scăpat.

— Dar până atunci pot face o mulţime de greşeli, dacă nu chiar să declanşez o criză mondială. Întrebaţi-l pe Giordano. Un zâmbet greşit, o reverenţă nelalocul ei, o frază greşită - şi buf! Sare în aer tot secolul al XVIII-lea.

Domnul George râse.

— Of, Giordano este doar invidios. Ar fi în stare să ucidă pentru o călătorie în timp!

Am netezit cu ambele mâini mătasea moale a rochiei mele şi am început să urmăresc cu degetele conturul broderiei.

— Ca să fiu sinceră, eu încă nu înţeleg de ce este aşa de important balul ăsta. Şi ce caut eu, de fapt, acolo?

— Adică - în afară să dansezi şi să te distrezi, şi să te bucuri de privilegiul de-a o vedea cu ochii tăi pe ducesa de Devonshire?

Cum nu i-am întors zâmbetul, domnul George deveni dintr-odată serios, scoase o batistă din buzunarul de la piept şi-şi tamponă fruntea.

— Of, fetiţa mea! Această zi este deosebit de importantă deoarece tocmai la acest bal va ieşi la iveală care dintre Gardieni este trădătorul care a transmis informaţii Alianţei florentine. Prin prezenţa voastră la bal, contele speră să-i scoată din bârlog atât pe lordul Alastair, cât şi pe trădător.

Aha. Asta cel puţin era ceva mai clar decât textele din Anna Karenina.

— Mai precis spus, noi am fi momeala. Mă încruntasem. Dar -

ăăă - dumneavoastră nu ar trebui să ştiţi deja de mult dacă planul a funcţionat? Şi cine este trădătorul? Practic, astea toate s-au petrecut deja în urmă cu două sute de ani.

— Da şi nu, răspunse domnul George. Dintr-un motiv anume, consemnările din Anale din zilele şi săptămânile respective sunt extrem de neclare. Şi mai şi lipseşte un fragment întreg din ele. Se menţionează de mai multe ori ceva despre un trădător, care a fost retras din înalta sa funcţie - dar numele nu-i este menţionat. Patru săptămâni mai târziu, se menţionează laconic, într-o notă pe marginea textului, că nimeni nu i-a adus trădătorului un ultim omagiu, căci nu a meritat această onoare.

Mi se făcu din nou pielea de găină.

— La patru săptămâni după excluderea lui din lojă, trădătorul a murit? Ce... ăăă... practic.

Domnul George nu mă mai ascultă. Bătu în geamul dinspre şofer.

— Mă tem că poarta este prea îngustă pentru limuzină. Intraţi mai bine în curtea şcolii prin lateral. Îmi zâmbi. Am ajuns! Apropo, arăţi minunat - m-am ţinut tot timpul să ţi-o spun. Parcă-ai fi coborât dintr-un tablou de epocă. Limuzina frână chiar în faţa scărilor de la intrare. Doar că eşti mult, mult mai frumoasă, spuse domnul George.

— Mulţumesc.

Fiind aşa de ruşinată, am uitat complet ce-mi spusese Madame Rossini - „Important este ca, atunci când urci, să bagi mai întâi capul, iar când cobori, să scoţi mai întâi capul, bombonica mea!“ -, şi-am făcut greşeala să cobor din maşină cum o făceam în mod obişnuit- rezultatul fiind că m-am încâlcit fără speranţă în poalele rochiei, simţindu-mă precum o biată albinuţă prinsă în plasa unui păianjen. În timp de suduiam de mama focului, iar domnul George râdea neajutorat, de afară mi se întinseră două mâini de ajutor de-odată, şi, cum nu-mi rămăsese altceva de făcut, m-am prins de amândouă, lăsân- du-mă trasă afară şi aşezată pe picioare.

Una dintre mâini îi aparţinea lui Gideon, cealaltă, domnului Whitman, iar eu le-am dat amândurora drumul, de parcă m-ar fi ars.

— Ăăă, mulţumesc, am murmurat, mi-am netezit cu mişcări agitate rochia şi am încercat să-mi potolesc pulsul galopant. După care, l-am privit mai atentă pe Gideon şi-am schiţat un

rânjet. Nu mă puteam abţine. Chiar dacă Madame Rossini nu fusese de pomană încântată de verdele marin al materialului şi deşi redingota grozavă a lui Gideon i se potrivea perfect pe umerii laţi, fără a face nici cea mai micuţă cută, iar el avea o ţinută impecabilă de sus şi până jos, la cataramele pantofilor, peruca albă era distrugătoare.

— Şi eu care-am crezut că voi fi singura care va arăta stupid, am spus eu.

Ochii îi sclipiră amuzaţi.

— L-am convins totuşi pe Giordano să renunţăm la pudră şi la aluniţele de frumuseţe.

De fapt, el oricum avea tenul destul de alb. Pentru aproximativ o secundă, m-am pierdut în contemplarea liniilor frumos conturate ale bărbiei şi ale buzelor lui, după care m-am recules şi am încercat să-l privesc cât mai dur cu putinţă.

— Ceilalţi aşteaptă jos; ar fi mai bine să ne grăbim, înainte să se adune aici o mulţime de curioşi, spuse domnul Whitman aruncând o privire spre trotuar, unde două cucoane cu câini se opriseră în loc şi priveau curioase în direcţia noastră.

Dacă nu ar fi vrut să facă senzaţie, poate că ar fi fost mai indicat pentru Gardieni să se deplaseze în maşini mai puţin stridente. Şi, desigur, să nu mai transporte prin cartier persoane costumate excentric. Gideon îmi întinse mâna, dar în acel moment, din spate se auzi un zgomot înfundat, iar eu m-am întors într-acolo. Xemerius tocmai aterizase pe plafonul maşinii, rămânând pentru o clipă plat, ca o clătită în tigaie.

— Frate, icni el. Nu puteaţi să m-aşteptaţi şi pe mine? Ratase startul de la Temple din cauza unei pisici, dacă înţelesesem eu bine. A trebuit să parcurg în zbor tot drumul până aici! Voiam şi eu să-mi iau rămas-bun de la tine.

Se puse iar pe picioare, îmi sări pe umăr şi am simţit un fel de îmbrăţişare umedă şi rece.

— Aşadar, Mare Maestră a Ordinului porcuşorului croşetat, spuse el. Nu uita să-l calci bine pe bătături la menuet pe domnul Nu-i-rostim-numele, continuă el, aruncând o privire plină de dispreţ către Gideon. Şi fereşte-te de contele ăla. Vocea îi era sincer îngrijorată. Am înghiţit în sec, dar în acelaşi moment mai adăugă: Dacă faci vreo boacănă, să te văd cum ai să te descurci în viitor fără mine. Căci am să-mi caut o altă fiinţă omenească.

Rânji obraznic şi-apoi se repezi brusc la câinii care, în clipa

următoare, scăpară din lese şi o luară la sănătoasa cu cozile întinse.

— Gwendolyn, visezi? Gideon îmi oferi braţul. Vreau să spun, Miss Gray, desigur! Dacă binevoiţi a mă urma în anul 1782, vă rog.

— Las-o baltă. Am să încep să joc teatru abia după ce ajungem acolo, am spus eu încet, ca să nu mă poată auzi domnul George şi domnul Whitman, care mergeau în faţa noastră. Până atunci, aş dori să reduc la minimum posibil contactul fizic cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă. În plus, mă descurc şi singură aici - este, la urma urmei, şcoala la care învăţ.

Iar şcoala mea era pustie în acea vineri după-amiază. În foaier ne-am întâlnit cu directorul nostru, domnul Gilles, care trăgea după el un sac de golf şi care-şi înlocuise deja costumul cotidian cu pantaloni cadrilaţi şi cu o bluză polo. Nu putu să nu întâmpine călduros „trupa de actori amatori a dragului nostru domn Whitman”. Şi anume, dând mâna cu fiecare în parte.

— Ca susţinător înfocat al artei, îmi face o deosebită plăcere să vă pun la dispoziţie şcoala noastră pentru repetiţii cât timp sala dumneavoastră de repetiţii nu este practicabilă. Ce costume impresionante! Ajuns la mine, se opri. Ia te uită! Cunosc acest chip. Tu eşti una dintre fetele acelea rele din povestea cu broasca, aşa-i?

Mi-am înăbuşit un zâmbet.

— Da, domnule director Gilles, am zis eu.

— Păi, mă bucur că ţi-ai găsit un hobby aşa de frumos. Precis că n-o să-ţi mai vină vreo idee la fel de prostească. Le zâmbi jovial tuturor. Atunci, vă doresc tuturor mult succes sau, cum se spune în lumea teatrului, baftă şi noroc...

Ne mai făcu vesel cu mâna încă o dată, după care dispăru pe uşă, cu sac de golf cu tot - destinaţia weekend. M-am uitat în urma lui un pic invidioasă. În mod excepţional, de data asta aş fi schimbat rolurile cu el, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să am o chelie specifică vârstei mijlocii şi să port pantaloni cadrilaţi.

— Una dintre fetele rele din povestea cu broasca? repetă Gideon, privindu-mă iscoditor, pe când ne îndreptam către subsolul şcolii destinat activităţilor artistice.

Eu îmi concentram toată atenţia să-mi ridic poalele rochiei inele foşnitoare cât mai sus, ca să nu mă împiedic în ele.

— Eu şi prietena mea Leslie am fost forţate, acum câţiva ani,

să punem în supa unei colege o broască pe care aceasta o călcase cu bicicleta - lucru pentru care directorul Gilles încă nu ne-a iertat, din păcate.

— Aţi fost forţate să puneţi o broască în supa unei colege?

— Da, am răspuns eu, aruncându-i o privire infatuată. Din motive pedagogice trebuie uneori să faci lucruri care pot părea exagerate privitorilor de pe margine.

În pivniţă, chiar sub un citat din Edgar Degas pictat pe perete - „Un tablou trebuie creat cu acelaşi sentiment pe care-l are un infractor în timpul faptei sale“ - suspecţii de serviciu erau deja adunaţi în jurul cronografului: Falk de Villiers, domnul Marley şi doctorul White, care expusese deja pe una dintre mese instrumentarul medical şi tot felul de bandaje. Mă bucuram că măcar Giordano fusese lăsat la Temple, unde probabil că tot în faţa scărilor de la intrare stătea şi-şi frământa mâinile.

Domnul George îmi făcu cu ochiul.

— Tocmai mi-a venit o idee minunată, îmi şopti el. Când eşti în încurcătură, leşină - pe vremea aceea, femeile leşinau din mers. Că era din pricina corsetelor prea strânse, a aerului încărcat sau pentru că, pur şi simplu, aşa era convenabil, nimeni nu poate spune.

— Am să ţin minte, am spus eu, fiind tentată să testez pe loc sfatul domnului George.

Din păcate, Gideon păru să-mi ghicească intenţiile, căci mă apucă de braţ şi-mi zâmbi discret.

Falk scosese deja cronograful din husă, iar când îmi făcu semn să mă apropii, am pornit să-mi înfrunt destinul, nu fără să mă rog la ceruri ca Lady Brompton să-i fi dat reţeta secretă a punciului ei special şi bunei ei prietene, onorabila Lady Pimplebottom.

Nu prea aveam idee despre ce însemna un bal. Cât despre balurile istorice, nu ştiam absolut nimic. Aşadar, nu e de mirare că, după ce ascultasem viziunea mătuşii Maddy şi după visul meu din dimineaţa aceea, mă aşteptam la o combinaţie între Pe aripile vântului şi serbările zgomotoase din Marie Antoinette, mai ales că partea frumoasă a visului meu fusese că semănasem izbitor cu Kirsten Dunst.

Dar nici nu am apucat să verific veridicitatea percepţiei mele asupra balurilor, că a trebuit să părăsim pivniţa. (Din nou! Speram din tot sufletul să nu rămân cu sechele de durată la

picioare de la atâta urcat şi coborât de scări.)

Lăsând la o parte aceste şicane, trebuia să recunosc că, de data asta, Gardienii puseseră la cale un plan foarte inteligent. Falk setase cronograful de aşa natură, încât noi să ajungem după ce balul va fi început de câteva ore bune.

Mă simţeam nespus de uşurată că nu mai trebuia să defilăm prin faţa amfitrionilor. În sinea mea îmi fusese o teamă de moarte de maestrul de ceremonii, care ar fi bătut cu bastonul lui în podea şi ar fi răcnit numele noastre greşit. Sau, şi mai rău, numele noastre reale: „Ladies and gentlemen!” Poc, poc. „Gideon de Villiers şi Gwendolyn Shepherd, doi impostori din secolul XXI. Băgaţi de seamă, vă rog: corsetul şi crinolina domnişoarei nu sunt din os de peşte, ci din fibră de carbon de înaltă tehnologie! De asemenea, domniile lor s-au ivit în casă venind din pivniţă!”

Pivniţă care se dovedi a fi, de data asta, un exemplar deosebit de întunecos, astfel încât, din păcate, am fost nevoită să-l iau de mână pe Gideon, altfel eu şi rochia mea nu am fi reuşit să ajungem tefere sus. Abia în partea din faţă a pivniţei, acolo unde, în şcoala mea, coridorul făcea o ramificaţie către sălile media, apărură pe pereţi făclii, care aruncau în jur lumina lor pâlpâitoare. Se părea că aici se aflau cămările cu provizii, ceea ce ar fi fost şi logic, dată fiind temperatura de gheaţă. Din pură curiozitate, am aruncat o privire într-una dintre încăperile adiacente şi am rămas pe loc stupefiată. Nu mai văzusem niciodată în viaţa mea atâta mâncare la un loc! Era clar că după bal urma un fel de banchet, căci pe mese şi pe podea se aflau nenumărate platouri, castroane şi cuve uriaşe, pline cu cele mai ciudate feluri de mâncare. Multe erau nespus de artistic realizate şi îmbrăcate într-un aspic transparent. Am descoperit cantităţi enorme de feluri de mâncare preparate cu carne, care, în mod clar, aveau un miros prea puternic pentru gustul meu, în plus zaharicale în toate formele şi mărimile, care-ţi tăiau răsuflarea, şi o figurină aurită sub formă de lebădă, care arăta uimitor de real.

— Priveşte, trebuie să-şi ţină la rece şi figurinele decorative! am şoptit eu.

Gideon mă trase mai departe.

— Aceea nu e o figurină decorativă! Este o lebădă adevărată. Un aşa-numit aliment-exponat servit în forma lui naturală, ca să

arate ca şi când ar fi viu, deşi este deja preparat. De obicei nu se consumă, ci are ca scop doar impresionarea oaspeţilor. Un obicei străvechi, încă din Evul Mediu, mă lămuri el tot în şoaptă, dar, aproape în aceeaşi clipă tresări, iar eu, trebuie să recunosc, am scos un ţipăt.

Deoarece, chiar în spatele unui tort cu vreo nouăsprezece etaje încoronat cu două privighetori (moarte), din umbră se desprinse o siluetă, care veni înspre noi fără nici un zgomot, cu spada scoasă.

Era Rakoczy, mâna dreaptă a contelui, care, cu această intrare teatrală, ar fi putut oricând face bani frumoşi în parcul de distracţii, şi anume în tunelul groazei. Ne ură bun venit cu o voce răguşită.

— Urmaţi-mă, şopti el apoi.

În vreme ce eu încercam să-mi revin din şoc, Gideon întrebă indignat:

— Nu ar fi trebuit să ne întâmpinaţi ceva mai devreme?

Rakoczy preferă să nu comenteze, ceea ce nu mă miră.

Era exact genul de persoană care nu putea admite niciodată că a greşit.

Fără să scoată o vorbă, apucă o făclie, ne făcu semn şi porni printr-un culoar adiacent care ducea către o scară.

Începură să se audă din ce în ce mai tare voci şi muzică de vioară de sus, şi, puţin înainte să se termine scara, Rakoczy ne părăsi spunând:

— Vom veghea din umbră asupra voastră, eu şi oamenii mei.

După care se făcu nevăzut ca un leopard, fără să facă vreun zgomot.

— Presupun că el nu a fost invitat, am spus eu în glumă.

În realitate, la gândul că în fiecare ungher întunecat se afla unul dintre oamenii lui Rakoczy, trăgând cu urechea şi supra-veghindu-ne în taină, mi se ridică părul la ceafă.

— Ba da, desigur că este invitat. Dar nu vrea să se despartă de spada sa, iar armele nu sunt permise în sala de bal. Gideon mă privi cercetător. Mai ai pânze de păianjen prinse de rochie?

L-am privit indignată.

— De rochia mea nu, dar poate de creierul tău, am spus şi mi-am făcut loc pe lângă el, deschizând cu grijă uşa.

Îmi făcusem griji despre cum aveam să ne strecurăm în foaier fără să fim observaţi, dar când ne-am văzut în vâltoarea gălăgiei

şi a forfotei pe care o făceau oaspeţii la bal, m-am întrebat de ce ne mai chinuisem atâta cu pivniţa. Probabil că din pură obişnuinţă. Am fi putut să apărem fără probleme direct acolo, în mijlocul mulţimii - nimeni nu s-ar fi prins.

Casa lordului şi lui Lady Pimplebottom era magnifică - prietenul meu James nu exagerase. Cu tapetul ei de damasc, ornamentele din stuc, picturile şi plafoanele ei din care atârnau candelabre de cristal şi care erau împodobite cu fresce, abia dacă mai puteai recunoaşte bătrâna şcoală. Podelele erau din mozaic acoperit cu covoare groase, iar pe drumul către primul etaj mi s-a părut că ar fi fost mai multe holuri şi scări decât în vremea mea.

Şi era plină. Plină şi zgomotoasă. În vremea mea s-ar fi pus capăt petrecerii din cauză de prea multă lume sau Pimple-bottomii ar fi fost reclamaţi de vecini pentru tulburarea liniştii publice în toiul nopţii. Şi nu trecuserăm încă de foaier şi de coridoare.

Sala de bal era deja din altă ligă. Aceasta ocupa jumătate din primul etaj şi clocotea de oameni, care fie făcuseră bisericuţe, fie erau aliniaţi în şiruri lungi pe ringul de dans. Sala zumzăia de vocile şi de râsetele lor, ca într-un stup de albine, deşi comparaţia era modestă, deoarece nivelul decibelilor precis că-l egala pe cel al unui jumbo jet care decolează de pe Heathrow. În final, cele patru sute de persoane se puteau înţelege doar ţipând unele la altele, iar orchestra de la balcon, formată din douăzeci de instrumentişti, făcea şi ea tot ce putea ca să acopere acest vacarm. Totul era luminat de un număr atât de mare de lumânări, încât m-am uitat automat după un stingător de incendii.

Pe scurt, comparativ cu serata organizată de familia Brompton, acest bal era ca o noapte petrecută într-un club pe lângă un ceai organizat după-amiaza de mătuşa Maddy, şi-am înţeles fără să vreau de unde venea expresia „adevărat bal".

Sosirea noastră nu a trezit un interes deosebit, mai ales că în sală era un du-te-vino permanent. Totuşi, câteva dintre perucile albe ne priviră curioase, iar Gideon mă prinse mai strâns de braţ. Simţeam cum eram studiată din cap până-n picioare, şi am simţit nevoia urgentă de a mă mai privi o dată într-o oglindă, ca să văd dacă nu cumva rămăsese totuşi vreo pânză de păianjen rătăcită pe rochia mea.

— E totul cum nu se poate mai bine, spuse Gideon. Arăţi perfect.

Mi-am dres glasul ruşinată.

Gideon se uită la mine şi-mi zâmbi.

— Eşti gata? şopti el.

— Gata oricând eşti şi tu, i-am răspuns eu fără să gândesc.

Vorbele-mi ieşiră atât de uşor pe gură, şi pentru o clipă mi-a venit în minte cât de bine ne distraserăm amândoi înainte ca el să mă trădeze atât de ruşinos. Deşi, la drept vorbind, chiar aşa o mare distracţie nu prea fusese.

Câteva fete începură să şuşotească în momentul când trecurăm pe lângă ele, nu eram sigură dacă despre rochia mea sau despre cât de bine arăta Gideon. Încercam să stau cât mai drept posibil. Peruca era uimitor de bine echilibrată, urmărind fiecare mişcare a capului, deşi, din punct de vedere al greutăţii, se putea compara cu urcioarele acelea de apă pe care le cară femeile africane pe cap. În timp ce traversam sala de bal, nu am încetat să mă uit după James. La urma urmei, balul era organizat de părinţii lui - prin urmare, trebuia să fie şi el prezent, nu? Gideon, care era cu mai bine de un cap mai înalt decât toate persoanele din salon, îl localiză rapid pe contele de Saint-Germain. Se afla într-un mic balcon, inegalabil de elegant, şi se întreţinea cu un bărbat pirpiriu, colorat îmbrăcat, care mi-era cunoscut de undeva.

Fără a sta pe gânduri, m-am cufundat într-o reverenţă adâncă, pe care am regretat-o însă o clipă mai târziu, când mi-am dat seama cum îmi frânsese contele inima în zeci de mii de bucăţele minuscule la ultima noastră întâlnire, cu vocea lui suavă.

— Dragii mei copii. Punctuali la secundă, spuse contele şi ne făcu semn să ne apropiem. Mie îmi făcu un semn condescendent din cap (probabil o onoare, dat fiind faptul că, femeie fiind, eram prevăzută cu un coeficient de inteligenţă care ţinea fix de la uşa balconului şi până la următoarea lumânare). În schimb pe Gideon îl onoră cu o îmbrăţişare. Ce spuneţi, Alcott? Recunoaşteţi ceva moştenit de la mine în trăsăturile acestui frumos tânăr?

Bărbatul colorat precum un papagal clătină din cap zâmbind. Chipul lui uscăţiv şi prelung era nu numai pudrat, ci dat şi cu roşu în obraji, precum al unui clovn.

— Aş spune că ar fi o oarecare asemănare în atitudine.

— Cum s-ar putea compara un chip atât de tânăr cu chipul meu bătrân? Contele îşi încreţi autoironie buzele. Anii şi-au lăsat amprenta pe chipul meu; uneori abia dacă mă recunosc eu însumi în oglindă. Îşi făcu vânt cu o batistă. Apropo, per- miteţi-mi să fac prezentările: onorabilul Albert Alcott, în momentul de faţă prim secretar al Lojei.

— Ne-am întâlnit deja cu ocazia diverselor vizite la Temple, spuse Gideon cu o plecăciune uşoară.

— Ah, da, corect.

Contele zâmbi.

Acum ştiam şi eu de ce-mi părea cunoscut papagalul. El ne întâmpinase la Temple la prima noastră întâlnire cu contele şi tot el comandase caleaşca ce ne dusese acasă la lordul Brompton.

— Din păcate, aţi ratat apariţia perechii ducale, spuse el. Coafura Alteţei Sale a stârnit multă invidie. Mă tem că peruchierii londonezi cu greu vor face faţă clienţilor începând de mâine.

— O femeie cu adevărat frumoasă, ducesa! Ce păcat că se simte atrasă de afaceri strict bărbăteşti şi de politică. Alcott, credeţi că ar fi posibil să le procuraţi ceva de băut nou-veniţilor?

Ca de obicei, contele avea o voce suavă şi molcomă, pe care însă, în ciuda gălăgiei ce ne înconjura, o puteai înţelege incredibil de clar. Eu m-am înfiorat, iar de vină nu era, în mod cert, aerul răcoros al serii care pătrundea în încăpere prin uşa deschisă a balconului.

— Se înţelege de la sine!

Prin supuşenia lui, primul secretar îmi amintea de domnul Marley.

— Vin alb? Revin imediat.

La naiba! N-aveau punci.

Contele aşteptă până ce Alcott dispăru în mulţime, apoi strecură mâna în buzunarul redingotei şi scoase la iveală o scrisoare sigilată, pe care i-o înmână lui Gideon.

— Este o epistolă adresată Marelui Maestru din timpul tău. Conţine amănunte despre următoarea noastră întâlnire.

Gideon puse scrisoarea în buzunar şi-i dădu la rândul lui contelui un plic sigilat.

— Înăuntru veţi găsi un raport amănunţit despre evenimentele ultimelor zile. Vă veţi bucura să aflaţi că sângele

lui Elaine Burghley şi al lui Lady Tilney se află acum în cronograf.

Am tresărit. Lady Tilney? Cum de reuşise asta? Când ne întâlniserăm ultima oară nu-mi lăsase impresia că ar fi avut de gând să-şi ofere sângele de bunăvoie. M-am uitat neîncrezătoare la Gideon. Doar nu cumva îi recoltase sânge folosind violenţa? Mi-o imaginam aruncând disperată după el cu porcuşorii ei croşetaţi.

Contele îl bătu pe umăr.

— Mai lipsesc, aşadar, doar Safirul şi Turmalina Neagră. Se sprijini în baston, gestul nefiind nicidecum unul de neputinţă, ci unul ce-i dădea un aer de măreţie ieşită din comun. Oh, dac-ar şti el cât de aproape suntem de schimbarea lumii!

Zicând acestea, făcu un gest cu capul, arătând înspre sala de bal, unde, la celălalt capăt, l-am recunoscut pe lordul Alastair din Alianţa florentină, împodobit din belşug, ca şi data trecută, cu puzderie de bijuterii. Sclipirea pietrelor numeroaselor lui inele bătea până la noi. La fel cum o făcea şi privirea lui, rece şi plină de ură, chiar şi de la acea distanţă. În spatele lui se desluşea o siluetă neagră, ameninţătoare, dar de data aceasta nu am mai făcut greşeala să confund acea arătare cu un oaspete. Era vorba de o stafie, care aparţinea lordului Alastair aşa cum micul Robert aparţinea doctorului White. Când mă observă, gura începu a i se mişca, iar eu mă bucuram că toate invectivele lui nu răzbăteau până acolo unde mă aflam eu. Era de ajuns că-mi bântuia visele.

— Uite-l cum stă şi visează să ne străpungă cu spada lui, spuse contele, cu o voce aproape satisfăcută. De zile întregi nu se mai gândeşte decât la asta. A reuşit să pătrundă chiar şi în aceast salon de dans cu spada sa. Îşi frecă bărbia. Motiv pentru care nici nu dansează, nici nu se-aşază, ci stă doar ţeapăn în picioare precum un soldat de plumb, aşteptând ocazia propice.

— Iar mie nu mi s-a permis să-mi iau spada, spuse Gideon cu reproş.

— Nu-ţi face griji, băiatul meu, Rakoczy şi oamenii lui nu-l vor scăpa din ochi pe Alastair. Vărsarea de sânge o s-o lăsăm pentru astă-seară bravilor lui rebeli curuţi.

Am privit din nou către lordul Alastair şi către stafia în negru, care acum îşi flutura sabia cu intenţii criminale în direcţia mea.

— Dar, doar nu ne va... În faţa tuturor oamenilor... adică, în secolul al XVIII-lea chiar ai voie să omori în stânga şi-n dreapta fără să fii pedepsit? Am înghiţit în sec. Lordul Alastair nu ar risca

să fie spânzurat din cauza noastră, nu?
Pleoapele grele acoperiră pentru câteva secunde ochii negri ai contelui, ca şi când s-ar fi concentrat asupra gândurilor adversarului lui.
— Nu, este prea inteligent pentru a face aşa ceva, spuse el rar. Dar mai ştie şi că nu va avea prea multe ocazii să vă mai poată supune tăişului săbiei lui pe amândoi. Nu vă va lăsa să-i scăpaţi aşa uşor. Cum eu am făcut să ajungă la acest bărbat - pe care îl consider a fi unicul trădător din rândurile noastre - informaţia referitoare la ora la care voi doi - neînarmaţi şi singuri - va trebui să fiţi din nou în pivniţă pentru saltul înapoi, vom vedea ce se va întâmpla...
— Ăăă, am zis eu. Dar...
Contele ridică o mână.
— Nici o grijă, copilă! Trădătorul nu ştie că Rakoczy şi oamenii lui vă vor păzi pas cu pas. Alastair ticluieşte crima perfectă: radavrele se volatilizează practic după înfăptuirea crimei. Râse. Cu mine asta desigur că nu ar funcţiona, de aceea pune el la cale o altfel de moarte.
Grozav, n-aveam ce zice.
Abia dacă reuşisem să diger vestea că eram, ca să zic aşa, ţinte vii, ceea ce nu-mi schimba în mod deosebit părerea despre acel bal în general şi în special, că primul secretar cel viu colorat - al cărui nume îl şi uitasem - se întoarse cu două pahare de vin alb. Era însoţit de un alt vechi cunoscut - grăsuţul lord Brompton. Acesta se bucură peste măsură să ne revadă, şi-mi sărută mâna de mult mai multe ori decât ar fi fost decent s-o facă.
— Ah, seara este salvată, strigă el. Mă bucur aşa de mult! Lady Brompton şi Lady Lavinia v-au văzut deja, dar erau ocupate pe ringul de dans. Râse, iar burta lui cea grasă se cutremură. Am fost însărcinat să vă iau la dans.
— E o idee bună, spuse contele. Tinerii ar trebui să danseze! Nici eu nu am ratat vreo ocazie în tinereţea mea.
Hopa, deci începea distracţia. Acuma venea chestia aia cu două picioare stângi şi „Unde naiba e dreapta?”, pe care Giordano o descrisese ca „lipsă flagrantă de orientare1'. Am vrut să-mi dau vinul pe gât, dar Gideon îmi şi smulse paharul din mână şi-l dădu primului secretar.
Pe ringul de dans lumea îşi ocupa deja poziţiile pentru

următorul menuet. Lady Brompton ne făcu încântată cu mâna, lordul Brompton dispăru în mulţime, iar Gideon mă alinie în şirul doamnelor exact când se porni muzica, mai precis spus, între o rochie auriu pal şi una verde brodată. Cea verde aparţinea lui Lady Lavinia, după cum am putut constata privind-o cu coada ochiului. Era la fel de frumoasă cum mi-o aminteam, iar rochia ei de bal avea, chiar şi pentru acea modă destul de permisivă, un decolteu mult prea adânc. În locul ei, eu nu aş fi avut curajul să mă aplec. Dar pe Lady Lavinia nu părea să o îngrijoreze asta.

— Ce minunat să vă revăd!

Ne privi radioasă pe amândoi, dar mai insistent pe Gideon, pentru ca, imediat după aceea, să se plece în reverenţa care marca începutul dansului. Eu am imitat-o şi, de panică, nu-mi mai simţeam picioarele.

Îmi vâjâia capul de sfaturi şi de indicaţii, încât aproape că era să încep să bâigui: „stânga e acolo unde degetul mare e pe dreapta”, când Gideon trecu pe lângă mine la primul tour de main, iar picioarele mele îşi recăpătară, ca prin minune, ritmul.

Muzica sărbătorească a orchestrei inundă sala până în cel mai îndepărtat colţişor, iar discuţiile din jurul nostru se stinseră.

Gideon îşi puse mâna stângă în şold şi mi-o întinse pe cea dreaptă.

— Minunat acest menuet de Haydn, spuse el pe un ton neutru de conversaţie obişnuită. Ştiai că n-a lipsit mult ca acest compozitor să intre în rândurile Gardienilor? Se va întâmpla peste vreo zece ani, în timpul unei călătorii în Anglia. Se gândea pe vremea aceea serios să se mute definitiv la Londra.

— Nu mă-nnebuni! Am trecut pe lângă el, plecându-mi capul într-o parte, ca să-l pot privi. Eu nu ştiam decât că Haydn a torturat copii.

Cel puţin pe mine mă torturase în copilărie, şi anume când Charlotte îşi repeta sonatele la pian cu aceeaşi stăruinţă cu care căutase mai deunăzi cronograful.

Dar nu am mai apucat să-i dau lui Gideon această explicaţie, căci între timp nu mai dansam în formaţie de patru, ci ajunseserăm într-un mare cerc, iar eu trebuia să mă concentrez asupra faptului că direcţia de dans era înspre dreapta.

Nu ştiu din ce motiv, dar chestia asta începu dintr-odată să-mi placă. Lumânările aruncau o lumină plăcută peste magnificele ţinute de seară, muzica nu mai era plictisitoare şi prăfuită, ci

exact cum trebuia, iar dansatorii din faţa, din spatele şi din lateralele mele râdeau relaxaţi. Nici măcar perucile nu mai arătau aşa de ridicol, iar eu m-am simţit pentru o clipă absolut uşoară şi liberă. Când cercul se destrămă, am plutit înspre Gideon ca şi cum asta aş fi făcut toată viaţa, iar el mă privi ca şi când am fi fost singuri în tot salonul.

În ciudata mea bună dispoziţie, nu am putut decât să-i zâmbesc larg, fără să mai ţin seama de avertismentele lui Giordano conform cărora în secolul al XVIII-lea nu îţi arătai niciodată dinţii. Din nu ştiu ce motiv, zâmbetul meu păru să-l dea peste cap pe Gideon. Îmi prinse mâna întinsă spre el, dar, în loc să-şi strecoare doar uşor degetele pe sub ale mele, mi le prinse într-ale lui.

— Gwendolyn, n-am să mai las pe nimeni să...

Nu aveam să aflu ce nu mai voia el pe nimeni să lase să facă, deoarece în acel moment, Lady Lavinia îl prinse de mână, transferând-o pe-a mea în cea a partenerului ei de dans şi spunând cu un zâmbet:

— Facem schimb pentru scurt timp, de acord?

Nu, nu eram deloc de acord să facem schimb, şi chiar şi Gideon ezită pentru o clipă. Apoi însă se plecă în faţa lui Lady Lavinia, şi mă lăsă în stânga lui, ca pe o mică soră adoptivă redusă la tăcere ce eram (ceea ce, de fapt, şi eram). Buna mea dispoziţie dispăru la fel de repede cum apăruse.

— V-am tot admirat de la distanţă, îmi spuse noul meu partener de dans după ce mi-am făcut reverenţa şi i-am dat mâna, dorindu-mi în secunda următoare să mi-o retrag, căci domnul avea degetele umede şi lipicioase. Prietenul meu, domnul Merchant, a avut deja plăcerea să vă cunoască la serata lui Lady Brompton. A vrut să ne facă prezentările. Dar asta pot, desigur, s-o fac şi singur. Eu sunt lordul Fleet. Acel lord Fleet.

Am zâmbit politicoasă. Un prieten al pipăitorului de sâni, domnul Merchant, aha. În timp ce următorul şir de paşi ne despărţi, iar eu speram ca acel lord Fleet să se folosească de ocazie pentru a-şi şterge de pantaloni palmele umede, m-am uitat după Gideon, implorând ajutor din priviri. Dar el părea cufundat în privirile lui Lady Lavinia. Bărbatul de lângă el părea şi el să nu aibă ochi decât pentru ea, respectiv pentru decolteul ei, ignorându-şi în mod deliberat propria parteneră. Iar bărbatul de lângă... oh, Dumnezeule! Era James! James al meu. În sfârşit,

îl găsisem! Dansa cu o fată într-o rochie de culoarea magiunului de prune şi arăta atât de plin de viaţă cât puteai să arăţi când aveai o perucă albă pe cap şi pudră albă pe faţă.

În loc să-i dau din nou mâna lordului Fleet, am trecut în paşi de dans pe lângă Lady Lavinia şi pe lângă Gideon şi m-am dus înspre James.

— Vă rog să vă daţi cu toţii în acelaşi timp un pas în faţă, am spus eu, cât de amabil am putut şi fără să ţin seama de protestele iscate. Am mai schimbat doi paşi şi mă aflam în faţa lui James. Mă scuzaţi, doar un pas în faţă, vă rog.

Pe fata în rochie de culoarea magiunului de prune am împins-o uşor direct în braţele bărbatului de vizavi, apoi i-am întins mâna lui James, care rămase perplex, şi am încercat, cu respiraţia întretăiată, să-mi reintru în ritm. O privire la stânga mi-a arătat că şi ceilalţi încercau să se reordoneze şi să-şi continue dansul, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca să fiu mai sigură, nu m-am uitat la Gideon, în schimb îl priveam insistent pe James. Nu-mi venea să cred că-l puteam ţine de mână şi că aceasta era caldă şi vie!

— Aţi dat tot şirul peste cap, îmi spuse el cu reproş şi mă cercetă din cap până-n picioare. Iar pe Miss Amelia aţi împins-o de lângă mine deosebit de grosolan.

Da, era într-adevăr el! Acelaşi ton blazat ca-ntotdeauna. I-am zâmbit.

— Îmi pare nespus de rău, James, dar trebuie neapărat să-ţi... adică, trebuie să vă vorbesc într-o problemă extrem de importantă.

— Din câte ştiu, încă nu am fost prezentaţi, spuse James cu dispreţ, în vreme ce-şi ducea graţios un picior în faţa celuilalt.

— Eu sunt Penelope Gray din... de la ţară. Dar asta este absolut irelevant. Am informaţii de o valoare inestimabilă pentru Domnia Voastră, motiv pentru care trebuie neapărat să acceptaţi să vă întâlniţi cu mine. Dacă vă preţuiţi viaţa şi ţineţi la ea, am mai adăugat eu pentru a da o notă de dramatism spuselor mele.

— Dar ce vă trece prin minte? James mă privi consternat. De la ţară sau nu, comportamentul dumneavoastră este de-a dreptul necuviincios...

— Da. Vedeam cu coada ochiului că se creasE din nou nelinişte în şirul meu, de data asta printre bărbaţi. Ceva de

culoare verde marin se apropia de mine în pas de deux. Dar este important să-mi daţi totuşi ascultare. Este vorba despre vi... despre calul dumneavoastră - Hector, ăăă, calul dumneavoastră sur. Trebuie neapărat să vă întâlniţi cu mine mâine-dimineaţă, la ora unsprezece, în Hyde Park. La podul de peste lac.

Am spus asta sperând că în secolul al XVIII-lea existau deja un lac şi un pod.

— Trebuie să mă întâlnesc cu dumneavoastră? în Hyde Park? Să vorbim despre Hector?

James îşi arcui sprâncenele până la rădăcina părului. Eu am confirmat dând din cap.

— Mă scuzaţi, spuse Gideon cu o mică plecăciune, şi-l împinse uşor pe James la o parte. Lucrurile s-au cam încurcat aici.

— Că bine ziceţi!

Clătinând din cap, James se întoarse din nou către Miss Magiun-de-Prune, în timp ce Gideon mă prinse de mână şi mă conduse destul de brutal la următorul pas de dans.

— Ai înnebunit? Ce pui iarăşi la cale?

— M-am întâlnit doar cu un vechi prieten.

M-am întors încă o dată către James. Oare mă luase în serios? Probabil că nu. Încă mai clătina din cap.

— Vrei cu orice preţ să atragi atenţia, sau ce? sâsâi Gideon. De ce nu poţi măcar timp de trei ore să faci ce ţi se spune?

— O întrebare cam stupidă. Desigur, pentru că sunt o femeie căreia termenul „raţiune” îi este total străin. Şi-apoi, tu ai fost primul care a luat-o pe-alături cu Lady Priviţi-cum-îmi-explodează-sânii-din-corset.

— Da, dar numai pentru că a sp... Ah, încetează!

— Încetează tu!

Ne-am aruncat priviri furioase unul altuia, în vreme ce răsuna ultimul acord de vioară. În sfârşit! Am făcut uşurată o reverenţă şi m-am pregătit să plec, înainte ca Gideon să poată să-mi ofere mâna (sau, şi mai rău, să mi-o apuce pe-a mea).

Eram necăjită din cauza discuţiei mele prea puţin elaborate cu James - mi se părea puţin probabil că avea să apară la întâlnirea din parc propusă de mine. Trebuia să-i mai vorbesc o dată şi să încerc de data asta să-i spun adevărul.

Oare unde era? Perucile alea albe imbecile ale bărbaţilor arătau toate la fel. Şirurile de dansatori formaseră nişte Z-uri prin salonul imens, astfel că noi aterizaserăm acum într-o cu

totul altă parte. Mi-am înălţat capul peste mulţimea de oameni, străduindu-mă să mă orientez. Tocmai mi se păruse că observasem redingota roşie de catifea a lui James, când Gideon mă prinse strâns de cot.

— Pe-aici e drumul! spuse el scurt.

Începeam să mă cam satur de tonul lui poruncitor! Dar nu a mai fost nevoie să mă smulg din strânsoare, căci a rezolvat Lady Lavinia situaţia, strecurându-se între noi doi, învăluită într-un nor înmiresmat de parfum de lăcrămioare.

— Mi-aţi mai promis un dans, zise ea mieros, iar zâmbetul ei făcu să-i răsară în obraji două gropiţe drăgălaşe.

În spatele ei, lordul Brompton se lupta gâfâind să-şi facă drum prin mulţime.

— Aşa! Am dansat destul pentru sezonul ăsta, spuse. Încep să fiu prea gra... bătrân pentru astfel de plăceri. Apropo de plăceri: a văzut-o şi altcineva în afară de mine pe iubita mea soţie cu acel contraamiral spilcuit, care se pare că tocmai şi-a pierdut un braţ într-o bătălie? Mă rog, zvonuri! Eu am observat foarte clar că avea ambele braţe, cu care a şi cuprins-o pe soţia mea.

Râse, iar nenumăratele straturi de bărbii îi intrară în trepidaţii.

Orchestra începu din nou să cânte şi se formară rapid şiruri noi de dansatori.

— Ah, vă rog! Doar n-o să mă refuzaţi, spuse Lady Lavinia, agăţându-se de reverele redingotei lui Gideon şi privindu-l galeş. Doar dansul ăsta.

— Tocmai i-am promis surorii mele să-i aduc ceva de băut, spuse Gideon şi-mi aruncă o privire dură. Desigur că era supărat că-l împiedicam să flirteze mai departe. Iar contele ne aşteaptă undeva, acolo, să-i ţinem companie.

Contele îşi părăsise între timp locul din balcon, dar nu ca să se aşeze şi să se odihnească. Privea cu ochii lui ageri ca de acvilă în direcţia noastră, ca şi cum ar fi înţeles fiecare cuvânt.

— Ar fi o onoare pentru mine să-i aduc ceva de băut surorii dumneavoastră vitrege, se băgă în vorbă lordul Brompton şi-mi făcu cu ochiul. Cu mine este în cele mai bune mâini.

— Vedeţi!

Lady Lavinia îl trase zâmbind pe Gideon înapoi pe ringul de dans.

— Mă-ntorc imediat, mă asigură el privindu-mă peste umăr.

— Nu te grăbi, am mârâit eu.

Lordul Brompton îşi puse în mişcare masa de grăsime.

— Ştiu eu un locşor deosebit, spuse el şi-mi făcu semn cu mâna să-l urmez. I se mai spune colţişorul fetelor bătrâne, dar asta n-ar trebui să ne stea în cale. O să le băgăm în sperieţi cu poveştile noastre indecente.

Mă conduse pe câteva scări în sus, pe o mică estacadă, unde se afla o sofa şi care, din punctul înalt unde era plasată, oferea o privelişte grozavă asupra sălii. Pe sofa şedeau într-ade- văr două dame care nu mai erau nici prea tinere şi nici prea drăguţe şi care-şi şi dădură la o parte poalele rochiilor pentru a-mi face loc.

Lordul Brompton îşi frecă mâinile.

— Confortabil, nu-i aşa? Mă întorc cu contele şi cu ceva de băut. Mă grăbesc!

Ceea ce şi făcu, strecurându-şi corpul masiv precum un hipopotam prin marea de catifea, mătase şi brocart. M-am folosit de poziţia mea panoramică pentru a-l depista pe James. Dar nu era nicăieri. În schimb, i-am văzut pe Lady Lavinia şi pe Gideon dansând în apropiere şi am simţit un junghi constatând cât de bine se potriveau unul cu altul. Până şi culorile hainelor li se asortau, de parcă le-ar fi ales Madame Rossini în persoană. De fiecare dată când mâinile li se atingeau, parcă ieşeau scântei, şi se părea că reuşeau să şi întreţină o conversaţie minunată. Râsul perlat al lui Lady Lavinia părea că răzbătea până la mine.

Cele două fete bătrâne de lângă mine suspinau cu foc. M-am ridicat brusc. Chiar că nu trebuia să-mi fac singură asta. Nu era oare redingota roşie de catifea a lui James cea care tocmai se făcea nevăzută pe una dintre uşi? Am decis să mă duc după el. Ne aflam, la urma urmei, în casa lui, care mai era şi şcoala mea, aşa că trebuia să-l găsesc. Şi-apoi, aveam să încerc să repar povestea cu Hector.

Când am părăsit salonul m-am mai uitat o dată, de control, la lordul Alastair, care continua să stea în acelaşi loc ca mai înainte, neslăbindu-l din ochi pe conte. Prietenul lui fantomă îşi tot fâlfâia ameninţător sabia, şi precis că şi horcăia în timpul ăsta vorbele lui pline de ură. Nici unul dintre ei nu mă observă. Totuşi Gideon păru să înregistreze dispariţia mea. Se produse derută în rândurile dansatorilor.

La naiba! M-am întors şi m-am grăbit să ies. Pe coridoare, lumina era mai degrabă tulbure, dar şi aici, afară, forfoteau o

mulţime de oaspeţi. Aveam impresia că nu puţine erau perechile care-şi căutau un colţişor liniştit, şi chiar vizavi de sala de bal exista un fel de sală de jocuri, în care se retrăseseră câţiva domni. Prin uşa întredeschisă ieşeau rotocoale de fum de ţigară. La capătul culoarului mi s-a părut că văd redingota roşie a lui James luând-o după colţ şi-am luat-o la fugă după el, atât de repede cât îmi permitea rochia. Când am ajuns la următorul culoar, nu mai era nici urmă de James, ceea ce însemna că dispăruse, probabil, într-una dintre camere. Am deschis uşa din imediata mea apropiere şi-am închis-o imediat la loc când raza de lumină ce pătrunse în încăpere lumină un şezlong, în faţa căruia era îngenuncheat un bărbat (care nu era James!), care tocmai scotea jartiera unei doamne. Mă rog, dacă se mai putea numi doamnă într-o astfel de ipostază. Am schiţat un zâmbet şi m-am îndreptat către următoarea uşă. Oaspeţii de la această petrecere nu se deosebeau fundamental de cei de la petrecerile din vremea mea.

Se auziră voci gălăgioase în spatele meu, pe culoar.

— Dar de ce fugiţi aşa de repede? Nu puteţi s-o lăsaţi nici cinci minute singură pe sora dumneavoastră?

Inconfundabila Lady Lavinia!

M-am strecurat cu viteza fulgerului în cea mai apropiată cameră şi m-am lipit de uşă, inspirând adânc.

Laşii mor de mai multe ori înainte de-a muri;
Viteazul însă doar o dată gustul morţii îl simte.
Din câte minuni am auzit pe-acest pământ,
Cel mai ciudat îmi pare ca omul să se teamă
Văzând că moartea, sfârşitul iminent,
Veni-va când sortit îi e să vină.

(William Shakespeare, Julius Caesar, Scena 2, Actul II)

Nouă

Nu era întuneric, aşa cum mă aşteptasem să fie. Încăperea era luminată de câteva lumânări, care lăsau să se ghicească un raft de cărţi şi o masă de scris. Probabil că nimerisem într-un fel

de cameră de lucru.
Şi nu eram singură.
Pe scaunul din spatele mesei de scris şedea Rakoczy, cu un pahar şi cu două sticle în faţa lui. Una dintre sticle conţinea un lichid cu licăriri roşietice, care părea a fi vin roşu, cealaltă, un flacon cu curburi graţioase, conţinea ceva dubios, de un gri murdar. Spada baronului se afla de-a curmezişul mesei.
— Ce repede a mers, spuse Rakoczy, iar vocea lui, cu accentul ei dur, est-european, suna un pic nedesluşită. Tocmai mi-am dorit să-mi iasă-n cale un înger, că cerul şi-a şi deschis porţile şi mi-a trimis cel mai frumos înger pe care mi l-ar fi putut trimite. Medicamentul ăsta minunat le-ntrece pe toate pe care le-am încercat vreodată.
— Dumneavoastră nu cumva ar trebui... ăăă... să vegheaţi din umbră asupra noastră, sau ceva de genul ăsta? am întrebat <‘u, cumpănind dacă nu cumva ar fi fost mai înţelept să părăsesc încăperea, chiar şi cu riscul de-a nimeri în braţele lui Gideon. Nici când era treaz, Rakoczy nu mi se părea prea în regulă.
Cuvintele mele părură să-l facă să-şi revină. Se încruntă.
— Ah - dumneavoastră eraţi! spuse el tot nedesluşit, dar în mod evident mai puţin transfigurat. Nici un înger - doar o mică fetişcană prostuţă. Dintr-o singură mişcare agilă, aproape mai rapidă decât o clipire, înhăţă flaconul de pe masă şi se îndreptă cu el în mână către mine. Dumnezeu ştie ce naiba înghiţise, dar funcţiile lui motorii nu păreau sub nici o formă să fi fost afectate. E drept însă, o micuţă fetişcană prostuţă şi foarte frumoasă.
Era acum aşa de aproape, că-i simţeam răsuflarea - mirosea a vin şi a încă ceva, picant, straniu. Mă mângâie pe obraz cu mâna liberă şi trecu peste buza de jos cu degetul lui mare aspru, încremenisem de frică. Pariez că buzele astea nu au făcut niciodată ceva interzis - aşa-i? O singură înghiţitură din această licoare magică a lui Alcott poate schimba situaţia.
— Nu, mulţumesc. M-am strecurat pe sub braţul lui şi m-am dus împleticit înspre centrul camerei. Nu, mulţumesc - grozav! Bine că nu făcusem şi o mică reverenţă! Să nu-ndrăzniţi să vă apropiaţi de mine cu licoarea aia a dumneavoastră! am încercat eu ceva mai energic.
Abia dacă reuşisem să mai fac un pas - nu eram încă decisă dacă să sar pe fereastră sau nu -, că Rakoczy şi ajunse lângă mine şi mă împinse către masă. Era cu mult mai puternic decât

mine, aşa că nici nu luă în seamă eforturile mele de a mă apăra.
— Şşşşşt, nu-ţi fie teamă, micuţo, îţi promit c-o să-ţi placă. Cu un pocnet uşor, scoase dopul sticluţei şi-mi dădu forţat capul pe spate. Bea!
Mi-am strâns buzele şi am încercat să-l împing pe Rakoczy cu mâna liberă. Parcă aş fi vrut să mut un munte din loc. Disperată, încercam să-mi aduc aminte ce mai auzisem şi eu despre autoapărare - cunoştiţele de Krav Maga ale lui Charlotte mi-ar fi fost tare folositoare în acele momente. Când sticla îmi atinse deja buzele, iar mirosul înţepător al licorii îmi pătrunse în nări, îmi veni, în sfârşit, o idee. Mi-am scos o agrafă din coafură şi am înfipt-o cât am putut de adânc în mâna care ţinea sticla. În acelaşi timp, uşa camerei se dădu de perete şi l-am auzit pe Gideon strigând:
— Dă-i drumul imediat, Rakoczy!
Privind retrospectiv, mi-era clar că ar fi fost mai inteligent să fi înfipt chestia aia în ochiul lui Rakoczy sau măcar în gât - înţepătura din mână i-a distras atenţia doar pentru câteva secunde. Deşi agrafa rămase înfiptă în carne, Rakoczy nici măcar nu lăsă să-i cadă sticla. Dar slăbi strânsoarea ca de menghină şi se întoarse. Gideon, care stătea în uşă alături de Lady Lavinia, îl privea revoltat.
— Ce naiba faceţi acolo?
— Nimic. Am vrut s-o ajut pe această micuţă fetişcană să capete ceva mai mult... curaj! Rakoczy râse strident, aruncându-şi capul pe spate. Poate că doriţi şi dumneavoastră o înghiţitură? Vă asigur c-o să vă dea nişte senzaţii pe care nu le-aţi mai avut până acum!
M-am folosit de ocazie ca să mă eliberez.
— Eşti în regulă?
Gideon mă studie îngrijorat, în timp ce Lady Lavinia îl strângea speriată de braţ. Incredibil! Probabil că cei doi erau în căutarea unei camere în care să se poată giugiuli în linişte, în timp ce Rakoczy Dumnezeu ştie ce droguri avea de gând să-mi toarne pe gât, după care cine ştie ce avea de gând să-mi mai facă. Şi-acum probabil că mai trebuia să fiu şi recunoscătoare că Gideon şi Lady Sâni-vrăjiţi aleseseră exact acea cameră dintre atâtea altele.
— Foarte în regulă! am mârâit eu şi mi-am încrucişat braţele la piept, ca să nu vadă nimeni cum îmi tremurau mâinile.

Rakoczy continuă să râdă, luă o înghiţitură serioasă din sticlă, după care puse energic dopul la loc.

— Contele ştie că staţi aici în linişte şi pace şi vă delectaţi cu experimente cu droguri, în loc să vă faceţi datoria? întrebă Gideon cu o voce de gheaţă. Nu cumva aveaţi alte îndatoriri pentru astă-seară?

Rakoczy se clătină uşor. Uimit, de parcă acum ar fi văzut-o pentru prima oară, se uită la agrafa înfiptă în mână, apoi o smulse cu o mişcare, după care îşi linse rana precum un animal de pradă.

— Leopardul Negru face faţă oricărei îndatoriri - în orice clipă! spuse el, se prinse cu mâinile de cap, se deplasă în jurul mesei clătinându-se, apoi se lăsă să cadă greu pe scaun. Licoarea asta se pare că e cu-adevărat..., mai murmură el, apoi capul îi căzu în faţă şi se izbi de blatul mesei de scris.

Lady Lavinia se sprijini tremurând de umărul lui Gideon.

— Este...?

— Sper că nu.

Gideon se apropie de masa de scris şi ridică sticluţa în lumină. Apoi îi scoase dopul ca să miroasă conţinutul.

— Habar n-am ce este, dar dacă l-a răpus aşa de repede chiar şi pe Rakoczy... Puse flaconul înapoi pe masă. S-ar putea să fie opium. Nu s-a mulţumit cu drogurile pe care le înghite în mod obişnuit şi nici cu alcoolul.

Da, asta era evident. Rakoczy părea mort, căci nu se putea auzi nici un zgomot de respiraţie.

— Poate că i-a fost dat de cineva care n-a vrut să fie în deplinătatea forţelor astă-seară, am zis eu, continuând să stau cu braţele încrucişate la piept. Mai are puls?

Ar fi trebuit să verific singură, dar nu îndrăzneam să mă apropii de Rakoczy. Cu greu reuşeam şi să mă ţin pe picioare, atât de tare îmi tremura tot corpul.

— Gwen? Eşti sigură că eşti bine? Gideon mă privi încruntat. Nu-mi face plăcere s-o spun, dar în acea clipă aş fi preferat să mă arunc în braţele lui şi să trag o porţie zdravănă de plâns. Dar el nu arăta ca şi cum ar fi ars de nerăbdare să mă ia în braţe şi să mă consoleze, ba chiar dimpotrivă. Când am încuviinţat ezitant din cap, mă dojeni agresiv: Ce naiba cauţi tu, de fapt, aici? Arătă înspre Rakoczy care stătea acolo nemişcat. Ai fi putut fi în aceeaşi situaţie!

Între timp începură să-mi clănţăne şi dinţii, motiv pentru care abia dacă puteam să vorbesc.

— Dar, doar nu trebuia să..., m-am bâlbâit, dar Lavinia, care încă sta agăţată de Gideon precum un scai foarte mare şi foarte verde, mă întrerupse - era în mod evident una dintre acele femei care nu suportau când altcineva era în centrul atenţiei.

— Moartea, şopti ea dramatic şi se uită cu ochi larg dechişi la Gideon. I-am simţit răsuflarea când am intrat în cameră. Te rog... Pleoapele îi fluturau. Strânge-mă în braţe...

Nu pricepeam - leşină, pur şi simplu! Absolut fără nici un motiv. Şi, desigur, foarte elegant, în braţele lui Gideon. Nu ştiu de ce, dar m-am înfuriat teribil că o prinsese - atât de tare m-am înfuriat, încât aproape că uitasem să şi tremur, să şi clănţăn din dinţi. Dar, în acelaşi timp - ca şi când acest carusel de senzaţii şi trăiri nu se învârtea îndeajuns de repede -, am simţit cum lacrimile îmi îneacă ochii. La naiba - cu siguranţă că leşinul era o alternativă mai bună. Doar că nu mai era nimeni care să mă prindă şi pe mine.

În acea clipă, mortul Rakoczy rosti cu o voce care ar fi putut oricând veni de pe lumea cealaltă, aşa de răguşită şi de gravă era:

— Dosis sola venenum facit. Fii pe pace, buruiana rea nu piere.

Lavinia (hotărâsem că, începând din acel moment, ea nu

mai era nici un fel de Lady pentru mine) scoase un ţipăt scurt de frică şi deschise ochii, pentru a-l privi pe Rakoczy. După care-şi dădu seama că, de fapt, era leşinată, şi, cu un geamăt afectat, căzu iar moale în braţele lui Gideon.

— O să fie imediat totul în regulă din nou. N-are rost să te agiţi. Rakoczy ridicase capul şi ne privea cu ochi congestionaţi. Vina mea! Licoarea trebuie luată cu picătura, zise.

— Cine spune asta? întrebă Gideon, cu Lavina legănându-se în braţele lui, de parcă ar fi fost o marionetă.

Rakoczy se ridică destul de greu în poziţia şezut, îşi lăsă capul să-i cadă pe ceafă şi-ncepu să privească în tavan, cu un râs care semăna mai degrabă a lătrat.

— Vedeţi cum dansează stelele?

Gideon oftă.

— Va trebui să-l chem pe conte, spuse el. Gwen - vrei, te rog, să-mi dai o mână de ajutor...?

M-am holbat la el năucită. „Cu aia? Zău?“ Din câţiva paşi am ajuns la uşă şi am ieşit pe coridor, pentru ca el să nu-mi poată vedea lacrimile ridicole care începură să-mi şiroiască pe obraji. Nu ştiam nici de ce plângeam, nici încotro fugeam de fapt. Precis că era vorba de un fel de reacţie posttraumatică, despre care tot auzisem vorbindu-se. Oamenii aflaţi în stare de şoc făceau lucrurile cele mai ieşite din comun, aşa precum brutarul acela din Yorkshire, care-şi strivise braţul în presa pentru aluat. După care a mai copt vreo şapte tăvi de melci cu scorţişoară, înainte de a suna la Urgenţă. Melcii ăia cu scorţişoară au fost cel mai sinistru lucru pe care l-au văzut vreodată paramedicii.

Când am ajuns la scări, am ezitat un pic. Nu voiam să merg jos, căci acolo aştepta deja lordul Alastair, disperat să-şi ducă la capăt crima lui perfectă, aşa că am luat-o în sus. Prea departe nu am ajuns, că l-am şi auzit pe Gideon strigând în urma mea:

— Gwenny! Stai pe loc! Te rog!

Mi-am imaginat pentru o clipă că o lăsase pe Lavinia să se prăvălească, pur şi simplu, pe podea, pentru a fugi după mine. Dar asta nu m-a ajutat prea mult: tot mai eram furioasă, sau tristă, sau speriată, sau toate la un loc, şi continuam să urc împiedicată scările, până am ajuns într-un alt coridor.

— Unde vrei să te duci?

Acum Gideon era lângă mine şi încerca să mă apuce de mână.

— Nu contează! Doar să plec de lângă tine, am spus eu printre sughiţuri şi am intrat în următoarea cameră.

Gideon intră după mine. Desigur. Am fost la un pas de a-mi şterge lacrimile cu mâneca rochiei, dar mi-am amintit în ultima secundă de machiajul lui Madame Rossini şi m-am abţinut. Probabil că şi-aşa arătam deja ca vai de capul meu. Pentru a nu fi nevoită să-l privesc pe Gideon, m-am uitat prin cameră. Lumânările din sfeşnicele de pe pereţi luminau decorul drăguţ în nuanţe de auriu, o sofa, o măsuţă de scris minionă, câteva scaune, un tablou ce înfăţişa un fazan mort aşezat lângă nişte pere roşii, o colecţie de paloşe cu un aer exotic aşezate deasupra căminului şi draperii aurii superbe la ferestre. Nu-mi dădeam seama de ce, dar am avut brusc senzaţia că mai fusesem aici cândva.

Gideon stătea în faţa mea, aşteptând.

— Lasă-mă-n pace! am spus eu destul de energic.

— Nu pot să te las în pace. De câte ori te las singură, faci o

nerozie.
— Pleacă!
Îmi doream să mă arunc pe sofaua aceea şi să rămân acolo un timp, să bat cu pumnii în pernele ei. Ceream prea mult?
— Nu, n-am să fac asta, spuse Gideon. Ascultă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Nu trebuia să permit asta.
Dumnezeule, asta era iar tipic. Caz clasic de sindrom al superresponsabilităţii. Ce treabă avea el, mă rog, cu faptul că dădusem din întâmplare peste Rakoczy, care o luase razna, cum ar spune Xemerius? Pe de altă parte, nu-i stricau niscaiva sentimente de vinovăţie.
— Dar ai permis! am spus eu şi am adăugat: Şi asta pentru că n-aveai ochi decât pentru ea.
— Eşti geloasă.
Gideon avu obrăznicia să izbucnească în râs. Părea cumva uşurat.
— Ai vrea tu.
Lacrimile-mi secaseră şi mi-am şters nasul pe furiş.
— Contele se va întreba pe unde umblăm, spuse Gideon după o scurtă pauză.
— Să-şi trimită fratele de suflet transilvănean să ne caute, contele tău. Reuşeam, în sfârşit, să-l privesc din nou în ochi. În realitate, nici măcar nu este un conte adevărat. Titlul lui este la fel de fals precum obrajii rozalii ai... cum naiba o cheamă?
Gideon râse încet.
— I-am uitat numele.
— Mincinosule, am spus eu, şi nu m-am putut abţine să nu rânjesc la rândul meu.
Gideon redeveni brusc serios.
— Contele nu este vinovat de comportamentul lui Rakoczy. Cu siguranţă că-l va pedepsi pentru ce-a făcut. Oftă. Nu trebuie să-l placi pe conte, trebuie doar să-l respecţi.
Am pufnit furioasă.
— Nu trebuie nimic, am spus şi m-am întors brusc spre fereastră.
Şi-atunci... m-am văzut pe mine\ în uniforma de şcoală, mă holbam ca viţelul la poarta nouă din spatele draperiilor aurii. Cerule! De-aia mi se părea mie încăperea aşa de cunoscută! Era clasa doamnei Counter, iar Gwendolyn din spatele draperiilor tocmai făcea al treilea ei salt în timp. I-am făcut un semn cu

mâna ca să se ascundă iar.
— Ce-a fost asta? întrebă Gideon.
— Nimic! am spus eu pe un ton cât se poate de naiv.
— La fereastră.
Duse mâna instinctiv spre locul unde ar fi trebuit să fie spada, dar bâjbâi în aer.
— Nu e nimic acolo!
Ce-am făcut după aceea, trebuie în orice caz pus pe seama chestiei aceleia cu şocul - vă reamintesc povestea cu brutarul şi cu melcii cu scorţişoară însângeraţi - căci, în condiţii normale, cu siguranţă că nu aş fi făcut niciodată aşa ceva. În afară de asta, mi s-a părut că văd cu coada ochiului trecând ceva verde prin faţa uşii... of, şi, de fapt, am făcut-o numai pentru că ştiam deja precis că o voi face. Nu-mi mai rămânea, ca să zic aşa, de ales.
— Ar putea fi cineva după draperie care să tragă cu u..., mai apucă Gideon să spună, iar eu mi-am şi încolăcit braţele pe după gâtul lui şi mi-am lipit buzele de ale lui.
Şi, dacă tot ajunsesem în faza asta, mi-am lipit şi restul corpului de al lui, imitând-o cât am putut de bine pe Lavinia.
Pentru câteva secunde, m-am temut că Gideon mă va îndepărta de lângă el, apoi însă scoase un gemăt, îşi duse braţele în jurul taliei mele şi mă strânse şi mai aproape de el. Mi-a răspus sărutului cu aşa o intensitate, încât am uitat orice altceva şi am închis ochii. La fel ca şi mai devreme, în timpul dansului, nu mai conta ce se petrecuse sau avea să se petreacă în jurul nostru şi nici nu mai conta că Gideon era de fapt un nenorocit- nu ştiam decât că-l iubeam şi că aveam să-l iubesc pentru totdeauna şi că voiam să mă las sărutată de el la infinit.
O micuţă voce interioară îmi şopti să-mi vin odată în fire, dar buzele lui Gideon şi mâinile lui aveau asupra mea efectul invers. De aceea mi-e imposibil să spun cât a durat până ce ne-am dezlipit unul de altul şi ne-am privit nedumeriţi.
— De ce... ai făcut asta? a întrebat Gideon abia respirând.
Arăta complet derutat. Aproape clătinându-se, se dădu câţiva paşi înapoi, ca şi cum ar fi vrut să creeze o distanţă cât mai mare cu putinţă între noi.
— Cum adică de ce?
Inima-mi bătea atât de repede şi de tare, încât precis c-o putea auzi şi el. Am aruncat o privire înspre uşă. Poate că verdele acela, pe care mi se păruse că-l văd cu coada ochiului,

fusese doar în imaginaţia mea, Lavinia zăcând poate încă leşinată pe covor, un etaj mai jos, aşteptând s-o sărute cineva pentru a o readuce la realitate.

Gideon miji ochii suspicios.

— Să nu-mi spui că...

Din câţiva paşi a ajuns la fereastră şi a tras draperiile în lături. Ah, asta era din nou ceva tipic - abia reuşeai să ai un moment... drăguţ cu el, că se şi grăbea să-l distrugă.

— Cauţi ceva anume? am întrebat eu cinic.

în spatele draperiilor nu mai era, desigur, nimeni - eu cea mai tânără făcusem de mult saltul înapoi şi tocmai mă întrebam de unde naiba învăţasem să sărut aşa de bine.

Gideon se întoarse din nou spre mine. Deruta îi dispăruse de pe chip, fiind înlocuită cu obişnuita expresie arogantă. Îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de pervazul ferestrei.

— Ce-a fost asta, Gwendolyn? Acum câteva secunde încă mă dispreţuiai.

— Am vrut..., am început eu să spun, apoi însă m-am răzgândit. De ce pui o întrebare aşa de prostească? Nici tu nu m-ai l.i murit încă de ce m-ai sărutat, nu? Apoi am adăugat puţin sfidător: Aşa am avut chef. Tu nu ar fi trebuit să intri în joc.

Dar atunci e drept că aş fi intrat în pământ de ruşine.

Ochii lui Gideon mă străfulgerară.

— Aşa ai avut chef? repetă el şi veni iar lângă mine. La naiba, Gwendolyn! Există un motiv pentru faptul că... Încerc de zile întregi să... tot timpul ăsta am... Se încruntă, deranjat în mod evident de propria-i bâlbâială. Îţi închipui cumva că sunt de piatră?

Rosti această ultimă frază destul de tare.

Nu ştiam ce răspuns să-i dau. Oricum, cred că era mai degrabă o întrebare retorică, eu neînchipuindu-mi, desigur, că ar fi fost de piatră, dar ce naiba voia să spună cu asta? Jumătăţile de fraze de dinainte nu prea contribuiseră la lămurirea situaţiei. O vreme, am stat aşa şi am privit unul în ochii celuilalt, după care, el s-a întors şi mi-a spus cu o voce absolut normală:

— Trebuie să mergem. Dacă nu ajungem la timp în pivniţă, întregul plan a fost în zadar.

Ah da, aşa era. Planul. Planul conform căruia eram potenţialele victime ale unui asasinat, care s-ar fi evaporat după aceea.

— Deci, pe mine nu mă urnesc nici zece cai din loc ca să merg în pivniţă atâta vreme cât Rakoczy e încă leşinat de-atâtea droguri pe masa aia de scris, am spus eu hotărâtă.

— Mai întâi că, între timp, precis că s-a pus din nou pe picioare, şi-apoi, acolo jos mai aşteaptă încă cel puţin cinci oameni de-ai lui. Îmi întinse mâna. Hai odată. Trebuie să ne grăbim. Şi n-ai motive să-ţi fie frică. Alastair nu ar avea nici o şansă în faţa rebelilor curuţi, nici dacă ar veni însoţit. Văd în întuneric precum pisicile, iar eu i-am văzut făcând nişte chestii cu cuţitele şi cu spadele lor care sunt la limita magiei. A stat aşa până ce mi-am pus mâna într-a lui, apoi a zâmbit scurt şi a adăugat: Şi mai sunt şi eu pe-aici.

Dar nici n-am apucat să facem un pas, că-n uşă apăru Lavinia, iar alături de ea, cu răsuflarea la fel de întretăiată, primul secretar, cel colorat ca un papagal.

— Poftiţi, vă rog - aici sunt. Amândoi, spuse Lavinia.

Pentru una care tocmai fusese leşinată arăta destul de în formă, chiar dacă nu şi la fel de frumoasă ca-nainte. Pe sub stratul fin de pudră se zăreau fâşii de piele roşie; probabil că făcuse oareşce efort să urce şi să coboare în fugă atâtea scări. Chiar şi pe decolteu se puteau ghici nişte pete roşii.

M-am bucurat să Gideon n-o onoră nici măcar cu o privire.

— Ştiu, am întârziat, Sir Alcott, spuse el. Tocmai voiam să coborâm.

— Nu... este nevoie, răspunse Alcott, gâfâind. S-a produs o mică modificare de plan.

Nu mai fu nevoie să explice despre ce era vorba, căci în spatele lui apăru lordul Alastair, care intră în cameră fără să gâfâie vreun pic, în schimb râzând dezgustător.

— Aşadar, ne revedem, spuse el.

Era urmat ca de o umbră de stafia lui cu pelerină neagră, care se grăbi să scuipe ameninţări bombastice cu moartea:

— Cei nevrednici au parte de o moarte nevrednică!

Dată fiind vocea lui gâjâită, eu îl poreclisem la prima noastră întâlnire Darth Vader, şi-i invidiam pe toţi cei care nu puteau nici să-l vadă, nici să-l audă. Ochii lui negri tăciune ne sfredeleau pe toţi cu ură.

Gideon înclină capul.

— Lord Alastair, ce surpriză.

— Asta am şi intenţionat, zise lordul Alastair şi zâmbi plin de

el. Să vă pregătesc o surpriză.

Gideon mă împinse aproape imperceptibil în colţ, astfel ca masa de scris să se afle între noi şi oaspeţi, ceea ce nu mă liniştea prea tare, deoarece era vorba de un model foarte fragil în stil rococo, creat special pentru doamne. Aş fi preferat o masă rustică, din stejar.

— Înţeleg, repetă Gideon politicos.

Şi eu înţelegeam. Se vedea treaba că mutaseră locul crimei din pivniţă în acea încăpere drăguţă, căci primul secretar era trădătorul, iar Lavinia, un şarpe veninos. În esenţă, foarte simplu. În loc să-ncep să tremur ca varga de frică, îmi veni deodată să râd. Era pur şi simplu prea mult pentru o singură zi.

— Dar am crezut că v-aţi separat cumva planurile ucigaşe de când aţi intrat în posesia listei descendenţilor călătorilor în timp, spuse Gideon.

Lordul Alastair făcu un gest desconsideram.

— Arborii genealogici pe care ni i-a adus demonul din viitor au arătat doar că încercarea de a stârpi în întregime neamul vostru este o acţiune fără sorţi de izbândă! spuse. Eu prefer metoda directă.

— Numai urmaşii acelei Madame d'Urfe, care a trăit la curtea regelui Franţei, sunt aşa de numeroşi, că ar necesita mai mult de o viaţă de om pentru a le da de urmă, completă primul secretar. Eliminarea voastră pe loc pare necesară. Dacă nu v-aţi fi apărat mai deunăzi în Hyde Park aşa cum aţi făcut-o, situaţia ar fi fost deja rezolvată...

— Ce veţi primi drept răsplată, Alcott? întrebă Gideon, ca şi cum chiar l-ar fi interesat. Ce vă poate oferi lordul Alastair de v-a făcut să încălcaţi jurământul faţă de Gardieni şi să trădaţi?

— Păi, eu..., începu Alcott serviabil, dar lordul Alastair îl întrerupse:

— Un suflet pur! Asta-i este răsplata! Certitudinea că îngerii din ceruri îi vor preaslăvi fapta nu se cântăreşte în aur. Pământul trebuie scăpat de monştri demonici ca voi - Dumnezeu însuşi ne va mulţumi că v-am vărsat sângele.

Da, da, da. Pentru o clipă a încolţit în mine speranţa că lordul Alastair avea, pur şi simplu, nevoie de audienţă. Poate că doar voia să vorbească despre iluziile lui religioase şi să fie un pic răsfăţat. Dar Darth Vader horcăi şi el:

— Vă meritaţi moartea, pui de demon ce sunteţi.

Aşa că am renunţat la acest gând.
— Aşadar, dumneavoastră credeţi că Dumnezeu ar fi de acord cu uciderea unei fete nevinovate? Interesant.
Gideon îşi strecură mâna în buzunarul interior al redingotei, apoi tresări imperceptibil.
— Căutaţi cumva asta? întrebă primul secretar sarcastic. Băgă mâna în buzunarul redingotei lui galbene ca lămâia şi scoase la iveală un pistol mic, negru, pe care îl ridică în aer, ţinându-l cu vârfurile degetelor. Fără îndoială, un instument ucigaş diabolic din viitor, am dreptate? Privi înspre lordul Alastair, parcă aşteptând aplauze. Am rugat-o pe seducătoarea noastră Lady Lavinia aici de faţă să te percheziţioneze meticulos de arme, călătorule în timp.
Lavinia îi adresă lui Gideon un zâmbet vinovat, iar Gidoen păru pentru o clipă că ar fi vrut să-şi tragă singur palme. De înţeles, de altfel. Pistolul ar fi fost salvarea noastră, oamenii cu spade neavând nici cea mai mică şansă în faţa unui Smith & Wesson automat. Mi-am dorit ca trădătorul de Alcott să fi apăsat din neatenţie pe trăgaci şi să se fi împuşcat singur în picior. Zgomotul probabil că s-ar fi auzit până în sala de bal - sau poate că nu.
Dar Alcott lăsă pistolul să-i alunece din nou în buzunarul redingotei, iar mie-mi pieri tot curajul.
— Da, v-am uimit, nu-i aşa? M-am gândit la toate. Ştiam că draga noastră lady are datorii la jocurile de noroc, spuse Alcott pe un ton familiar. Ca mai toţi ticăloşii, se pare că şi el tânjea după aprecierea faptelor sale mârşave. Chipul său alungit mi se părea că semăna cu cel al unui şobolan. Datorii mari, care nu se mai pot compensa, ca de obicei, cu un comportament promiscuu faţă de creditori. În acest punct, râse abject. Mă veţi ierta, madame, că nu am fost interesat de serviciile dumneavoastră. Dar prin această faptă v-aţi achitat datoriile faţă de mine.
Lavinia nu arăta ca şi cum s-ar fi bucurat foarte tare.
— Îmi pare aşa de rău, dar n-am avut de ales, îi spuse ea lui Gideon, care nu păru s-o fi auzit.
Părea să fie mai degrabă preocupat de cât de repede ar fi putut ajunge deasupra şemineului, de unde ar fi putut smulge unul dintre paloşele de pe perete, înainte ca lordul Alastair să fi apucat să-l străpungă cu spada sa. Eu m-am uitat în direcţia

privirii lui şi am decis că avea puţini sorţi de izbândă, asta dacă nu cumva îmi tăinuise faptul că era, de fapt, Superman. Şemineul era mult prea departe şi-n plus mult mai aproape de el se afla lordul Alastair, care nu-l scăpa nici o secundă din ochi pe Gideon.

— Da, toate bune şi frumoase, am spus eu rar, pentru a câştiga timp. Doar că nu l-aţi luat în calcul pe conte.

Alcott râse.

— Cu siguranţă că vă referiţi la Rakoczy. Îşi frecă mâinile. Păi, aşa-zisele lui... plăceri ieşite din comun se pare că-l vor împiedica astăzi să-şi facă datoria, nu-i aşa? Se umflă în pene. Înclinaţiile lui către droguri l-au făcut o victimă uşoară, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Dar Rakoczy nu este singur, am zis eu. Curuţii lui ne veghează pas cu pas.

Alcott îl privi scurt pe lordul Alastair, părând derutat, după care râse din nou.

— Ah, şi unde sunt acum aceşti curuţi ai dumneavoastră?

Probabil că în pivniţă.

— Pândesc din umbră, am murmurat eu, încercând să par ameninţătoare. Pot ataca în orice clipă. Şi ştiu să facă nişte lucruri cu cuţitele şi cu spadele lor aproape de graniţa cu magia.

Din păcate, Alcott nu se lăsă intimidat. Făcu vreo câteva remarci dispreţuitoare la adresa lui Rakoczy şi a oamenilor acestuia şi se ridică din nou în slăvi pe el însuşi pentru planul genial şi pentru şi mai geniala schimbare de plan.

— Mă tem că preainteligentul conte vă aşteaptă zadarnic astăzi, pe voi şi pe Leopardul lui Negru. Întrebaţi-mă ce am de gând să fac cu voi.

Dar se părea că Gideon nu mai era interesat de prelegerea lui Alcott. Tăcea. Lordul Alastair părea şi el să se fi săturat de pălăvrăgeala consumatoare de timp a primului secretar. Voia să treacă, în sfârşit, la fapte.

— Ea ar trebui să dispară de-aici, spuse el nepoliticos, îşi scoase spada şi indică înspre Lady Lavinia.

Aha, acum se trecea la partea grea a chestiunii.

— Şi eu care credeam că sunteţi un om de onoare şi că vă duelaţi numai cu adversari înarmaţi, spuse Gideon.

— Sunt un om de onoare - dar dumneavoastră sunteţi un demon. Cu dumneavoastră nu mă duelez, pe dumneavoastră vă

măcelăresc, spuse lordul Alastair rece.
Lady Lavinia scoase un ţipăt de frică.
— Nu asta am intenţionat, şopti ea în direcţia lui Gideon.
Nooo, clar. Acum devenea brusc scrupuloasă. Leşină odată, vacă proastă ce eşti!
— Ieşi afară, am spus!
În mod excepţional, de data asta vorbele lordului Alastair îmi merseră la suflet. Făcu demonstrativ câteva mişcări şuierătoare de spadă în aer.
— Da, desigur, aceasta nu e o imagine tocmai potrivită pentru o doamnă.
Alcott o împinse pe Lavinia pe coridor.
— Închide uşa şi bagă de seamă să nu intre careva.
— Dar...
— Încă nu v-am înapoiat titlul lăsat drept gaj, spuse Alcott printre dinţi. Dacă vreau, mâine-i aveţi pe portărei acasă la dumneavoastră, care nu va mai fi casa dumneavoastră pentru mult timp de-acum încolo.
Lavinia nu mai spuse nimic. Alcott ferecă uşa, se întoarse către noi şi scoase un pumnal din buzunarul redingotei, un model mai degrabă delicat. Cu toate astea, ar fi trebuit să-mi fie cumplit de frică, dar teama nu voia să se instaleze cum s-ar fi cuvenit şi pace. Probabil pentru că totul mi se părea de-a dreptul absurd. Ireal. Ca o scenă dintr-un film.
Şi nu cumva ar fi trebuit în orice clipă să facem saltul înapoi?
— Cât timp mai avem? l-am întrebat pe Gideon în şoaptă.
— Prea mult, răspunse el printre dinţi.
Pe chipul de şobolan al lui Alcott se putea citi euforia.
— Eu iau fata, spuse el, aproape debordând de vervă. Dumneavoastră rezolvaţi-l pe tânăr. Dar fiţi cu băgare de seamă, liste viclean şi agil.
Lordul Alastair scoase doar o fornăitură dispreţuitoare.
— Pământul va musti de sângele demonilor, grohăia Darth Vader plin de speranţă.
Repertoriul lui părea extrem de limitat.
Deoarece Gideon încă părea să facă ochi dulci paloşelor greu de dobândit, iar corpul i se încordase de atâta concentrare, m-am uitat după o variantă de armă. M-am decis scurt pentru unul dintre scaunele tapiţate, pe care l-am ridicat, îndreptând picioarele lui fragile înspre Alcott.

Nu ştiu de ce, dar el găsi asta amuzant, căci începu a rânji şi mai avid de crimă ca-nainte şi se apropie încet de mine. Un lucru era clar: indiferent de motivele sale, nu avea să mai reuşească să obţină un suflet pur în acea viaţă.

Lordul Alastair se apropie şi el.

După care s-au petrecut toate deodată.

— Rămâi pe loc, îmi strigă Gideon, în timp ce răsturnă măsuţa delicată şi-o trimise dintr-o singură lovitură de picior înspre lordul Alastair.

Aproape în acelaşi timp, smulse unul dintre sfeşnicele din perete şi-l azvârli cu toată forţa înspre primul secretar. Îl nimeri în cap cu un zgomot oribil şi-l făcu să se prăvălească la podea ca un bolovan. Gideon nu aşteptă să vadă dacă nimerise sau nu. Încă de pe când sfeşnicul era în aer, sărise direct înspre colecţia de paloşe. La rândul lui, lordul Alastair făcu un pas în lateral pentru a ocoli măsuţa care se îndrepta în viteză spre el, dar, în loc să-l împiedice pe Gideon să smulgă paloşele din perete, ajunse din doar câţiva paşi la mine. Toate astea durară doar cât ai clipi de câteva ori, iar eu abia dacă avusesem timp să ridic scaunul, cu intenţia vădită de a-l sfărâma în capul lordului Alastair, în timp ce spada lui se îndreptă cu viteză în faţă.

Lama spadei îmi străpunse rochia şi pătrunse adânc sub arcul meu costal stâng, şi până să-mi dau seama ce se întâmplase, lordul Alastair trase afară spada şi se năpusti cu un urlet triumfător asupra lui Gideon, îndreptând spre el lama spadei plină de sângele meu.

Am simţit durerea o secundă mai târziu. Precum o marionetă căreia i se taie sforile, am căzut în faţă, în genunchi, apăsân- du-mi instinctiv mâinile pe piept. L-am auzit pe Gideon stri- gându-mi numele, am văzut cum a smuls simultan două paloşe din perete, pe care a început să le fluture deasupra capului ca un samurai. M-am prăbuşit între timp definitiv pe podea, capul aterizându-mi nu foarte delicat pe parchet (pentru aşa ceva o perucă este, totuşi, practică). Ca prin minune, durerea dispăru dintr-odată. Am privit uluită în gol timp de o clipă, după care am început să plutesc uşoară, desprinsă parcă de trup, sus, tot mai sus, în înaltul încăperii, înspre plafonul încărcat de stuc. În jurul meu, în lumina lumânărilor, dansau particule aurii de praf minuscule şi aproape că mă simţeam ca şi când aş fi devenit şi eu una dintre ele.

Mă vedeam zăcând jos de tot, cu ochii larg deschişi, încercând disperată să respir. Pe materialul rochiei mele, o pată de sânge devenea tot mai mare. Culoarea îmi dipăru cu repeziciune din obraji, până ce pielea-mi deveni la fel de albă ca peruca. Priveam uimită cum pleoapele îmi tremurară, după care se închiseră.

Dar acea parte din mine care plutea în aer putea vedea mai departe tot ce se petrecea:

L-am văzut pe primul secretar zăcând nemişcat lângă sfeşnic. Sângera dintr-o rană la tâmplă, mare cât toate zilele.

L-am văzut pe Gideon, negru de furie, năpustindu-se asupra lordului Alastair. Lordul se retrăsese lângă uşă şi para cu spada loviturile de paloş, însă, după numai câteva secunde, Gideon l-a încolţit într-unul dintre ungherele camerei.

Vedeam cât de încrâncenaţi se duelau cei doi, chiar dacă clinchetul armelor ajungea mai înfundat până acolo sus, unde mă aflam.

Lordul făcu o fandare laterală şi încercă să pătrundă pe sub stânga lui Gideon, dar Gideon îi anticipă mişcarea şi lovi aproape în acelaşi moment cu toată forţa în braţul drept descoperit al lordului. Alastair îşi privi adversarul, mai întâi nevenindu-i să creadă, după care expresia lui se contorsionă într-un ţipăt mut. Degetele i se desfăcură, iar spada îi căzu pe podea cu un huruit: Gideon pironise braţul lordului în perete. Astfel imobilizat, începu - în ciuda durerilor pe care fără îndoială le avea -, să şuiere insulte haotice.

Gideon plecă de lângă el, fără să-l mai onoreze nici măcar cu o privire, şi se aruncă la podea lângă mine. Adică lângă corpul meu - eu continuam să plutesc inutilă în aer.

— Gwendolyn! Oh, Doamne! Gwenny! Te rog, nu!

Apăsă cu palma locul de sub pieptul meu unde spada făcuse o gaură minusculă în rochie.

— Prea târziu! reverberă vocea lui Darth Vader. Nu vedeţi cum i se scurge viaţa din trup?

— O să moară, nu puteţi schimba lucrurile! strigă la rândul lui lordul Alastair de unde se afla pironit în perete, atent să nu-şi mişte braţul imobilizat. Sângele picura, formând o mică băltoacă la picioarele lui. I-am străpuns inima cea demonică.

— Tăceţi odată, mârâi Gideon, care-şi pusese ambele mâini pe rana mea şi apăsa acum pe ea cu toată forţa. N-am s-o las să

moară sângerând. Dacă am reuşi să... Suspină disperat. Nu-ţi dau voie să mori, mă auzi, Gwenny!

Pieptul meu încă se mai ridica şi mai cobora, iar pielea-mi era acoperită de broboane mărunte de sudoare, dar nu era exclus ca Darth Vader şi lordul Alastair să aibă dreptate. La urma urmei, pluteam deja prin aer ca o particulă minusculă şi sclipicioasă de praf, iar de pe chipul celei rămase jos dispăruse şi cea mai mică urmă de culoare. Până şi buzele-mi deveniseră cenuşii.

Lui Gideon începură să-i curgă lacrimi pe obraz. Continua să-mi apese rana cu ambele mâini, cu toată forţa lui.

— Rămâi cu mine, Gwenny, nu mă părăsi, şoptea întruna, şi de-odată nu am mai văzut nimic, în schimb am simţit din nou podeaua dură de sub mine, durerea surdă din stomac şi toată greutatea corpului meu. Am inspirat adânc cu un hârâit şi am ştiut că nu mai aveam forţă pentru a mai trage încă o dată aer în piept.

Voiam să-mi deschid ochii, pentru a-l privi pe Gideon pentru ultima oară, dar n-am reuşit.

— Te iubesc, Gwenny, te rog nu mă părăsi, spuse Gideon, şi-acesta fu ultimul lucru pe care l-am mai auzit înainte să fiu înghiţită de un nemărginit neant.

Obiecte neînsufleţite de orice fel şi din orice materiale pot fi transportate fără probleme în timp, şi anume în ambele direcţii. Condiţii de bază: în momentul transportului, obiectul nu trebuie să ia contact cu nimic şi cu nimeni în afară de călătorul în timp care îl transportă. Cel mai mare obiect transferat până acum prin timp a fost o masă de cantină lungă de patru metri, pe care gemenii de Villiers au adus-o în anul 1900 din anul 1805 şi apoi înapoi (vezi volumul 4, capitolul 3, Experimente şi cercetări empirice, de la pag. 188). Plante sau părţi dintr-o plantă, precum şi vietăţi de orice fel, nu pot fi transportate, deoarece o călătorie în timp le-ar distruge, respectiv le-ar descompune complet structura celulară, aşa cum s-a demonstrat în urma numeroaselor încercări pe alge, diverse răsaduri, parameci, cârcăiaci şi şoareci (a se vedea de asemenea volumul 4, capitolul 3, Experimente şi cercetări empirice, de la pag. 194). Transportul obiectelor este strict interzis, cu excepţia situaţiilor

în care se face supravegheat sau în scopuri experimentale.
Extras din Cronicile Gardienilor, volumul 2, Reguli general valabile

Zece

— Îmi este ciudat de cunoscută, am auzit pe cineva zicând.
Eram sigură că era vocea ştearsă a lui James.
— Bineînţeles, cap sec ce eşti, răspunse o altă voce, care nu putea fi decât a lui Xemerius. Este Gwendolyn, desigur fără uniformă şcolară şi cu perucă.
— Nu ţi-am permis să mi te adresezi, pisică obraznică ce eşti!
Ca dintr-un radio pe care-l dai tot mai tare, începură să ajungă la mine şi alte zgomote şi voci agitate. Eram încă, sau din nou, întinsă pe spate. Greutatea deranjantă de pe piept dispăruse, durerea surdă din abdomen, de asemenea. Oare eram şi eu acum o stafie, precum James?
Corsetul îmi fu sfâşiat cu un zgomot oribil şi dat în lături.
— A atins aorta, l-am auzit pe Gideon spunând absolut disperat. Am încercat s-o presez, dar... a durat prea mult.
Simţeam mâini reci pipăindu-mi torsul şi atingând un loc dureros de sub arcul costal. Apoi doctorul White spuse uşurat:
— Este doar o tăietură superficială! Dumnezeule mare, ce sperietură mi-ai tras!
— Ce? Nu se poate, a...
— Spada doar i-a zgâriat puţin pielea. Vezi? Corsetul lui Madame Rossini şi-a făcut pe deplin datoria. Aorta abdominalis - Cerule mare, Gideon, ce naiba vă învaţă la şcoală? Pentru o clipă chiar te-am crezut. Degetele doctorului White mă apăsară pe gât. Pulsul îi este şi el puternic.
— Este totul în regulă cu ea?
— Ce s-a întâmplat mai exact?
— Cum de-a putut lordul Alastair să-i facă una ca asta?
Vocile domnului George, a lui Falk de Villiers şi a domnului Whitman se întrepătrundeau. Gideon nu se mai auzea.
Am încercat să deschid ochii, iar de data asta a mers uşor. Am putut chiar să mă şi ridic fără probleme. În jurul meu străluceau cunoscutele şi multicolorele ziduri ale atelierului nostru de artă din subsol, iar deasupra mea erau aplecate capetele Gardienilor

reuniţi. Toţi - chiar şi domnul Marley - îmi zâmbeau.

Doar Gideon se holba la mine, de parcă nu-şi putea crede ochilor. Era livid, iar pe obraji încă se mai vedeau urmele lacrimilor de mai devreme.

Mai în spate stătea James, cu batista lui brodată în dreptul ochilor.

— Spune-mi când pot să mă uit din nou.

— În nici un caz acum, c-ai să orbeşti pe loc, spuse Xemerius, care şedea turceşte la picioarele mele. Sânii i-au ieşit pe jumătate din corset!

Ups! Avea dreptate. Jenată, am încercat să-mi acopăr goliciunea cu resturile sfâşiate şi zdrenţuite ale minunatei rochii create de Madame Rossini. Doctorul White mă împinse uşor la loc în poziţia culcat pe masa pe care mă depuseseră.

— Trebuie să curăţ repede zgârietura şi s-o bandajez, spuse el. După care te voi examina amănunţit. Ai dureri?

Am negat clătinând din cap, pentru ca imediat să scot un >rAu!“ gemut. Căci mă durea cumplit capul.

De undeva din spate, domnul George îmi puse o mână pe umăr.

— Of, Doamne, Gwendolyn. Ce mai sperietură ne-ai tras. Râse încet. Dar asta numesc eu un leşin veritabil! Când a intrat Gideon cu tine în braţe, am crezut cu-adevărat că ai fi putut…

— … fi moartă, termină Xemerius fraza pe care domnul George o lăsă, ruşinat, neterminată. Ca să fiu sincer, chiar arătai destul de moartă. Iar tânărul era total teminat! A urlat după cleme şi a tot îndrugat nişte aiureli. Ce te holbezi aşa?

Ultima parte era adresată micuţului Robert. Se uita fascinat la Xemerius.

— Este aşa de dulce. Pot să-l mângâi? mă întrebă.

— Numai dacă vrei să rămâi fără mână, puştiule, spuse Xemerius. Îmi ajunge că îngâmfatul ăla parfumat de-acolo mă confundă tot timpul cu o pisică.

— Deci, vă rog chiar foarte respectuos. Ştiu şi eu prea bine că nu există pisici cu aripi, strigă James, care încă ţinea ochii închişi. Eşti o pisică imaginară, plăsmuire a febrei mele. O pisică degenerată.

— Dacă mai scoţi o vorbă, te mănânc, spuse Xemerius.

Gideon făcu câţiva paşi în lateral şi se prăbuşi pe un scaun.

Îşi scoase peruca, îşi trecu toate cele zece degete prin pletele

negre ondulate şi-şi îngropă faţa în palme.

— Nu pricep, se auzi rostind neclar printre degete.

La fel simţeam şi eu. Cum de se putea să fi murit cu puţin timp înainte şi-apoi să mă simt plină de viaţă? Era posibil oare doar să-mi imaginez aşa ceva? M-am uitat la rana pe care doctorul White o oblojea. Avea dreptate. Era într-adevăr doar o zgârietură. Tăietura pe care mi-o făcusem singură cu cuţitul de legume fusese mult mai lungă şi mai dureroasă.

Chipul lui Gideon reapăru de după degete. Ce strălucitor era verdele ochilor lui în contrast cu tenul palid! Mi-am adus din nou aminte ultimul lucru pe care-l rostise şi am încercat din nou să mă ridic, dar doctorul White mă împiedică.

— Poate cineva să-i scoată peruca asta cumplită? spuse el ţâfnos.

Mai multe mâini începură în acelaşi timp să-mi scoată agrafele din păr, iar senzaţia pe care am avut-o după ce am scăpat de perucă a fost divină.

— Atenţie, Marley, avertiză Falk de Villiers. Gândeşte-te la Madame Rossini!

— Da, Sir, se bâlbâi Marley şi, de frică, aproape că scăpă peruca din mâini. Madame Rossini, Sir.

Domnul George scoase agrafele din cocul în care mi-era strâns părul şi desfăcu delicat coada împletită.

— E mai bine aşa? mă întrebă.

Da, era mult mai bine.

— O fetiţă cu codiţă, Se ducea la grădiniţă, Pe cap c-o pălăriuţă, Era mândră şi drăguţă, începu Xemerius să cânte un cântecel stupid pentru copii. Uuu, îţi dai seama dacă mai aveai şi vreo pălărie? Ar fi pus capac, nu crezi? Ah, sunt aşa de bucuros că eşti încă în viaţă şi că nu trebuie să-mi caut altă fiinţă omenească, că spun numai prostii. Fetiţă cu codiţă ce eşti.

Micuţul Robert chicoti.

— Pot să deschid ochii acum? întrebă James, dar nu mai aşteptă să i se răspundă. După ce mă privi însă, îi închise la loc. Pe onoarea mea! Asta este cu adevărat Miss Gwendolyn. Să-mi fie cu iertare că nu v-am recunoscut când tânărul dandy de acolo a trecut mai devreme cu dumneavoastră pe dinaintea nişei mele. Oftă. Întâmplarea în sine a fost, oricum, destul de stranie. Între zidurile astea nu mai poţi vedea defel oameni înveşmântaţi decent.

Domnul Whitman puse un braţ pe umărul lui Gideon.
— Ce s-a întâmplat mai exact, băiete? I-ai putut preda contelui mesajul nostru? Şi ţi-a dat instrucţiuni despre următoarea întâlnire?
— Daţi-i un whisky şi daţi-i pace pentru câteva minute, mârâi doctorul White, în timp ce aplica doi mici plasturi peste rana mea. Este în stare de şoc.
— Nu, nu, mi-am revenit, murmură Gideon.
Aruncă încă o privire scurtă spre mine, scoase scrisoarea sigilată din buzunarul redingotei şi i-o înmână lui Falk.
— Vino! spuse domnul Whitman. Îl trase pe Gideon în sus, pe picioare, şi-l conduse înspre uşă. Sus, în biroul directorului Gilles, vom găsi whisky. Şi o canapea, în caz că vrei să te întinzi puţin. Se uită împrejur. Falk, ne însoţeşti?
— Desigur, spuse Falk. Sper ca bătrânul Gilles să aibă destul whisky pentru toţi. Se întoarse către ceilalţi. Iar voi să nu cumva să o duceţi pe Gwendolyn acasă în halul ăsta, s-a-nţeles?
— 'ţeles, Sir, îl asigură domnul Marley. Limpede ca lumina zilei, Sir, dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel.
Falk dădu ochii peste cap.
— Îţi permit, spuse el, apoi dispăru pe uşă cu domnul Whitman şi cu Gideon.
Era seara liberă a domnului Bernhard, de aceea uşa mi-o deschise Caroline, care şi începu să turuie, fără virgulă sau punct:
— Charlotte a probat costumul de zână pentru petrecere este minunat şi mi-a dat voie la început să-i pun eu aripioarele, dar tanti Glenda a spus să plec să mă spăl pe mâini că precis că iar am mângâiat cine ştie ce dobitoace şi...
Mai mult nu apucă să mai spună, căci am luat-o în braţe şi-am strâns-o aşa de tare, de nu mai putu să respire.
— Da, striveşte-o fără milă! spuse Xemerius, care intră în zbor din urma mea. Ce mare lucru, face mama ta alt copil dacă se strică ăsta.
— Dulcea, mult iubita, nepreţuita, micuţa mea surioasă, am murmurat eu în părul lui Caroline, râzând şi plângând în acelaşi timp. Te iubesc aşa de mult!
— Şi eu te iubesc, dar îmi sufli în ureche, spuse Caroline şi se eliberă atentă din strânsoare. Vino! Suntem deja la masă. La desert avem tort de ciocolată de la Brutăria Hummingbird!

— Oh, iubesc, iubesc, iubesc Chocolate Devil's Food Cake, am strigat eu. Şi iubesc viaţa care ne dăruieşte toate aceste minunate lucruri!

— Crezi că se poate s-o laşi mai moale cu exagerările astea?

O să creadă lumea că tocmai ai fost supusă unei terapii cu clectroşocuri.

Xemerius strănută morocănos. Am vrut să-i arunc o privire mustrătoare, dar n-am putut decât să-l privesc drăgăstos. Dulcele, micuţul şi morocănosul meu demon gargui.

— Şi pe tine te iubesc! i-am spus.

— Oh, Doamne, suspină el. Dacă ai fi program de televiziune, aş schimba în momentul ăsta postul.

Caroline se uită la mine un pic îngrijorată. Pe drum spre primul etaj, mă luă de mână.

— Ce-i cu tine, Gwenny?

Mi-am şters lacrimile de pe obraji şi-am râs.

— Mă simt cum nu se poate mai bine, am asigurat-o eu. Sunt pur şi simplu fericită. Pentru că trăiesc. Şi pentru că am o familie aşa de minunată. Şi pentru că balustrada asta se simte aşa de netedă şi de familiară. Şi pentru că viaţa este aşa de minunată.

Cum lacrimile mă podidiră din nou rostind aceste cuvinte, am stat să mă gândesc dacă fusese într-adevăr doar aspirină ceea ce-mi dizolvase doctorul White în apă. Dar euforia mea putea fi declanşată şi de faptul copleşitor că supravieţuisem şi că nu mai trebuia să-mi continui existenţa ca particulă minusculă de praf.

Din acest motiv, în faţa uşii sufrageriei am ridicat-o pe Caroline în aer şi am rotit-o o dată. Eram cel mai fericit om din lume, pentru că trăiam, iar Gideon îmi spusese „Te iubesc”. Asta ar fi putut, desigur, să fi fost şi o halucinaţie cauzată de instalarea morţii; nu voiam să exclud total nici această variantă.

Sora mea chiţăi încântată, în timp ce Xemerius mimă folosirea unei telecomenzi, cu care încerca zadarnic să schimbe programul.

După ce am pus-o din nou cu picioarele pe podea, Caroline m-a întrebat:

— E adevărat ce a spus Charlotte? Că vei merge la petrecerea Cynthiei ca sac verde de gunoi?

Asta mă făcu să revin pentru o clipită din călătoria mea euforică.

— Ha ha ha, făcu Xemerius maliţios. Parcă şi văd: un sac

verde de gunoi fericit, care vrea să-i îmbrăţişeze şi să-i sărute pe toţi, pentru că viaţa este aşa de minunată.

— Ăăă - nu, dacă pot cumva să evit acest lucru.

Cerule mare, speram să reuşesc totuşi s-o conving pe Leslie să-şi păstreze ideea cu marţienii ei emblematici pentru arta modernă pentru o altă petrecere. Dacă începuse să povestească deja despre asta în stânga şi-n dreapta, însemna că ea chiar era încântată de idee, şi când Leslie era încântată de ceva, cu greu mai puteai s-o deturnezi, ştiam asta din proprie şi tristă experienţă.

Toată familia mea în păr şedea în jurul mesei, iar eu a trebuit să depun mari eforturi ca să mă abţin să nu-i îmbrăţişez pe toţi cu entuziasm - aş fi putut să le drăgălesc chiar şi pe mătuşa Glenda şi pe Charlotte. (Ceea ce demonstrează în ce stare de euforie mă aflam.) însă, pentru că Xemerius mă avertiză din priviri, m-am mulţumit să-i salut cu un zâmbet larg şi să-i ciufulesc în treacăt părul lui Nick. Dar imediat după ce m-am aşezat la locul meu, unde mama pregătise deja pe farfurie aperitivul, am şi uitat să mai fiu sobră.

— Tartă cu sparanghel! am strigat eu. Nu-i aşa că viaţa este absolut minunată? Sunt atâtea lucruri de care putem să ne bucurăm, n-am dreptate?

— Dacă mai rosteşti o singură dată cuvântul „minunat*1, vomit peste nenorocita asta de tartă cu sparanghel, mârâi Xemerius.

I-am zâmbit, mi-am vârât în gură o bucată de tartă, m-am uitat pe rând la fiecare zâmbind fericită şi am întrebat:

— Şi cum a fost ziua voastră azi?

Mătuşa Maddy îmi zâmbi la rândul ei.

— A ta pare să fi fost destul de reuşită.

Furculiţa lui Charlotte scârţâi pe suprafaţa farfuriei, scoţând un zgomot sinistru.

Da - ziua mea fusese, până la urmă, destul de reuşită. Chiar dacă Gideon, Falk şi domnul Whitman nu mai reveniseră până să plec, deci nu mai avusesem ocazia să verific dacă acel „Te iubesc, Gwenny, te rog nu mă părăsi” fusese opera imaginaţiei mele sau Gideon chiar rostise acele cuvinte. Gardienii care mai rămăseseră cu mine îşi dăduseră toată silinţa să mă scoată din „halul” în care eram, după cum se exprimase Falk de Villiers. Domnul Marley voise chiar să-mi perie părul cu mâna lui, lucru

pe care însă am preferat totuşi să-l fac singură. Acum aveam din nou uniforma de şcoală pe mine, iar părul îmi atârna pieptănat ordonat pe spate.

Mama mă bătu uşor pe mână.

— Mă bucur că te simţi din nou bine, sufleţelul meu.

Mătuşa Glenda murmură ceva pentru sine, din care răzbiră până la mine cuvintele „are constituţia unui copil de la ţară”. Apoi mă întrebă cu un zâmbet fals:

— Deci, cum stă treaba cu sacul ăla verde de gunoi? Nu pot să cred că tu şi prietena ta Lassie aveţi de gând să vă prezentaţi astfel la petrecerea pe care familia Dale o organizează pentru fiica lor! Tobias Dale precis va interpreta asta drept afront politic, ţinând cont de faptul că este un personaj aşa de important în rândul conservatorilor.

— Hă? am făcut eu.

— Se spune poftim, mă mustră Xemerius.

— Glenda, mă uimeşti! Lady Arista plesni din limbă. Nici uneia dintre nepoatele mele nu i-ar fi trecut vreodată prin gând aşa ceva. Sac de gunoi! Ce absurditate!

— Ştiu şi eu, când n-ai altceva verde să îmbraci, e mai bine decât nimic, spuse Charlotte înţepată. În orice caz, pentru Gwen.

— Vai, vai. Mătuşa Maddy mă privi compătimitor. Să ne gândim. Aş avea un halat de baie flauşat din bumbac, pe care aş putea să ţi-l împrumut.

Charlotte, Nick, Caroline şi Xemerius chicotiră deodată, iar eu am privit-o pe mătuşa Maddy cu un rânjet.

— Drăguţ din partea dumitale, dar cred că Leslie nu ar fi de acord. Marţian în halat de casă, nu prea merge.

— Poftim, ai auzit! Nu glumesc, se repezi mătuşa Glenda. Exact ce spuneam. Lassie asta are o influenţă proastă asupra lui Gwendolyn. Strâmbă din nas. Nu că ne-am putea aştepta la altceva de la o educaţie primită de la nişte părinţi proletari. E şi-aşa destul de rău că astfel de exemplare sunt de fel acceptate la Saint Lennox. Dar cu siguranţă că eu nu i-aş permite fiicei mele să umble...

— De ajuns, Glenda! Mama o privi furioasă pe sora ei. Leslie este o fată isteaţă şi manierată, iar părinţii ei nu sunt proletari! Tatăl ei este... este...

— Inginer constructor, i-am suflat eu.

— ... inginer constructor, iar mama ei lucrează ca...
— Nutriţionist, am completat eu din nou.
— Iar câinele lor a studiat la Colegiul Goldsmith, spuse Xemerius. O familie foarte respectabilă.
— Costumul nostru nu are nici un fel de conotaţii politice, le-am asigurat eu pe mătuşa Glenda şi pe Lady Arista, care mă studiau cu sprâncenele ridicate. Este gândit să fie doar artă şi-atât.
Pe de altă parte, ar fi fost tipic pentru Leslie să încoroneze totul, ca să zic aşa, şi cu un substrat politic. Ca şi cum nu ar fi fost deja de-ajuns că aveam să arătăm odios.
— Iar petrecerea este a Cynthiei, şi nu a părinţilor ei - altfel mottoul probabil că n-ar mai fi fost aşa de pueril.
— Nu e deloc comic, spuse mătuşa Glenda. Iar eu consider mai degabă lipsă de bun-simţ să nu-ţi dai în nici un fel silinţa să-ţi găseşti un costum, când ceilalţi oaspeţi şi gazdele fac atâtea eforturi şi cheltuieli. Costumul lui Charlotte, de exemplu, a...
— ... costat o avere şi-i vine turnat, ne-ai mai spus-o astăzi de încă treizeci şi patru de ori, o întrerupse mama.
— Eşti doar invidioasă. Aşa ai fost mereu. Dar cel puţin mie îmi pasă de binele fiicei mele, spre deosebire de tine, ripostă mătuşa Glenda. Să te intereseze atât de puţin relaţiile sociale ale fiicei tale şi să nu-i faci măcar un costum serios...
— Relaţii sociale? Mama îşi dădu ochii peste cap. Ia spune, crezi că se poate un pic şi mai naiv? Se sărbătoreşte ziua de naştere a unei colege de clasă! E şi-aşa destul de neplăcut că sărmanii copii trebuie să se costumeze.
Lady Arista trânti cu zgomot tacâmurile pe masă.
— Doamne, Dumnezeule - aveţi peste patruzeci de ani şi vă comportaţi ca nişte adolescente. Bineînţeles că Gwendolyn nu va merge la petrecere îmbrăcată într-un sac de gunoi. Şi-acum, dacă-mi permiteţi, vă rog să schimbaţi subiectul.
— Da. Hai să vorbim despre hoaşte bătrâne despotice, propuse Xemerius. Şi despre femei care au peste patruzeci de ani şi încă locuiesc la mama.
— Nu-i poţi porunci tu lui Gwendolyn cum..., începu mama, dar i-am tras pe sub masă un şut în fluierul piciorului şi-apoi i-am adresat un rânjet.
Oftă, apoi îmi răspunse şi ea cu un rânjet.
— Problema e că nu pot să stau cu braţele încrucişate şi să

privesc cum bunul renume al familiei noastre este..., spuse mătuşa Glenda, dar Lady Arista n-o lăsă să termine.

— Glenda, dacă nu taci din gură în momentul ăsta, pleci la culcare fără să primeşti de mâncare în seara asta, pufăi Lady Arista, iar toţi izbucniră în râs, chiar şi Charlotte, mai puţin ea însăşi şi mătuşa Glenda.

În acel moment, cineva sună la uşă.

Secunde în şir, nimeni nu reacţionă. Am continuat cu toţii să mâncăm, până ce ne-am dat seama că domnul Bernhard avea liber. Lady Arista oftă.

— Caroline, ai putea tu să fii din nou atât de drăguţă? Dacă e cumva domnul Turner pentru ghirlandele de flori pentru felinare de anul ăsta, transmite-i, te rog, că nu sunt acasă. Aşteptă până ce Caroline dispăru, apoi clătină din cap. Omul ăsta e ca râia\ Nu spun decât atât: begonii portocalii! Sper foarte tare că pentru astfel de oameni există un iad aparte!

— Asta sper şi eu, fu mătuşa Maddy de acord cu ea.

Un minut mai târziu, Caroline reveni.

— Este Gollum! strigă ea. Şi o caută pe Gwendolyn.

— Gollum? repetarăm mama, Nick şi cu mine într-un glas.

întâmplător, Stăpânul inelelor era filmul nostru preferat, doar Caroline nu avusese încă voie să-l vadă, pentru că era prea mică.

Caroline confirmă dând energic din cap.

— Da, aşteaptă jos.

Nick râse.

— Asta-i grozav, prrrrreţioasa mea! Trebuie neapărat să-l văd şi eu.

— Şi eu, spuse Xemerius, dar continuă să se legene leneş atârnat de candelabru, scărpinându-se pe burtă.

— Precis că vrei să spui Gordon, spuse Charlotte şi se ridică. Şi mă caută pe mine. Doar că a ajuns prea devreme. Am spus opt şi jumătate.

— O, un admirator, iepuraş? întrebă mătuşa Maddy impresionată. Ce frumos! Poate c-o să te ajute să te mai gândeşti şi la altele.

Charlotte făcu o faţă ofuscată.

— Nu, mătuşă Maddy, Gordon este doar un băiat din clasa mea pe care îl ajut să-şi facă lucrarea despre inele sigiliu pe care a primit-o drept pedeapsă.

— Dar a spus Gwendolyn, insistă Caroline, dar Charlotte o împinsese deja la o parte şi părăsise precipitat încăperea. Caroline fugi după ea.

— Poate să ia masa cu noi, strigă mătuşa Glenda în urma lor. Este întotdeauna atât de voluntară, ni se adresă ea apoi nouă. Apropo, Gordon Gelderman este fiul lui Kyle Arthur Gelderman.

— I-auzi ia! spuse Xemerius.

— Cine-o mai fi şi ăsta, spuse mama.

— Kyle Arthur Gelderman, repetă mătuşa Glenda, accentuând de data asta fiecare silabă. Magnatul cu lanţurile de magazine universale! Nu-ţi spune nimic asta? Tipic - n-ai habar în ce anturaj se-nvârte fiică-ta. Ca mamă eşti de-a dreptul deplorabilă. Mă rog, băiatul oricum nu este interesat de Gwendolyn.

Mama scoase un suspin.

— Glen, sincer acum, ar trebui să începi să iei iar pastilele alea contra simptomelor menopauzei.

Sprâncenele lui Lady Arista aproape că se uniră în centrul frunţii, aşa de mânios se încruntase, şi trăsese deja adânc aer în piept, probabil cu intenţia de a le trimite pe mama şi pe mătuşa Glenda la culcare fără să primească desert, când Caroline reveni triumfătoare.

— Şi totuşi, Gollum o căuta pe Gwendolyn!

Eu tocmai îmi umplusem gura cu o bucată cât toate zilele de tartă şi aproape că era s-o scuip când l-am văzut pe Gideon intrând în cameră, urmat de Charlotte, al cărei chip împietrise brusc.

— Bună seara, spuse Gideon politicos. Purta jeanşi şi o cămaşă de un verde spălăcit. Era evident că, între timp, făcuse duş, căci părul îi mai era încă ud şi-i cădea în şuviţe reble pe faţă. Îmi pare rău. Nu am intenţionat să vă deranjez de la masă, voiam doar să vorbesc cu Gwendolyn.

Pentru o clipă se făcu linişte. Dacă îl ignorăm pe Xemerius, care mai avea puţin şi cădea de pe candelabru de atâta râs. Eu nu puteam vorbi, deoarece eram preocupată să-mi înghit cât mai repede dumicatul, Nick chicotea, mama privi de mai multe ori când la Gideon când la mine şi invers, mătuşii Glenda îi apărură iar pete roşii pe gât, iar privirea pe care Lady Arista i-o aruncă lui Gideon putea trece şi ea, fără probleme, drept o begonie portocalie.

Doar mătuşa Maddy dădu dovadă cât de cât de maniere.

— Dar nu ne deranjaţi deloc, spuse ea prietenoasă. Poftiţi, luaţi loc lângă mine. Charlotte, te rog să mai pui un tacâm.

— Da, o farfurie pentru Gollum, îmi şopti Nick şi rânji.

Charlotte o ignoră pe mătuşa Maddy şi se duse la locul ei, cu chipul încă împietrit.

— Sunteţi foarte amabilă, vă mulţumesc, dar am mâncat deja de seară, spuse Gideon.

Reuşisem, în sfârşit, să înghit bucata de tartă şi m-am ridicat degrabă.

— Iar eu m-am săturat deja, am zis. Este în regulă dacă mă ridic de la masă?

M-am uitat mai întâi la mama, apoi la bunica.

Cele două au schimbat o privire bizară, consimţind şi oftând la unison, şi anume abisal.

— Desigur, spuse mama apoi.

— Dar tortul de ciocolată, spuse Caroline.

— Vom păstra o felie pentru Gwendolyn.

Lady Arista îmi făcu un semn din cap. Eu m-am apropiat de Gideon un pic cam ţeapănă.

— Şi se făcu o linişte mormântală, şopti Xemerius de pe candelabru. Toţi ochii erau aţintiţi spre fata în bluză galbenă ca urina...

Ah, avea dreptate. M-am enervat că nu făcusem duş şi că nu mă schimbasem înainte de masă - uniforma mea cea stupidă era piesa de vestimentaţie care îmi stătea cel mai puţin bine dintre toate. Dar cine ar fi putut bănui că urma să mai primesc vreo vizită în acea seară? Şi anume de la o persoană faţă de care îmi păsa foarte mult cum arătam?

— Bună, spuse Gideon şi zâmbi pentru prima oară de când intrase.

I-am răspuns tot cu un zâmbet.

— Bună, Gollum.

Zâmbetul lui Gideon deveni mai accentuat.

— Până şi umbrele de pe pereţi amuţiră, pe când cei doi se priveau, de parcă tocmai s-ar fi aşezat pe o pernă pârţâitoare, spuse Xemerius şi veni în zbor după noi. Se porni o muzică romantică de vioară, iar cei doi ieşiră stângaci din cameră, umăr la umăr, fata în bluză de culoarea urinei şi băiatul care trebuia să ajungă de urgenţă la frizer. Continuă să ne urmărească în

zbor, însă, odată ajuns la scări, făcu la stânga. Isteţul şi frumosul demon Xemerius v-ar fi urmat cu plăcere ca damă de companie, dacă, după atâta etalare de sentimente, nu ar fi trebuit să-şi potolească apetitul său neruşinat! Astăzi îl va înfuleca, în sfârşit, pe interpretul ăla la clarinet, care bântuia pe la numărul 23 şi care-şi bătea joc toată ziulica de Glenn Miller.

Mai făcu o dată cu mâna, apoi dispăru prin fereastra de pe coridor.

Ajunsă în camera mea, am respirat uşurată, dându-mi seama că-mi lipsise timpul necesar pentru a distruge minunata ordine pe care o făcuse mătuşa Maddy miercuri. Bine, patul era nefăcut, dar, din două, trei mişcări reuşisem să arunc pe un scaun, alături de altele, cele câteva haine împrăştiate prin cameră. Apoi m-am răsucit către Gideon, care tăcuse tot drumul spre cameră. Probabil că nu-i mai rămăsese altceva de făcut, deoarece eu, după plecarea lui Xemerius - copleşită încă de jenă -, turuisem ca o moară stricată. Trăncănisem şi trăncănisem, de parcă m-ar fi forţat cineva s-o fac, şi anume despre tablourile pe lângă care trecuserăm. Despre fiecare în parte, din cele vreo unsprezece mii.

— Aceştia sunt străbunicii mei - habar n-am de ce au vrut să fie imortalizaţi într-o pictură în ulei, căci pe vremea aia existau deja fotografi. Grasul de acolo, aşezat pe taburet, este stră-stră-străunchiul meu Hugh când era mic, împreună cu sora lui, Petronella, şi trei iepuraşi. Aceasta este o arhiducesă al cărei nume nu mi-l amintesc în clipa asta - neînrudită cu noi, dar în acest tablou poartă un colier ce aparţine familiei Montrose, de aceea are voie tabloul să fie aici. Şi-acum ne aflăm la etajul al doilea, motiv pentru care în toate tablourile de aici o poţi admira pe Charlotte. Mătuşa Maddy o duce acum trimestrial la un fotograf despre care se zice că ar fi fotografiat şi familia regală. Asta de aici este fotografia mea preferată: Charlotte la zece ani cu un mops căruia-i puţea gura, ceea ce se citeşte oarecum pe chipul lui Charlotte, nu ţi se pare?

Şi aşa mai departe. A fost cumplit. Abia ajunsă în camera mea am reuşit, în sfârşit, să mă opresc. Dar numai pentru că acolo nu erau tablouri pe pereţi.

Am netezit cuvertura de pe pat, ascunzând discret sub pernă cămaşa mea de noapte Hello Kitty. Apoi m-am răsucit şi l-am privit pe Gideon aşteptând. Acum putea liniştit să spună şi el

ceva.
Lucru pe care nu-l făcu. În schimb continuă să-mi surâdă, ca şi cum nu-i putea vine a crede ce vedea. Inima-mi porni a bate într-un ritm galopant, pentru ca apoi să se oprească brusc. Grozav! Făcuse faţă fără probleme unei înţepături de spadă, în schimb era complet depăşită în confruntarea cu Gideon. Mai ales când el privea ca în clipa aceea.
— Am vrut să te sun pe mobil înainte să vin, dar n-ai răspuns, spuse el totuşi în cele din urmă.
— S-a descărcat acumulatorul.
Îşi dăduse duhul în mijlocul unei conversaţii telefonice pe care o avusesem cu Leslie pe când eram în limuzină. Pentru că Gideon tăcu din nou, mi-am scos mobilul din buzunarul fustei şi am început să caut încărcătorul. Mătuşa Maddy îl strânsese ordonat şi-l pusese într-unul dintre sertarele biroului.
Gideon se sprijini cu spatele de uşă.
— A fost o zi destul de bizară, nu crezi?
Am încuviinţat din cap. Băgasem telefonul la încărcat. Neştiind ce altceva să mai fac, m-am sprijinit de marginea biroului.
— Cred că a fost cea mai îngrozitoare zi din toată viaţa mea, spuse Gideon. Când te-am văzut zăcând pe podea...
Vocea-i deveni discret fragilă. Plecă de lângă uşă şi se apropie de mine.
Am simţit brusc nevoia copleşitoare de a-l consola.
— Îmi pare rău că... te-am speriat aşa de tare. Dar chiar am crezut c-o să mor.
— Şi eu.
înghiţi în sec şi mai făcu un pas înspre mine.
Deşi Xemerius plecase de mult la clarinetistul lui, o parte a creierului meu ducea mai departe comentariile lui, fără nici cel mai mic efort: „Privirea lui verde strălucitoare îi incendie fetei inima ascunsă sub bluza de culoarea urinei. Cu capul lipit de pieptul lui puternic, fata lăsă lacrimile să-i şiroiască în voie.“
Of, Doamne, Gwendolyn! Crezi că se poate mai isteric deatât?
M-am prins bine de marginea biroului.
— Tu ar fi trebuit de fapt să ştii mai bine ce se întâmpla cu mine, am zis eu. Doar studiezi medicina.
— Da, şi exact din acest motiv mi-a fost foarte clar că ai... Se opri în faţa mea şi de data asta fu el cel care începu să-şi muşte

buza de jos, lucru care mă tulbură pe loc. Ridică uşor mâna. Vârful spadei pătrunsese atât de adânc. Depărtă destul de mult degetul mare de cel arătător ca să-mi arate cât. O zgârietură neînsemnată nu te-ar fi putut răpune. Culoarea ţi-a dispărut imediat din obraji şi au apărut broboane de sudoare rece. De aceea mi-a fost clar că Alastair trebuia să fi atins o arteră importantă. Ai sângerat intern până aproape de moarte.

Mă uitam fix la mâna lui, care rămăsese în aer în faţa mea.

— Ai văzut singur rana, e de-a dreptul superficială, am spus eu şi mi-am dres vocea. Apropierea lui îmi afecta cumva coardele vocale. Trebuie să... poate a... fost pur şi simplu din cauza şocului. Ştii, mi-am închipuit că sunt rănită serios şi de aceea a şi părut că aş...

— Nu, Gwenny, nu ţi-ai închipuit.

— Atunci cum se poate să fi rămas doar cu această rană neînsemnată? am şoptit eu.

Îşi trase mâna înapoi şi începu să se plimbe prin cameră.

— Nici eu nu am înţeles la început, spuse el vehement. Eram atât de... uşurat că trăiai, încât m-am convins pe mine însumi că trebuie să existe o explicaţie logică pentru chestiunea cu rana. Dar, cu puţin timp în urmă, pe când eram sub duş, mi s-a aprins o lumină.

— Ah, asta trebuie să fie, am spus. Eu încă nu am făcut duş.

Mi-am desprins degetele încleştate pe marginea biroului şi m-am lăsat în jos, pe covor. Aşa! Era mult mai bine. Cel puţin acum nu-mi mai tremurau genunchii.

Sprijinită cu spatele de marginea patului, priveam în sus spre el.

— Chiar trebuie să te plimbi aşa, ca un leu în cuşcă? îmi dă o stare de agitaţie. De agitaţie şi mai mare decât aveam deja.

Gideon îngenunche direct în faţa mea pe covor şi-şi puse mâna pe umărul meu, fără să ţină cont de faptul că, din acel moment încolo, nu mai eram capabilă să ascult cu atenţie, ci deveneam preocupată de o mulţime de gânduri minore, precum: „Sper măcar să miros bine“ şi „Oh, nu trebuie să uit să respir“.

— Cunoşti sentimentul acela pe care-l ai când găseşti la sudoku acel număr cu care apoi rezolvi foarte simplu toate celelalte câmpuri deodată? întrebă el.

Am încuviinţat din cap ezitant.

Gideon mă mângâie preocupat.

— Meditez de zile în şir asupra atâtor lucruri, dar abia astă-seară am găsit acest... număr magic, înţelegi? Am citit şi recitit hârtiile alea, atât de des, până ce aproape că le-am învăţat pe de rost...

— Ce hârtii? l-am întrerupt eu.

Îmi dădu drumul.

— Hârtiile pe care le obţinuse Paul de la Alastair în schimbul liniei genealogice. Paul mi le-a dat mie, în ziua în care avuseseşi tu discuţia cu contele. Râse strâmb când văzu mulţimea de semne de întrebare din expresia feţei mele. Ţi-aş fi povestit despre ele, dar tu ai fost mult prea preocupată să-mi pui întrebări bizare şi-apoi atât de profund ofensată încât ai fugit. N-am putut să vin după tine, căci doctorul White a insistat să-mi îngrijească rana, îţi mai aduci aminte?

— Asta s-a întâmplat abia luni, Gideon.

— Da, aşa e. Parc-a trecut o veşnicie, nu? Când, în sfârşit, am avut voie să plec acasă, te-am sunat din zece în zece minute ca să-ţi spun că te... Îşi drese glasul, apoi mă luă din nou de mână. ... Ca să-ţi explic totul, dar a fost tot timpul ocupat.

— Da, îi povesteam lui Leslie ce nenorocit eşti, am zis eu. Dar să ştii că avem şi un număr de fix.

Nu luă în seamă reproşul meu.

— Între două încercări de a da de tine, am început să citesc hârtiile. Este vorba despre profeţii şi însemnări, proprietate privată a contelui. Documente necunoscute Gardienilor. Pe care contele le-a tăinuit cu bună ştiinţă faţă de oamenii lui.

Am scos un suspin.

— Dă-mi voie să ghicesc. Alte poezii stranii. Din care nu ai înţeles nici un cuvânt.

Gideon se aplecă în faţă.

— Nu, spuse el rar. Dimpotrivă. Totul este foarte clar. Acolo stă scris că cineva trebuie să moară pentru ca piatra filosofală să-şi poată face efectul pe deplin. Mă privi direct în ochi. Şi acel cineva eşti tu.

— Aha. Nu eram aşa de impresionată cum ar fi trebuit, probabil, să fiu. Aşadar, preţul ce trebuie plătit sunt eu.

— Pe mine m-a şocat destul de tare când am citit asta pentru prima oară. O şuviţă de păr căzu pe fruntea lui Gideon, dar el n-o observă. La început, nici nu mi-a venit să cred, dar profeţiile erau clare ca lumina zilei. Viaţa roşie ca rubinul se stinge,

vestind sfârşitul Corbului, a douăsprezecea stea păleşte, şi aşa mai departe, la nesfârşit. Făcu o scurtă pauză. Şi mai clare au fost consemnările făcute de conte pe marigine. De îndată ce se închide cercul, iar elixirul şi-a aflat menirea, tu ar trebui să mori. Aşa stă scris aproape ad litteram.

Acum am înghiţit şi eu în sec.

— Şi cum ar trebui să mor? Mi-am amintit involuntar de lama însângerată a spadei lordului Alastair. Scrie cumva şi asta?

Gideon zâmbi uşor.

— Păi, aşa cum ne-am obişnuit, aici profeţiile sunt vagi, dar un lucru este accentuat în mod repetat. Că eu, adică Diamantul, Leul, numărul unsprezece, voi avea legătură cu asta. Zâmbetul îi dispăru de pe chip, iar în vocea lui apăru ceva ce nu mai auzisem până atunci. Vei muri din cauza mea. Din dragoste.

— Oh. Ăăă. Dar..., am spus eu nu prea inspirat. Sunt doar nişte rime şi-atât.

Gideon clătină din cap.

— Nu înţelegi că nu pot să permit asta, Gwenny? Este singurul motiv pentru care am răspuns jocului tău şi m-am prefăcut că te-aş fi minţit şi că m-aş fi jucat cu sentimentele tale.

Acum mă luminasem şi eu.

— Ca să nu-mi vină ideea să mor din dragoste pentru tine, ai avut grijă ca, de-a doua zi, să te urăsc? Dar asta a fost de-a dreptul foarte... cum să spun... cavaleresc din partea ta. M-am aplecat în faţă şi, cu un gest tandru, i-am dat la o parte şuviţa de păr rebelă. Absolut cavaleresc.

Gideon schiţă un zâmbet.

— Crede-mă, a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Acum că începusem, degetele mele nu se mai puteau dezlipi de el. Mâna-mi alunecă uşor pe chipul lui. Nu mai apucase să se bărbierească, dar arăta cumva sexy.

— Hai să fim prieteni - asta a fost o mutare genială, am murmurat eu. Te-am urât instantaneu din tot sufletul.

Gideon gemu.

— Dar n-am vrut deloc asta - chiar mi-am dorit să fim prieteni, spuse. Mă apucă de mână şi o strânse pentru o clipă. Că fraza asta te va înfuria într-atât...

Lăsă propoziţia neterminată.

M-am aplecat şi mai mult înspre el şi i-am prins faţa cu

ambele mâini.

— Mda, poate că pe viitor ai să ţii minte, am şoptit eu. Această frază n-o spui niciodată, niciodată unei persoane pe care ai sărutat-o.

— Aşteaptă, Gwen, asta nu-i tot, mai trebuie să-ţi spun..., începu el, dar eu n-aveam de gând să mai tărăgănez lucrurile.

Mi-am apropiat buzele de ale lui şi am început să-l sărut.

Gideon răspunse sărutului meu, mai întâi delicat şi protector, dar, când mi-am încolăcit mâinile pe după gâtul lui şi m-am lipit de el, sărutul a devenit mai aprig. Şi-a cufundat mâna stângă în părul meu, iar cu cealaltă a început să-mi mângâie gâtul, apoi să coboare uşor. Când ajunse la cel mai de sus nasture al bluzei mele, mi-a sunat mobilul. Mai precis, s-a pornit tema din filmul Omul cu muzicuţa.

M-am desprins cu greu de el.

— Leslie, am spus privind ecranul mobilului. Trebuie să răspund. Să-i spun măcar două vorbe, altfel îşi face griji.

Gideon rânji.

— Nu te teme. Nu am de gând să mă volatilizez.

— Leslie? Pot să te sun eu? Mersi pentru noua sonerie - foarte bună gluma.

Dar Leslie nu mă ascultă.

— Gwen, fii atentă, am terminat Anna Karenina, izbucni ea. Şi cred că acum ştiu ce are de gând contele cu piatra filosofală.

Nu mai puteam eu de piatra ei filosofală! Mai ales în momentul ăla.

— Ăăă, grozav, am spus eu şi m-am uitat la Gideon. Mai târziu, trebuie neapărat să...

— Nu-ţi face griji, spuse Leslie. Sunt deja în drum spre tine.

— Pe bune? Eu...

— Mda, ca să fiu mai exactă, de fapt sunt deja aici.

— Unde?

— Păi, aici. Pe holul vostru. Şi-n urma mea îi văd urcând scările pe mama ta, pe fratele şi pe sora ta. Iar strămătuşa ta se ţine după ei ca un căţeluş. Acum m-au depăşit, mă tem că vor bate în orice secundă la uşa ta...

Lucru pe care Caroline nu se obosi să-l facă. Dădu direct uşa de perete şi strigă radiind de fericire:

— Tort de ciocolată pentru toţi! Apoi se întoarse către ceilalţi şi spuse: Vedeţi, nu se giugiulesc!

Cercul Celor Doisprezece

Nume	Piatră preţioasă	Corelaţie alchimică	Animal	Arbore
Lancelot de Villiers 1560-1607	Chihlimbar	Calcinatio	Broască	Fag
Elaine Burghley 1562-1580	Opal	Putrefactio et	Bufniţă	Nuc
William de Villiers 1636-1689	Agată	Sublimatio	Urs	Pin
Cecilia Woodville 1628-1684	Acvamarin	Solutio	Cal	Arţar
Robert Leopold Graf von Saint-Germain 1703-	Smarald	Distillatio	Acvilă	Stejar
Jeanne de Pontcarree Madame d'Urfe 1705-1775	Citrin	Coagulatio	Şarpe	Gingko
Jonathan und Timothy de Villiers 1875-1944 1875-1930	Cameol	Extractio	Şoim	Măr
Margret Tilney 1877-1944	Jad	Digestio	Vulpe	Tei
Paul de Villiers *1974	TUrmalină Neagră	Ceratio	Lup	Scoruş de munte
Lucy Montrose *1976	Safir	Fermentatio	Linx	Salcie
Gideon de Villiers *1992	Diamant	Multiplicatio	Leu	Tisă
Gwendolyn Shepherd *1994	Rubin	Projectio	Corb	Mesteacăn

Unsprezece

Ziua asta chiar că se întrecuse pe ea însăşi în etalarea tuturor ciudăţeniilor posibile (v-o reamintesc pe scurt pe cea mai importantă dintre toate: Gideon mă iubea! Ah, da, şi mai era, desigur, şi chestia aia cu spada şi cu muritul), dar acest picnic de familie la ceas de seară, în camera mea, mi se părea cel mai ciudat dintre toate evenimentele. Aşadar, se adunaseră pe covorul meu aproape toţi cei care erau mai importanţi pentru mine în lumea asta; râdeau şi vorbeau unii peste alţii, mama, mătuşa Maddy, Nick, Caroline, Leslie - şi Gideon! Şi toţi eram mozoliţi de ciocolată pe feţe. (Cum mătuşii Glenda şi lui Charlotte le pierise pofta de mâncare şi cum Lady Arista detesta practic dulciurile, ne rămăsese nouă tot tortul de ciocolată.) Poate că de vină fu tortul pentru faptul că între Gideon şi familia mea s-a creat imediat o relaţie de încredere, dar poate că explicaţia sta şi în faptul că el era aşa de relaxat, cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Şi asta cu toate că şi mama, şi mătuşa Maddy îi puseră o serie de întrebări ciudate şi chiar jenante, iar Nick se încăpăţâna să-i spună în continuare Gollum.

După ce a fost devorată şi ultima fărâmiţă de tort, mătuşa Maddy se ridică icnind.

— Cred că trebuie să mă duc din nou jos, să-i fiu alături Aristei - domnul Turner a reuşit să pătrundă în casă împreună cu micul admirator al lui Charlotte şi precis că încă se ciorovăiesc pe tema begoniilor. Îi adresă lui Gideon un zâmbet optimist cu gropiţe în obraji. Ştiţi, pentru un de Villiers sunteţi neobişnuit de simpatic, Gideon.

Gideon se ridică şi el.

— Vă mulţumesc mult, răspunse el vesel şi strânse mâna mătuşii Maddy. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc.

— Uh! Leslie mă înghionti cu cotul în coaste. Mai e şi manierat. Îşi ridică dosu' de pe scaun când o doamnă părăseşte grupul. Şi ce mai dos periculos are. Păcat că e aşa un nenorocit.

Am dat ochii peste cap.

Mama îşi scutură firimiturile de pe rochie şi-i ridică în picioare pe Caroline şi pe Nick.

— Haideţi, copii - se face ora de culcare!
— Mama! se tângui Nick. Este vineri şi am doisprezece ani.
— Şi eu aş mai vrea să rămân, te rog. Caroline privi ingenuu către Gideon. Te plac, spuse ea. Eşti foarte amabil şi absolut dulce.
— Da, absolut, îmi şopti Leslie. Nu cumva a roşit?
Aşa s-ar fi părut. Ce dulce!
Cotul lui Leslie mă-nghionti iar în coaste.
— Te uiţi ca o oaie bleagă, şuieră ea.
În acel moment, Xemerius intră în zbor prin fereastra închisă şi ateriză pe birou, râgâind satisfăcut.
— Când inteligentul şi nespus de frumosul demon se întoarse plin de speranţă din periplul său, trebui, din păcate, să constate că, între timp, fata încă mai poseda şi bluza de culoarea urinei, şi castitatea..., cită el din romanul său nescris.
I-am adresat un gest care s-ar fi tradus prin: „Tacă-ţi gura".
— Zic şi eu, spuse el ofensat. Ocazia era favorabilă. Nu mai eşti chiar aşa de tânără şi cine ştie dacă mâine nu-ncepi iar să-l urăşti din adâncul sufletului pe tipul ăsta.
După ce mătuşa Maddy plecă, iar mama îi uşui pe fratele şi pe sora mea din cameră, Gideon închise uşa în urma lor şi ne privi zâmbind.
Leslie ridică ambele mâini în aer.
— Nu, uită! Eu nu plec. Am de discutat lucruri importante cu Gwen. Strict secrete.
— Atunci nu plec nici eu, spuse Xemerius. Sări pe pat şi se cuibări între perne.
— Les - cred că nu mai este nevoie să avem secrete faţă de Gideon, am zis eu. Nu ar fi rău să punem cap la cap tot ce ştim fiecare dintre noi.
Hai că-mi ieşise frumos fraza asta!
— Mai ales că eu mă îndoiesc de faptul că, în această situaţie, Google chiar ne va ajuta să mergem mai departe, spuse Gideon cinic. Scuze, Leslie - dar domnul Whitman ne-a arătat zilele trecute un dosar nostim, în care tu... ai strâns tot felul de, ăăă, informaţii.
— Alo?! Leslie îşi puse mâinile în şolduri. Şi eu care tocmai mă gândeam că poate nu eşti totuşi un nemernic arogant, aşa cum spunea mereu Gwen! Nu era nicidecum un dosar... nostim! Sunt... Strâmbă din nas oarecum jenată. Ce meschin din partea

Veveriţoiului să arate tuturor dosarul meu! Investigaţiile pe net au fost la început tot ce aveam, iar eu am fost foarte mândră de munca mea.

— Dar între timp am aflat mult mai multe, am zis eu. Mai întâi de toate, Leslie este un geniu, iar în al doilea rând, m-am întâlnit de mai multe ori cu bu...

— Desigur că nu ne gândim să ne divulgăm sursele! Leslie mă străpunse cu privirea. El încă este unul de-al lor, Gwen. Chiar dacă ţi-a zăpăcit hormonal simţurile.

Gideon afişă un zâmbet larg, aşezându-se turceşte pe podea.

— OK. Acum e rândul meu.

Şi fără să aştepte ca Leslie să fie de acord, începu să povestească din nou despre hârtiile pe care le obţinuse de la Paul. Spre deosebire de mine, la auzul afirmaţiei că eu ar trebui să mor odată Cercul Celor Doisprezece închis, Leslie fu mai mult decât revoltată. Deveni absolut lividă pe sub pistruii ei.

— Putem vedea hârtiile astea? întrebă ea.

— Desigur.

Gideon scoase nişte foi împăturite din buzunarul pantalonilor şi altele câteva din buzunarul de la piept al cămăşii. Hârtia era destul de îngălbenită, iar în locurile unde fusese împăturită, destul de deteriorată, din câte puteam să văd.

Leslie îl privi nedumerită.

— Le porţi cu tine aşa, pur şi simplu? Astea sunt nişte documente originale preţioase, nu nişte... şlenghere.

Întinse mâna după ele.

— Aproape că stau să se dezintegreze. Tipic bărbătesc! Despături grijulie documentele. Şi tu eşti absolut sigur că astea nu sunt nişte falsuri?

Gideon ridică din umeri.

— Nu sunt nici grafolog, nici istoric. Dar arată la fel ca şi celelalte originale pe care le deţin Gardienii.

— La temperatura adecvată şi sub sticlă, pot să pun pariu, spuse Leslie cu reproş. Aşa cum se cuvine.

— Şi cum de au ajuns oamenii Alianţei florentine în posesia documentelor? am întrebat eu.

Gideon ridică iar din umeri.

— Furându-le, presupun. Încă nu am avut destul timp să cercetez Analele pentru a găsi un indiciu. Şi, apropo, nu am avut destul timp nici să verific totul. Port de zile întregi hârtiile astea

cu mine peste tot! Le ştiu pe de rost - dar foarte tare nu prea m-au luminat. Cu excepţia unei singure chestiuni.

— Totuşi, nu ai alergat imediat la Falk ca să-i arăţi totul, am spus eu apreciativ.

— Dar m-am gândit să fac întocmai asta. Apoi însă... Gideon oftă. În momentul de faţă pur şi simplu nu mai ştiu în cine mai pot să am încredere.

— În nimeni, am şoptit eu, dându-mi teatral ochii peste cap. Mama mi-a băgat bine în cap asta.

— Mama, murmură Gideon. Tare m-ar interesa să aflu cât ştie ea din toate astea.

— Deci, dacă cercul se închide, iar contele are acel elixir, Gwendolyn ar trebui să...

Leslie nu fu în stare să ducă fraza până la capăt.

— ... moară, am completat eu.

— Să dea ortu' popii, s-o mierlească, să-şi dea obştescul sfârşit, să-şi dea duhul, să-şi dea ultima suflare, să-şi găsească pacea eternă, să plece dintre noi..., completă Xemerius adormit.

— ... fie ucisă! Cu un gest dramatic, Leslie mă prinse de mână. Căci n-ai să pici pur şi simplu moartă! îşi trecu mâna prin părul care oricum era complet răvăşit şi înfoiat tot. Gideon îşi drese glasul, dar Leslie nu-i permise să ia cuvântul. Ca să fiu sinceră, tot timpul am avut un sentiment ciudat, spuse ea. Celelalte versuri sunt deja groaznic de... prevestitoare de rău. Şi, de fiecare dată, se pare că doar pentru Corb, Rubin şi numărul doisprezece situaţia este cam lugubră. În plus, totul se potriveşte cu ceea ce am descoperit eu. Îmi dădu drumul mâinii şi-o întinse după rucsacul ei nou-nouţ, pentru a scoate din el Anna Karenina. De fapt, Lucy, Paul şi bunicul tău au descoperit asta - şi Giordano.

— Giordano? am repetat eu derutată.

— Da! Nu i-ai citit lucrările? Leslie răsfoi cartea. Gardienii au fost nevoiţi să-l primească în Lojă ca să înceteze să-şi mai răspândeadscă prin lume teoriile.

Am clătinat din cap ruşinată. Eu îmi pierdusem încă de la primele fraze interesul în mâzgăliturile lui Giordano. (Ca să nu mai vorbim de faptul că erau ale lui Giordano - alo?)

— Treziţi-mă şi pe mine când începe să devină interesant, spuse Xemerius şi închise ochii. Am nevoie de un nănel pentru digestie.

— Ca istoric, Giordano nu a fost niciodată luat în serios de nimeni, deci nici de Gardieni, se amestecă Gideon în vorbă. A publicat nişte bazaconii în nişte reviste ezoterice dubioase, ale căror susţinători îl descriau pe conte drept parvenit şi metamorfozat, ce-or mai fi vrut să spună şi cu asta.

— Pot să-ţi explic eu exact! Leslie îi împinse sub nas Anna Karenina, ca şi cum ar fi fost probă într-un proces. Ca istoric, Giordano a dat peste nişte consemnări şi scrisori din secolul al XVI-lea aparţinând inchizitorilor. Izvoarele dovedesc faptul că, foarte tânăr fiind, într-una dintre călătoriile sale în timp, contele de Saint-Germain a lăsat grea o fiică de conte pe nume Elisabetta di Madrone, care trăia la mănăstire. Şi, cu această ocazie... Leslie făcu o scurtă pauză. ... mă rog, înainte sau probabil după aceea, i-a povestit acesteia vrute şi nevrute despre el însuşi - poate pentru că era încă tânăr şi naiv sau pur şi simplu pentru că se simţea prea sigur de el.

— Şi care ar fi acele vrute şi nevrute? am întrebat eu.

— A divulgat cu multă generozitate informaţii, începând cu originile sale şi cu numele său adevărat, capacitatea sa de a călători în timp şi până la afirmaţia că ar fi fost în posesia unor secrete nepreţuite. Secrete cu ajutorul cărora ar fi fost în stare să creeze piatra filosofală.

Gideon a încuviinţat din cap ca şi cum ar fi cunoscut povestea, dar Leslie nu se lăsă deturnată.

— Problema a fost că, în Italia secolului al XVI-lea, toată povestea asta n-a fost considerată prea grozavă, continuă ea. L-au considerat pe conte un demon periculos, iar tatăl acelei Elisabetta a fost atât de necăjit pentru ce-i făcuse contele fiicei lui, încât a fondat Alianţa florentină, consacrându-şi de atunci încolo viaţa urmăririi contelui şi semenilor lui, la fel cum au făcut-o şi multele generaţii ce i-au urmat... Tăcu. Cum de-am ajuns aici? Dumnezeule, mi-e capul plin de-atâtea informaţii, încât am senzaţia c-o să-mi explodeze în orice clipă.

— Ce legătură au toate astea cu Tolstoi? întrebă Gideon, uitându-se iritat la cartea fabricată de Lucas. Nu te supăra, dar încă nu mi-ai spus nimic din ce nu ştiam deja.

Leslie îi aruncă o privire dură.

— Mie însă da, m-am grăbit eu să intervin. Dar parcă voiai să ne explici şi la ce are de gând contele să folosească piatra filosofală, Les?

— Corect. Leslie se încruntă. Am s-o iau puţin pe ocolite, căci a durat, desigur, un timp până ce urmaşii Contelui di Madrone au dat de primul călător în timp, Lancelot de Villiers, şi l-au...

— Poţi liniştită să scurtezi povestea, o întrerupse Gideon. Prea mult timp nu mai avem la dispoziţie. Poimâine ne întâlnim din nou cu contele, iar între timp - conform indicaţiilor lui - eu ar trebui să obţin sânge de la Lucy şi de la Paul. Mă tem că, dacă nu reuşesc s-o fac, o să inventeze un alt plan... Suspină. Aşadar?

— Dar n-avem voie să abandonăm detaliile. Leslie suspină şi ea şi-şi îngropă pentru o clipă faţa în palme. Bine, fie. Gardienii cred că piatra filosofală ar fi ceva ce va contribui decisiv la progresul omenirii, deoarece ar putea vindeca omenirea de toate bolile, corect?

— Corect, am spus eu şi Gideon într-un glas.

— Dar Lucy cu Paul şi cu bunicul lui Gwenny şi, ca să fim mai exacţi, şi oamenii din Alianţa florentină au fost de părere că asta este o minciună!

Am încuviinţat din cap.

— Aşteaptă.

Gideon îşi încruntă sprâncenele.

— Bunicul lui Gwenny? Marele nostru Maestru dinaintea unchiului meu, Falk?

Am încuviinţat din nou din cap, de data asta cu vinovăţie. Mă privi fix şi de-odată păru că i se luminează mintea.

— Continuă, Leslie, zise. Peste ce-ai dat?

— Lucy şi Paul credeau că piatra filosofală urma să fie folosită de conte în propriul lui interes. Leslie se opri un moment, ca să se asigure că-i sorbim efectiv fiecare cuvinţel. Pentru că piatra filosofală ar trebui ca pe el şi numai pe el să-l facă nemuritor.

Eu şi Gideon tăceam. Eu, corespunzător impresionată. De Gideon nu ştiam ce să zic. Expresia feţei lui nu trăda câtuşi de puţin ce gândea.

— Bineînţeles că a trebuit să inventeze toate bazaconiile alea cu salvarea omenirii şi bla bla bla, pentru a-i putea convinge pe oameni să lucreze pentru el, continuă Leslie. Nu prea ar fi reuşit să pună pe picioare o organizaţie secretă aşa de puternică dacă ar fi spus cinstit ce avea de gând.

— Şi asta e tot? Totul se rezumă la faptul că moşneagului ;istuia trăsnit îi e frică de moarte? am zis eu.

Aproape că eram un pic dezamăgită. Aşadar, ăsta era secretul

din spatele secretului? Pentru asta tot efortul nostru?

Prin urmare, în timp ce eu clătinam din cap sceptică, încercând să construiesc în minte o frază care să înceapă cu „Dar“, sprâncenele lui Gideon se încruntară şi mai mult.

— S-ar potrivi, murmură el. La naiba, Leslie are dreptate! Se potriveşte.

— Ce se potriveşte? am întrebat eu.

Sări în picioare şi începu să meargă prin cameră.

— Nu-mi vine să cred că familia mea s-a lăsat dusă de nas orbeşte de conte sute de ani la rând, spuse el. Că şi eu m-am lăsat dus de nas orbeşte de el! Se opri în faţa mea şi inspiră adânc. ... al timpului parfumul de-ar umple oxigenul, pentru eternitate ar rămâne doar unul. Dacă citeşti cu atenţie este destul de limpede. De e cusur sau beteşug de-o fi, sub duzina de astre se vor lecui. Bineînţeles! Pentru ca cineva să primească viaţă eternă, această substanţă ar trebui să-i vindece toate bolile. Îşi masă fruntea şi arătă spre foile zdrenţuite de pe covor. Iar profeţiile pe care contele le-a tăinuit Gardienilor o spun şi mai limpede. Piatra filosofală ale eternităţii iţe le-mpleteşte. Sub straiele juneţei o nouă energie creşte, celui ce poartă-n el magia, forţă eternă proroceşte. Cât de simplu! De ce nu mi-am dat sema mai din timp? Am fost atât de concentrat pe faptul că Gwendolyn ar trebui să moară şi că eu aş putea fi răspunzător pentru asta, încât nu mi-am dat seama deloc de adevăr! Deşi era în faţa mea.

— Asta e! spuse Leslie, neputându-şi împiedica un discret zâmbet victorios. Presupun că eşti tare în alte domenii. Nu-i aşa, Gwenny? Apoi adăugă pe un ton împăciuitor: Şi-apoi, ai avut atâtea altele pe cap.

Am luat hârtiile lui Gideon.

— Bagă de seamă dară, când cel de-al doisprezecelea astru se va înălţa, destinul pământeanului cursul şi-l va relua. Juneţea se va risipi, Stejarul osândit va fi să îşi sfârşească vremea sa printre cei vii. Doar dacă astru-acesta se va stinge, Acvila ţelul pentru veşnicie-l va atinge, am citit eu mai departe şovăielnic, încercând să ignor că mi se sculase tot părul de pe braţe făcând-o.

Deci, al doisprezecelea astru sunt eu, dar restul iar parcă-ar fi în chineză...

— Uite, scrie pe margine: De îndată ce am elixirul, ea trebuie

să moară! a murmurat Leslie, cu capul lipit de al meu. Asta sper că înţelegi, nu? Mă strânse în braţe. N-ai voie să te mai apropii de criminalul ăla niciodată, niciodată, e clar? Nenorocitul ăsta de Cerc de Sânge n-are voie să se închidă; cu nici un preţ. Mă îndepărtă un pic de ea. Lucy şi Paul au făcut deja tot ce-au putut fugind cu cronograful. Ce prostie să mai existe un al doilea cronograf! îmi dădu drumul şi-l privi cu reproş pe Gideon. Şi domnul aici de faţă să nu fi avut altceva mai bun de făcut decât să-l umple conştiincios cu sângele tuturor călătorilor în timp! Promite-mi aici şi acum, pe loc, că acest conte nu va avea niciodată ocazia s-o mai sugrume sau s-o mai înjunghie pe Gwenny, sau să-i mai facă cine ştie ce, s-o...

Xemerius tresări în somn indignat.

— ... otrăvească, împuşte, ciopârţească, spânzure, decapiteze, calce în picioare, înece, arunce de pe bloc..., strigă el încântat. Despre ce vorbiţi?

— Doar dacă astru-acesta se va stinge, Acvila ţelul pentru veşni- cie-l va atinge, spuse Gideon încet. Doar că ea nu poate să moară!

— Nu trebuie să moară, vrei să zici, îl corectă Leslie.

— Trebuie, poate, ar trebui să, ar fi necesar să, bâigui Xemerius şi-şi lăsă iar capul pe lăbuţe.

Gideon se aşeză în faţa noastră pe podea. Avea din nou privirea foarte serioasă.

— Asta e ceea ce am vrut să-ţi spun mai devreme, înainte să ne... Îşi drese glasul. I-ai povestit deja lui Leslie că lordul Alastair te-a rănit cu spada?

Am încuviinţat din cap, iar Leslie zise:

— A avut un noroc chior că n-a rănit-o mortal!

— Lordul Alastair este unul dintre cei mai buni spadasini pe care-i cunosc, spuse Gideon. Şi a nimerit-o chiar periculos de exact pe Gwendolyn. Îmi atinse mâna cu vârfurile degetelor. Mortal, ca să fiu mai exact.

Lui Leslie i se tăie răsuflarea.

— Cred că doar mi-am..., am murmurat eu, gândindu-mă la cum ajunsesem la tavanul camerei, de unde avusesem o privelişte spectaculoasă asupra întregii scene.

— Nu! Gideon clătină din cap. Nu ţi-ai imaginat! Nici nu ştiu dacă e posibil să-ţi imaginezi aşa ceva. Iar eu am fost de faţă, nu uita! Un timp păru incapabil să mai continue, după care îşi

reveni. În timpul saltului înapoi, timp de cel puţin treizeci de secunde nu ai mai respirat, iar când am ajuns cu tine în pivniţă, încă nu aveai puls, sunt absolut sigur de asta. Un minut mai târziu, te-ai ridicat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Asta înseamnă cumva că...? întrebă Leslie, fiind acum rândul ei să privească precum o oaie bleagă.

— Înseamnă că Gwenny este nemuritoare, spuse Gideon şi-mi zâmbi vesel.

Eu n-am putut decât să-l privesc perplexă.

Xemerius se ridicase şi se scărpina acum derutat pe burtă. Deschise gura, apoi o închise la loc, în loc de comentariu scuipând un jet mic de apă pe pernele mele.

— Nemuritoare? Ochii lui Leslie erau mari cât cepele. La fel ca... Nemuritorul din film?

Gideon încuviinţă din cap.

— Doar că ea nu moare nici dacă este decapitată. Se ridică din nou în picioare şi expresia-i deveni dură. Gwendolyn nu poate muri deloc - decât doar dacă se sinucide.

După care declamă cu voce scăzută:

— Aşa că seama bine ia, de-a dragostei tortură se mistuie o stea, când singură apusul şi-l alege ea.

Când am deschis ochii, soarele îmi inunda camera, iar firicelele de praf zburătăceau prin aer, scăldându-se în lumina lui roz sclipitoare. M-am trezit instantaneu - nu ca în zilele de dinainte. Mi-am pipăit cu atenţie pe sub cămaşa de noapte rana de sub piept şi am trecut degetele de-a lungul cicatricii.

Nemuritoare.

La început am refuzat să dau crezare afirmaţiilor lui Gideon, pur şi simplu pentru că era aşa de absurd, iar viaţa mea oricum părea că mai avea puţin şi intra în colaps de atâtea complicaţii. Mintea mea refuza, pur şi simplu, să accepte acest lucru.

Dar, adânc în interiorul meu, ştiusem numaidecât că Gideon avusese dreptate: spada lordului Alastair mă ucisese. Simţisem durerile şi văzusem cum rămăşiţele jalnice ale vieţii mele dispăreau. Îmi dădusem ultima suflare - şi totuşi trăiam.

Subiectul „nemurire” nu ne mai dăduse pace tot restul serii. Mai ales Leslie şi Xemerius fuseseră de nestăvilit, după primul şoc.

— Asta înseamnă că n-o să aibă riduri niciodată?

— Dar dacă ar cădea acum o grindă grea de vreo opt tone

peste tine? Va trebui să trăieşti apoi tot restul vieţii plată ca un timbru?

— Poate că nu eşti nemuritoare, poate că doar ai şapte vieţi, ca o pisică?

— Dacă i-am scoate un ochi, ar creşte la loc?

Faptul că Gideon nu avusese răspuns la nici una dintre întrebările lor nu-i deranjă în mod deosebit. Probabil că ar fi continuat aşa tot restul nopţii, dacă mama nu ar fi intrat în cameră şi nu i-ar fi trimis pe Leslie şi pe Gideon la casele lor. Din păcare, fu de neînduplecat.

— Nu uita că ieri erai încă bolnavă, Gwendolyn, zise ea. Aş vrea să dormi pe săturate.

Să dorm pe săturate - ca şi cum după o astfel de zi i-ar fi stat cuiva mintea la somn! Şi mai aveam atâtea de vorbit!

Mersesem cu Gideon şi cu Leslie jos, ca să-i conduc la uşă, Leslie, prietena adevărată absolută, înţelegând imediat şi luând-o cu câţiva paşi mai înainte, direcţia staţia de autobuz, ca să mai dea un telefon urgent. (Am auzit-o zicând: „Bună, Bertie, ajung imediat acasă.“) Din păcate, Xemerius nu fu la fel de plin de tact. Se atârnă cu capul în jos de baldachinul de deasupra uşii noastre de la intrare şi spuse cu o voce croncănitoare:

— Gidi şi Gwendolyn se giugiulesc sub baldachin, baldachinul a crăpat, Xemerius s-a supărat.

În cele din urmă, m-am despărţit cu greu de Gideon şi m-am întors în camera mea, ferm hotărâtă să meditez toată noaptea, să dau telefoane şi să clocesc planuri. Dar abia m-am întins în pat - doar un pic - că am şi adormit. Celorlalţi se pare că li se întâmplase aşişderea - nu descoperisem nici un apel ratat pe ecranul mobilului meu.

M-am uitat cu reproş la Xemerius, care stătuse încolăcit la picioarele mele şi care acum se întindea şi căsca zgomotos.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti!

— Ţi se pare cumva că sunt ceasul tău deşteptător, oh, tu, stăpână nemuritoare?

— Am crezut că stafiile... ăăă... demonii n-au nevoie de somn.

— Poate că nu au nevoie, spuse Xemerius. Dar după o cină aşa de copioasă, un somn nu poate decât să-ţi prindă bine. Strâmbă din nas. Aşa cum ţi-ar prinde şi ţie bine un duş.

Aici cam avea dreptate. Deoarece toţi ceilalţi dormeau încă (la urma urmei, era sâmbătă), am putut să ocup baia timp de o

mică veşnicie şi să folosesc cantităţi imense de şampon, gel de duş, pastă de dinţi, loţiune pentru corp şi din crema antirid a mamei.

— Dă-mi voie să ghicesc, viaţa e minunată, iar tu te simţi - ha ha! - ca un nou-născut, comentă Xemerius sec ceva mai apoi, în timp ce zâmbeam propriei mele imagini din oglindă.

— Exact! Ştii, dintr-odată văd cumva viaţa cu alţi ochi...

Xemerius pufni.

— Poate crezi că ai fost iluminată, iar în realitate e vorba doar de hormoni. Într-o zi răcneşti de bucurie să se-audă până-n zare, a doua zi eşti tulburată de moarte, spuse el. Fetiţo! Următorii douăzeci, treizeci de ani numai aşa o să fie. După care se trece direct la menopauză. Deşi, poate n-o să fie şi cazul tău. O nemuritoare cu criza vârstei mijlocii - nu prea se potriveşte.

L-am copleşit cu un zâmbet suav.

— Ştii, morocănosul meu mic, habar n-ai...

Soneria mobilului îmi întrerupse declaraţia. Era Leslie, care se interesa la ce oră ar fi trebuit să ne întâlnim ca să asamblăm costumele de marţieni pentru petrecerea Cynthiei.

Petrecere! Nu-mi venea să cred că se putea gândi la aşa ceva în acele momente.

— Ştii, Les, stau să mă gândesc dacă chiar ar trebui să merg. S-au întâmplat atâtea şi...

— Trebuie să vii. Şi chiar ai să vii. Tonul lui Leslie nu accepta contrazicere. Pentru că ieri am făcut rost şi de parteneri şi, dacă nu vii, ar fi de-a dreptul jenant pentru mine.

Am suspinat.

— Doar nu l-ai chemat iar pe idiotul ăla de văr al tău şi pe prietenul lui băşinos, Leslie? Pentru un moment sinistru mi-am imaginat nişte saci de gunoi verzi balonaţi. Ultima oară ai jurat că n-o să mai faci asta niciodată. Sper că nu trebuie să-ţi amintesc de povestea cu sărutările de ciocolată, care...

— Cât de proastă crezi că sunt? Eu nu fac niciodată aceeaşi greşeală de două ori, ştii prea bine asta! Leslie făcu o scurtă pauză, după care continuă la fel de calmă: Ieri, în drum spre staţia de autobuz, i-am povestit lui Gideon despre petrecere. S-a oferit singur, oficial, ca partener. Încă o scurtă pauză. El şi fratele lui mai mic. De aceea nu poţi acum să baţi în retragere.

— Les!

Îmi puteam da seama exact cum decursese acea conversaţie.

Leslie era maestră în manipularea oamenilor. Probabil că Gideon nici nu ştiuse ce i se întâmplă.

— Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu, spuse Leslie şi chicoti. Acum trebuie doar să ne gândim ce facem cu costumele alea. Am dotat deja o strecurătoare de bucătărie cu antene; arată grandios ca pălărie. Dacă vrei, ţi-o las ţie.

Am scos un geamăt.

— Of, Doamne! Tu chiar îmi ceri să apar la prima mea întâlnire oficială cu Gideon înfăşurată într-un sac de gunoi şi cu o strecurătoare pe cap?

Leslie ezită scurt.

— Este artă! Şi e haios. Şi nu costă nimic, mă lămuri ea apoi. În plus, este aşa de îndrăgostit de tine, că nici n-o să-i pese.

Mi-am dat seama că situaţia cerea ceva mai mult rafinament.

— Bine atunci, am spus eu, aparent resemnată. Dacă vrei neapărat, vom merge ca gunoieri marţieni. Eşti de-a dreptul cool. Iar eu sunt un pic invidioasă pentru că ţie ţi-e absolut egal dacă Raphael consideră fetele cu strecurători cu antene pe cap sexy sau nu. Şi dacă în timpul dansului vei fâşâi şi te vei simţi ca... o pungă de gunoi. Şi dacă vei emana un uşor miros chimic... Şi dacă Charlotte va pluti pe lângă noi într-un costum de zână şi va face remarci răutăcioase...

Leslie tăcu fix trei secunde. Apoi rosti rar:

— Da, nu dau nici două parale...

— Ştiu. Altfel aş fi propus să ne lăsăm costumate de Madame Rossini - ne-ar împrumuta orice are ea verde în atelier: rochii din filme cu Grace Kelly şi Audrey Hepburn. Costumaţii numai bune pentru dansat charleston, ca în epoca de aur a anilor douăzeci. Sau rochii de bal din...

— Bine, bine, mă întrerupse Leslie repede. M-ai convins încă de la Grace Kelly. Să uităm de sacii ăia nenorociţi de gunoi. Crezi că Madame Rossini asta a ta s-a trezit deja?

— Cum arăt?

Mama se roti o dată. Încă de dimineaţă, de când primise un telefon de la doamna Jenkins, secretara Gardienilor, cu rugămintea de a mă conduce la Temple pentru elipsarea programată, se schimbase deja de trei ori.

— Foarte bine, i-am zis eu, fără s-o privesc prea atentă.

Limuzina trebuia să apară în orice clipă de după colţ. Oare

Gideon avea să vină să mă ia? Sau mă aştepta la sediu?

Seara de dinainte se încheiase prea brusc. Mai erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să ni le spunem.

— Dacă îmi permiteţi, mie mi s-a părut mai bună costumaţia albastră, remarcă domnul Bernhard, care ştergea de praf ramele tablourilor din holul de la intrare cu un pămătuf uriaş.

Mama fugi imediat înapoi sus.

— Aveţi atâta dreptate, domnule Bernhard! Aceasta arată prea insinuantă. Prea elegantă pentru o după-amiază de sâmbătă. Cine ştie ce-o să-şi mai închipuie unul sau altul. Ca şi cum m-aş fi împopoţonat aşa special pentru el.

I-am adresat domnului Bernhard un zâmbet de reproş.

— Chiar a trebuit să faceţi asta?

— Întrebase. Ochii căprui din spatele ochelarilor de bufniţă mă priviră clipind, apoi se uitară pe fereastra coridorului. Oh, a sosit limuzina. Să transmit că va fi o mică întârziere? Căci nu va găsi pantofii potriviţi pentru costumaţia albastră.

— Fac eu asta! Mi-am pus geanta pe umăr. La revedere, domnule Bernhard. Şi vă rog să fiţi cu ochii pe Ştiţi-dumnea-voastră-cine.

— Se-nţelege de la sine, Miss Gwendolyn. Ştiţi - dumneavoastră - cine nici măcar n-o să se apropie de ştiţi-dumneavoastră-ce.

Cu un zâmbet aproape imperceptibil, se întoarse la treaba lui.

În limuzină nici urmă de Gideon. În schimb venise domnul Marley, care deschisese deja portiera maşinii când mă văzu apărând pe trotuar. Faţa lui de lună era încrâncenată ca în toate zilele din urmă la un loc. Poate chiar un pic mai mult. Iar la remarca mea exuberantă: „Nu-i aşa că este o zi de primăvară superbă?” nu-mi răspunse.

— Unde este doamna Grace Shepherd? mă întrebă în schimb. Am ordin s-o aduc neapărat şi imediat şi pe dumneaei la Temple.

— Sună de parcă aţi avea de gând s-o daţi în judecată, am zis eu.

Dacă aş fi ştiut cât de aproape de adevăr eram cu această remarcă, nu aş fi luat loc pe bancheta din spate aşa de relaxată.

După ce mama fusese, în sfârşit, gata, drumul spre Temple decurse repede, pentru condiţiile de trafic londonez. N-am avut parte decât de trei ambuteiaje, aşa că după numai cincizeci de minute eram deja acolo, iar eu m-am întrebat încă o dată de ce nu putusem să luăm, pur şi simplu, metroul.

La intrarea în sediu am fost întâmpinaţi de domnul George. Am observat că era mai serios decât de obicei şi că zâmbetul lui era cumva forţat.

— Gwendolyn, domnul Marley te va conduce jos, să elipsezi. Grace, sunteţi aşteptată în Sala Dragonului.

M-am uitat la mama întrebătoare.

— Ce vor oare de la tine?

Mama ridică din umeri, dar mi se păru deodată încordată.

Domnul Marley trase eşarfa neagră de mătase cu o mişcare bruscă.

— Veniţi cu mine, Miss, spuse.

Mă apucă de cot, dar îi dădu imediat drumul când îmi întâlni privirea. Cu buzele strânse şi cu urechile roşii ca focul, zbârnâi:

— Urmaţi-mă. În după-amiaza aceasta avem un program foarte strâns. Am setat deja cronograful.

I-am adresat mamei încă un zâmbet încurajator, apoi l-am urmat ezitant pe domnul Marley de-a lungul coridorului. Mergea într-un ritm neobişnuit şi vorbea, ca de obicei, de unul singur. La următorul colţ aproape că era să se izbească de Gideon, dacă acesta nu ar fi avut prezenţa de spirit să-l evite.

— Bună dimineaţa, Marley, spuse el degajat, în timp ce domnul Marley făcu un mic salt caraghios foarte întârziat. La fel ca şi inima mea, mai ales că Gideon, la vederea mea, afişă un zâmbet larg, ce putea concura ca dimensiuni cu delta estică a Gangelui. (Cel puţin!)

— Bună, Gwenny, ai dormit bine? întrebă el tandru.

— Ce mai căutaţi aici sus? Ar fi trebuit să fiţi de mult la Madame Rossini, îmbrăcat, se porni domnul Marley a bombăni. Azi chiar avem un program foarte strâns, iar Operaţiunea Turmalina Neagră şi Sa...

— Luaţi-o înainte, Marley, spuse Gideon prietenos. Vin şi eu cu Gwenny în câteva minute. După care mă voi şi schimba cât ai bate din palme.

— Nu aveţi dreptul să..., începu domnul Marley, dar deodată, din privirea lui Gideon dispăru orice urmă de prietenie, devenind atât de rece, încât domnul Marley lăsă capul în jos.

— Dar nu trebuie să uitaţi s-o legaţi la ochi, mai zise el, apoi îi întinse lui Gideon eşarfa neagră şi se îndepărtă cu paşi mari.

Gideon nici nu aşteptă să dispară domnul Marley din raza noastră vizuală, că mă şi trase lângă el şi mă sărută apăsat pe

gură.
— Mi-a fost aşa de dor de tine.
Eram foarte fericită că Xemerius nu era de faţă când am murmurat: „Şi mie de tine“, cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui, după care l-am sărutat şi eu. Gideon mă lipi de perete şi ne-am desprins unul de altul abia când un tablou de lângă mine se desprinse şi căzu. O pictură în ulei înfăţişând o navă cu patru arbori pe o mare furtunoasă. Gâfâind, am încercat să-l agăţ la loc în cui.
Gideon mă ajută.
— Am vrut să te sun aseară, apoi m-am gândit că mama ta avusese dreptate - aveai nevoie urgentă de somn.
— Da, chiar aveam. M-am lipit din nou cu spatele de perete şi i-am zâmbit. Am auzit că mergem azi împreună la o petrecere.
Gideon râse.
— Da, o întâlnire în patru, împreună cu fratele meu mai mic. Raphael a fost absolut încântat, mai ales după ce a aflat că a fost ideea lui Leslie. Îmi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor, îmi imaginasem oarecum altfel prima noastră întâlnire. Dar prietena ta poate fi foarte convingătoare.
— Ţi-a spus cumva şi că e o petrecere costumată?
Gideon ridică din umeri.
— Nu mă mai poate şoca nimic. Vârfurile degetelor îi coborâră de pe obraz înspre gât. Ieri-seară am mai fi avut atâtea... ăăă... să ne spunem. Îşi drese glasul. Aş dori să aflu totul despre bunicul tău şi despre cum naiba ai reuşit să-l întâlneşti. Sau, şi mai bine, când. Şi ce legătură are asta cu cartea aia pe care o tot flutura Leslie prin aer de parcă era Sfântul Graal?
— Oh, Anna Kareninal Ţi-am adus-o, deşi Leslie e de părere că ar trebui să mai aşteptăm până ce suntem cu-adevărat siguri că eşti de partea noastră. Am vrut să-mi apuc geanta, dar nu era acolo. Am plescăit supărată cu limba. La naiba! Mama a luat geanta mea când a coborât din maşină.
De undeva se auzea melodia Nice guys finish last. Mi-a venit să râd.
— Asta nu cumva e...?
— Ăăă... ba da. Nu se potriveşte? Gideon îşi pescui telefonul din buzunarul pantalonilor. Deci, dacă este Marley, o să-l... oh! Mama mea! Oftă. A găsit un internat pentru Raphael şi vrea ca eu să-l conving să se ducă acolo. Am s-o sun eu înapoi după.

Mobilul nu se opri.
— Răspunde fără grijă, i-am spus. Eu mă duc repede să iau cartea.
Şi am şi luat-o la fugă, fără să-i mai aştept răspunsul. Probabil că jos, în pivniţă, domnul Marley se dădea de ceasul morţii, dar asta nici nu mai conta acum.
Uşa Sălii Dragonului era crăpată, aşa că am auzit încă de departe vocea agitată a mamei mele.
— Ce vrea să fie asta, un interogatoriu? V-am expus deja motivele mele - am vrut să-mi protejez fiica, sperând să fi moştenit Charlotte gena. Mai multe nu sunt de spus.
— Aşezaţi-vă din nou.
Acesta era glasul inconfundabil al domnului Whitman, cu tonul pe care-l folosea de obicei pentru apostrofarea elevilor indisciplinaţi.
S-au auzit scaune mişcate. Mai multe persoane dregându-şi glasurile. M-am apropiat tiptil.
— Te-am avertizat, Grace.
Vocea lui Falk de Villiers era ca de gheaţă. Probabil că mama se uita acum la propriii pantofi, întrebându-se la ce naiba se străduise atât să-şi aleagă o costumaţie potrivită. M-am sprijinit cu spatele de peretele de lângă uşă, pentru a putea trage mai bine cu urechea.
— Ce prostie să crezi că nu vom afla adevărul.
Vocea morocănoasă a doctorului White.
— Am făcut ieri o excursie până la Cotswolds şi am vizitat-o pe o anume doamnă Dawn, zise Falk. Numele îţi sună cunoscut, nu-i aşa? Cum mama nu răspunse, Falk continuă: Este vorba despre moaşa care a ajutat la venirea pe lume a lui Gwendolyn. Cum ai plătit chiria pentru căsuţa ei de vacanţă cu cartea ta de credit nu cu multă vreme-n urmă, m-am gândit că ţi-ai putea aminti mai bine de ea.
— Cerule mare, ce i-aţi făcut bietei femei? glăsui mama.
— Nimic, desigur. Ce vă trece prin minte!
Acesta era domnul George. Iar domnul Whitman, cu vocea plină de sarcasm, adăugă:
— Dar ea a părut să creadă că am vrut să o implicăm în nu ştiu ce ritualuri satanice. A devenit complet isterică şi nu a încetat să se tot închine. Iar când l-a văzut pe Jake, de frică aproape că a leşinat.

— Iar eu nu voiam decât să-i injectez un calmant, mormăi doctorul White.

— În cele din urmă s-a calmat însă aşa de bine, că am reuşit să purtăm cu ea o discuţie cât de cât normală. Acesta era din nou Falk de Villiers. Apoi ne-a spus deosebit de interesanta poveste a acelei nopţi în care s-a născut Gwendolyn. A sunat cam ca o poveste de groază. O moaşă curajoasă şi credulă este chemată la o tânără fată care e în chinurile facerii, ascunsă de frica unei secte sataniste într-o casă-vagon din Durham. Sinistra sectă - obsedată de ritualuri numerologice - nu o hăituieşte doar pe fată, ci şi pe bebeluşul acesteia. Moaşa nu ştie exact ce se va alege de bietul viermişor, dar se pare că imaginaţia ei n-are hotare. Pentru că are o inimă aşa de bună şi pentru că, pe deasupra, i se mai şi plăteşte o mită deloc neglijabilă - când ai ocazia, poate că-mi spui şi mie de unde ai avut banii, Grace -, moaşa falsifică data pe certificatul de naştere al copilului, după ce îl ajutase să vină pe lume printr-o naştere la domiciliu. Şi jură să nu sufle vreo vorbă cuiva, vreodată.

Un timp domni liniştea. Apoi mama rosti uşor sfidător:

— Da, şi? Asta este exact ceea ce vă povestisem şi eu.

— Da, la început aşa am crezut şi noi, spuse domnul Whitman. După care ne-am împiedicat de unele amănunte ale povestirii.

— În 1994, tu aveai aproape douăzeci şi opt de ani - dar, să zicem că în ochii moaşei puteai încă să pari o tânără fată, continuă Falk. Însă cine era sora roşcată îngrijorată a viitoarei mame, despre care povestea Madam Leţcaie?

— Femeia era încă de pe atunci destul de bătrână, spuse mama încet. Probabil că între timp e deja senilă.

— Tot ce se poate. Dar nu a avut absolut nici o problemă s-o recunoască într-o fotografie pe tânăra fată de atunci, spuse domnul Whitman. Tânăra fată care a adus pe lume o fiică în noaptea aceea.

— Era o fotografie ce o înfăţişa pe Lucy.

Am resimţit cuvintele lui Falk ca pe un pumn în stomac. În timp ce în Sala Dragonului s-a lăsat o linişte de gheaţă, mie îmi cedară genunchii, aşa că am alunecat încet de-a lungul peretelui, până pe podea.

— Asta este o... eroare, am auzit-o pe mama şoptind în cele din urmă.

De pe coridor se auzeau paşi apropiindu-se, dar eu eram incapabilă să întorc capul. Abia când se aplecă deasupra mea l-am recunoscut pe Gideon.

— Ce s-a întâmplat? şopti el şi se ghemui în faţa mea pe podea.

Nu-i puteam răspunde. Am scuturat doar mută din cap.

— O eroare, Grace? Falk de Villiers n-avu probleme să înţeleagă. Femeia te-a recunoscut şi pe tine într-o fotografie, presupusa soră mai mare, care-i dăduse un plic cu o sumă de bani incredibil de mare. Şi l-a recunoscut şi pe bărbatul care-a ţinut-o pe Lucy de mână în timpul naşterii! Fratele meu!

Şi, ca şi cum nu aş fi priceput încă, mai adăugă:

— Gwendolyn este copilul lui Lucy şi al lui Paul!

Am scăpat un scâncet ciudat. Gideon, care deveni complet palid la faţă, îmi luă mâinile.

În Sala Dragonului, mama începu să plângă.

Doar că aceea nu era mama mea.

— Toate astea nu ar fi fost necesare dacă aţi fi lăsat-o în pace, rosti ea printre sughiţuri. Dacă n-aţi fi urmărit-o atât de nemilos.

— Nimeni nu a ştiut că Lucy şi Paul aşteptau un copil! spuse Falk sever.

— Comiseseră un furt, pufni doctorul White. Furaseră cea mai de preţ proprietate a Lojei şi erau în poziţia de a distruge tot ce, de-a lungul a secole...

— Ah, mai tăceţi odată, strigă mama. Aţi forţat aceşti tineri să-şi abandoneze fiica iubită la numai două zile după naştere!

Acesta a fost momentul în care eu - nu ştiu cum - am sărit înapoi pe picioare. Mi-era imposibil să mai stau, fie şi numai o secundă, şi să mai ascult totul.

— Gwenny! spuse Gideon apăsat, dar eu m-am eliberat din mâinile lui şi am fugit. Unde te duci?

După câţiva paşi mă ajunsese din urmă.

— Vreau să plec de-aici!

Am început să fug şi mai repede. Porţelanurile din vitrinele pe lângă care treceam zornăiau încetişor.

Gideon mă apucă de mână.

— Vin cu tine! îmi spuse. Nu te las singură acum.

Undeva în spatele nostru, pe coridoare, cineva ne striga numele.

— Nu vreau..., am icnit eu. Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

Gideon mă strânse şi mai tare de mână.
— Ştiu unde n-o să ne găsească nimeni în următoarele ore. Pe-aici!

Din Protocoalele inchizitoriale ale călugărului dominican Gian Petro Baribi Arhivele Bibliotecii universitare din Padova (descifrate, traduse şi prelucrate de Dr. M. Giordano)

27 iunie 1542 Fără ştiinţa mea, M. l-a convins pe părintele Dominic al Ordinului al III-lea, un bărbat cu o reputaţie extrem de îndoielnică, să folosească o tehnică aparte de exorcizare pentru a o vindeca pe fiica sa, Elisabetta, de presupusa posedare. Când a ajuns la mine informaţia despre această intenţie profanatoare, era deja prea târziu.
Deşi am reuşit să-mi croiesc drum către capela în care a avut loc ruşinoasa faptă, nu am putut împiedica administrarea de substanţe dubioase fetei, care a început să facă spume la gură, să-şi dea ochii peste cap şi să rostească vorbe nedesluşite, în timp ce părintele Dominic o stropea cu apă sfinţită. În urma acestui tratament, pentru care nu mă feresc să folosesc termenul „ tortură Elisabetta a pierdut în chiar acea noapte rodul pântecelui ei. Înainte de a pleca, tatăl s-a arătat fără regrete, dar pe deplin triumfător, faţă de exorcizarea demonului. Mărturia Elisabettei, dată sub influenţa substanţelor şi a durerilor, a fost meticulos consemnată de către el, dovadă scrisă a nebuniei lui. Am refuzat o copie, mulţumind - raportul meu către conducătorul congregaţiei oricum nu va fi înţeles, asta este cert. Mi-aş fi dorit doar ca prin raportul meu să fi reuşit să fac ca M. să cadă în dizgraţiile patronilor săi, dar nu prea îmi fac speranţe în acest sens.

Doisprezece

Domnul Marley se încruntă când am năvălit în camera cronografului.
— Nu aţi legat...? începu el, dar Gideon nu-l lăsă să termine.
— Voi elipsa azi cu Gwendolyn în anul 1953, îl lămuri el.
Domnul Marley îşi puse mâinile-n şolduri.

— Nu aveţi voie, zise. Aveţi nevoie de contingentul de timp pentru Operaţiunea Turmalina Neagră şi Safirul. Şi-n caz că aţi uitat, aceasta are loc simultan.

Cronograful se afla pe masă, în faţa domnului Marley, iar pietrele preţioase sclipeau în lumina artificială.

— Schimbare de plan, spuse Gideon tăios şi mă strânse de mână.

— Nu ştiu nimic despre asta! Şi nu vă cred. Gura domnului Marley se strâmbă. Ultimele mele ordine spun foarte clar...

— Sunaţi sus şi informaţi-vă, îl întrerupse Gideon, arătând înspre telefonul de pe perete.

— Exact asta am să şi fac!

Domnul Marley se duse ţanţoş spre telefon, cu urechile incandescente. Gideon îmi dădu drumul şi se aplecă peste cronograf, în timp ce eu am rămas ca un manechin, lângă uşă. Acum că nu mai trebuia să alergăm, devenisem brusc imobilă, încremenită ca un ceas neîntors. Nici măcar inima nu mi-o mai simţeam bătând. Era ca şi cum m-aş fi transformat încet în stană de piatră. Practic, gândurile ar fi trebuit să-mi vâjâie prin cap, dar n-o făceau. Nu simţeam altceva decât o durere înăbuşită.

— Gwenny, este deja totul pregătit pentru tine. Vino aici. Gideon nu mai aşteptă ca eu să-i răspund chemării, nu-i mai păsă nici de protestele domnului Marley („Plecaţi de-acolo! Asta este datoria mea!“), mă trase lângă el, îmi apucă mâna moale şi puse cu grijă un deget în compartimentul de sub rubin. Vin numaidecât şi eu.

— Nu aveţi permisiunea să operaţi cronograful de unul singur, îl ocărî domnul Marley şi ridică receptorul. Am să-l sun imediat pe unchiul dumneavoastră şi-am să-i raportez că încălcaţi regulile.

Am mai văzut cum a format un număr, apoi am început să mă-ndepărtez plutind într-un rotocol de lumină roşie.

Am aterizat într-un întuneric desăvârşit, înaintând mecanic, pe pipăite, în direcţia în care bănuiam că ar fi trebuit să fie întrerupătorul de lumină.

— Lasă-mă pe mine, l-am auzit pe Gideon, care ateriză fără zgomot în urma mea. Două secunde mai târziu, becul din tavan se aprinse.

— Ce repede a mers, am murmurat eu.

Gideon se întoarse către mine.
— Ah, Gwenny, spuse el suav. Îmi pare atât de rău!
Cum eu nici nu m-am mişcat, nici nu am răspuns, ajunse el lângă mine din doi paşi şi mă luă în braţe. Îmi puse capul pe umărul lui, îşi sprijini bărbia de creştetul capului meu şi şopti:
— O să fie totul bine. Îţi promit. O să fie totul bine.
Nu ştiu cât timp am rămas aşa. Poate că au fost cuvintele lui, pe care le tot repeta iar şi iar, dar poate că şi căldura corpu lui lui, cele care mă ajutară treptat să-mi revin din încremenire. În orice caz, în cele din urmă am şoptit:
— Mama mea... nu e mama mea, am rostit neajutorată.
Gideon mă conduse la sofaua verde din mijlocul încăperii şi se aşeză lângă mine.
— Îmi doresc să fi ştiut asta, spuse neliniştit. Aş fi putut să te previn. Ţi-e frig? îţi clănţăne dinţii.
Am scuturat din cap, m-am sprijinit de el şi am închis ochii. Pentru o clipă mi-am dorit să se fi oprit timpul în loc, aici, în anul 1953, pe acea sofa verde, unde nu existau nici probleme, nici întrebări, nici minciuni, ci numai Gideon şi apropierea lui liniştitoare care mă învăluia.
Dar dorinţele mele nu aveau să se împlinească, ştiam din trista mea experienţă.
Am deschis ochii iar şi l-am privit pe Gideon dintr-o parte.
— Ai avut dreptate, i-am spus eu patetic. Acesta este, probabil, singurul loc unde nu ne pot deranja. Dar o să ai probleme!
— Da. Cu siguranţă chiar. Gideon zâmbi discret. Mai ales pentru că a trebuit să-l împiedic un pic cam... mda... cam dur pe domnul Marley să-mi smulgă cronograful. Zâmbetul îi deveni, pentru o clipă, malefic. Operaţiunea Turmalina Neagră şi Safirul va trebui să aibă loc într-o altă zi. Deşi, în momentul de faţă, aş avea mai multe întrebări pentru Lucy şi pentru Paul, iar o întâlnire cu ei ar fi exact ceea ce ne-ar trebui acum.
Mi-am amintit de ultima noastră întâlnire cu Lucy şi cu Paul la Lady Tilney, şi dinţii începură să-mi clănţăne cu zgomot când mi-am dat seama cum se uitase Lucy la mine şi cum îmi şoptise numele. Dumnezeule, şi eu n-avusesem habar.
— Dacă Lucy şi Paul sunt părinţii mei, atunci, noi doi suntem rude? am întrebat eu.
Gideon zâmbi iar.

— Ăsta a fost primul lucru la care m-am gândit şi eu, spuse el. Dar Falk şi Paul îmi sunt veri îndepărtaţi - de gradul trei sau patru. Ei sunt urmaşii unuia dintre gemenii Carneol, eu, ai celuilalt.

Rotiţele din creierul meu începură să se învârtă din nou şi să se angreneze. Deodată, mi se puse un mare nod în gât.

— Înainte să se îmbolnăvească, tata ne cânta în fiecare seară câte ceva, acompaniindu-se la chitară. Ne plăcea la nebunie asta, lui Nick şi mie, am spus eu încetişor. Spunea mereu că de la el aş fi moştenit talentul muzical. Iar el nici măcar nu mi-era rudă. Părul negru îl am de la Paul.

Am înghiţit în sec. Gideon tăcea, cu o expresie compătimitoare pe chip.

— Dacă Lucy nu este verişoara mea, ci mama mea, atunci mama mea este... strămătuşa mea! am continuat eu. Iar bunica mea este, de fapt, străbunica mea. Şi nici măcar bunicul meu nu este bunicul meu, ci unchiul Harry! Asta era picătura care umplea paharul. M-a podidit un plâns de nestăvilit. Nu pot să-l sufăr pe unchiul Harry! Nu vreau să fie el bunicul meu! Şi nu vreau ca Nick şi Caroline să nu mai fie fraţii mei. Îi iubesc aşa de mult.

Gideon mă lăsă o vreme să plâng, apoi începu să-mi mângâie părul şi să îngâne vorbe liniştitoare.

— Hai, gata, Gwenny, astea toate nici nu contează. Ei rămân aceiaşi oameni, indiferent în ce relaţii de rudenie sunt cu tine!

Dar eu continuam să suspin cu inima frântă. Nici nu am observat cum Gideon m-a tras uşor lângă el. Mă cuprinse cu ambele braţe şi mă îmbrăţişă strâns.

— Ar fi trebuit să-mi spună, am reuşit eu până la urmă cu greu să rostesc. Tricoul lui Gideon era ud de lacrimile mele. Mama... ar fi trebuit să-mi spună.

— Poate că ar fi făcut-o cândva. Dar pune-te în locul ei. Te iubeşte, motiv pentru care a ştiut precis că adevărul te-ar afecta. Probabil că n-a lăsat-o inima. Mâinile lui Gideon îmi mângâiau spatele. Trebuie să fi fost cumplit pentru toţi, mai ales pentru Lucy şi pentru Paul.

Lacrimile se porniră iar să curgă.

— Dar de ce m-au abandonat? Doar Gardienii nu mi-ar fi făcut niciodată nimic! De ce nu au vorbit pur şi simplu cu ei?

Gideon nu răspunse imediat.

— Ştiu că au încercat, spuse el, apoi, rar. Probabil când Lucy a observat că era însărcinată şi şi-au dat seama amândoi că tu aveai să fii Rubinul. Îşi drese glasul. Dar, la vremea aceea, nu aveau încă nici o dovadă care să susţină teoria referitoare la conte. Poveştile lor au fost respinse drept încercări copilăreşti de a-şi motiva călătoriile în timp neaprobate. Asta reiese chiar şi din consemnările din Anale. Mai ales bunicul lui Marley a fost la acea vreme teribil de deranjat de acuzaţiile lor. Conform consemnărilor lui, Lucy şi Paul au târât în noroi memoria contelui.

— Dar... bunicul meu! Conştiinţa mea refuza să se gândească la Lucas ca la altcineva decât ca la bunicul. El doar era la curent cu toate secretele şi oricum i-a crezut pe Lucy şi pe Paul! De ce nu i-a împiedicat să fugă?

— Habar n-am. Gideon îşi ridică umărul ud de lacrimi. Cu siguranţă că, fără dovezi, nu ar fi putut nici el să facă mare lucru. Nu a avut cum să-şi pericliteze poziţia din cadrul Cercului Iniţiaţilor. Nu putem exclude posibilitatea că a existat cineva în prezent care a ştiut de adevăratele planuri ale contelui.

Cineva care, la final, poate că l-a şi asasinat pe bunicul. Am scuturat din cap. Era prea mult pentru mine, totuşi Gideon încă nu-şi încheiase teoria.

— Indiferent de motive, poate că ideea de a-i trimite pe Lucy şi pe Paul cu cronograful în trecut a fost chiar a bunicului tău. Poate că el i-a şi sprijinit s-o facă.

Am înghiţit.

— Ar fi putut să mă ia cu ei, am zis eu. Înainte de a mă naşte!

— Ca să te aducă pe lume în anul 1912 şi să te crească sub un nume fals? Cu puţin înainte de Primul Război Mondial? Scutură din cap. Cu cine ai fi rămas dacă lor li s-ar fi întâmplat ceva? Cine ar fi avut grijă de tine? îmi mângâie părul. Nu pot câtuşi de puţin să înţeleg cât de tare trebuie să doară să afli aşa ceva, Gwen. Dar pot să-i înţeleg pe Lucy şi pe Paul. Au putut să se bazeze pe faptul că găsiseră în mama ta pe cineva care avea să te iubească şi să te crească în siguranţă, ca pe propriul ei copil.

Am început să-mi muşc buza de jos.

— Nu ştiu. Epuizată, m-am aşezat din nou dreaptă. Nu mai ştiu absolut nimic. Mi-aş dori să pot da timpul înapoi - acum câteva săptămâni poate că nu eram eu cea mai fericită fată din

lume, dar eram oarecum normală! Nu o călătoare în timp. Nu o nemuritoare! Şi nicidecum copilul a doi... adolescenţi, care trăiesc în anul 1912.

Gideon îmi zâmbi.

— Da, dar priveşte astfel lucrurile: exită şi câteva lucruri pozitive. Grijuliu, îmi trecu degetul mare pe sub ochi, probabil pentru a şterge nişte bălţi uriaşe pline cu rimei. Eu cred că eşti foarte vitează. Şi... te iubesc!

Vorbele lui îmi topiră durerea surdă din piept. Mi-am pus braţele pe după gâtul lui.

— Poţi, te rog, să repeţi asta? Şi-apoi să mă săruţi? Ca să pot uita de toate celelalte?

Privirea lui Gideon coborî dinspre ochi înspre buzele mele.

— Aş putea încerca, murmură el.

Încercările lui Gideon fură încununate cu succes. Dacă se poate spune astfel. Oricum, eu nu aş fi avut nimic împotrivă să-mi petrec restul zilei sau, dacă s-ar fi putut, tot restul vieţii în braţele lui, pe acea sofa verde, în anul 1953.

Dar, la un moment dat, se depărtă un pic de mine, se sprijini în cot şi mă privi.

— Cred că acum ar fi mai bine să ne oprim, altfel nu mai pot garanta pentru nimic, spuse el cu respiraţia întretăiată.

Eu nu am spus nimic. De ce ar fi trebuit ca lui să-i meargă altfel decât mie? Doar că eu nu aş fi putut să mă opresc aşa de uşor. Am stat pe gânduri dacă nu cumva ar fi trebuit să fiu un pic rănită din această cauză. Dar, nici nu am apucat să mă gândesc bine la asta, că Gideon se şi uită la ceas şi se ridică brusc în picioare.

— Ăăă, Gwen, spuse el precipitat. În curând e timpul. Ar trebui să-ţi aranjezi puţin părul - probabil că s-au adunat deja cu toţii în jurul cronografului ca să se uite urât la noi la întoarcere.

— Of, Doamne, am rostit eu nefericită. Ar trebui însă să stăm de vorbă înainte despre ce facem mai departe.

Gideon se încruntă.

— Desigur că vor trebui să amâne operaţiunea, dar poate că voi putea să-i conving să mă trimită în anul 1912 pentru cele două ore care au mai rămas. Trebuie neapărat să stăm de vorbă cu Lucy şi cu Paul!

— Am putea să-i vizităm împreună astă-seară, am spus, deşi mi se făcu rău pentru o clipă la acest gând: Mă bucur să vă

cunosc, mamă şi tată.
— Uită, Gwen. Nu te vor mai lăsa cu mine în 1912 decât dacă aşa ar ordona în mod clar contele.
Gideon mă trase de braţ şi mă ridică în picioare, după care încercă neîndemânatic să-mi netezească claia de păr dezordonată de la ceafă, pe care el însuşi o ciufulise.
— Ce bine că, întâmplător, am propriul meu cronograf acasă, am spus eu cât de nonşalant am putut. Care, apropo, funcţionează exemplar.
Gideon se holbă la mine.
— Ce?
— Hai! Doar ştiai asta - altfel cum să-l fi putut întâlni pe Lucas de-atâtea ori?
Mi-am dus mâna la stomacul care începu deja plimbarea cu caruselul.
— Am crezut că ai găsit o modalitate ca, în timpul elipsărilor...
Gideon se evaporă dinaintea ochilor mei. L-am urmat câteva secunde mai târziu, după ce îmi mai trecusem o dată mâna prin păr.
Fusesem convinsă de faptul că, la revenirea noastră, camera cronografului va roi de Gardieni, toţi agitaţi din cauza faptului că Gideon operase singur aparatul (în taină, mă aşteptam şi să-l văd pe domnul Marley stând într-un colţ, cu un ochi vânăt, insistând ca Gideon să fie încătuşat); de fapt, în cameră domnea liniştea.
Doar Falk de Villiers era prezent - şi mama. Stătea, ca imaginea însăşi a suferinţei, pe un scaun, frământându-şi mâinile şi uitându-se la mine cu ochi plânşi. Resturile de rimei şi de fard de pleoape îi creaseră pe obraji un model dungat neregulat.
— Iată-vă, zise Falk.
Vocea, ca şi expresia feţei, îi erau neutre, dar eu nu excludeam posibilitatea ca el să fi clocotit de furie sub această faţadă, în ochii lui chihlimbarii de lup se putea vedea o sclipire ciudată. Lângă mine, Gideon se îndreptă involuntar şi-şi ridică uşor bărbia, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o predică.
L-am apucat repede de mână.
— Nu e vina lui - eu nu am vrut să elipsez singură, am izbucnit eu. Gideon nu a intervenit intenţionat...

— E-n regulă Gwendolyn. Falk îmi adresă un zâmbet obosit, în momentul de faţă, unele lucruri de-aici nu mai merg conform planului. Îşi trecu mâna peste frunte şi se uită pieziş la mama. Îmi pare foarte rău că ai auzit discuţia noastră de azi după-amiază... că a trebuit să afli astfel. Cu siguranţă că nu a fost intenţionat. O privi din nou pe mama. Un lucru aşa de important ar trebui să ni se aducă la cunoştinţă într-un mod mai blând.

Mama tăcea şi încerca din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi. Gideon mă strânse de mână.

Falk oftă.

— Cred că tu şi Grace aveţi o mulţime de discutat. E mai bine să vă lăsăm singure, mai spuse el. La uşă aşteaptă un adept, care o să vă conducă sus după ce veţi fi terminat. Vii, Gideon?

Gideon îmi dădu cu greu drumul mâinii şi mă sărută pe obraz, şoptindu-mi la ureche:

— Ai să reuşeşti, Gwendolyn. După aceea o să vorbim despre ce ai ascuns la tine acasă.

Mi-a trebuit toată voinţa ca să nu mă prind strâns de el şi să nu strig: „Te rog, rămâi cu mine."

Am aşteptat mută până ce el şi Falk au ieşit din cameră şi au închis uşa în urma lor. Apoi m-am întors către mama şi am încercat să zâmbesc.

— Mă miră că ţi-au permis accesul în acest preasfânt sanctuar al lor.

Mama s-a ridicat - nesigură ca o bătrână - şi mi-a zâmbit strâmb.

— M-au legat la ochi. Respectiv, cel cu faţă de lună. Avea o buză crăpată şi cred că din cauza asta a şi strâns nodul foarte tare. M-a ciupit cumplit, dar n-am îndrăznit să mă plâng.

— Cunosc. Nu prea îmi era milă de buza crăpată a domnului Marley. Mamă...

— Ştiu că acum mă urăşti. Mama nu mă lăsă să termin de vorbit. Şi te înţeleg pe deplin.

— Mamă, eu...

— Îmi pare cumplit de rău! Nu ar fi trebuit vreodată să las să se ajungă aşa departe. Făcu un pas înainte şi întinse braţele spre mine, pentru ca apoi să le lase imediat să cadă neajutorate. Mi-a fost dintotdeauna cumplit de teamă de ziua asta! Am ştiut că urma să vină la un moment dat şi, cu cât te făceai mai mare, cu atât mă temeam mai mult. Bunicul tău... Se

opri, apoi inspiră adânc şi continuă: eu şi tatăl meu aveam de gând să-ţi spunem asta împreună, când aveai să fii destul de mare pentru a înţelege adevărul şi a-i putea face faţă.

— Aşadar, Lucas a ştiut?

— Desigur! El i-a ascuns pe Lucy şi pe Paul la noi acasă, la Durham, şi tot a lui a fost şi ideea să mă prefac că sunt însărcinată pentru a-i face să creadă că bebeluşul - deci, tu - este al meu. Lucy s-a dus la controalele prenatale sub numele meu - a locuit împreună cu Paul aproape patru luni la noi, în timp ce tata se ocupa să creeze piste false prin toată Europa. În esenţă, era ascunzătoarea perfectă. Nimeni nu s-a interesat de sarcina mea. Termenul naşterii trebuia să fie în decembrie - astfel, erai lipsită de importanţă pentru Gardieni şi pentru familie. Mama privi pe lângă mine, privirea ei transparentă oprindu-se pe tapetul de pe perete. Am sperat până în ultimul moment că nu va fi necesar să-i lăsăm pe Lucy şi pe Paul să plece în trecut cu cronograful. Însă unul dintre detectivii particulari ai Gardienilor luase în colimator locuinţa noastră... Se înfioră la această amintire. Tata abia dacă ne-a putut avertiza la timp. Lucy şi Paul nu au avut altă variantă - au trebuit să fugă, în timp ce tu ai rămas la noi - un bebeluş mititel, cu un smoc de păr caraghios pe cap şi cu nişte ochi albaştri imenşi. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Am jurat să te protejăm, Nicolas şi cu mine, şi te-am iubit din prima secundă ca pe propriul nostru copil.

Fără să observ, începusem şi eu să plâng din nou.

— Mamă...

— Ştii, noi nu am vrut niciodată să avem copii. În familia lui Nicolas au fost atâtea boli, iar eu am fost dintotdeauna de părere că nu eram genul de femeie care să fie mamă. Dar totul s-a schimbat când Lucy şi Paul te-au lăsat în grija noastră. Lacrimile mamei nu se opreau din şiroit. Tu ne-ai făcut atât de... fericiţi. Ne-ai împrospătat viaţa complet şi ne-ai arătat cât de minunaţi sunt copiii. Dacă nu ai fi fost tu, cu siguranţă că Nick şi Caroline nu ar fi venit niciodată pe lume.

Nu mai putu continua de-atâtea sughiţuri. Eu nu am mai rezistat şi m-am năpustit în braţele ei.

— E-n regulă, mamă! am încercat eu să rostesc, dar mi-a ieşit doar un sunet hârâit.

Mama păru totuşi să fi înţeles. Mă îmbrăţişă strâns şi, pentru

un timp destul de îndelungat, nu am fost în stare să mai vorbim sau să ne oprim din plâns.

Până ce Xemerius îşi strecură capul prin perete şi spuse:

— Ah, aici erai! îşi strecură şi restul corpului în cameră şi zbură pe masă, de unde începu să se uite la noi, curios. Vai mie! Acum avem două fântâni de interior! Capătul de serie Niagara Falls probabil că a fost la ofertă.

M-am dezlipit uşor de mama.

— Trebuie să mergem, mamă! N-ai din întâmplare nişte batiste la tine?

— Dacă avem noroc! Scotoci prin geantă şi-mi întinse una. Cum de n-ai rimei întins pe toată faţa? mă întrebă cu un zâmbet anemic.

Mi-am suflat nasul cu zgomot.

— Mă tem că a rămas întins tot pe tricoul lui Gideon.

— Pare să fie cu-adevărat un băiat de treabă. Deşi, trebuie să te avertizez în privinţa lui... aceşti de Villiers ne aduc nouă, fetelor Montrose, numai necazuri. Mama îşi deschise pudriera, se privi în micuţa oglinjoară şi oftă. Vai de mine. Arăt ca mama lui Frankenstein.

— Da, doar o lavetă ar mai salva situaţia, spuse Xemerius. Sări de pe masă pe un cufăr din colţ şi-şi înclină capul într-o parte. Se pare că am ratat o groază de evenimente! Sus e o agitaţie de nedescris. Peste tot numai persoane importante în costume negre, şi Marley, ratatul ăla nenorocit, arată de parcă l-ar fi pocnit cineva în moacă. Şi, Gwendolyn, toţi se iau de băiatul tău de treabă - se pare că le-a cam dat bine de tot peste cap planurile. În plus, îi mai şi pune pe fiecare în parte pe jar, căci nu face tot timpul decât să rânjească precum un idiot.

Şi, deşi probabil că nu aveam nici un motiv întemeiat, mi-a venit deodată să fac acelaşi lucru: să rânjesc ca o idioată.

Mama mă privi peste marginea pudrierei.

— Mă ierţi? mă întrebă încet.

— Of, mamă! Am strâns-o aşa de tare în braţe, că scăpă totul din mâini.

— Te iubesc atât de mult! Oh, vă rog! icni Xemerius. Acum începe totul de la capăt. Aici e şi-aşa destulă umezeală!

— Aşa îmi imaginez eu că e în ceruri, spuse Leslie şi făcu o piruetă pentru a lăsa atmosfera colecţiei de costume să o pătrundă. Privirile ei alunecară peste rafturile cu pantofi şi ghete

din toate epocile, apoi peste pălării şi de acolo spre barele aparent nesfârşite de care erau agăţate haine, pentru ca, în cele din urmă, să revină la Madame Rossini, care ne deschisese uşa către acest paradis. Iar dumneavoastră sunteţi Dumnezeu însuşi!

— Ce drăguţă eşti!

Madame Rossini îi surâse, cuvântul „drăguţă“ fiind rostit delicios de graseiat.

— Da, aşa cred şi eu, zise Raphael.

Gideon îi aruncă o privire amuzată. Nu-mi dădeam seama cum, după tot necazul de după-amiază, reuşise să-i smulgă lui Falk această concesie (poate că unchiul lui Gideon era totuşi mai degrabă un miel în blană de lup decât invers?), dar primisem permisiunea oficială - inclusiv Leslie şi Raphael - ca, sub supravegherea lui Madame Rossini, să ne alegem din colecţia de costume a Gardienilor haine pentru petrecerea Cynthiei. Era seara devreme când ne-am întâlnit în faţa intrării, iar Leslie era aşa de emoţionată că avea voie să pătrundă în sediul central al Gardienilor, că abia dacă putea sta locului. Deşi nu văzu nimic din vastitatea spaţiilor pe care i le descrisesem, ci merse doar de-a lungul unui coridor anost care ducea spre depozitul de costume, era extrem de încântată.

— Simţi? îmi şopti. Miroase a enigme şi-a secrete. Oh, Doamne, cât îmi place!

Ajunsă în depozitul de costume, mai avea puţin şi intra în hiperventilaţie. În alte circumstanţe precis că aşa mi s-ar fi întâmplat şi mie. Până atunci şi eu considerasem atelierul lui Madame Rossini o adevărată Grădină a Edenului, însă ce era în depozit depăşea cu mult atelierul.

Dar, mai întâi de toate, eu devenisem între timp imună în privinţa hainelor, iar în al doilea rând, capul şi inima-mi erau ocupate cu complet alte lucruri.

— Bineînţeles că am creat toate aceste costume aici, aceasta fiind colecţia Gardienilor, începută acum două sute de ani şi extinsă de-a lungul timpului. Madame Rossini ridică de pe o bară o rochie din dantelă uşor îngălbenită, iar eu şi Leslie am oftat extatic. Multe dintre originalele istorice sunt relativ foarte plăcute la privit, dar nu mai pot fi folosite pentru călătoriile actuale în timp. Agăţă cu grijă rochia la loc. Şi nici măcar costumele pe care le-am confecţionat pentru penultima

generaţie nu mai corespund standardelor.
— Asta înseamnă că toate aceste minunate rochii vor putrezi de la sine aici treptat?
Leslie mângâie rochia de dantelă cu multă milă. Madame Rossini ridică din umerii ei plinuţi.
— Sunt exponate preţioase, chiar şi pentru mine. Dar ai dreptate, este păcat că se folosesc aşa de rar. Cu atât mai frumos că sunteţi aici astă-seară. Veţi fi cele mai frumoase la acest bal, mes petitesl
— Nu este un bal, Madame Rossini, este doar o petrecere plicticoasă, spuse Leslie.
— O petrecere este întotdeauna plicticoasă doar dacă aşa sunt şi oaspeţii, replică Madame Rossini energic.
— Exact, acesta este şi mottoul meu, spuse Raphael şi-o privi pieziş pe Leslie. Ce-ar fi dacă ne-am costuma în Robin Hood şi în Lady Marian? Sunt complet verzi, nu? îşi puse pe cap o mică pălărioară de damă cu o pană fluturândă. Şi-atunci o să remarce fiecare, de îndată, că suntem împreună.
— Hm, făcu Leslie.
Madame Rossini examină din mers hainele de pe umeraşe, cântând.
— O, ce plăcere! Ce bucurie! Patru tineri et unefete deguisee - ce poate fi mai frumos?
— Păi, aş mai avea eu vreo câteva variante, şopti Gideon cu gura aproape de urechea mea. Fiţi atenţi, distrăgeţi-i voi puţin atenţia ca să pot eu fura nişte haine pentru călătoria noastră în 1912. Şi-apoi spuse cu voce tare: Eu voi purta chestia aia verde de ieri, Madame Rossini, dacă-mi daţi voie.
Madame Rossini se întoarse cu avânt către noi.
— Chestia verde de ieri?
Ridică o sprânceană.
— Vrea... cred că vrea să spună redingota cea verde marin cu încheietoare de smarald, am spus eu repede.
— Da, şi toate mărunţişurile care vin odată cu ea, spuse Gideon zâmbind forţat. Mai verde de-atât nu se poate.
— Mărunţişuri! Mărgăritare aruncate dinaintea porcilor! Madame Rossini îşi flutură braţele în aer, dar surâse. Secolul al XVIII-lea târziu, aşadar, pentru micul rebel. În cazul ăsta va trebui s-o îmbrăcăm asortat şi pe micuţa Gât-de-lebădă. Dar mă tem că nu am nici o rochie de bal verde din acea epocă.

— Principalul e să arate de epocă, să fie lungă şi bufantă, adăugă Leslie.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse Madame Rossini reticentă.

Leslie şi cu mine dădurăm o tură prin încăpere împreună cu ea, nerăbdătoare ca doi căţeluşi pe care-i ademeneşti cu un os. Gideon se făcu nevăzut printre rochiile atârnate pe bare, în timp ce Raphael continua să probeze pălării de damă.

— Ar fi un vis de rochie din tafta de mătase verde lucioasă şi tul, Viena, 1865, spuse Madame Rossini şi ne făcu cu ochiul. Cu ochişorii ei minusculi şi cu capul aşezat direct pe umeri îmi inspira de fiecare dată o ţestoasă. Coloristic se potriveşte de minune cu stofa verde marin a micului rebel, desigur însă că, din punct de vedere stilistic, această combinaţie este o catastrofă. Ca şi cum Casanova ar merge la bal alături de împărăteasa Sisi, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic...

— Cum am spus, oamenii din seara asta nu pricep asemenea fineţuri, am spus eu şi mi s-a tăiat respiraţia când Madame Rossini luă de pe bară rochia demnă de Sisi. Era, într-adevăr, în vis.

— Deci, bufantă ar cam fi!

Leslie râse.

— Dacă faci o singură piruetă în rochia asta, ai dărâmat tot bufetul rece.

— Probeaz-o, gâtişorul meu de lebădă. Există şi o diademă asortată. Şi-acum, tu. Madame Rossini o luă pe Leslie de braţ şi se duse cu ea pe următorul rând. Aici avem haute couture franceze şi italiene din secolul trecut. Verdele nu era culoarea preferată, dar precis vom găsi ceva pentru tine.

Leslie vru să zică ceva, dar îşi înghiţi cuvintele de emoţie când auzi cuvintele haute couture şi avu o criză de tuse.

— Pot să probez bermudele astea haioase? strigă Raphael din fundul camerei.

— Desigur! Dar să ai grijă la nasturi.

încercam discret să-l urmăresc pe Gideon. Pusese deja pe braţ câteva piese de vestimentaţie şi-mi zâmbi peste şirurile de haine.

Madame Rossini nu-l observă în vreme ce jefuia. Studia extrem de fericită compartimentul haute couture, urmărită îndeaproape şi cu respiraţia întretăiată de Leslie.

— Pentru la petite pistruiată poate un...

— ... asta de-aici! o întrerupse Leslie. Vă rog! Este minunată!

— Excuses-moi, ma cherie. Dar asta nu e verde! zise Madame Rossini.

— Dar este aproape verde!

Leslie arăta de parcă stătea să izbucnească în lacrimi de dezamăgire.

— Nu, este albastru glaciar, spuse Madame Rossini hotărâtă. A purtat-o Grace Kelly la o gală de premiere pentru O viaţă pe scenă. Desigur, nu pe aceasta, dar aceasta este o copie fidelă.

— Este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată, susură Leslie.

— Ar avea oareşce verde, am încercat eu s-o susţin. Cel puţin turcoaz cu o idee de verzui. Deci, practic verde, dacă lumina este un pic şi mai gălbuie.

— Hm, făcu Madame Rossini nehotărâtă.

M-am uitat după Gideon, care se străduia să ajungă neobservat la uşă.

— Oricum nu m-ar încăpea, murmură Leslie.

— Ba eu cred că da! Privirea lui Madame Rossini studie silueta lui Leslie de sus în jos şi din nou în sus, apoi rosti cu gândurile rătăcite în depărtare: Voi, fetele astea tinere, aveţi toate nişte talii aşa de minunate -Zutalors! Privirea-i deveni dintr-odată dură. Tinere! încotro cu toate lucrurile alea? strigă ea.

— Păi... ăăă..., se bâlbâi Gideon speriat.

Aproape că ajunsese la uşă.

Ţestoasa se preschimbă într-un elefant furios care o ia la goană prin tufişuri. Mai rapid decât aş fi putut-o bănui în stare, Madame Rossini ajunse lângă Gideon.

— Ce-nseamnă asta?

Îi smulse rochiile din mână, apoi se porni a spune cu un accent franţuzesc pregnant:

— Ai vrrut cumva să mă jefuieşti?

— Nu, bineînţeles că nu, Madame Rossini. Am vrut doar să... ăăă... le împrumut.

Gideon avea o privire deosebit de chinuită de remuşcări, dar care nu avu nici un fel de efect asupra lui Madame Rossini. Aceasta ridică hainele în aer şi le privi.

— Ce ai de gând cu astea, tânăr imposibil ce eşti? Nici măcar nu sunt verzi!

I-am sărit lui Gideon în ajutor.

— Vă rugăm să nu vă supăraţi pe noi. Avem nevoie de lucruri pentru... o călătorie în anul 1912. Am făcut o scurtă pauză, apoi am decis să joc totul pe o carte. O călătorie secretă, Madame Rossini.

— Secrretă? în anul omienouăsutedoisprrezece! repetă Madame Rossini graseind. Strânse hainele la piept, aşa cum o văzusem pe Caroline strângând porcuşorul croşetat. În astea? E cumva o glumă?

N-o văzusem niciodată aşa de furioasă.

— Acesta. Este. Un costum bărrbătesc. Din. Anul. 1932, rosti ea ameninţător, trăgând după fiecare cuvânt aer în piept. Iar această rochie a aparţinut unei vânzătoarre de ţigărri de foi. Dacă aţi ieşi cu aceste haine pe străzile anului 1912, aţi risca să stârniţi o răzmeriţă. Îşi puse mâinile în şolduri. N-ai învăţat oare nimic de la mine, tinere? Ce spun eu tot timpul? Despre ce este vorba la costumele astea? Despre...

— ... autenticitate, completă Gideon cu voce înceată.

— Precisement! Madame Rossini îşi arătă colţii. Dacă tot vreţi să faceţi o călătorie secretă în anul 1912, atunci cu siguranţă nu în hainele astea! Aţi putea la fel de bine să aterizaţi cu o navă spaţială în mijlocul oraşului - ar fi la fel de discret.

Ochii încă-i mai scânteiau de furie când îşi mută privirile de la Gideon la mine şi apoi din nou la el, apoi se puse dintr-odată în mişcare şi se mută de la un şir de haine la altul, sub privirile noastre perplexe. La scurt timp după aceea, se întoarse cu braţele pline de haine şi de acoperăminte ciudate pentru cap.

— Bien, rosti cu o voce care nu permitea contrazicere. Să vă fie învăţătură de minte să mai complotaţi pe la spatele lui Madame Rossini. Ne dădu hainele, după care-şi schimbă expresia, de parcă ar fi strălucit din nou soarele de după norii negri de ploaie. Şi dacă-l mai descopăr şi de data asta pe micul secrretos că nu-şi pune pălărria, îl ameninţă pe Gideon cu degetul, atunci Madame Rossini va trebui să-i spună unchiului despre mica lui escapadă!

Am râs uşurată şi m-am năpustit asupra ei s-o îmbrăţişez.

— Ah, sunteţi pur şi simplu cea mai bună, Madame Rossini.

Caroline şi Nick erau pe sofaua din camera de cusut şi se uitară uimiţi când eu şi Gideon ne strecurarăm pe uşă. Totuşi, în vreme ce pe faţa lui Caroline apăru un zâmbet larg, Nick păru mai degrabă jenat.

— Am crezut că sunteţi la petrecerea aceea! spuse fratele meu mai mic.

Nu ştiam exact de ce se simţea jenat: pentru că se uita împreună cu sora lui mai mică la un film de desene animate sau pentru că amândoi erau deja în pijamale, şi anume în cele albastre dăruite de mătuşa Maddy de Crăciun. Deosebit la ele erau glugile cu urechiuşe de iepuraş. Eu le găseam - la fel ca şi mătuşa Maddy - drăgălaşe, dar când ai doisprezece ani poate că vezi altfel lucrurile. Mai ales când primeşti o vizită neaşteptată, iar prietenul surorii tale mai mari poartă o jachetă de piele megacool.

— Charlotte a plecat deja de jumătate de oră, m-a lămurit Nick. Mătuşa Glenda a tot ţopăit în jurul ei ca o găină care tocmai a făcut un ou. Îîîîh, nu, încetează cu pupatul, Gwenny, faci exact ca mama mai adineauri. De ce mai sunteţi aici?

— Noi ne ducem mai târziu la petrecere, spuse Gideon şi se lăsă să cadă lângă el pe sofa.

— Claro, spuse Xemerius, aşezat inert pe un vraf de reviste Homes & Gardens. Tipii cu adevărat cool vin totdeauna ultimii.

Caroline ridică spre Gideon nişte ochi mari şi rotunzi.

— O cunoşti pe Margret? îi întinse porcuşorul croşetat pe care-l ţinea în poală. Ai voie s-o mângâi. Gideon o mângâie supus pe Margret pe spinare.

— Ce molicel e! Se uită concentrat la ecranul televizorului. Ah, aţi ajuns la faza în care explodează tunul de culoare? Este faza mea preferată.

Nick se uită la el neîncrezător.

— Ştii Clopoţica?

— Invenţiile ei mi se par absolut grozave, mărturisi Gideon.

— Şi mie, zise Xemerius. Doar coafura e un pic cam... de rahat.

Carolin suspină îndrăgostită.

— Eşti aşa de amabil! Ai să vii mai des acum?

— Mă tem că da, zise Xemerius.

— Sper că da, răspunse Gideon, iar privirile ni se întâlniră scurt.

Nici eu nu mi-am putut înăbuşi un suspin îndrăgostit. După vizita noastră productivă la depozitul de costume al Gardienilor mai făcusem un mic ocol pe la cabinetul doctorului White, şi-n vreme ce Gideon se aprovizionase cu diverse ustensile de acolo,

mie-mi venise deodată o idee.
— Dacă tot suntem la capitolul furt, ai putea oare să iei şi un vaccin împotriva variolei?
— Nu-ţi face griji, ai fost vaccinată cam împotriva tuturor bolilor care te-ar fi putut afecta în timpul călătoriilor tale în timp, îmi răspunsese Gideon. Desigur că şi împotriva virusului variolei.
— Nu este pentru mine, ci pentru un prieten, îi spusesem eu. Te rog! Am să-ţi explic mai târziu.
Gideon ridicase dintr-o sprânceană, dar, fără vreun comentariu, deschisese sertarul cu medicamente al doctorului White şi, după ce scotoci puţin prin el, scosese la iveală o cutie roşie.
Pentru că nu pusese nici o întrebare, îl iubeam şi mai mult.
— Arăţi de parcă stai să-ţi curgă balele, mă readuse Xemerius la realitate.
Am scos din dulap cheia de la uşa spre acoperiş.
— De când e mama în cadă? i-am întrebat eu pe Nick şi pe Caroline.
— De un sfert de oră, cel mult. Nick părea acum mult mai relaxat. Mi s-a părut cam ciudată în seara asta. Ne-a tot pupat şi a tot oftat. Abia după ce i-a adus domnul Bernhard un whisky s-a mai potolit.
— Abia de un sfert de oră? Atunci avem timp destul. Dar, dacă apare aici mai devreme decât am preconizat, vă rog să nu-i spuneţi că suntem pe acoperiş.
— În regulă, spuse Nick, în timp ce Xemerius începu să intoneze cântecul lui groaznic: „Gidi şi Gwendolyn se giugiulesc sub baldachin”.
I-am aruncat lui Gideon o privire dispreţuitoare.
— Dacă-ai reuşi să renunţi la Clopoţica, am putea începe.
— Din fericire ştiu ce se petrece mai departe.
Gideon îşi luă rucsacul şi se ridică.
— Pe curând, rosti Caroline în urma noastră.
— Da, pe curând. Decât să mă uit la voi cum vă giugiuliţi, mai bine privesc mai departe zânele în acţiune, spuse Xemerius. Am şi eu mândria mea de demon şi nu vreau să se spună despre mine că sunt un indiscret.
Nu l-am băgat în seamă, ci m-am căţărat pe scăriţele înguste pentru coşar şi am deschis trapa. Era o noapte de primăvară relativ caldă - perfectă pentru o vizită acolo sus şi, de fapt, şi

pentru giugiuleală. Din acel loc aveai o priveliște minunată asupra blocurilor din vecinătate, iar la est strălucea luna peste acoperişuri.
— Unde ai rămas? am strigat eu încet în jos.
Capul zulufat al lui Gideon apăru prin gura trapei, urmat de restul corpului.
— Pot înţelege de ce acesta este locul tău preferat, zise el. Puse jos rucsacul şi se lăsă atent în genunchi.
Nu observasem niciodată că acel loc avea calităţi romantice, mai ales noaptea, cu marea de lumini strălucitoare ale oraşului, care părea să se întindă la nesfârşit dincolo de decoraţiunile bogat ornamentate ale acoperişului. Data următoare poate că ar fi fost interesant să organizăm acolo un picnic, cu pernuţe moi şi cu lumânări... Gideon ar fi putut să-şi aducă vioara... iar Xemerius ar fi fost bine să aibă liber.
— De ce rânjeşti aşa? întrebă Gideon.
— Oh, nimic - rătăceam şi eu cu gândul.
Gideon făcu o grimasă caraghioasă.
— Aha! Privi împrejur cu atenţie. În regulă. Aş spune că putem începe reprezentaţia.
Am încuviinţat din cap şi am orbecăit până la coşurile de fum. În acel loc acoperişul era plat, însă, la numai jumătate de metru în spatele hornurilor, începea panta, separată doar printr-un fel de gărduleţ de fier, înalt până la genunchi. (Şi, nemuritoare sau nu, să mă prăbuşesc în gol preţ de patru etaje nu era chiar cel mai plăcut mod în care îmi închipuiam să-mi petrec sfârşitul de săptămână.)
Am deschis clapeta de ventilaţie de pe partea posterioară a hornului larg.
— De ce-ai ales neapărat acest loc, Gwenny? l-am auzit pe Gideon întrebând de undeva din spatele meu.
— Lui Charlotte îi e frică de înălţime, l-am lămurit eu. Nu ar avea niciodată curaj să urce pe acoperiş.
Am ridicat legătura grea din interiorul hornului şi am tras-o cu atenţie afară.
Gideon sări în picioare.
— Să nu cumva să-l scapi! spuse agitat. Te rog!
— Nici o grijă! Mi-a venit să râd, aşa de revoltat părea. Uite, pot să stau şi-ntr-un picior...
Gideon scoase un fel de scâncet.

— Cu aşa ceva nu se glumeşte, Gwenny, icni el. Se vedea treaba că orele alea de mister avuseseră o influenţă mai pregnantă decât îmi imaginasem eu. Îmi luă legătura din mână şi o legănă ca pe un bebeluş. Să fie cu adevărat..., începu a zice.

Am simţit în spatele meu o adiere rece.

— Nuuu, tâmpitule, croncăni Xemerius şi scoase capul prin gaura trapei. E brânză veche, pe care o păstrează Gwendolyn aici sus pentru cazul în care i s-ar face foame peste noapte.

Am dat ochii peste cap şi i-am făcut semn să se retragă, ceea ce, în mod surprinzător, şi făcu. Probabil că tocmai devenise foarte palpitant Clopoţica.

În acest timp, Gideon aşezase cronograful pe acoperiş şi începuse să dea cu grijă în lături învelitorile.

— Ştiai că Charlotte a sunat la noi la intervale de aproximativ zece minute pentru a ne convinge că ai acest cronograf? Până la urmă, l-a enervat până şi pe Marley.

— Ce păcat, am zis eu. Parc-ar fi făcuţi unul pentru altul.

Gideon încuviinţă din cap. Apoi înlătură şi ultima bucată de pânză şi trase zgomotos aer în piept.

Am mângâiat cu grijă lemnul lustruit.

— Aşadar, iată-l.

Gideon tăcu o clipă. O clipă destul de lungă, ca să fiu sinceră.

— Gideon? am spus eu ezitant în cele din urmă.

Leslie mă implorase să mai aştept câteva zile, pentru a fi sigură că se poate într-adevăr avea încredere în el, dar eu refuzazem.

— Pur şi simplu n-am crezut-o, şopti Gideon într-un final. N-am crezut-o pe Charlotte nici o secundă. Mă privi, ochii părându-i negri complet în acea lumină. Ţi-e limpede ce s-ar întâmpla dacă ar afla cineva?

Nu i-am mai spus că existau deja foarte multe persoane care ştiau. Dar, poate că de vină era faptul că Gideon părea deodată aşa de încurcat, că începu să mă ia şi pe mine frica.

— Chiar vrem să ducem asta până la capăt? am întrebat, detectând o senzaţie de greaţă în stomac, care, de data asta, nu avea legătură cu debutul unei călătorii în timp.

Că bunicul introdusese sângele meu în cronograf, era una. Ceea ce aveam noi de gând în acel moment era cu totul şi cu totul altceva. Urma să închidem Cercul de Sânge, iar urmările erau imprevizibile. Ca s-o formulez pozitiv.

Recapitulam în memorie, în mare viteză, toate oribilele profeţii rimate care se terminau cu agonie şi alegere, inserând repede nişte detalii suplimentare, care echivalau cu primejdie şi moarte. Iar faptul că eram nemuritoare nu mă consola câtuşi de puţin.

În mod bizar însă, se pare că tocmai nesiguranţa mea fu cea care îl trezi pe Gideon din amorţeală.

— Dacă vrem să ducem asta până la capăt? Se aplecă şi-mi dădu un mic pupic pe nas. Mă întrebi pe bune? îşi dezbrăcă jacheta şi scoase din rucsac prada din cabinetul doctorului White. OK, poate să înceapă.

Mai întâi îşi legă un garou în jurul braţului stâng şi-l strânse bine. Apoi scoase o seringă din ambalajul ei steril şi-mi rânji.

— Soră? rosti el ca pe un ordin. Lanternă!

Am făcut o grimasă.

— Se poate face şi aşa, am răspuns eu şi i-am luminat încheietura cotului. Tipic pentru un student la medicină!

— Simt o urmă de dispreţ în vocea ta? Gideon îmi aruncă o privire amuzată. Tu cum ai făcut-o?

— Eu m-am folosit de un cuţit japonez pentru legume, l-am lămurit uşor lăudăroasă. Iar bunicul a colectat sângele într-o ceaşcă de ceai.

— Înţeleg. Rana de la încheietura mâinii, zise el, brusc serios, şi străpunse pielea cu acul seringii.

Sângele începu să curgă prin canulă.

— Şi eşti sigur că ştii ce ai de făcut? am întrebat, indicând cu bărbia înspre cronograf. Chestia asta are atâtea clape şi sertăraşe diferite, că poţi foarte repede să pui în mişcare rotiţa greşită...

— Operarea cronografului este una dintre materiile de examen pentru gradul de adept, iar eu am dat acest examen cu puţin timp în urmă.

Gideon îmi întinse seringa plină cu sânge, apoi îşi dezlegă garoul din jurul braţului.

— Întrebarea e, când ai mai avut timp să te uiţi şi la capodopere cinematografice gen Clopoţica?

Gideon scutură din cap.

— Cred că ceva mai mult respect n-ar strica. Dă-mi canula. Şi acum îndreaptă lumina lanternei spre cronograf. Da, exact aşa.

— Ai putea din când în când să mai spui şi „te rog“, i-am atras

eu atenţia, în timp ce el începu să picure din sângele lui în cronograf.

Spre deosebire de Lucas, lui nu-i tremurau nici un pic mâinile. Poate că avea să devină cândva un bun chirurg.

Începusem să-mi molfăi nervoasă buza inferioară.

— Şi trei picături aici, sub capul de leu, murmură Gideon concentrat. Apoi se învârte această rotiţă şi se suceşte acest mâner. Deci, gata.

Lăsă canula în jos, iar eu am stins, din reflex, lanterna. În interiorul cronografului, mai multe rotiţe dinţate începură să se rotească. Cronograful începu să scârţâie, să zăngăne şi să zumzăie, la fel ca şi data trecută. Apoi zăngănitul se intensifică, iar zumzăitul deveni mai strident, aproape formând o melodie. Un val de căldură ne izbi în faţă, iar eu m-am agăţat strâns de braţul lui Gideon, ca şi când ar fi urmat să vină o rafală de vânt care ar fi putut să ne doboare de pe acoperiş. În loc de aşa ceva, toate pietrele preţioase ale cronografului începură să lumineze pe rând, aerul începu a se mişca, iar când, mai apoi, păru că în interiorul cronografului se înteţeşte un foc, aerul din jurul nostru deveni rece ca gheaţa. Lumina pâlpâitoare se stinse, iar rotiţele se opriră din nou. Totul durase mai puţin de treizeci de secunde.

I-am dat drumul lui Gideon şi mi-am netezit părul sculat de pe braţe.

— Asta a fost tot?

Gideon inspiră adânc şi întinse mâna. De data asta tremura un pic.

— Vom vedea acum, spuse.

Am scos din geantă o mică eprubetă luată din laboratorul doctorului White şi i-am dat-o lui Gideon.

— Fii atent. Dacă este o pulbere, o pală de vânt ar putea-o risipi!

— Poate că ăsta nu ar fi chiar cel mai rău lucru, murmură Gideon. Se întoarse către mine. Ochii-i sclipeau. Vezi? De e cusur sau beteşug de-o fi, sub duzina de astre se vor lecui.

Mă durea în cot pe mine de duzina de astre. Eram mai sigură pe lanterna mea de buzunar.

— Haide odată, am spus eu nerăbdătoare, m-am aplecat înainte, apoi am scos pentru Gideon micuţul sertăraş.

Sincer, am fost dezamăgită. După toată secretomania şi bla bla bla-ul ăla despre tot felul de mistere, eram cumva teribil de

dezamăgită. În sertăraş nu era nici vreo licoare, aşa cum profeţise Leslie („Precis că e roşie ca sângele”, spusese ea cu ochii holbaţi), nici vreun fel de pulbere, nici vreo piatră, indiferent de ce fel ar fi putut ea fi.

Era o materie, care arăta precum sarea. E drept că o sare deosebit de frumoasă dacă o priveai cu atenţie, căci conţinea o mulţime de cristale minuscule ca de opal.

— Nebunie, am şoptit eu. Incredibil că din cauza acestor câteva firimiturele se depune aşa un efort de secole întregi.

Gideon aşeză mâna protector deasupra sertăraşului.

— Important este acum ca nimeni să nu afle că suntem în posesia acestor firimiturele, spuse el cu respiraţia întretăiată.

Am încuviinţat din cap. Cu excepţia celor care ştiau deja. Am scos dopul eprubetei.

— Mai bine te-ai grăbi! am şuierat eu.

Am avut deodată o viziune, cum că Lady Arista, care nu se temea de nimeni şi de nimic, cu-atât mai puţin de înălţime, apărea prin deschizătura trapei şi ne smulgea eprubetă.

Se părea că şi Gideon avea aceleaşi gânduri, căci turnă fără prea mult protocol firimiturelele în eprubetă şi îi puse dopul. Abia după ce o ascunse în jachetă, răsuflă uşurat.

Totuşi, în acel moment îmi veni un alt gând în minte.

— Acum, că acest cronograf şi-a atins scopul, e posibil să nu mai funcţioneze, am spus.

— Vom vedea, replică Gideon şi-mi zâmbi. Aş zice: să pornim spre anul 1912.

Treisprezece

— Of, la naiba, cred că m-am aşezat pe nenorocita aia de pălărie, murmură Gideon lângă mine.

— Nu mai înjura, c-o să cadă cerul pe noi, am spus eu printre dinţi. Şi dacă nu-ţi pui pălărria pe cap, te pârrăsc lui Madame RrossinU am adăugat, graseind cât am putut de bine.

Xemerius râdea cotcodăcind. De data asta ţinu neapărat să ne însoţească.

— Nici nu prea va putea să-şi scoată pălăria! Cu părul ăsta, cei din 1912 o să-l ia drept vânător de zestre. Ar fi putut măcar să-şi facă şi el o cărare laterală şi să şi-l pieptene ordonat.

L-am auzit din nou pe Gideon înjurând încet, de data asta din cauză că se lovise în cot. Nu era deloc uşor să te schimbi într-un confesional, iar eu eram destul de sigură că era şi un sacrilegiu revoltător să foloseşti un astfel de loc pe post de cabină de probă. Ca să nu mai vorbim de faptul că intrarea prin efracţie într-o biserică era condamnabilă la nivel internaţional, chiar dacă nu aveai de gând să furi nimic de acolo, ci doar să foloseşti locul ca să dai o fugă până în anul 1912. Gideon deschisese uşa laterală cu un cârlig metalic, atât de rapid, că eu nici măcar nu avusesem vreun pic de timp să am emoţii.

— Mii de tunete şi trăsnete! şuierase admirativ Xemerius printre dinţi. Ar trebui să te înveţe şi pe tine asta. În doi am fi o echipă de spărgători infailibilă. Aproape nemuritor de bună.

Apropo, era aceeaşi biserică în care îl cunoscusem pe Xemerius şi în care Gideon mă sărutase pentru prima oară. Deşi nu aveam timp să mă pierd în amintiri nostalgice, mi se păru că acele evenimente se petrecuseră cu mult, mult timp în urmă, mai ales dacă te gândeai câte se mai întâmplaseră între timp. În realitate, nu trecuseră decât câteva zile.

Gideon bătu la uşă.

— Gata?

— Nu. Din păcate, la rochia mea încă nu s-a inventat fermoarul, am răspuns eu disperată de mulţimea de nasturi de la spate, la care ajungeam cu greu, mai ales în acele condiţii peste poate de aventuroase.

M-am strecurat afară din confesional. Oare inima mea avea vreodată să înceteze să mai bată ca nebuna de fiecare dată la vederea lui Gideon? Oare aveam vreodată să nu mai am sentimentul că, la vederea lui, parc-aş fi fost orbită de ceva nespus de frumos? Probabil că nu. Iar de data asta chiar că purta un costum gri-închis absolut nespectaculos, cu vestă şi cămaşă albă. Dar lucrurile alea îi stăteau pur şi simplu prea bine, umerii…

Xemerius, care se bălăngănea atârnat de galerie cu capul în jos, îşi drese glasul.

— A fost odată o oiţă, care se holba ca bleaga, ascultătoare şi credincioasă…

— Foarte drăguţ, am zis eu repede. O costumaţie de cap mafiot fără vârstă. Apropo, cravata este legată perfect. Madame Rossini ar fi mândră de tine. M-am întors oftând la nasturii mei.

Of, Doamne! Inventatorul fermoarului ar fi trebuit de mult canonizat.

Gideon rânji.

— Întoarce-te şi lasă-mă pe mine, zise. Oh, se întrerupse scurt, sunt sute.

Trecu ceva vreme până ce reuşi să încheie toţi năsturaşii, lucru explicat poate şi de faptul că, la fiecare al doilea nasture, mă săruta pe gât. Cu siguranţă că mie mi-ar fi tihnit mai mult dacă, la fiecare sărut, Xemerius nu ar fi strigat:

— Ţoca, ţoca, ţuculeană, obraznică fetişcană.

în sfârşit, terminasem. Madame Rossini alesese o rochie gri-deschis, închisă până sus, cu guler de dantelă. Poalele erau cam lungi, aşa că m-am împiedicat de îndată în ele şi aş fi căzut cât eram de lungă, dacă Gideon nu m-ar fi prins.

— Data viitoare îmbrac eu costumul, am spus.

Gideon râse şi se aplecă să mă sărute, dar, cum Xemerius strigă: „Neeee, nu din nou!“ l-am împins uşor.

— Nu mai avem timp! am spus.

Şi-n afară de asta, deasupra noastră atârnă o creatură cu nişte aripi ca de liliac, care face nişte grimase deszgustate. M-am uitat supărată la Xemerius.

— Ce e? spuse el. Eu am crezut că asta este o misiune importantă, nu un rendez-vous. Mai bine mi-ai fi recunoscătoare.

— Vezi să nu, am mormăit eu.

Între timp, Gideon ajunsese în strană şi îngenunchease lângă cronograf. După ce cumpănisem îndelung, îl plasasem sub altar, sperând că acolo nu avea să-l descopere nimeni în absenţa noastră, asta dacă nu cumva exista acolo o femeie de serviciu care muncea în serile de sâmbătă.

— Eu rămân să am grijă de casă, promise Xemerius. Dacă apare careva şi fură chestia aia, am să-l... ăăă... scuip fără milă.

Gideon mă luă de mână.

— Eşti gata, Gwenny?

L-am privit în ochi şi inima-mi tresări.

— Gata oricând eşti şi tu, am spus eu încetişor.

Nu am mai auzit remarcile (fără îndoială acide) ale lui Xemerius, căci acul îmi împunsese deja degetul şi valuri de lumini roşii ca rubinul mă transportară departe.

La puţin timp după aceea m-am ridicat. În biserică nu era nimeni şi era la fel de linişte ca şi în vremea noastră. Speram

întru câtva să-l descopăr pe Xemerius atârnat de galerie, dar mă şi temeam niţel de asta. În anul 1912, el bântuia deja pe-acolo.
Gideon ateriză lângă mine şi mă prinse imediat de mână.
— Vino, trebuie să ne grăbim! Avem doar două ore şi pun pariu că nu ne ajung nici pentru a zecea parte din întrebările pe care le avem de pus.
— Ce ne facem dacă nu ne întâlnim deloc cu Lucy şi cu Paul la Lady Tilney? am spus eu, şi dinţii începură să-mi clănţăne de nelinişte.
Încă nu reuşeam să-i percep ca pe părinţii mei. Şi dacă dicuţia fusese deja grea cu mama, cum avea ea să fie cu ei, doi străini?
Când am ieşit din biserică, turna cu găleata.
— Grozav, am zis eu şi aş fi dat orice pentru una dintre pălăriile ruşinoase ale lui Madame Rossini. N-ai putut şi tu să te informezi despre starea vremii?
— Încetează. Este doar o ploaie uşoară de vară, afirmă Gideon şi mă trase după el.
Până să ajungem la Eaton Place, ploaia uşoară de vară ne făcuse ciuciulete. S-ar putea spune că eram o senzaţie, căci toţi ceilalţi oameni cu care ne intersectam aveau umbrele şi ne priveau cu milă.
— Ce bine că nu ne-am străduit să avem şi nişte pieptănături autentice, am zis eu când ne aflam deja în faţa casei lui Lady Tilney.
Mi-am netezit emoţionată părul care mi se lipise de cap. Dinţii încă îmi clănţăneau.
Gideon sună la sonerie şi mă strânse cu putere de mână.
— Nu ştiu de ce, dar am o senzaţie de greaţă, am şoptit eu. Încă mai avem timp s-o ştergem pur şi simplu. Poate că ar fi mai bine să cumpănim în linişte în ce ordine să întrebăm…
— Şşşşşt, făcu Gideon. E totul în regulă, Gwenny. Îţi sunt alături.
— Da, îmi eşti alături, am spus şi eu şi am mai repetat-o de câteva ori, ca pe o mantră liniştitoare. Îmi eşti alături, îmi eşti alături, îmi eşti alături.
Ca şi data trecută, ne deschise uşa valetul cu mănuşi albe. Ne studie foarte ostil.
— Domnul Millhouse, corect?
Gideon zâmbi forţat.
— Dacă aţi fi aşa de amabil s-o anunţaţi pe Lady Tilney de

vizita noastră. Miss Gwendolyn Shepherd şi Gideon de Villiers.
Valetul ezită o clipă.
— Aşteptaţi aici, zise el apoi şi ne închise uşa în nas.
— Deci, domnul Bernhard nu şi-ar permite niciodată aşa ceva, am spus eu revoltată. Mă rog, probabil că se gândeşte că iar ai un pistol la tine şi vrei să recoltezi sânge de la stăpâna lui. N-are de unde să ştie că Lady Lavinia ţi-a furat pistolul. Deşi eu încă mă întreb cum de-a reuşit asta. Adică, ce naiba o fi făcut de ţi-a luat minţile într-aşa hal? Dacă mă voi mai întâlni vreodată cu ea, am s-o întreb, deşi, ca să fiu sinceră, nu sunt deloc sigură că îmi doresc defel să ştiu. Oh, şi se pare că iar turui fără încetare; mi se întâmplă mereu când sunt agitată, nu cred că am să reuşesc să dau ochii cu ei, Gideon. Şi nu mai am aer, dar poate că e şi din cauză că nu respir, ceea ce oricum nu contează, pentru că sunt nemuritoare. În acel moment, vocea-mi deveni isterică, dar am continuat să vorbesc fără pauză. Hai mai bine să ne dăm un pas înapoi, căci data viitoare când se va deschide uşa, poate că Millhouse ăla o să te... Uşa se deschise din nou. ... Înghită, am mai reuşit eu totuşi să adaug repede.
Valetul mătăhălos ne făcu semn să intrăm.
— Lady Tilney vă aşteaptă sus, în salonul mic, rosti el înţepat. Imediat după ce vă controlez de arme.
— Dacă trebuie!
Gideon depărtă voluntar braţele şi se lăsă pipăit de Millhouse.
— În regulă. Puteţi merge sus, spuse valetul în cele din urmă.
— Şi cum rămâne cu mine? am întrebat eu nedumerită.
— Tu eşti o doamnă; doamnele nu poartă arme.
Gideon îmi zâmbi, mă luă de mână şi mă trase după el pe scări în sus.
— Câtă neglijenţă!
I-am aruncat o privire lui Millhouse, care ne urma la câţiva paşi în spate.
— Doar pentru că sunt femeie nu-i e teamă de mine? Ar trebui să vadă Lara Croft - Tomb Raider! Aş putea transporta o bombă atomică sub rochie şi o grenadă în fiecare cupă a sutienului. Găsesc că această atitudine are tendinţe misogine.
Aş fi putut să continui să vorbesc aşa, fără virgulă sau punct, până la asfinţit, dar în capătul scărilor ne aştepta Lady Tilney, dreaptă şi subţire ca o lumânare. Era o femeie extrem de frumoasă, realitate pe care n-o putea altera nici măcar privirea

ei de gheaţă. Mi-a venit să-i zâmbesc spontan, dar, la jumătatea zâmbetului, mi-am forţat colţurile gurii să revină în poziţia de start. În anul 1912, Lady Tilney era mult mai înspăimântătoare decât mai târziu, când descoperise plăcerea croşetatului de purceluşi roz, iar eu am devenit deranjant de conştientă nu numai că pieptănăturile noastre nu erau deloc prezentabile, ci şi că rochia îmi atârna pe mine ca un sac ud. M-am întrebat involuntar dacă se inventase deja fohnul.

— Dumneavoastră, din nou, i se adresă Lady Tilney lui Gideon cu o voce care era la fel de rece ca şi privirea. Doar tonul vocii lui Lady Arista ar mai fi putut să-l surclaseze. Sunteţi chiar foarte încăpăţânat. Am crezut că aţi priceput încă de la ultima dumneavoastră vizită că nu veţi vedea nici un strop de sânge de la mine.

— Nu am venit aici pentru sângele dumneavoastră, Lady Tilney, replică Gideon. De mult am... Îşi drese glasul. Am dori să mai stăm o dată de vorbă cu dumneavoastră, cu Lucy şi cu Paul. De data aceasta fără... neînţelegeri.

— Neînţelegeri! Lady Tilney îşi încrucişă braţele la pieptul acoperit de dantele. Ultima oară nu v-aţi comportat tocmai frumos, tinere, şi aţi dovedit chiar o înclinaţie înspăimântătoare spre violenţă. În afară de asta, în acest moment nu cunosc unde se află Lucy şi Paul, aşa că mi-ar fi imposibil, chiar şi în alte circumstanţe, să vă fiu de ajutor. Făcu o scurtă pauză. Fireşte însă că presupun că aş putea aranja o întâlnire. Vocea-i deveni cu o jumătate de grad mai caldă. Poate doar cu Gwendolyn şi, desigur, la un alt mo...

— Chiar nu doresc să fiu nepoliticos, dar, cu siguranţă, înţelegeţi că timpul nostru este foarte limitat, o întrerupse Gideon şi mă trase mai departe după el, pe trepte în sus, unde eu şi rochia mea am udat covorul scump. Şi ştiu că Lucy şi Paul locuiesc în momentul de faţă la dumneavoastră, aşa că vă rog să-i chemaţi, pur şi simplu. Promit să mă port cuviincios de data asta.

— Asta nu este..., începu Lady Tilney, însă de undeva din spate se auzi deschizându-se o uşă şi, imediat după aceea, o tânără minionă apăru lângă ea.

Lucy.

Mama mea.

L-am strâns mai tare pe Gideon de mână, în timp ce mă

holbam la Lucy, de data asta reţinând fiecare detaliu al chipului ei. Prin părul roşcat, pielea albă ca de porţelan şi ochii mari şi albaştri, toate femeile Montrose prezentau asemănări de netăgăduit, dar eu căutam mai ales trăsături comune cu ale mele. Să fi avut urechile mele? Oare nu aveam şi eu acelaşi nas mic? Şi arcuirea sprâncenelor, nu semăna oare cu a mea? Oare şi fruntea mea făcea astfel de cute ciudate când mă încruntam?

— Are dreptate, nu ar trebui să mai pierdem timp, Margret, spuse Lucy încet. Vocea îi tremura imperceptibil şi inima mi se strânse. Aţi vrea să fiţi atât de amabil şi să-l chemaţi pe Paul, domnule Millhouse?

Lady Tilney oftă, dar îi făcu semn din cap lui Millhouse, care o privea întrebător. În timp ce valetul trecu pe lângă noi pentru a se duce un etaj mai sus, Lady Tilney spuse:

— Aş dori să-ţi amintesc că ultima oară ţi-a ţinut un pistol la ceafă, Lucy.

— Îmi pare de-a dreptul foarte rău, zise Gideon. Pe de altă parte... contextul de la acel moment m-a forţat s-o fac. O privi pe Lucy cu subînţeles. Între timp, e drept că am intrat în posesia unor informaţii care ne-au schimbat părerea.

Ce frumos spus. Aveam sentimentul că trebuia, încet-încet, să contribui şi eu cu ceva bombastic la conversaţie. Dar cu ce?

Mamă, ştiu cine eşti - vino să te strâng la piept?

Lucy, te iert că m-ai părăsit. Acum nu mai poate nimeni şi nimic să ne despartă? Probabil că am scos vreun suneţel ciudat, căci Gideon îl interpretă foarte corect drept începutul unei crize de isterie. Îşi petrecu braţul pe după umărul meu şi mă sprijini exact la timp, căci picioarele-mi părură deodată a nu mai fi capabile să susţină greutatea corpului.

— Poate că ar fi mai bine să mergem în salon? propuse Lucy.

Bună idee. Dacă mi-aminteam eu bine, existau acolo posibilităţi de a te aşeza.

De data asta, în micuţa cameră rotundă nu mai era pregătit ceai, în rest însă totul arăta exact ca data trecută, în afară de aranjamentul floral, locul trandafirilor albi fiind luat acum de nemţişori şi mixandre. În foişorul ale cărui ferestre dădeau înspre stradă, se aflau câteva scăunele mititele şi fotolii.

— Luaţi loc, spuse Lady Tilney.

M-am lăsat pe unul dintre scaunele tapiţate cu creton, însă ceilalţi rămaseră în picioare.

Lucy îmi zâmbi. Veni un pas mai aproape şi părea că ar fi vrut să-mi mângâie părul. Am sărit încordată înapoi în picioare.

— Îmi pare rău că suntem aşa uzi. Din păcate, nu am avut umbrele, m-am pornit eu să trăncănesc.

Zâmbetul lui Lucy deveni mai larg.

— Cum spune mereu Lady Arista?

Mi-a venit să râd.

— Copile, doar n-ai de gând să-mi umpli de apă bunătate de tapiţerie! am rostit la unison.

Expresia lui Lucy se schimbă brusc. Acum arăta de parcă ar fi stat să izbucnească în plâns.

— Am să cer să ni se aducă ceai, zise Lady Tilney energic şi puse mâna pe un clopoţel. Ceai de mentă, fierbinte, cu mult zahăr şi lămâie.

— Nu, vă rog! Gideon clătină din cap disperat. Nu putem să ne pierdem timpul cu asta. Nu ştiu exact dacă am ales momentul potrivit, dar sper sincer ca întâlnirea mea cu Paul din anul 1782 să fi avut deja loc, din perspectiva voastră privind lucrurile.

Lucy, care-şi revenise, înclină încet capul, iar Gideon răsuflă uşurat.

— În cazul ăsta vă este clar că mi-aţi predat documentele secrete ale contelui. Ne-a luat ceva timp să înţelegem totul, dar acum ştim că piatra filosofală nu reprezintă un panaceu pentru omenire, ci este menită să aducă doar contelui nemurirea.

— Şi că nemurirea lui ar lua sfârşit odată cu naşterea lui Gwendolyn? murmură Lucy. Motiv pentru care el va încerca să o ucidă de îndată ce se va închide cercul?

Gideon încuviinţă din cap, dar eu l-am privit iritată. Acesta era un detaliu pe care nu-l dezbătusem încă îndeajuns. Acum însă nici nu părea să fie momentul potrivit s-o facem, căci el continuă:

— Iar voi nu aţi urmărit tot timpul ăsta decât s-o protejaţi pe Gwendolyn.

— Vezi, Luce, ţi-am spus eu.

Paul apăruse în uşă. Purta braţul într-o eşarfă şi, în timp ce se apropie, privirea ochilor lui aurii trecu de la Gideon, la Lucy, la mine şi înapoi.

Mi-am ţinut respiraţia. Era doar cu câţiva ani mai mare decât mine şi, în viaţa normală, mi-ar fi trecut prin minte cât de

minunat arăta, cu părul ăla negru ca pana corbului, neobişnuiţii ochi de Villiers şi cu mica gropiţă din bărbie. Speram să nu fie el vinovat de favoriţi, care bănuiam că erau la modă în acele timpuri. Dar, cu sau fără favoriţi, nu arăta deloc a tatăl meu - nici a tatăl oricui altcuiva, dacă vreţi.

— Uneori merită să acorzi oamenilor încredere, spuse el şi-l studie pe Gideon din cap până-n picioare. Chiar şi unor mici nenorociţi precum cel de colo.

— Alteori însă nu este vorba decât de noroc chior, mârâri Lucy la el. Se adresă apoi lui Gideon. Îţi mulţumesc mult că i-ai salvat viaţa lui Paul, Gideon, spuse ea demnă. Dacă nu ai fi trecut din întâmplare pe acolo, ar fi fost mort acum.

— Nu mai tot exagera atât, Lucy. Paul făcu o grimasă. Aş fi scăpat eu cumva.

— Da, precis, spuse Gideon cu un rânjet.

Paul se încruntă, apoi însă rânji şi el.

— Bine, probabil că nu. Alastair ăsta este un câine ticălos şi-n plus un spadasin al dracului de bun. Şi-apoi, mai erau şi trei! Dacă voi mai da vreodată ochii cu el...

— Puţin probabil, am murmurat eu, iar când Paul mă privi întrebător, am adăugat: Gideon l-a priponit de tapet în anul 1782, cu un paloş. Iar dacă Rakoczy a dat la timp peste el, cu siguranţă că nu a supravieţuit acelei seri.

Lady Tilney se lăsă să cadă pe un scaun.

— L-a priponit cu un paloş de tapet! repetă ea. Ce barbar.

— Aşa a meritat psihopatul ăla nenorocit.

Paul puse o mână pe umărul lui Lucy.

— Total de acord, spuse Gideon.

— Sunt atât de uşurată, rosti Lucy cu ochii fixaţi pe chipul meu. Acum că ştiţi că intenţia contelui este de a o ucide pe Gwendolyn când cercul se va închide, nu va mai reuşi niciodată s-o facă! Paul vru să adauge ceva, dar ea nu se lăsă tulburată. Cu acele documente, bunicul ar trebui să reuşească, în sfârşit, să-i convingă pe Gardieni că noi am avut dreptate şi că binele omenirii nu a fost niciodată intenţia contelui, ci numai şi numai binele lui personal. Iar idioţii ăia de Gardieni, şi mai presus de toţi târâtura aia de Marley, nu mai pot nega dovezile. Ha! Ce să-ţi spun! Maculăm memoria contelui de Saint-Germain! Care nici măcar nu a fost vreodată un conte adevărat, ci un ticălos fără seamăn şi, ah - am spus deja că sunt aşa de uşurată, căci aşa

sunt; chiar foarte uşurată!

Inspiră adânc şi făcu impresia că ar mai fi putut continua să vorbească aşa ore în şir, dar Paul o luă scurt de braţ.

— Vezi, Prinţeso! O să fie totul bine, şopti el blând şi, deşi nu mi se adresase mie, fu picătura care, în mod ciudat, umplu paharul. În cel mai adevărat sens al cuvântului. Căci, oricât de mult mă străduisem, nu am mai putut să-mi înăbuş lacrimile.

— Ba n-o să fie, am izbucnit eu şi, fără să-mi mai pese de nici o tapiţerie, m-am prăbuşit pe primul scaun. N-o să fie nimic bine. Bunicul e mort deja de şase ani şi nu ne mai poate ajuta.

Lucy se chirci lângă mine.

— Nu plânge, zise ea neajutorată, ea însăşi plângând. Iubito, nu trebuie să plângi aşa de straşnic, nu e bine pentru... Sughiţă. Chiar a murit? întrebă, părând îndurerată sufleteşte. Inima, nu-i aşa? Şi i-am tot spus să nu mai mănânce pe ascuns prăjiturile alea cu cremă de unt...

Paul se aplecă deasupra noastră, părând că tare ar mai fi izbucnit şi el în lacrimi.

Grozav. Dacă îl mai apuca plânsul şi pe Gideon, am fi putut liniştiţi să facem concurenţă ploii de vară de afară.

Lady Tilney fu cea care împiedică să se întâmple asta. Scoase două batiste din buzunarul fustei, ne dădu câte una mie şi lui Lucy şi spuse pe un ton izbitor de asemănător cu cel al lui Lady Arista:

— Avem vreme mai târziu pentru asta, copii. Reveniţi-vă acum. Trebuie să ne concentrăm. Cine ştie cât timp mai avem la dispoziţie.

Gideon mă mângâie pe umăr.

— Are dreptate, şopti el.

Mi-am mai tras nasul o dată şi-apoi mi-a venit să râd, când am auzit-o pe Lucy suflându-şi nasul de parcă sufla la trompetă. Poate că nu moştenisem şi această apucătură de la ea.

Paul se duse la fereastră şi privi în stradă. Când se întoarse iar către noi, avea o expresie absolut neutră.

— În regulă. Să revenim. Îşi scărpină urechea. Deci, Lucas nu ne mai poate ajuta. Dar ar trebui să fie posibil şi fără el să-i convingem pe Gardieni, cu ajutorul documentelor, de intenţiile egoiste ale contelui. Îl privi pe Gideon întrebător. Şi-apoi cercul nu va fi închis niciodată.

— Până se va verifica autenticitatea documentelor, va trece

prea mult timp, replică Gideon. În momentul de faţă, Falk este Mare Maestru al Lojei şi este posibil ca el chiar să ne creadă. Dar nu sunt sigur. Până acum nu am îndrăznit încă să arăt documentele cuiva din Lojă.

Am încuviinţat din cap. Îmi povestise încă pe când ne aflasem pe sofa, în anul 1953, despre bănuielile sale cum că ar fi existat un trădător printre Gardieni.

— Ştiţi, am luat eu cuvântul, există posibilitatea ca printre Gardienii din timpul nostru să existe unul sau chiar mai mulţi care să ştie de adevăratul efect al pietrei filosofale şi care să sprijine planurile contelui de a deveni nemuritor.

încercam să mă concentrez asupra faptelor şi, spre marea mea uimire, chiar reuşeam surprinzător de bine, cu toată vâltoarea aceea de emoţii. Sau poate tocmai de aceea.

— Poate că bunicul l-a dibuit pe acest trădător. Asta ar explica şi de ce a fost asasinat.

— A fost asasinat? repetă Lucy uluită.

— Nedovedit, răspunse Gideon. Dar toate indiciile au dus într-acolo.

Îi povestisem despre viziunea mătuşii Maddy şi despre jaful din ziua înmormântării.

— Asta înseamnă că închiderea Cercului de Sânge avansează din ambele direcţii, spuse Lady Tilney gânditoare. În trecut, contele de Saint-Germain este cel care trage sforile, iar în viitor, există unul sau chiar mai mulţi aliaţi care-i susţin planurile.

Paul lovi cu pumnul în spătarul fotoliului din faţa lui.

— La naiba, mârâi el printre dinţii scrâşniţi.

Lucy îşi ridică privirea.

— Dar voi le-aţi putea spune Gardienilor că nu ne-aţi găsit! Dacă sângele nostru nu este introdus în cronograf, cercul nu se închide.

— Chiar aşa de uşor nu e, zise Gideon. Gardienii au...

— Ştiu că au trimis detectivi particulari pe urmele noastre, îl întrerupse Lady Tilney. Domnii de Villiers şi îngâmfatul acela de Pinkerton-Smythe... - din fericire, ei se cred foarte isteţi - iar pe mine, pentru că sunt femeie, mă cred foarte idioată. Nici nu le trece prin minte că detectivii particulari sunt gata oricând să tăinuiască informaţii în schimbul rotunjirii veniturilor lor modeste. Afişă un zâmbet triumfător. Această învoială este de scurtă durată, iar Lucy şi Paul vor şterge curând toate urmele.

Vor începe o nouă viaţă, sub alte nume, şi...

— ... se vor muta într-o nouă locuinţă din Blandford Street, completă Gideon, iar zâmbetul triumfător de pe chipul lui Lady Tilney dispăru. Ştim cu toţii asta, iar Pinkerton-Smythe a fost instruit să-i reţină pe Lucy şi pe Paul la Temple, până ce eu le voi fi recoltat de acolo sânge. Mai exact spus, mâine până în prânz îi va parveni o scrisoare cu informaţiile necesare.

— Mâine? întrebă Paul, care privea la fel de derutat cum mă simţeam şi eu. În cazul acesta, încă nu e prea târziu!

— Ba da, zise Gideon. Căci, privind din perspectiva mea, lucrurile s-au întâmplat demult. Eu am predat deja scrisoarea acum câteva zile Gardienilor de serviciu din corpul de gardă al cerberului. Pe-atunci nu ştiam încă ce ştiu acum.

— Atunci, ne vom ascunde pur şi simplu, zise Lucy.

— Mâine până-n prânz? Chipul lui Lady Tilney deveni înverşunat. Am să văd ce pot face.

— Şi eu, spuse Gideon şi se uită la pendula din cameră. Dar nu ştiu dacă este de ajuns. Căci, chiar şi dacă reuşim să-i împiedicăm pe Gardieni să-i aresteze pe Lucy şi pe Paul, sunt convins că domnul conte va găsi alte metode şi căi pentru a-şi atinge scopul.

— Oricum, sânge de la mine nu vede, zise Lady Tilney.

Gideon oftă.

— Avem de mult sângele dumneavoastră, Lady Tilney. V-am vizitat în anul 1916, în timpul Primului Război Mondial, când a trebuit să elipsaţi împreună cu gemenii de Villiers în pivniţă. Şi m-aţi lăsat să vă recoltez sânge fără să vă opuneţi; eu însumi am fost foarte surprins. Sper din tot sufletul să mai avem o dată ocazia să dezbatem pe marginea acestui eveniment.

— E doar impresia mea sau şi vouă vi se pare că cineva construieşte în acest moment o reţea de metrou? întrebă Paul.

Mi-a venit să râd.

— Aşa mi se pare şi mie, l-am asigurat eu. Sunt pur şi simplu prea multe informaţii ca să le poţi digera pe toate deodată. Din fiecare gând se desprind altele zece.

— Şi asta nu e nicidecum tot, zise Gideon. Mai sunt o mulţime de discutat. Din păcate, în curând trebuie să ne întoarcem. Dar vom reveni - într-o jumătate de oră. Pentru mine şi Gwendolyn asta înseamnă mâine-dimineaţă - dacă totul merge bine.

— Eu nu pricep, murmură Paul, dar lui Lucy se părea că-i

căzuse fisa.

— Dacă nu aţi venit într-o misiune oficială a Gardienilor, atunci cum de-aţi reuşit să ajungeţi aici? întrebă ea rar şi deveni lividă. Sau, şi mai bine - cu ce?

— Păi noi..., am început eu, dar Gideon îmi aruncă o privire scurtă şi scutură imperceptibil din cap.

— O să putem să lămurim asta imediat, zise.

M-am uitat şi eu scurt la pendulă, apoi am spus:

— Nu.

Gideon ridică din sprâncene.

— Nu? întrebă el.

Am inspirat adânc. Mi-am dat seama brusc că nu mai puteam aştepta nici măcar o secundă. Aveam să le spun adevărul lui Lucy şi lui Paul, în acel moment şi acolo.

Dintr-odată nu mai eram emoţionată, ci nesfârşit de epuizată. Ca şi cum aş fi alergat cincizeci de kilometri fără întrerupere şi nu aş fi dormit cam o sută de ani. Şi tare aş fi dat orice pentru ca Gideon să-i fi permis mai devreme lui Lady Tilney să ceară să ni se aducă ceai de mentă cu lămâie şi zahăr. Acum însă, trebuia să mă descurc şi fără.

I-am fixat cu privirea pe Lucy şi pe Paul.

— Înainte să plecăm, mai trebuie să vă spun ceva, am început eu cu o voce înceată. Timp ar fi.

Când fratele Cynthiei - costumat în pitic de grădină - ne deschise, parcă deschise uşa spre iad. Muzica era dată la maximum; şi nu era genul de muzică pe care le-ar fi făcut plăcere părinţilor Cynthiei să danseze, ci ceva între house şi dubstep. O fată cu o coroană pe cap trecu în viteză pe lângă piticul de grădină şi debordă în straturile de hortensii de lângă intrare. Era destul de verde la faţă, dar putea foarte bine să fi fost de la machiaj.

— Touchdown! strigă ea când reveni în poziţie verticală. Mi-a fost teamă că n-am să mă pot ţine până aici.

— Oh, petreceri de liceu, spuse Gideon încet. Ce frumos!

M-am holbat perplexă. Ceva nu era absolut deloc în regulă

acolo. În faţa noastră se afla locuinţa urbană a familiei Dale din centrul aristocraticului Chelsea. Un loc în care, în mod obişnuit, se vorbeşte doar în şoaptă. Dar de ce dansau oamenii ăia încă din holul de la intrare? De ce erau aşa de mulţi? Şi de unde veneau toate râsetele alea? De obicei, la petrecerile

Cynthiei nu se râdea sau se râdea cel mult din când în când, cu mâna la gură. Dacă nu ar fi existat deja cuvântul „plictiseală”, cu siguranţă că ar fi fost inventat la una dintre petrecerile Cynthiei.

— Sunteţi verzi, aşa că poftiţi înăuntru! croncăni fratele Cynthiei şi-mi strecură un pahar în mână. Ţine! Punci verde monstruos. Foarte sănătos. Suc de fructe natural, fructe proaspete, colorant alimentar verde - dar bio! - şi o picăturică de vin alb. Desigur că tot bio.

— Părinţii voştri au plecat din oraş la sfârşit de săptămână? am întrebat eu, încercând să strecor cumva prin uşă maldărul de material al rochiei mele de împărăteasă Sisi.

— Ce?

Am repetat întrebarea cu zece decibeli mai tare.

— Neee, se-nvârt şi ei pe-aici pe undeva. Exprimarea piticului de grădină era un pic cam împleticită. S-au certat, pentru că, ceva mai devreme, tata n-a avut de lucru şi-a-nceput să jongleze cu buletele de soia, după care toţi au vrut să-l imite. Cine reuşea să nimerească chestia pe care o poartă mama pe cap, primea un premiu. Hei, Muriel, ce naiba cauţi în dulap? Toaleta e în partea cealaltă.

— OK, e clar că aici ceva nu e-n regulă, i-am spus lui Gideon, trebuind să urlu ca să mă fac înţeleasă. În mod normal, invitaţii trebuie să stea strâns grupaţi, precum bucheţelele de broccoli, şi să aştepte miezul nopţii. Şi să încerce să scape de părinţii Cynthiei, care-i constrâng să ia parte la nişte jocuri simpatice, care nu le fac plăcere decât lor.

Gideon îmi luă paharul din mână şi gustă.

— Aş spune că aici ai şi explicaţia, mă lămuri el rânjind. O picăturică de vin alb? Aş spune că jumătate din cantitate este votcă. Cel puţin.

OK, asta explica anumite lucruri. M-am uitat spre ringul de dans din camera de zi, unde mama Cynthiei, costumată în Statuia Libertăţii, dansa destul de sălbatic.

— Hai să-i căutăm pe Leslie şi pe Raphael şi s-o ştergem de-aici cât mai repede, am zis.

Gideon fu agăţat de un ardei capia.

— Scuze, murmură Sarah, cusută într-un costum de capia, după care holbă ochii. Doamne Sfinte - eşti real?

împunse cu degetul în haina lui Gideon.

— Sarah, ai văzut-o cumva pe Leslie pe-aici? am întrebat eu enervată. Sau eşti prea beată ca să-ţi aminteşti?

— Sunt perfect trează! urlă Sarah. Se clătină, şi ar fi căzut dacă Gideon nu ar fi prins-o. Pot s-o dovedesc: Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru. Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru. Repetă! Nu poţi spune asta dacă eşti beat. Corect? îi aruncă o privire pierdută lui Gideon, care arăta de parcă s-ar fi amuzat copios. Dacă eşti un vampir, îţi dau voie să mă muşti.

Pentru o clipă am fost tentată să smulg paharul din mâna lui Gideon şi să dau pe gât punciul ăla monstruos. Iadul acela verde zgomotos şi turbulent era otravă pură pentru nervii mei întinşi la maximum.

De fapt, nu mai avusesem de gând să mai venim şi la petrecere, cu sau fără rochia de Sisi. După ce scosesem de pe noi costumele de sfârşit de secol şi părăsisem biserica, încă eram cumplit de afectată de discuţia cu Lucy şi cu Paul. Nu mai doream decât un singur lucru: să mă cuibăresc în pat şi să mă mai dau jos de-acolo doar după ce se va fi sfârşit totul. Sau măcar (am renunţat rapid la versiunea cu patul ca fiind nerealistă) să ofer creierului meu suprasolicitat posibilitatea de a sta în linişte şi de a reflecta limpede şi organizat. Cu bileţele şi tabelaşe şi săgeţele, eventual în culori diferite. Comparaţia lui Paul cu reţeaua de metrou pe care cineva o construia în creierele noastre mi se părea foarte potrivită. Nu lipsea decât harta traseelor.

Dar Leslie îmi trimisese patru SMS-uri prin care solicitase prezenţa noastră la petrecere. Mai ales ultimul păruse destul de urgent: „Aţi face bine să vă mişcaţi fundurile încoace, altfel nu mai garantez pentru nimic".

— Uau! Gwenny! Ăsta era Gordon Gelderman, într-un combinezon din iarbă artificială. Se holbă la decolteul rochiei mele şi fluieră printre dinţi. Am ştiut dintotdeauna că ascunzi mai mult decât o inimă bună sub bluză!

Am dat ochii peste cap. Gordon atât ştia, să se comporte ca un mitocan, dar de ce trebuia şi Gideon să se hlizească precum un prost?

— Hei Gordon! Zi de patru ori la rând: Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru! urlă Sarah.

— Crapra calcă piatra, piatra capră-n patru, Crapa clacă-n patru, capra piatra-n patru, strigă Gordon sigur pe el. Nici o

problemă pentru mine! Hei, Gwenny, ai gustat deja punciul? Se aplecă foarte sigur pe el înainte şi-mi urlă în ureche: Mă tem că nu am fost singurul căruia i-a venit ideea să... ăăă... dăm puţină viaţă reţetei.

Pentru o clipă mi-am imaginat oaspeţii de la petrecere strecurându-se pe rând pe lângă bufet, privind pe furiş împrejur şi-apoi golind în bolul cu punci, una după alta, sticle de votcă introduse clandestin.

— Un vultur sta pe-un pisc c-un pix în plisc! încearcă să spui asta de patru ori la rând, scandă Sarah, în timp ce, tot bălăngănindu-se înainte şi-napoi, îi mai trăgea şi câte una peste fund lui Gideon. Leslie e în spate, în grădina de iarnă. La karaoke. Mă duc şi eu acum, doar să-mi iau un strop de punci. Moţul verde de fetru de pe capul ei se legăna vioi. Asta chiar e cea mai tare petrecere la care am fost eu vreodată.

Gordon chicoti.

— Da, Cynthia ar trebui să ne fie foarte recunoscătoare. După noaptea asta, petrecerile ei nu vor mai fi niciodată descrise ca plictisitoare. Băftoasă, nu glumă! Au mai adus şi ăia de la serviciul de catering mult prea mult finger food verde, aşa că am avut voie cu toţii să ne mai chemăm nişte prieteni. Unii dintre ei nici măcar nu sunt costumaţi, de verde nici nu mai vorbesc.

Am mai dat o dată ochii peste cap, apoi l-am tras energic pe Gideon după mine, am trecut prin mulţimea de lunatici de pe ringul de dans şi ne-am îndreptat către grădina de iarnă.

Gordon veni după noi.

— Cânţi şi tu karaoke în seara asta, Gwenny? Data trecută ai fost cea mai bună. Aş fi votat pentru tine dacă nu şi-ar fi turnat Katie apă pe tricou. A arătat bestial şi de-aia...

— Ah, mai tacă-ţi odată fleanca, Gordon.

Am vrut să mă întorc înspre el, dar în acel moment am văzut-o pe Charlotte. Sau pe cineva care ar fi putut fi Charlotte, dacă acel cineva nu ar fi fost cocoţat pe masa din mijlocul grădinii de iarnă şi nu ar fi urlat la un microfon cât îl ţineau plămânii Paparazzi al lui Lady Gaga.

— Dumnezeule mare, a murmurat Gideon, ţinându-se bine de tocul uşii.

— Ready for those flashing lights, cânta Charlotte.

Pentru o clipă, mie-mi pieri glasul. De jur împrejurul mesei

stăteau o mulţime de aplaudaci în delir - căci Charlotte chiar nu cânta rău.

Gordon se aruncă imediat printre fani şi începu să urle:

— Jos textila! Jos textila!

I-am descoperit pe Raphael şi pe Leslie - arătând impresionant în rochia aproape verde â la Grace Kelly şi cu coafura ondulată adecvată - şi mi-am croit cu greu drum până la ei. Gideon rămase în uşă.

— În sfârşit! strigă Leslie la mine şi mă luă de gât. A băut din punci şi e de nerecunoscut. Încă de la nouă şi jumătate încearcă să le povestească tuturor despre Societatea secretă a contelui de Saint-Germain şi despre faptul că există călători în timp care trăiesc printre noi. Am încercat totul ca s-o convingem să meargă acasă, dar ne alunecă de fiecare dată printre degete de parcă ar fi un ţipar.

— În plus, este mult mai puternică decât noi, adăugă Raphael, care purta o pălărie verde amuzantă, dar care în rest nu prea părea amuzat. Mai adineauri aproape că reuşisem s-o duc până la uşă, când mi-a sucit braţul şi m-a ameninţat că-mi rupe încheietura.

— Şi-acum mai are şi-un microfon, spuse Leslie abătută.

Ne-am holbat la Charlotte ca la o bombă cu ceas. E drept,

una foarte frumos ambalată.

Caroline nu exagerase: costumul de zână era cu-adevărat magnific. Nici o zână nu ar fi putut fi mai frumoasă decât Charlotte, ai cărei umeri diafani se iţeau graţioşi dintre nişte norişori de tul verde. Avea obrajii roşii, ochii strălucitori, iar părul îi era răsucit în bucle sclipitoare spre spate, ce coborau până la aripioarele perfect realizate, de parcă Charlotte s-ar fi născut cu ele. Nu m-ar fi mirat dacă, în orice clipă, s-ar fi înălţat şi-ar fi început să plutească prin grădina de iarnă.

E drept că vocea ei nu prea avea delicateţea unei voci de zână. Nu era prea diferită de cea a lui Lady Gaga.

— You know that I'll be your Papa-Paparazzi, zbiera ea în microfon, iar când Gordon urlă din nou „Jos textila!”, începu să-şi scoată lent, cu mişcări lascive, una dintre lungile mănuşi verzi pe care le purta, deget după deget, ajutându-se de dinţi.

— Asta este dintr-un film, spuse Leslie, impresionată împotriva voinţei ei. Doar că în momentul ăsta nu ştiu din care.

Mulţimea începu să urle când Gordon prinse mănuşa.

— Hai! Hai! Hai! strigau cu toţii, iar Charlotte se uită la cealaltă mănuşă.

Apoi însă se opri brusc. Îl văzuse pe Gideon în uşă şi miji ochii.

— Oh, ia te uită pe cine avem aici! spuse ea la microfon, şi-ncepu să cerceteze încăperea cu privirea peste capetele tuturor, până ce se opri la mine. Şi verişorica mea este şi ea prezentă - desigur! Hei, oameni buni, ştiaţi că, în realitate, Gwendolyn este o călătoare în timp? De fapt, trebuia să fiu eu, dar destinul a vrut altfel. Şi iată-mă dintr-odată asemenea uneia dintre surorile idioate ale Cenuşăresei.

— Cântă mai departe, strigară fanii ei tulburaţi.

— Jos textila! urlă Gordon.

Charlotte înclină capul într-o parte şi-l fixă pe Gideon cu ochii scânteindu-i.

— But I won't stop until that boy is mine? Ha-ha, vezi să nu! Chiar aşa de jos cu siguranţă că n-am să mă cobor. Întinse degetul arătător în direcţia lui Gideon şi strigă: Şi el poate să călătorească în timp. Şi-n curând va lecui lumea de toate bolile.

— Oh shit, murmură Leslie.

— Cineva trebuie s-o dea jos de-acolo, am spus eu.

— Da, dar cum? Este o maşină de luptă. Poate doar dacă aruncăm în ea cu un obiect masiv, propuse Raphael.

Publicul lui Charlotte era derutat. Se pare că sesizaseră cumva că dispoziţia lui Charlotte era oricum numai veselă nu. Doar Gordon continua să urle vesel:

— Jos textila!

Am încercat să stabilesc un contact vizual cu Gideon, dar el nu avea ochi decât pentru Charlotte. Începu să-şi croiască încet drum către masa pe care se afla ea.

Charlotte inspiră adânc, iar microfonul îi duse suspinul până în cel mai îndepărtat colţişor al grădinii de iarnă.

— Noi doi - ştim totul din istorie. Ne-am pregătit pentru călătoriile noastre. Ar trebui să vedeţi cum dansează menuet. Sau cum călăreşte. Sau cum se duelează cu spada. Sau cum cântă la pian. Gideon aproape că ajunsese la ea. Este extraordinar de bun în tot ce face. Şi poate să facă declaraţii de dragoste în opt limbi străine, spuse Charlotte cu o voce visătoare şi, pentru prima oară în toată viaţa mea, am văzut apărându-i lacrimi în ochi. Nu că mi-ar fi făcut vreodată vreuna - nu! El n-are ochi decât pentru blestemata de verişoară-mea.

Mi-am muşcat buzele. Asta suna a inimă zdrobită şi nimeni altcineva din toată lumea asta n-o putea înţelege mai bine decât mine. Cine ar fi crezut că Charlotte avea şi ea o inimă? îmi doream o dată în plus ca Leslie să fi avut dreptate cu teoria ei a inimii de marţipan, propria-mi inimă însăşi strângându-se dureros în acele clipe, eu trebuind să mă străduiesc din răsputeri să înăbuş valul de gelozie care ameninţa să mă copleşească.

Gideon întinse mâna către Charlotte.

— E timpul să mergem acasă.

— Buuuh, strigă Gordon, delicat ca un ciocan în cap, dar toţi ceilalţi îşi ţinură respiraţia.

— Lasă-mă, îi spuse Charlotte lui Gideon. Se clătină un pic. Mai am mult până să termin.

Dintr-un salt, Gideon fu lângă ea pe masă şi-i luă microfonul din mână.

— Spectacolul s-a terminat, spuse. Haide Charlotte, te duc acasă.

Charlotte pufăi ca o pisică înfuriată.

— Dacă mă atingi, îţi rup încheietura. Stăpânesc Krav Maga, ştii bine!

— Şi eu, ai uitat?

îi întinse din nou mâna. Charlotte o apucă ezitând, dar se lăsă coborâtă de pe masă; o zână obosită şi beată, care abia dacă se mai putea ţine pe picioare.

Gideon o prinse de talie cu un braţ şi se întoarse către noi. Ca de-atâtea alte ori, pe faţa lui nu se putea ghici ce gândea.

— Trebuie să rezolv asta repede. Voi mergeţi cu Raphael la mine acasă, spuse el scurt. Ne vedem acolo. Privirile ni se întâlniră pentru o clipă. Pe curând, rosti el.

Am încuviinţat din cap.

— Pe curând.

Charlotte nu mai spuse nimic.

Iar eu mă întrebam dacă Cenuşăreasa avusese şi ea remuşcări, fie ele şi minuscule, când s-a suit pe cal cu prinţul ei şi dusă a fost.

„Pentru eternitate“ se compune din mulţi „acum“.
(Emily Dickinson)

Paisprezece

— Iată încă un motiv să stai departe de alcool, suspină Leslie. Poţi s-o-ntorci pe toate părţile, în ce direcţie vrei; la final tot pici de papagal dacă, beat fiind, ai luat-o pe arătură. În orice caz, luni, la şcoală, n-aş vrea să fiu în pielea lui Charlotte.

— Nici în a Cynthiei, am spus eu.

Când plecasem de la petrecere, o văzusem pe sărbătorită giugiulindu-se de zor în garderobă cu un băiat cu două clase mai mic decât noi. (în aceste circumstanţe, renunţasem să-mi mai iau rămas-bun de la Cynthia, mai ales că nici măcar nu ne salutaserăm la sosire.)

— Şi la fel de puţin în pielea bietului tip care a vomitat pe pantofii caraghioşi de broască ai domnului Dale, zise Raphael.

Am cotit pe Chelsea Manor Street.

— Dar Charlotte le-a pus capac la toate. Leslie se opri în faţa vitrinei unui magazin de stofă pentru mobilă, dar nicidecum pentru a admira exponatele, ci pentru a-şi admira propria reflexie din oglindă. Chiar nu-mi face plăcere s-o spun, dar mi-a fost, pe bune, milă de ea.

— Şi mie, am spus eu încet.

La urma urmei, ştiam exact cum era să fii îndrăgostită de Gideon. Şi, din păcate, mai ştiam şi cum era să-ţi strici reputaţia în faţa tuturor.

— Cu ceva noroc, până mâine uită tot.

Raphael descuie uşa unei case din cărămidă roşie. De la casa familiei Dale din Flood Street şi până acolo era doar o aruncătură de băţ, ceea ce ne permisese să ne schimbăm pentru petrecere în apartamentul lui Gideon. Desigur că fusesem aşa de agitată după întâlnirea din 1912 cu Lucy şi cu Paul, că abia când am revenit am reuşit să mă uit mai atentă prin încăpere.

De fapt, fusesem dintotdeauna convinsă că Gideon locuia într-unul dintre acele apartamente de mansardă supertari, cu plictisitor de multe sute de metri pătraţi la dispoziţie, cu crom şi sticlă din belşug şi cu un televizor cu ecran plat de dimensiunile unui teren de fotbal. Dar mă înşelasem. Imediat de la intrare

pornea un coridor îngust, care trecea pe lângă o scăricică şi ajungea într-o cameră de zi inundată de lumină naturală, peretele din spate al acesteia fiind ocupat de o fereastră imensă. Rafturile înalte până în tavan aliniate pe toţi pereţii erau ticsite cu un amestec multicolor de cărţi, DVD-uri şi câteva biblioraftur, în faţa ferestrei era o sofa gri cu o mulţime de perne.

Piesa centrală a încăperii însă o reprezenta o uşă cu două canaturi deschisă, a cărei măreţie e drept că era uşor ştirbită de prezenţa unei mese de călcat, care zăcea sprijinită acolo complet lipsită de solemnitate. Nici tricornul agăţat neglijent într-un colţ al ramei uşii, pe care precis că Madame Rossini îl căuta frământându-şi mâinile, nu se prea potrivea în acel context. Dar, mă rog, poate că aşa îşi imagina Gideon conceptul de înfrumuseţare a căminului.

— Ce beţi? întrebă Raphael, făcând pe gazda perfectă.

— Ce aveţi? întrebă la rândul ei Leslie, privind neîncrezătoare spre bucătăria unde, în chiuvetă, erau stivuite tacâmuri şi farfurii pline de ceva ce părea să fi fost sos de roşii, dar care putea la fel de bine să fie şi urmele unui experiment medical legat de studiile lui Gideon.

Raphael deschise frigiderul.

— Hmm. Să vedem. Aici am avea nişte lapte, dar a expirat miercurea trecută. Suc de portocale... oh! S-a solidificat? Sună cam ciudat când agiţi cutia. Dar asta arată mult mai promiţător; ar trebui să fie un fel de limonadă amestecată cu...

— Ăăă, am să beau pur şi simplu apă, te rog.

Leslie vru să se trântească pe sofaua gri imensă, dar îşi aminti în ultima secundă că rochia â la Grace Kelly nu era adecvată unor astfel de bădărănii şi se aşeză foarte civilizat pe margine. Eu m-am prăbuşit lângă ea, cu un oftat.

— Sărmana Gwenny. Mă bătu drăgăstos pe obraz. Ce mai zi! Precis că eşti total terminată, nu? Te linişteşte dacă-ţi spun că nu se vede?

Am ridicat din umeri.

— Cât de cât.

Raphael reveni cu pahare şi cu o sticlă de apă şi dădu la o parte nişte reviste şi ziare de pe măsuţa din faţa sofalei, printre care se afla şi un album cu fotografii despre bărbatul rococo.

— Crezi că poţi da la o parte vreo câţiva metri pătraţi de

volane ca să încap şi eu pe sofa?

Se uită la mine şi rânji.

— Ah, aşază-te pur şi simplu pe rochie, i-am spus eu, lăsându-mi capul pe spate şi închizând ochii.

Leslie sări în picioare.

— Nici să nu te gândeşti! Până la urmă tot se strică ceva şi Madame Rossini n-o să ne mai împrumute niciodată nimic. Hai, sus, îţi dezleg eu corsetul. Mă ridică pe picioare şi începu să mă elibereze din rochia mea de împărăteasă Sisi. Şi-n timpul ăsta tu te uiţi în altă parte, Raphael.

Raphael se întinse pe sofa cât era de lung şi privi în tavan.

— Aşa e bine?

După ce îmi pusesem din nou pe mine jeanşii şi tricoul şi luasem câteva înghiţituri de apă, am început să mă simt mai bine.

— Cum a fost... Întâlnirea cu Lucy şi cu Paul? întrebă Leslie încet după ce ne aşezaserăm din nou pe sofa.

Raphael mă privea compătimitor din lateral.

— Naşpa când ambii tăi părinţi au practic aceeaşi vârstă ca tine.

Am încuviinţat din cap.

— A fost destul de... bizar şi... tulburător.

Le-am povestit apoi totul, de la cum ne primise valetul, până la momentul când mărturisisem că închisesem deja cercul cu cronograful furat.

— Vestea că avem piatra filosofală - sau sarea sclipicioasă, cum îi spune Xemerius -, chiar i-a dat pe spate. S-au agitat la culme, iar Lucy vorbeşte şi mai mult decât mine când e agitată; incredibil, nu? Au încetat abia când le-am spus că ştiam despre... ăăă... gradul nostru de rudenie.

Leslie căscă ochii.

— Şi?

— La început au amuţit. După doar o clipă însă, am izbucnit cu toţii în lacrimi, am răspuns eu şi mi-am frecat obosită ochii. Cred că toate lacrimile pe care le-am vărsat în ultimul timp ar fi suficiente să irige un întreg câmp african pe perioada secetei.

— Of, Gwenny!

Leslie îmi mângâie neajutorată braţul. Eu am schiţat un rânjet.

— Da, şi-apoi le-am dat vestea îmbucurătoare că nu pot fi

ucisă de conte şi nici de altcineva, deoarece sunt nemuritoare. Desigur că nu le-a venit să creadă aşa ceva, dar, cum timpul oricum era destul de limitat, nici nu le-am putut-o dovedi lăsându-l, de exemplu, pe Millhouse să mă sugrume. Aşadar, a trebuit să-i lăsăm cu gurile căscate şi să fugim, ca să ajungem înapoi în biserică la timp pentru saltul înapoi.

— Şi-acum ce va urma?

— Mâine-dimineaţă le mai facem o vizită, iar Gideon le va prezenta un plan genial, am răspuns eu. Problema e că n-are decât noaptea asta la dispoziţie ca să-l pună la cale. Şi, dacă e chiar şi pe jumătate la fel de epuizat ca şi mine, nu va avea mintea destul de limpede ca să-şi adune gândurile.

— Păi, de-aia există cafea. Şi eu: geniala Leslie Hay. Leslie îmi adresă un zâmbet încurajator. Apoi oftă. Dar ai dreptate, foarte simplu nu este. E nemaipomenit că aveţi cronograful, ca să faceţi propriile călătorii în timp, dar, la urma urmei, nu-l puteţi folosi la nesfârşit. Mai ales dacă ne gândim că, mâine-dimineaţă, aveţi iar întâlnire cu contele şi nu v-ar mai rămâne decât două ore sau mai puţin din contingentul de elipsare.

— Hă? am făcut eu.

Leslie oftă.

— Nu ai citit Anna Karenina? Nu poţi elipsa pentru mai mult de cinci ore şi jumătate zilnic fără efecte secundare. Leşie se prefăcea că nu observă privirile admirative ale lui Raphael. Şi nu ştiu ce să cred despre faptul că aveţi chestia aia sub formă de pudră. Este... periculos. Sper că măcar aţi ascuns-o astfel încât să n-o găsească nimeni.

Din câte ştiam eu, eprubetă se afla încă în jacheta de piele a lui Gideon. Dar nu i-am spus asta lui Leslie.

— Paul ne-a cerut de cel puţin douăzeci de ori să distrugem pulberea.

— Omu' nu e prost!

— Nu! Am clătinat din cap. Gideon e de părere că ar putea fi asul nostru din mânecă.

— Tare, spuse Raphael. Am putea face o glumă şi s-o plasăm pe eBay, să vedem cine şi cât licitează. Ofertă unică de Pulbere pentru nemurire în porţii de minimum 500 de grame.

— În afară de conte nu mai ştiu pe nimeni care să-şi dorească să fie nemuritor, am spus eu cu un pic de amărăciune în glas. Trebuie să fie cumplit să rămâi în viaţă când toţi ceilalţi din jurul

tău mor la un moment dat. Deci, eu nu vreau să trec prin aşa ceva! înainte de a rămâne singură în toată lumea, am să mă arunc de pe o stâncă! Mi-am înăbuşit un oftat provocat de astfel de gânduri. Credeţi că la mine chestia asta cu nemurirea ar putea fi un fel de defecţiune genetică? La urma urmei, eu am nu numai o linie de călători în timp în familie, ci două.

— Ar putea fi un sâmbure de adevăr în asta, zise Leslie. Cu tine se închide cercul - în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Pentru o vreme am rămas pierduţi în gânduri, cu ochii pironiţi în peretele de vizavi, pe tencuiala căruia era pictat cu litere negre un dicton latin.

— Cum se traduce asta? întrebă Leslie în cele din urmă. Nu uitaţi să umpleţi frigiderul?

— Nu, spuse Raphael. Este un citat din Leonardo da Vinci, pe care l-a furat familia de Villiers şi l-a dat drept mottoul ei.

— Oh, atunci precis că traducerea e ceva de genul: Nu suntem nişte fiţoşi, noi chiar suntem cei mai tari. Sau: Noi le ştim pe toate şi avem întotdeauna dreptate.

Am început să chicotesc.

— Leagă-ţi carul de o stea, spuse Raphael. Asta înseamnă. Îşi drese glasul. Să aduc creioane şi hârtie? Ca să putem cugeta mai bine? Rânji jenat. Poate părea aiurea ce voi spune, dar jocul ăsta misterios al vostru îmi place.

Leslie se ridică. Un zâmbet larg îi înflori treptat pe faţă, iar pistruii de pe nas începură parcă a dansa.

— Şi eu simt la fel, zise ea. Vreau să spun că ştiu că nu e un joc şi că e pe viaţă şi pe moarte, dar nu m-am mai distrat niciodată aşa de bine ca în ultimele săptămâni. Îmi adresă o privire de scuze. Îmi pare rău, Gwenny, dar este absolut mega-cool să ai ca prietenă o călătoare în timp nemuritoare; cred că mult mai cool decât dacă aş fi fost eu însămi aşa.

N-am putut decât să râd.

— Ai deplină dreptate. Şi eu m-aş distra mai bine dacă am putea face schimb de roluri.

Când Raphael reveni cu hârtie şi cu creioane colorate, Leslie şi începu să deseneze casete şi săgeţi.

— Ceea ce-mi dă în primul rând dureri de cap este chestia cu aliaţii contelui care se află în rândurile Gardienilor. Îşi roase un timp creionul. Deşi, şi asta se bazează pe o prezumţie. Practic, poate fi oricine, nu? Ministrul sănătăţii, doctorul cel ciudat,

prietenosul domn George, domnul Whitman, Falk... - şi idiotul ăla roşcovan, cum naiba îl cheamă?

— Marley, am spus eu. Dar nu cred că e genul.

— Dar este urmaş al lui Rakoczy. Şi, de obicei, te surprind cei la care te aştepţi cel mai puţin, ştii bine!

— Aşa e, spuse Raphael. Inofensivii sunt, de cele mai multe ori, cei ticăloşi. E bine să te fereşti de bâlbâiţi şi de dobitoci.

— Acest aliat al contelui, să zicem Mr. X, ar putea fi asasinul bunicului lui Gwenny. Leslie scrijeli cu înfrigurare pe foaia de hârtie. Şi probabil că tot el ar fi şi cel care ar trebui s-o omoare pe Gwenny, după ce contele îşi va fi obţinut elixirul. Mă privi drăgăstos. De când ştiu că eşti nemuritoare, sunt un piculeţ mai puţin îngrijorată.

— Nemuritoare, dar nu invulnerabilă, se auzi Gideon.

Am tresărit cu toţii şi ne-am uitat la el speriaţi. Pătrunsese neobservat în locuinţă, şi-acum sta cu braţele încrucişate, sprijinit de tocul uşii. Încă purta costumaţia de secol al XVIII-lea şi, ca de fiecare dată, inima-mi tresări dureros la vederea lui.

— Ce face Charlotte? am întrebat, sperând ca întrebarea mea să fi sunat la fel de neutră precum intenţionasem.

Gideon ridică obosit din umeri.

— Cred că mâine-dimineaţă va trebui să înghită vreo câteva aspirine. Se apropie. Ce faceţi voi aici?

— Planuri. Leslie scoase vârful limbii în colţul gurii în timp ce notă iar ceva pe foaie. Să nu uităm nici de magia Corbului, rosti ea mai mult pentru sine.

— Gid, tu ce părere ai, care dintre Gardieni ar putea fi aliatul secret al contelui? Raphael îşi rodea nervos unghiile. Eu îl bănuiesc pe unchiul Falk. Încă de când eram mic mi s-a părut un pic cam ciudat.

— Ah, prostii. Gideon veni la mine şi mă sărută pe cap, apoi se lăsă să cadă în fotoliul ponosit de piele de vizavi, îşi sprijini coatele pe genunchi şi-şi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Mie nu vrea să-mi iasă din cap ce-a spus Lucy mai devreme: că nemurirea contelui este anulată de naşterea lui Gwendolyn.

Leslie lăsă diagramele şi încuviinţă din cap.

— Bagă de seamă dară, când cel de-al doisprezecelea astru se va înălţa, destinul pământeanului cursul şi-l va relua, cită ea, iar eu m-am necăjit din nou că acele jocuri idioate de cuvinte

rimate puteau să-ţi dea fiori pe şira spinării. Juneţea se va risipi, Stejarul osândit va fi să îşi sfârşească vremea sa printre cei vii.

— Le ştii pe toate pe de rost? întrebă Raphael.

— Nu pe toate. Dar unele dintre aceste versuri ţi se întipăresc de-a dreptul în minte, răspunse Leslie un pic ruşinată. Apoi i se adresă lui Gideon. Eu am următoarea interpretare: în cazul în care contele înghite pulberea în trecut, va deveni nemuritor. Dar numai până la răsăritul celei de-a douăsprezecea stele, ăăă, deci, numai până ce vine pe lume Gwendolyn. Odată cu naşterea ei, s-a zis cu nemurirea. Stejarul va fi osândit să sfârşească printre cei vii, asta înseamnă că domnul conte va redeveni muritor. Asta dacă nu o omoară pe Gwendolyn pentru a pune capăt acestui proces. Dar înainte de asta, ea va trebui să înlesnească obţinerea elixirului. Iar dacă el nu obţine elixirul niciodată, atunci nu va deveni deloc nemuritor. M-am exprimat destul de clar?

— Da, oarecum, am spus eu, gândindu-mă la Paul şi la reţeaua de metrou din creierele noastre.

Gideon clătină încet din cap.

— Şi dacă tot timpul ăsta am avut o greşeală de gândire? întrebă el rar. Dacă domnul conte a obţinut de mult această pulbere?

Aproape că mi-a venit să fac din nou „Hă?“, dar m-am oprit la fix.

— Nu se poate, pentru că Cercul de Sânge dintr-unul dintre cronografe nu este încă închis, iar elixirul din celălalt sper că este ascuns într-un loc sigur, spuse Leslie nerăbdătoare.

— Da, rosti Gideon rar. Acum, în acest moment. Dar nu trebuie să şi rămână aşa. Oftă când observă privirile noastre nedumerite. Ia gândiţi-vă puţin: este posibil ca la un moment dat din secolul al XVIII-lea, contele să fi intrat în posesia elixirului - Dumnezeu ştie cum a reuşit asta - şi să fi devenit nemuritor.

Ne holbam la el toţi trei. Fără să înţeleg prea bine de ce, mi se făcu pielea de găină pe tot corpul.

— Ceea ce ar însemna că, în acest moment, ar putea foarte bine să fie în viaţă, continuă Gideon privindu-mă în ochi. Că umblă liber pe-afară şi aşteaptă să-i ducem elixirul în secolul al XVIII-lea. Pentru ca apoi să găsească o ocazie să te ucidă.

Câteva secunde domni tăcerea. Apoi, Leslie spuse:

— Nu vreau să spun că te înţeleg perfect, dar chiar şi dacă v-aţi răzgândi, dintr-un motiv sau altul, şi i-aţi da contelui elixirul... el tot ar mai avea o micuţă problemuţă. În acest punct, Leslie râse satisfăcută. Nu o poate ucide pe Gwenny.

Raphael roti creionul colorat pe masă ca pe un titirez.

— Şi-apoi, de ce v-aţi răzgândi, din moment ce cunoaşteţi adevăratele intenţii ale contelui?

Gideon nu răspunse imediat, iar chipul său era aproape inexpresiv când, în cele din urmă, zise:

— Pentru că suntem şantajabili.

M-am trezit pentru că simţeam ceva rece şi umed pe faţă, iar Xemerius zise:

— În zece minute sună ceasul!

Am suspinat şi mi-am tras pătura peste cap.

— Greu o nimereşte omul cu tine. Ieri te-ai plâns că nu te-am trezit.

Xemerius era ofensat.

— Dar ieri nu pusesem ceasul să sune. Şi este al naibii de devreme, pe bune, am mormăit eu.

— Trebuie să faci sacrificii când te grăbeşti să salvezi lumea de un megaloman nemuritor, zise Xemerius. L-am auzit cum a ocolit în zbor camera, zumzăind. Cu care te mai şi întâlneşti astăzi după-amiază, în caz că ai uitat cumva. Hai, ieşi din scutece!

Am făcut pe mortu-n păpuşoi. Lucru nu foarte greu, căci ca moartă mă şi simţeam - cu toată nemurirea mea cu tot. Dar Xemerius nu păru să fie deosebit de impresionat de strădaniile mele. Începu să zboare-n sus şi-n jos lângă patul meu, croncănindu-mi în urechi un truism după altul: dimineaţa poartă aur în gură şi cine se scoală de dimineaţă departe ajunge.

— De-asta nu mai pot eu! am replicat, dar Xemerius îşi atinsese scopul.

M-am dat jos din pat enervată şi drept urmare, la ora şapte fix eram în staţia de metrou de la Temple.

Mă rog. Mai precis, era ora şapte şi şaisprezece minute, dar ceasul mobilului meu mergea puţin înainte.

-Arăţi la fel de obosită precum mă simt eu, gemu Leslie, care mă aştepta deja pe peronul stabilit pentru întâlnire.

La acea oră, mai ales într-o dimineaţă de duminică, nu era prea multă agitaţie în staţie, cu toate astea însă mă întrebam

cum avea de gând Gideon să ajungă neobservat de acolo într-unul dintre tunelurile de metrou. Peroanele erau puternic luminate şi-n plus existau o mulţime de camere de supraveghere.

Am lăsat jos geanta de voiaj grea şi burduşită şi m-am uitat supărată la Xemerius, care zbura printre piloni într-un slalom periculos.

— Xemerius e de vină. Nu mi-a permis să folosesc anticearcănul mamei pentru că era prea târziu, chipurile. De o oprire la Starbucks pentru o cafea nici n-a mai putut fi vorba.

Leslie înclină capul curioasă.

— Ai dormit acasă?

— Bineînţeles, unde altundeva? am întrebat-o eu uşor indignată.

— Păi, am crezut că aţi făcut şi voi o pauză în procesul de ţesere a planului, după ce eu şi Raphael am plecat. Îşi scărpină nasul. Mai ales că mi-am luat un foarte îndelungat rămas-bun de la Raphael ca să vă dau destul timp să treceţi de pe sofa în dormitor.

I-am făcut cu ochiul.

— Un foarte îndelungat rămas-bun? am întrebat rar. Cât spirit de sacrificiu!

Leslie rânji.

— Da, închipuieşte-ţi, zise ea, neînroşindu-se nici măcar un piculeţ. Dar nu te abate de la subiect. Ai fi putut fără probleme să-i spui mamei tale că dormi la mine.

Am făcut o grimasă.

— Păi, ca să-ţi spun sincer, aşa aş fi avut de gând să fac. Dar Gideon a insistat să-mi cheme un taxi. Apoi am adăugat nefericită: Se pare că nu am fost nici pe jumătate aşa de seducătoare pe cât am crezut.

— Este el foarte - ăăă - responsabil, mă consolă Leslie.

— Da, se poate zice şi-aşa, interveni Xemerius, care-şi încheiase slalomul. Ateriză gâfâind lângă mine. Dar tot atât de bine poate fi un sastisit, nesimţitor, pămpălău; inspiră scurt şi continuă: laş, speriat de bombe, mămăligă...

Leslie se uită la ceas. Trebui să urle ca să acopere zgomotul făcut de un tren de pe Central Line care intra în staţie.

— Dar, din câte se vede, nu şi foarte punctual. Este deja şi douăzeci. Studie cele câteva persoane care coborâră din tren.

Şi-apoi, brusc, i se lumină faţa. Oh, iată-i!

— Cei doi prinţi din poveste, aşteptaţi cu-atâta dor, îşi lăsaseră în dimineaţa aceea bidiviii albi în grajd şi veniseră cu metroul, declamă Xemerius pe un ton afectat. La vederea lor, ochii celor două prinţese începură a scânteia, iar când încărcăturile dense de hormoni ai tinereţii se-ntâlniră sub formă de pupături şi rânjete idioate, inteligentul şi neîntrecut de frumosul demon trebui, din păcate, să debordeze într-un coş de hârtii.

Exagera cu neruşinare - nici unul dintre noi nu zâmbi idiot. Cel mult, puţin transfigurat. Şi nu era nimeni stingherit. Mă rog, probabil că eventual doar eu. Pentru că mi-am adus aminte din nou cum, seara precedentă, Gideon îmi desprinsese braţele de după gâtul lui şi spusese: „E mai bine să-ţi chem un taxi acum. Vom avea o zi grea mâine“.

M-am simţit ca un scai pe care trebuie să-l dezlipeşti de pe pulover. Şi cel mai rău era că, exact în acel moment, îmi luasem avânt să rostesc cuvintele: „Te iubesc.“ Nu că n-ar fi ştiut asta de mult, dar... nu i-o spusesem încă niciodată. Şi-acum nu mai eram aşa de sigură dacă el mai dorea să audă asta.

Gideon mă mângâie scurt pe obraz.

— Gwenny, pot s-o fac şi singur. Trebuie doar să-l interceptez pe Gardianul de serviciu în timp ce se duce sus şi să-i iau scrisoarea.

— Bine zis doar, mormăi Leslie.

Fiind încă departe de a avea un plan perfect, cu o seară înainte puseserăm totuşi la cale în patru o „schemă de acţiune măreaţă“, cum îi spunea Leslie. În orice caz, trebuia să ne mai întâlnim o dată cu Lucy şi cu Paul, şi anume înainte de a ne fi prezentat în faţa contelui în acea după-amiază. Şi trebuia să ne preocupăm de scrisoarea care conţinea informaţii referitoare la reşedinţa lui Lucy şi a lui Paul, scrisoare pe care Gideon o dusese cu o săptămână în urmă în anul 1912. Ea nu trebuia sub nici o formă să ajungă în mâinile Marelui Maestru de atunci, care să transmită apoi informaţia mai departe gemenilor de Villiers. Deoarece timpul pe care l-am putut calcula pentru călătoriile noastre secrete în timp făcute cu ajutorul cronografului personal, fără a risca probleme de ordin fizic (respectiv fără să facem asemenea lui Xemerius şi să debordăm în coşul de hârtii), se limita la maximum o oră şi jumătate, avea să fie deosebit de

dificil să folosim inteligent fiecare minuţel.

Raphael propusese tuturor, la cel mai serios mod posibil, să strecurăm cronograful în sediul central al Gardienilor şi să plecăm în timp de acolo, dar atâta sânge rece nu avea nici măcar fratele lui.

Acesta a venit cu o contrapropunere, pentru care a luat de pe rafturile cu cărţi câteva suluri şi le-a întins între Anatomia omului în 3D şi Sistemul vascular al mâinii umane, desfăşurând ca prin minune dinaintea ochilor noştri planul dispoziţiei culoarelor subterane care se întind pe sub cartierul Temple. Şi acest plan a stat la baza întâlnirii noastre din acea dimineaţă din staţia de metrou.

— Vrei să rezolvi asta fără noi? Mi-am încruntat sprâncenele. Doar am căzut de acord ca de acum încolo să facem totul împreună.

— Exact, spuse Raphael. Altfel, la final se va considera că ai salvat singur lumea.

Rolul lui şi-al lui Leslie era să păzească cronograful şi, deşi Xemerius afirmase oarecum ofuscat că şi el ar fi putut face asta la fel de bine, era un sentiment liniştitor să ştii că ei ar fi putut să-l împacheteze şi să dispară cu cronograful, în caz că am fi fost forţaţi să facem saltul înapoi într-un alt loc.

— În afară de asta, fără noi precis că ai să faci numai prostii!

Leslie îl scrută cu privirea pe Gideon. Acesta ridică mâinile.

— Bine, bine, am priceput. Îmi luă geanta de voiaj şi se uită la ceas. Fiţi atenţi. La 7.33 vine următorul tren. După aceea avem exact patru minute la dispoziţie să găsim primul pasaj, înainte ca următorul tren să sosească. Aprindeţi lanternele doar când vă spun eu.

— Ai dreptate, îmi şopti Leslie. Trebuie să te obişnuieşti cu tonul ăsta poruncitor.

— Merde! înjură Raphael cu năduf. Era cât pe ce.

Nu puteam decât să fiu de acord cu el. Razele lanternelor noastre se reflectară în pereţii îmbrăcaţi în gresie şi ne luminară feţele palide. În spatele nostru, vagoanele metroului huruiră prin tunel.

Totuşi, am aflat că patru minute reprezintă un interval de timp al naibii de scurt ca să te caţări peste bariera de la capătul peronului, să sari jos şi să alergi înspre interiorul tunelului, pe lângă linii. Ca să nu uităm că am alergat apoi cincizeci de metri

cu respiraţia întretăiată în urma lui Gideon, după care am rămas blocaţi în faţa uşii metalice din peretele din dreapta al tunelului şi am privit neajutoraţi cum Gideon se complică, scoate un fel de şperaclu din buzunarul pantalonului şi se apucă să spargă lacătul. Acela a fost momentul în care Leslie, Xemerius şi cu mine începuserăm să strigăm în cor:

— Haide-odată, haide-odată, haide-odată, acompaniaţi de zgomotul metroului care se apropia.

— Pe hartă părea ceva mai aproape, zise Gideon şi ne privi pe rând, parcă cerându-şi scuze.

Leslie fu prima care-şi reveni. Ridică raza de lumină a lanternei ei prin întuneric şi lumină zidul care punea capăt culoarului după aproximativ patru metri.

— OK, am nimerit bine. Verifică harta. În anul 1912, acest zid nu exista. Drumul continuă dincolo de el.

În timp ce Gideon îngenunche, dezveli cronograful şi introduse datele, eu am scos din geantă hainele noastre pentru 1912 şi am început să-mi scot jeanşii.

— Ce faci? Gideon se uită în sus la mine, absent. Ai cumva de gând să alergi prin tunelele astea într-o rochie lungă până-n pământ?

— Ăăă... am crezut... de dragul autenticităţii.

— Dă-o dracului de autenticitate, spuse Gideon.

Xemerius plesni din labele lui cu gheare.

— Da, dă-o dracului! strigă el încântat. Apoi mi se adresă mie: Încet-încet nu mai eşti într-o companie proastă. Era şi timpul.

— Tu prima, Gwenny.

Gideon îmi făcu semn din cap. Am îngenuncheat în faţa cronografului. Era un pic ciudat să dispar de dinaintea privirilor încordate ale lui Leslie şi ale lui Raphael, dar mi-am dat seama că pentru mine devenise totul o rutină. (Probabil că, în curând, aveam să mă duc în secolul trecut şi doar pentru a cumpăra chifle.)

Gideon ateriză lângă mine şi lumină cu lanterna în faţă. În anul 1912, aici nu exista zid, raza de lumină pierzându-se pe un culoar lung şi îngust.

— Eşti pregătit? am întrebat eu cu un rânjet.

— Când eşti şi tu, răspunse el şi-mi zâmbi.

Mă îndoiam că eram cu-adevărat pregătită. Dacă tunelul de metrou declanşase deja în mine sentimente de anxietate, atunci

eram în pericol să trebuiască să fiu tratată curând de claustrofobie acută.

Cu cât înaintam mai mult, cu atât culoarele deveneau mai înguste şi mai ramificate. Din loc în loc existau trepte care coborau şi mai adânc şi, la un moment dat, am ajuns la un pasaj inundat şi a trebuit să facem cale întoarsă. Nu se auzea altceva în afară de sunetul respiraţiei şi al paşilor noştri şi, din când în când, foşnet de hârtie, când Gideon se oprea şi studia planul, începusem să-mi închipui că auzeam zgomote de paşi şi de foşnet de hârtie venind din altă parte. Probabil că în acel labirint locuiau armate întregi de şobolani şi - aşa, de dragul fanteziei - dacă aş fi fost un păianjen uriaş, mi-aş fi ales şi eu locul acela ca locuinţă familială - şi teren de vânătoare.

— OK, aici drumul ar trebui să continue la dreapta, murmură Gideon concentrat.

Pentru a patruzecea oară, dacă nu mai mult, cotirăm. Culoarele se asemănau între ele ca două picături de apă. Nu exista nici un reper. Şi cine ştie dacă nenorocitele alea de planuri chiar erau corecte. Dacă fuseseră întocmite de un imbecil ca Marley? în cazul acesta, urma probabil să fim dezgropaţi în anul 2250 ca două schelete ţinându-se de mână. Ah nu, uitasem. Doar Gideon avea să fie schelet. Eu, în schimb, aveam să fiu plină de viaţă, ţinându-mă strâns de oasele lui; o perspectivă nu tocmai plăcută.

Gideon rămase pe loc, împături oftând planul şi-l strecură în buzunarul pantalonului.

— Ne-am rătăcit cumva? Am încercat să rămân calmă. Poate că harta asta e doar un rebut. Dacă n-o să mai reuşim niciodată...

— Gwendolyn, mă întrerupse el nerăbdător. De aici cunosc şi singur drumul. Nu mai e mult. Vino.

— Da?

Mi se făcu ruşine. Dar în dimineaţa aceea eram şi eu cu adevărat un pic foarte, ăăă, fetiţă. Am pornit în grabă mai departe. Era un mister pentru mine cum de cunoştea Gideon drumul prin acel labirint.

— La naiba!

Călcasem într-o baltă şi chiar lângă ea era un şobolan maro-închis care privea cu ochi roşii sclipitori în lumina lanternei mele. Am scos un chiţăit ascuţit, care probabil că în limba şobolanilor

însemna „Ce drăguţ eşti“, căci şobolanul se ridică pe picioruşele din spate şi înclină capul într-o parte.

— Nu eşti deloc drăguţ, am chiţăit eu. Pleacă!

— Unde eşti?

Gideon dispăruse deja după următorul colţ. Eu am înghiţit în sec şi mi-am adunat tot curajul pentru a trece de şobolan. Speram să nu fie precum câinii, care săreau să te muşte de picior. Ca să fiu sigură, l-am orbit pe animal cu lumina lanternei, până ce aproape că ajunsesem la colţul după care mă aştepta Gideon. Apoi am luminat drumul dinaintea mea şi am mai scos un chiţăit. La capătul culoarului se ivise silueta unui bărbat.

— E cineva acolo, am spus printre dinţi.

— La naiba!

Gideon mă prinse brusc şi mă trase în întuneric. Dar era deja prea târziu. Chiar şi dacă nu aş fi chiţăit, oricum m-ar fi dat de gol lumina lanternei.

— Cred că m-a văzut! am spus eu în şoaptă.

— Da, aşa e! spuse Gideon mânios. Acela sunt eu\ Dobitocul de mine! Hai! Fii drăguţă cu mine!

Şi zicând asta mă împinse în faţă, astfel că am ajuns clătinându-mă înapoi în coridorul subteran.

— Ce nai…, am şoptit eu, când am fost prinsă în raza de lumină a unei lanterne.

— Gwendolyn? am auzit eu vocea nedumerită a lui Gideon.

De data asta, vocea venea însă din faţă. Mi-a mai trebuit

jumătate de secundă, după care mi-am dat seama că ne inter sectasem cu un Gideon mai tânăr, care tocmai îi ducea scrisoarea contelui. Mi-am îndreptat lumina lanternei spre el. Oh Doamne, da, el era! Rămase pe loc la câţiva metri distanţă şi privea complet consternat. Timp de două secunde ne-am luminat unul pe altul cu lanternele, după care el a spus:

— Ce cauţi tu aici?

Nu m-am putut abţine să nu-i zâmbesc.

— Ăăă, e un pic cam complicat de explicat, am zis eu, deşi mi-ar fi plăcut mai degrabă să-i fi spus: „Hei, nu te-ai schimbat deloc!“

Celălalt Gideon flutura din mâini din spatele proeminenţei din zid.

— Explică-mi! îmi ceru mai tânărul Gideon şi se apropie.

Celălalt Gideon începu iar să fluture disperat cu mâinile

prin aer. Nu înţelegeam ce voia să spună cu asta.

— O clipă, te rog.

I-am zâmbit forţat versiunii lui mai tinere.

— Trebuie să lămuresc repede ceva. Revin imediat.

Se părea însă că nici Gideon cel mai vârstinic, nici cel mai tânăr nu aveau chef de o discuţie lămuritoare. În timp ce cel mai tânăr veni după mine şi vru să mă prindă de braţ, cel mai vârstnic nu aşteptă ca celălalt să apuce să se uite după colţ, ci făcu un salt înainte şi-şi lovi alter egoul cu lanterna în frunte cu toată forţa. Mai tânărul Gideon căzu la pământ ca un sac de cartofi.

— L-ai rănit!

M-am lăsat în genunchi şi m-am uitat revoltată la rana deschisă.

— O să supravieţuiască, spuse celălalt Gideon nepăsător. Vino, trebuie să mergem mai departe! Scrisoarea a fost deja predată. Tipul ăsta de-aici - îşi lovi propriul eu cu piciorul - era deja pe drumul de întoarcere când te-a văzut.

Nu-l ascultam; îi mângâiam părul celeilalte variante, inconştiente, a lui cu multă tandreţe.

— Ţi-ai pălit singur una-n cap! îţi mai aminteşti cât de meschin ai fost cu mine din cauza asta?

Gideon rânji anemic.

— Da, îmi amintesc. Şi-mi pare sincer rău. Dar cine poate să ia aşa ceva în calcul? Acum vino! înainte să se trezească dobitocul ăsta. A dat scrisoarea de mult.

Şi-apoi rosti câteva cuvinte în franceză, despre care am bănuit că erau nişte înjurături copioase, deoarece, ca şi fratele lui cu puţin timp în urmă, folosise de mai multe ori cuvântul „Merde!“

— Ne ne ne, tinere, rosti o voce în imediata noastră apropiere. Doar pentru că ne aflăm aici jos, aproape de reţeaua de canalizare, nu înseamnă nicidecum că putem să folosim nestin-geriţi un astfel de limbaj licenţios.

Gideon se răsuci brusc, dar nu schiţă nici o intenţie de a-l face KO şi pe nou-venit. Poate pentru că vocea sunase atât de blajină şi de amuzată. Am ridicat lanterna şi am îndreptat raza de lumină către faţa unui bărbat necunoscut de vârstă medie, după care am coborât cu lumina un pic mai jos, ca nu cumva acesta să fi ţinut vreun pistol îndreptat asupra noastră. Ceea ce nu era

cazul.
— Eu sunt doctorul Harrison, zise el cu o mică plecăciune, privirea-i mutându-se uşor iritată de la chipul lui Gideon la cel al celuilalt Gideon care zăcea lat la pământ. Şi tocmai am luat scrisoarea voastră de la adeptul nostru de serviciu la postul de pază al cerberului. Scoase din haină un plic, de pe care ieşea în evidenţă un sigiliu roşu. Lady Tilney m-a asigurat că sub nici o formă acest plic nu trebuie să ajungă în mâinile Marelui Maestru sau ale altor membri ale Cercului Iniţiaţilor. Cu excepţia mea.
Gideon oftă şi-şi trecu dosul palmei peste frunte.
— Voiam să împiedicăm predarea, dar am pierdut timp prin acest labirint de culoare... şi-apoi, idiotul de mine, am reuşit să mă mai şi întâlnesc cu mine însumi. Luă scrisoarea şi şi-o îndesă în buzunar. Mulţumesc.
— Un de Villiers care-şi recunoaşte greşeala? Doctorul Harrison râse încet. Asta este ceva absolut nou. Din fericire, Lady Tilney a preluat personal problema - iar eu nu am mai văzut până acum vreun plan de-al ei să dea greş. De altfel, este şi inutil s-o contrazici. Arătă înspre podea la Gideon cel întins acolo. Are nevoie de ajutor?
— Poate că n-ar fi rău dacă i-ar fi dezinfectată rana şi dacă i-am pune ceva moale sub ca..., am început eu, dar Gideon mă întrerupse:
— Prostii! Se simte perfect. Nu-mi luă în seamă protestele şi mă trase în sus. Acum trebuie să ne întoarcem. Salutaţi-o pe Lady Tilney din partea noastră, doctore Harrison. Şi mulţumiţi-i din partea mea.
— Plăcerea a fost de partea mea, spuse doctorul Harrison.
Vru să se întoarcă, dar mie mi-a mai venit ceva în minte.
— Ah, doctore Harrison, am spus. Aţi putea, vă rog, să-i transmiteţi lui Lady Tilney că nu trebuie să se sperie dacă în viitor, în timpul elipsărilor, voi veni s-o vizitez?
Doctorul Harrison încuviinţă din cap.
— Cu mare plăcere. Ne făcu cu mâna. Mult noroc!
Şi-apoi plecă în grabă. Tocmai voiam să strig în urma lui „La revedere”, când Gideon mă şi trase după el în direcţia opusă, îşi lăsă alter egoul inconştient, singur-singurel pe coridor.
— Precis colcăie de şobolani pe-aici, am zis eu tulburată de atâta milă. Vor fi ademeniţi de mirosul de sânge!
— Îi confunzi cu hienele, zise Gideon. Apoi însă se opri brusc,

se întoarse către mine şi mă luă în braţe. Îmi pare rău! murmură în părul meu. Am fost aşa un idiot! Aş fi meritat să mă fi ronţăit un şobolan.

Am uitat instantaneu de tot ce ne înconjura (şi de toate celelalte), mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului lui şi-am început să-l sărut, mai întâi acolo unde puteam nimeri - pe gât, pe ureche, pe tâmplă -, şi-apoi pe gură. Mă trase şi mai aproape de el, pentru ca, trei secunde mai târziu, să mă împingă de lângă el.

— Chiar că nu avem timp pentru asta acum, Gwenny! rosti el indignat, mă prinse de mână şi mă trase mai departe.

Am oftat. De mai multe ori. Şi foarte adânc. Dar Gideon tăcu. Două culoare mai încolo, când se opri pe loc şi scoase harta, nu am mai rezistat şi am întrebat:

— Este din cauză că sărut ciudat, nu-i aşa?

— Ce?

Gideon mă privi derutat peste marginea hărţii.

— Sunt de-a dreptul o catastrofă la sărutat, nu-i aşa? Mă străduiam să-mi înăbuş tonul isteric din voce, dar nu-mi reuşea pe de-a-ntregul. Până acum nu am mai... adică, pentru a putea să faci asta, e nevoie de timp şi de experienţă. Din filme nu ai cum să-nveţi totul, ştii! Şi este oarecum umilitor să mă tot respingi aşa!

Gideon lăsă harta în jos, iar lumina lanternei alunecă spre podea.

— Gwenny, ascultă...

— Da, ştiu, ne grăbim, l-am întrerupt eu. Dar trebuia s-o spun. Orice altceva ar fi mai bine decât să mă respingi sau... să chemi un taxi. Pot suporta critica. Mai ales dacă e formulată politicos.

— Uneori eşti de-a dreptul... Gideon scutură din cap, apoi inspiră adânc şi spuse serios: Când mă săruţi, Gwendolyn Shepherd, mă simt de parcă aş începe să plutesc. Habar n-am cum faci asta sau de unde ai învăţat s-o faci. Dacă dintr-un film, atunci cu siguranţă că va trebui să vedem acel film împreună. Se opri pentru o clipă. Ce vreau de fapt să spun este că, atunci când mă săruţi nu-mi mai doresc nimic altceva decât să te ating şi să te strâng în braţe. La naiba, sunt atât de teribil de îndrăgostit de tine, încât mă simt de parcă ar fi turnat cineva în interiorul meu o canistră de benzină şi mi-ar fi dat apoi foc! Dar în momentul de faţă nu putem... trebuie să ne păstrăm

cumpătul. Măcar unul dintre noi doi. Privirea pe care mi-o aruncă îmi spulberă definitiv orice îndoială. Gwenny, tot ce se petrece mă îngrozeşte de-a dreptul. Fără tine viaţa mea nu ar mai avea nici un rost, fără tine… mi-aş dori să mor pe loc dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

Am vrut să-i zâmbesc, dar am simţit deodată un nod uriaş în gât.

— Gideon, eu…, am început eu, dar el nu mă lăsă să termin.

— Nu doresc să… nu trebuie să simţi şi tu la fel. Deoarece contele poate folosi aceste sentimente împotriva noastră. Şi chiar o va face!

— Pentru asta este deja mult prea târziu, am şoptit eu. Te iubesc. Şi fără tine nu mi-aş dori să mai trăiesc.

Gideon arăta de parcă ar fi stat să izbucnească în lacrimi. Mă apucă de mână şi aproape că mi-o strivi.

— Atunci, nu putem decât să sperăm că domnul conte nu va afla asta niciodată, niciodată, niciodată.

— Şi că vom reuşi totuşi să găsim un plan genial, am adăugat eu. Şi-acum hai odată să nu mai pierdem timpul pe-aici! Ne grăbim.

— Un sfert de oră şi nici un minut în plus! spuse Gideon.

Ingenunche în faţa cronografului pe pătura de picnic pe care o întinseserăm pe pajişte în Hyde Park, aproape de Serpentine Gallery şi cu vederea spre lac şi spre pod. Deşi promitea să fie o zi de primăvară în toată regula, la fel ca şi cea de dinainte, era încă foarte frig, iar iarba, îmbibată de rouă. Cei care făceau jogging şi cei ce-şi plimbau câinii treceau pe lângă noi, iar unii dintre ei se uitau curioşi la mica noastră gaşcă.

— Dar un sfert de oră e prea puţin! am spus eu, în timp ce-mi legam în jurul taliei cadrul caraghios cu pernuţe pe şolduri, cu ajutorul căruia rochia mea urma să plutească precum o navă de război şi să nu se mai târâie pe jos. Din cauza acelui accesoriu, trebuise ca, în acea dimineaţă, să-mi iau în loc de rucsac o geantă de voiaj supradimensionată. Şi dacă vine prea târziu? Sau deloc. De asta mă temeam cel mai tare în sinea mea. Precis că în secolul al XVIII-lea ceasurile nu mergeau aşa de precis.

— Atunci a avut ghinion, mârâi Gideon. Oricum asta este o idee trăsnită. Mai ales azi!

— În mod excepţional, de data asta are dreptate, spuse Xemerius lent. Sări în geanta de voiaj, îşi puse capul pe lăbuţe şi

căscă cu poftă. Treziţi-mă când sunteţi din nou aici. În dimineaţa asta chiar că m-am trezit prea devreme.

Imediat după aceea, din geantă începu să răsune un sforăit.

Leslie îmi trase cu grijă rochia pe cap. Era cea albastră înflorată, pe care o purtasem la prima mea întâlnire cu contele şi care rămăsese de atunci în garderobul meu.

— Pentru chestiunea asta cu James ar fi timp şi mai târziu. Pentru el oricum va fi tot ziua şi tot ora aia, indiferent din ce moment din prezent pleci să-l vizitezi.

Începu să închidă copcile mici de la spatele rochiei.

— Asta a fost valabil şi-n cazul acţiunii de împiedicare a predării scrisorii, am replicat eu. Nici ea nu trebuia neapărat să fi avut loc azi. Gideon ar fi putut, de exemplu, la fel de bine să-şi tragă singur una în cap abia marţea viitoare, sau anul viitor, în august - ar fi fost acelaşi lucru. În afară de faptul că Lady Tilney a preluat problema.

— Pe mine mă ia ameţeala de câte ori emiteţi astfel de reflecţii, se plânse Raphael.

— Am vrut pur şi simplu să rezolv asta înainte să ne vedem cu Lucy şi cu Paul data următoare, spuse Gideon. Ce-i aşa de greu de priceput?

— Iar eu vreau să am rezolvată această chestiune cu James, am spus, şi am adăugat pe un ton dramatic: Dacă ni se întâmplă ceva, măcar i-am salvat lui viaţa!

— Şi chiar vreţi să dispăreţi şi să reapăreţi în faţa tuturor acestor oameni? întrebă Raphael. Nu credeţi c-o să apăreţi în ziarul de mâine şi că toate televiziunile vor vrea să vă intervieveze?

Leslie clătină din cap.

— Aiurea, spuse ea energic. Suntem destul de departe de alei şi nu lipsiţi decât pentru scurt timp. Singurii care or să se uite ca proştii or să fie câinii. Sforăitul lui Xemerius îşi schimbă scurt tonalitatea. Dar gândiţi-vă că pentru saltul înapoi trebuie să vă poziţionaţi în exact acelaşi loc în care sunteţi acum, continuă Leslie. Marcaţi locul cu aceşti drăgălaşi pantofi. Îmi puse în mână unul dintre pantofii lui Raphael şi-mi surâse: E chiar distractiv, pe bune! Aş vrea să fac asta în fiecare zi, vă rog!

— Eu, în schimb, nu, spuse Raphael, îşi privi scurt şosetele, mişcă posomorât degetele de la picioare, apoi privi din nou înspre alee. Am nervii întinşi la maximum. Mai devreme, în

metrou, am fost convins că suntem urmăriţi! Ar fi şi logic dacă Gardienii ar fi pus pe cineva pe urmele noastre, care să nu ne scape din ochi. Iar dacă vine cineva să ne ia cronograful, nici măcar nu-l pot cotonogi ca lumea, căci sunt în şosete!

— E un pic paranoic, îmi şopti Leslie.

— Am auzit asta, spuse Raphael. Şi nu ai dreptate, sunt doar... precaut.

— Iar mie nu-mi vine să cred că fac asta, zise Gideon şi-şi puse în spinare rucsacul lui Leslie, în care se afla instrumentarul pentru vaccin. Chiar că încălcăm toate cele douăsprezece reguli de aur deodată. Hai, Gwenny, tu prima.

Am îngenuncheat lângă el şi i-am zâmbit. Refuzase să-şi îmbrace hainele verzi, deşi încercasem să-i explic că l-ar fi speriat pe James dacă ar fi apărut în haine normale. Ba chiar mai rău de-atât, James nici nu ne-ar fi luat în serios.

— Iţi mulţumesc că faci asta pentru mine, am spus eu cu toate acestea şi mi-am pus degetul în locaşul de sub rubin.

— E-n regulă, mormăi Gideon, apoi chipul lui dispăru din faţa ochilor mei, iar când am putut din nou să văd limpede, eram îngenuncheată pe un covor de frunze ude şi printre nenumăraţi castani.

M-am ridicat repede-n picioare şi am pus pantoful lui Raphael în locul aterizării.

Ploua în averse şi nu era nici ţipenie de om. Doar o veveriţă ţâşni cu viteza vântului sus în coroana copacului şi ne privea de acolo curioasă.

Gideon aterizase lângă mine şi se uita împrejur.

— Mda, făcu el apoi şi-şi şterse picăturile de ploaie de pe faţă. O vreme ideală pentru călărie şi pentru a te vaccina, aş spune.

— Să ne ducem în boschetul acela de acolo să aşteptăm, am propus eu.

De data aceasta l-am luat eu pe Gideon de mână şi l-am tras după mine. Se împotrivi.

— Dar numai zece minute, vociferă el. Şi dacă nu apare în timpul ăsta, ne întoarcem la papucul lui Raphael.

— Da, da, am răspuns eu.

încă de pe vremea aceea exista deja un pod peste porţiunea îngustată a lacului, deşi arăta complet diferit de ce ştiam eu.

Pe aleea de pe margine se auzi trecând o trăsură. Iar din direcţia cealaltă se apropia în trap vioi un călăreţ singuratic. Pe

un cal sur.

— El e! am strigat eu şi am început să fac cu mâna ca nebuna. James! Sunt aici!

— Crezi că se poate un pic şi mai strident? întrebă Gideon.

James, care purta o manta cu mai multe pelerine înfoiate şi un tricorn prin colţurile căruia şiroia apa, opri calul la câţiva metri de noi. Privirile-i alunecară de la părul meu ud până jos, la poalele rochiei mele, după care îl scanară la fel şi pe Gideon.

— Sunteţi cumva neguţători de cai? întrebă el neîncrezător, în timp ce Gideon scotocea prin rucsacul lui Leslie.

— Nu, el este doctor! l-am lămurit eu. Mă rog, aproape. Am văzut privirile lui James oprindu-se asupra imprimeului de pe rucsacul lui Leslie: Hello Kitty must die. Ah, James, sunt atât de fericită că ai venit, m-am pornit eu să trăncănesc. Cu vremea asta şi aşa - ieri, la bal, nu am reuşit să mă exprim destul de clar. Lucrurile stau astfel: eu vreau să te feresc de o boală pe care ai s-o contactezi anul viitor şi din cauza căreia, din păcate, vei muri. Variolă - sau vărsat, cum îi spui tu. Am uitat cum îl cheamă pe tipul de la care ai să te molipseşti, dar nici nu mai contează. Vestea bună este că noi avem ceva care te va salva de la boală. I-am zâmbit larg. Nu trebuie decât să descaleci şi să-ţi sufleci mâneca, şi noi ţi-l administrăm.

Ochii lui James se făcură din ce în ce mai mari în timpul monologului meu. Hector (cu adevărat minunatul cal sur) făcu un pas nervos înapoi.

— Este scandalos, rosti James. Mă convocaţi în parc ca să-mi vindeţi un medicament dubios şi o poveste şi mai dubioasă? Iar însoţitorul vostru arată ca un bandit şi un tâlhar la drumul mare! îşi dădu mantaua în lături pentru ca noi să-i putem vedea spada, care atârna într-o parte. Vă avertizez! Sunt înarmat şi ştiu să mă apăr!

Gideon oftă.

— Of, James, acum ascultă, te rog! M-am apropiat de el mai mult şi l-am prins pe Hector de frâu. Nu vreau decât să te ajut şi, din păcate, nu am mult timp la dispoziţie! Aşa că, te rog, descalecă şi dezbracă-ţi mantaua.

— Cu siguranţă că nu voi face aşa ceva, spuse James indignat. Şi cu asta, conversaţia noastră a luat sfârşit. La o parte, fată stranie ce eşti! Sper ca aceasta să fi fost ultima noastră întâlnire! Huşi!

Şi chiar intenţionă să ridice cravaşa. Dar nu reuşi, căci Gideon îl prinse şi-l trase jos de pe cal.

— Nu avem timp pentru astfel de jocuri, mârâi el şi-i răsuci lui James ambele braţe la spate.

— Ajutor! chiţăi James, în timp ce se zbătea ca un ţipar. Tâlharii! Mă jefuiesc!

— James! Totul e numai spre binele tău, l-am asigurat eu, dar el îmi aruncă nişte priviri de parcă eram diavolul în persoană. Tu nu ştii, dar... noi doi suntem prieteni acolo de unde vin eu. Chiar foarte buni prieteni!

— Ajutor! Nebunii! Jaf! striga James şi se uita disperat la Hector.

Dar calul cel sur nu părea să aibă chef să facă pe Black Beauty. În loc să se repeadă eroic asupra noastră, îşi lăsă capul în jos şi-ncepu să pască paşnic.

— Eu nu sunt o nebună, am încercat să-l lămuresc pe James. Eu...

— Taci odată din gură şi ia-i spada, tâlhăriţă Gwenny, mă întrerupse Gideon nerăbdător. Şi-apoi dă-mi lanţeta şi fiola din rucsac.

Am oftat şi am făcut ce mi-a cerut. Avea dreptate, era inutil să m-aştept ca James să mă înţeleagă.

— Aşa, mârâi Gideon, în timp ce deschise fiola cu dinţii. Fata o să vă taie beregata dacă în următoarele două minute vă veţi mişca fie şi o singură dată, e clar? Şi să nu mai îndrăzniţi încă o dată să strigaţi după ajutor.

Am îndreptat vârful spadei spre gâtul lui James.

— Ăăă, pe bune, James, eu îmi închipuisem altfel totul, trebuie să mă crezi! Dacă ar fi după mine, ai putea bântui prin şcoala mea pentru veşnicie - Dumnezeule, ce dor o să-mi fie de tine! Dacă nu greşesc, azi e ultima noastră întâlnire.

Îmi dădură lacrimile. James arăta de parcă era pe punctul să-şi piardă cunoştinţa.

— Puteţi să-mi luaţi portmoneul dacă aveţi nevoie de bani, dar cruţaţi-mi viaţa! Vă rog, şopti el.

— Da, da, linişteşte-te, spuse Gideon.

Dădu la o parte gulerul amplu al mantalei şi înfipse lanţeta direct în gât. Când James simţi tăişul pe piele scoase un mic scâncet.

— Asta nu se face în mod normal în braţ? am întrebat eu.

— În mod normal nici nu răsucesc cuiva braţele la spate când fac asta, spuse Gideon morocănos, iar James mai scoase un scâncet.

— Ăsta e un rămas-bun cam stupid, am spus eu şi nu am putut să nu-mi trag nasul. Mi-ar plăcea mai mult să te iau în braţe în loc să-ţi ţin o spadă la gât! Tu ai fost dintotdeauna prietenul meu cel mai bun din şcoală, imediat după Leslie. Prima lacrimă mi se rostogoli pe obraz. Şi fără tine nu aş fi priceput niciodată diferenţa dintre Luminăţia Sa, Alteţa Sa, înălţimea Sa şi...

— Gata, spuse Gideon şi-i dădu drumul lui James, care se dădu câţiva paşi înapoi clătinându-se şi ţinându-se de gât. Ar trebui să pun un plasture, dar merge şi fără! Să ai grijă să nu intre mizerie acolo. Gideon îmi luă spada din mână. Acum o să încălecaţi şi-o să plecaţi de-aici, fără să mai priviţi înapoi, ne-am înţeles?

James încuviinţă din cap. Ochii încă-i erau transfiguraţi de spaimă, ca şi cum nu-i venea a crede că scăpase.

— Rămâi cu bine, am spus eu printre sughiţuri. Rămâi cu bine, James August Peregrin Pimplebottom! Ai fost cea mai cumsecade fantomă pe care am cunoscut-o vreodată!

Cu picioarele tremurându-i şi gâfâind din greu, James încălecă.

— Spada e sub castan, dacă vreţi s-o recuperaţi, mai zise Gideon, dar James dădu deja pinteni bietului Hector. Am privit după ei, până ce au dispărut printre copaci.

— Mulţumită? mă întrebă Gideon în vreme ce aduna lucrurile.

Eu mi-am şters lacrimile de pe obraji şi i-am zâmbit.

— Mulţumesc! Este foarte cool să ai un prieten student la medicină!

Gideon rânji.

— Dar jur că ăsta a fost ultimul vaccin antivariolă pe care l-am făcut! Pacienţii sunt atât de nerecunoscători.

Cei ce sunt iubiţi nu pot muri,
căci dragostea înseamnă nemurire.
(Emily Dickinson)

Cincisprezece

— Dă-i bice, bătrâne! strigă Xemerius. Se-apropie vremea demascării ticălosului.

Se cuibărise în poala mea, iar eu, pe scaunul din dreapta din Mini-ul lui Gordon, care se lupta cu traficul de început de după-amiază pentru a ajunge la Strand.

— Gura, i-am şoptit eu lui Xemerius. Din partea mea, contele n-are decât să m-aştepte o veşnicie.

— Poftim? Gideon mă privi întrebător.

— Oh, nimic. M-am uitat pe geam. Spune, Gideon, chiar crezi c-o să fie de ajuns planul nostru?

Entuziasmul meu de dimineaţă dispăruse, făcând loc unui fel de nelinişte din aceea care te face să-ţi rozi unghiile şi care pe mine mă făcea să tremur ca varga.

Gideon ridică din umeri.

— În orice caz, planul nostru este mai bun decât acel - cum i-ai spus tu - plan dur de acţiune de azi-dimineaţă.

— Nu i-am spus eu aşa, ci Leslie, l-am corectat eu.

Pentru o clipă ne-am concentrat amândoi asupra propriilor gânduri. Eram încă literalmente marcaţi de întâlnirea cu Lucy şi cu Paul. Mi-a fost limpede că salturile în timp puteau fi foarte stresante abia când, la întoarcere, am nimerit în mijlocul unei repetiţii a corului bisericesc şi am fost urmăriţi de mai mulţi sopranişti de şaptesprezece ani, care-au tulit-o la fugă zbierând. Dar măcar acum eram pregătiţi pentru întâlnirea cu contele de Saint-Germain. Lucy fusese cea care ne dăduse ideea decisivă, această idee fiind şi motivul neliniştii amintite mai sus.

— Băiete! Condu mai precaut, zbieră Xemerius şi-şi duse ghearele la ochi. Semaforul era pe roşu, dar roşu-roşu!

Gideon acceleră şi-i luă faţa unui taxi, înainte de a coti la dreapta în direcţia sediului central al Gardienilor. Câteva clipe mai târziu, opri cu roţile scârţâind în parcare. Îşi puse ambele mâini pe umerii mei şi-mi spuse:

— Gwendolyn, începu el serios. Indiferent de ce se va întâmpla...

Nu reuşi să continue. Căci în acel moment, portiera de pe partea mea fu deschisă violent. Aveam deja de gând să mă răsucesc brusc şi să-l iau la trei păzeşte pe nemernicul de domn Marley, dar am dat cu ochii de domnul George, care îşi trecu îngrijorat mâna peste chelia lucioasă.

— Gideon, Gwendolyn, în sfârşit! spuse el pe un ton plin de reproş. Aţi întârziat mai bine de o oră.

— Oaspeţii cei mai interesanţi sunt cei care ajung mai târziu la bal, croncăni Xemerius şi sări din poala mea.

I-am aruncat o privire lui Gideon, am oftat şi am coborât din maşină.

— Haideţi, copii, ne zori domnul George şi mă luă de braţ. Totul este deja pregătit.

Acel „totul” despre care amintise era un vis din broderii şi dantele crem, combinate cu catifea şi brocart într-o nuanţă rece de auriu pentru mine şi o redingotă colorată şi brodată pentru Gideon.

— Astea sunt cumva maimuţe?

Gideon se holbă la piesa de vestimentaţie, de parcă ar fi fost îmbibată cu cianură.

— Mai precis, maimuţe-capucin.

Madame Rossini îi surâse lui Gideon şi-l asigură că broderiile înfăţişând animale exotice ar fi fost ultimul răcnet în moda anului 1782. Vru să-şi ia avânt şi să explice cât timp îi luase să introducă în maşina de cusut coordonatele pentru broderiile inspirate după modele originale, dar domnul George, care aşteptase la uşă tot uitându-se la ceasul lui de aur, interveni. Nu pricepeam de ce se grăbea aşa. La urma urmei nu avea nici o importanţă pentru conte cât de târziu era la noi.

— Astăzi veţi elipsa în arhivă, ne anunţă domnul George şi-o şi luă înainte.

Pe Falk şi pe ceilalţi Gardieni încă nu-i văzusem la faţă; probabil că se aflau în Sala Dragonului, reînnoindu-şi jurămintele de Gardieni, închinând în cinstea regulilor de aur sau făcând ce mai făceau Gardienii de obicei.

Doar doamna Jenkins alerga de zor pe culoar cu un biblioraft în braţe şi ne făcu cu mâna. (într-o zi de duminică!)

— Domnule George, care sunt instrucţiunile pentru azi? întrebă Gideon. Există amănunte la care trebuie să fim atenţi?

— Păi, pentru conte a trecut la fel de mult timp de la bal ca şi pentru voi, adică două zile, ne lămuri domnul George prompt. Indicaţiile din scrisoarea lui ne-au încurcat şi pe noi un pic. Conform acestora, vizita ta ar trebui să dureze doar cincisprezece minute, Gideon, în timp ce Gwendolyn va petrece trei ore şi jumătate cu contele. Presupunem însă că tu vei fi

însărcinat cu alte misiuni, pentru care vei avea nevoie de contingentul tău de timp, căci contele a scris foarte limpede că nu ar trebui să elipsaţi înainte de întâlnire. Se opri pentru o clipă şi privi prin fereastra joasă înspre biserica Temple, care se vedea foarte bine de acolo. Nu prea am înţeles mare lucru din indiciile date, dar... se pare că domnul conte este sigur că nu mai e mult şi se închide Cercul de Sânge. Ar trebui să fim cu toţii pregătiţi, a scris el.

— Oh, oh, făcu Xemerius.

Oh, oh, făcusem şi eu în gând şi i-am aruncat o privire scurtă lui Gideon. Suna foarte limpede, ca şi cum contele ar fi luat în calcul un eşec al Operaţiunii Turmalina Neagră şi Safirul, programată, de fapt, pentru ziua precedentă. Şi ca şi cum ar fi avut de la bun început un alt plan.

Posibil un plan mai genial decât al nostru.

Neliniştea mea bună de ros unghiile se transformă în pură spaimă. Perspectiva petrecerii timpului doar cu contele îmi făcu pielea de găină pe braţe. Ca şi cum Gideon mi-ar fi putut citi gândurile, rămase pe loc şi mă trase lângă el, fără să-i pese de domnul George.

— O să fie totul bine, îmi şopti la ureche. Nu uita că nu-ţi poate face nimic. Şi-atâta vreme cât el nu ştie asta, eşti în siguranţă.

M-am prins strâns de el, ca o mică maimuţă-capucin.

Domnul George îşi drese glasul.

— Apropo, mă bucur că vă-nţelegeţi din nou, spuse el. Un zâmbet viclean îi flutură scurt pe chip. Totuşi, trebuie să continuăm.

— Să ai grijă de ea, cap de turbă! l-am mai auzit eu pe Xemerius urlând, după care m-am trezit deja în anul 1782.

Primul lucru pe care l-am văzut la aterizare a fost chipul lui Rakoczy, la doar jumătate de metru distanţă de mine. Am scos un ţipăt uşor şi am sărit într-o parte, Rakoczy însuşi tresărind.

Se auzi un râs care, deşi suna plăcut şi melodios, făcu să mi se scoale tot părul la ceafă.

— Ţi-am spus eu că ar fi fost mai bine să te dai la o parte, Miro.

În timp ce Gideon ateriza lângă mine, m-am răsucit. Era acolo: contele de Saint-Germain. Într-o redingotă de catifea gri-închis simplă şi, ca-ntotdeauna, cu o perucă albă. Se sprijinea în

bastonul lui, părând pentru o clipă firav şi bătrân, extrem de bătrân.

Apoi însă, îşi îndreptă ţinuta şi-am văzut în lumina lumânărilor cum buzele i se încreţiră într-un zâmbet cinic.

— Bine aţi venit, dragii mei. Mă bucur că sunteţi teferi. Şi că descrierile admirabile ale lordului Alastair despre moartea lui Gwendolyn n-au fost decât fanteziile unui muribund.

Se apropie un pas şi mă privi aşteptând. Dură o secundă ca să-mi dau seama că probabil aştepta de la mine o reverenţă. Aşadar, am făcut o plecăciune adâncă. Când am revenit în poziţie verticală, contele îşi îndreptase deja atenţia către Gideon.

— Astăzi nu putem să ne blocăm în formalităţi. Vreo veste de la Marele Maestru? îl întrebă el, iar Gideon îi înmână scrisoarea sigilată pe care ne-o dăduse domnul George.

În timp ce contele rupse sigiliul şi citi, eu m-am uitat scurt prin încăpere. Existau acolo o masă de scris şi mai multe scaune şi fotolii. Dulapurile deschise aşezate de jur împrejur erau pline cu cărţi, suluri de hârtie şi teancuri de hârtii, iar deasupra şemineului atârna, ca şi în vremurile noastre, un tablou. Dar nu era portretul contelui de Saint-Germain, ci o natură moartă încântătoare, cu cărţi, pergamente, o pană pentru scris şi o călimară cu cerneală. Rakoczy se lăsă să cadă neinvitat pe un scaun şi-şi ridică picioarele încălţate în cizme pe masa de scris. Trase pur şi simplu spada din teacă şi-ncepu s-o bălăngăne în mână, de parcă ar fi fost o jucărie de care nu se putea despărţi. O privire a ochilor lui ciudaţi şi lipsiţi de strălucire trecu peste mine, după care îşi strânse dispreţuitor buzele. Dacă-şi amintea de ultima noastră întâlnire, cu siguranţă că nu avea de gând să-şi ceară scuze.

Contele îşi încheiase lectura, mă studie cu o privire cercetătoare, apoi încuviinţă din cap.

— Cu-a Corbului magie înzestrat, închide sol major cercul din douăsprezece elemente format. Cum de-ai scăpat spadei nemiloase a lordului Alastair? Să-şi fi imaginat el asta oare?

— El chiar a rănit-o pe Gwendolyn, spuse Gideon, iar eu mă minunam de cât de calmă şi prietenoasă îi suna vocea. E drept însă că a fost doar o zgârietură superficială; a fost norocoasă, nu alta.

— Regret că a trebuit să treceţi printr-aşa o situaţie, zise

contele. Vă promisesem că n-o să vă atingă nimeni nici măcar un fir de păr - iar eu îmi ţin de regulă promisiunile. Dar prietenul meu Rakoczy a fost în acea seară un pic cam indolent, nu-i aşa, Miro? Ceea ce m-a ajutat să constat o dată în plus că, uneori, ne bazăm prea mult pe alţii. Dacă fermecătoarea Lady Lavinia nu ar fi venit la mine, primul secretar ar fi reuşit eventual să se trezească din leşin şi s-ar fi făcut nevăzut... iar lordul Alastair s-ar fi stins de unul singur.

— Fermecătoarea Lady Lavinia a fost cea care ne-a trădat de fapt, m-am scăpat eu. Ea a fost cea care...

Contele ridică o mână.

— Ştiu totul, copilă. Alcott a mai avut destul răgaz ca să-şi mărturisească toate păcatele.

Rakoczy scoase un râs aspru.

— Şi chiar şi Alastair a mai avut o mulţime să ne spună, chiar dacă, spre final, s-a exprimat un pic cam nedesluşit, nu-i aşa, Miro? Contele zâmbi dezgustat. Dar despre asta putem vorbi mai tâziu pe îndelete; astăzi avem timpul calculat la secundă. Ridică scrisoarea. Acum că s-a lămurit adevărata origine a lui Gwendolyn, nu ar mai trebui să fie o problemă să-i convingem părinţii să ne doneze un pic de sânge. Sper că aţi urmat întocmai toate indicaţiile mele.

Gideon încuviinţă din cap. Avea chipul palid şi crispat şi evita să privească în direcţia mea. Deşi, până în acel moment, totul decurgea aşa cum prevăzusem. Luat în mare, cel puţin.

— Operaţiunea Turmalina Neagră şi Safirul va avea loc azi. Dacă orologiul acela de pe perete merge bine, voi sări înapoi în anul 2011 în câteva minute. Iar acolo, totul este pregătit ca să plec în căutarea lui Lucy şi a lui Paul.

— Exact, spuse contele mulţumit, scoase un plic din buzunarul redingotei şi i-l înmână lui Gideon. Aici am făcut un plan grosier. Nici unuia dintre Gardienii mei din viitor nu ar trebui să-i vină ideea să-ţi stea în cale.

Se apropie de şemineu şi privi, pentru o clipă, gânditor în foc. Apoi se întoarse. Ochii-i sclipeau deasupra nasului acvilin şi-ntreaga încăpere păru a se umple de prezenţa lui. Ridică braţele.

— Toate profeţiile se vor împlini chiar astăzi. Chiar azi omenirea va căpăta un leac cu o putere tămăduitoare nemaiîntâlnită până acum, strigă el.

Făcu o scurtă pauză şi ne privi, aşteptând parcă aplauze. Am stat şi m-am gândit dacă se cuvenea să scot un „Boah! Tare!“, dar nu prea-mi apreciam în acel moment talentele de actriţă. Gideon îl privi de asemenea mut. Iar Rakoczy avu obrăznicia ca, în acel moment solemn, să scoată un râgâit discret.

Contele plesni nervos din limbă.

— Acum, rosti el rar. Aş fi de părere că am spus totul cu asta. Se apropie şi-şi puse mâna pe umărul meu. A trebuit să mă concentrez ca să nu o scutur ca pe o tarantulă. Între timp, noi doi, copil frumos, vom încerca să ne omorâm împreună timpul, spuse el cu o voce mieroasă. Cu siguranţă că ai înţeles că va trebui să-mi ţii companie ceva mai mult timp decât tânărul Gideon aici de faţă.

Am încuviinţat din cap, întrebându-mă dacă nu cumva contele ar fi vrut să-şi schimbe încet-încet percepţia asupra femeilor. Dacă presupunea că eu înţelegeam tot ce se petrecea, asta însemna că nu eram chiar aşa de proastă, nu? Dar el continuă despotic:

— La urma urmei, tânărul nostru Gideon trebuie fie credibil să-i facă pe Turmalina Neagră şi pe Safirul lui să priceapă că fiica lor va muri dacă nu-l vor lăsa să le recolteze sânge pe loc. Râse încet şi apoi se adresă lui Gideon. Ai putea foarte bine să şi exagerezi un pic, povestindu-le despre Rakoczy şi despre predilecţia lui pentru sânge de fecioare, precum şi despre obiceiul transilvănean de a smulge inimile din piepturile oamenilor încă în viaţă - dar sunt sigur că nu va fi nevoie. După cum îi bănuiesc eu pe aceşti tineri naivi, îţi vor da imediat sânge.

Rakoczy scoase un râset răsunător care aducea a lătrat, iar contele i se alătură, zicând:

— Oamenii sunt atât de uşor de manipulat, nu-i aşa?

— Dar, pe Gwendolyn, doar nu aveţi cu-adevărat de gând s-o..., rosti Gideon, iar ochii-i scăpărară uşor, fără să se uite încă la mine.

Contele surâse.

— Dar ce-ţi trece prin minte, dragul meu băiat? N-o să-i atingă nimeni nici măcar un fir de păr. Ea nu este decât prizoniera mea pentru un timp. Şi anume, până ce tu te vei întoarce din anul 1912 în anul 2011 cu sângele. Ridică vocea. Iar zidurile acestea sfinte se vor cutremura când frăţia se va aduna, iar Cercul de

Sânge din cronograf se va putea închide. Suspină. Ah, ce mult mi-aş dori să pot fi martorul acestui moment magic. Va trebui să-mi povesteşti totul de-a fir a păr!

Da, da, da. Bla bla bla. Mi-am dat seama că strângeam fără să vreau din dinţi. Mă dureau deja maxilarele. Între timp, contele se apropiase de Gideon atât de mult, încât vârfurile nasurilor lor aproape că se atingeau. Gideon nici măcar nu clipi. Contele ridică degetul arătător.

— Misiunea ta va fi apoi să-mi aduci neîntârziat elixirul ce se va găsi sub cel de-al doisprezecelea astru. Îl apucă pe Gideon de umeri şi-l privi fix în ochi. Neîntârziat.

Gideon încuviinţă din cap.

— Mă întreb doar, de ce doriţi să vi se aducă elixirul în acest an, zise el. Oare omenirii din vremea noastră el nu ar mai fi de folos?

— O întrebare inteligentă şi filosofică, răspunse contele zâmbind şi-i dădu drumul. Şi mă bucur că o pui. Dar acum nu avem vreme pentru astfel de discuţii. Îţi voi povesti pe îndelete despre complicatele mele planuri după ce misiunea va fi dusă la bun sfârşit. Până atunci, trebuie pur şi simplu să ai încredere în mine!

Aproape că mi-a venit să râd în gura mare. Dar numai aproape. Am încercat să prind privirea lui Gideon, dar, deşi eram sigură că observa asta, se încăpăţâna să se uite pe lângă mine. La ceasul ale cărui limbi continuau să avanseze nemilos.

— Ar mai fi totuşi ceva: Lucy şi Paul au propriul lor cronograf, spuse Gideon. Ar putea încerca să vină aici după dumneavoastră, astăzi sau chiar ceva mai devreme... şi să împiedice totul, inclusiv predarea elixirului.

— Păi, atâta lucru oi fi înţeles şi tu despre continuitate, încât să ştii că, până acum, nu au reuşit să-mi saboteze planurile, căci altfel nu am fi azi cu toţii aici, nu-i aşa? Contele zâmbi. Iar pentru orele ce urmează, până când voi intra în posesia elixirului, desigur că am luat măsuri speciale de precauţie. Rakoczy şi oamenii lui vor omorî orice persoană neautorizată care va îndrăzni să se apropie.

Gideon încuviinţă din cap şi-şi duse o mână la stomac.

— E timpul, zise el, iar privirile noastre se întâlniră, în sfârşit. Voi reveni în curând cu elixirul.

— Sunt sigur că îţi vei îndeplini exemplar această misiune,

băiete, rosti senin contele. Drum bun. Eu şi cu Gwendolyn ne vom petrece timpul savurând un păhărel de vin de Porto.

Mi-am fixat privirea într-a lui Gideon, încercând să pun în ea toată dragostea mea. În clipa următoare, dispăru. Aş fi vrut să izbucnesc în lacrimi, dar am continuat să strâng din dinţi, străduindu-mă să mă gândesc la Lucy.

În salonul lui Lady Tilney, la ceai şi sendvişuri, întorseserăm planul pe toate feţele. Ştiam că trebuia să-l înfruntăm pe conte cu propriile lui arme, dacă voiam să-l înfrângem o dată pentru totdeauna. Şi ne reuşise foarte uşor, în orice caz, când Lucy lansă o ipoteză. O aruncase aşa, la întâmplare, şi mai întâi n-am luat-o-n seamă, dar pe urmă Gideon fu primul care încuviinţase din cap şi zisese:

— Da. S-ar putea să ai dreptate.

Începuse să se plimbe iar prin încăpere.

— Să presupunem că facem ce ne spuse contele, şi-i dăm lui Gideon sânge, continuă Lucy. Astfel, el va putea să închidă Cercul de Sânge din cel de-al doilea cronograf şi să-i dea elixirul contelui, care va deveni astfel nemuritor.

— Acesta fiind exact motivul pentru care noi ne ferim de asta de ani de zile ca de ciumă, nu? spuse Paul.

Lucy ridică mâna.

— O clipă. Să cugetăm.

Am încuviinţat din cap. Nu ştiam prea exact unde bătea, dar undeva în adâncul minţii mele apăruse un mic semn de întrebare, care se transformă într-un semn de exclamare.

— Contele va deveni nemuritor, dar numai până la naşterea mea.

— Corect, spuse Gideon şi se opri pe loc. Ceea ce înseamnă că va trece prin istorie viu şi nevătămat, până în timpul vieţii noastre.

Paul se încruntă.

— Vreţi să spuneţi că...

Lucy încuviinţă din cap.

— Vrem să spunem că toată această dramă este privită live şi în culori de către conte. Făcu o scurtă pauză. Şi bănuiesc că are loc în primul rând.

— Cercul Iniţiaţilor, mi-am dat eu cu părerea.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

— Cercul Iniţiaţilor. Contele este unul dintre Gardieni.

Am privit chipul contelui. Cine era? Ceasul de deasupra şemineului ticăia zgomotos. Avea să mai dureze o veşnicie până să fac saltul înapoi.

Contele îmi indică un fotoliu pe care să mă aşez, turnă vin de un roşu-închis în două pahare, dându-mi unul dintre ele.

— Noroc, Gwendolyn! Exact acum două săptămâni ne-am cunoscut; mă rog, privind din perspectiva mea. Prima impresie pe care mi-ai făcut-o n-a fost, din păcate, tocmai cea mai bună. Între timp însă, am devenit prieteni, nu-i aşa?

Da, cum să nu. Am sorbit din vin, apoi am spus:

— La acea primă întâlnire aproape că m-aţi sugrumat. Am mai luat o înghiţitură de vin. Am crezut atunci că puteţi citi gândurile, mi-a ieşit apoi destul de curajos. Dar se pare că m-am înşelat.

Contele râse plin de sine.

— Ei bine, pot foarte bine să captez fluxuri de gândire prevalente. Dar abilităţile mele nu ţin de magie. Practic, oricine ar putea învăţa să facă asta. Ţi-am povestit la ultima noastră întâlnire despre vizitele mele în Asia şi despre cum mi-am însuşit acolo înţelepciunea şi iscusinţele călugărilor tibetani.

Da, aşa era. Nici atunci nu fusesem prea atentă. Iar cum mi-era din nou greu să-i ascult cuvintele. Sunau dintr-odată ciudat de distorsionat, ba prea lungi, ba din nou ca şi cum ar fi fost cântate.

— Ce nai…, am murmurat eu.

Un văl roz, de la care nu-ţi mai puteai lua ochii, îmi înceţoşă privirea.

— Eşti ameţită, nu-i aşa? Şi-acum începe să ţi se usuce gura, nu-i aşa?

Da! De unde ştia? Şi de ce-i suna vocea ca o tinichea? Mă holbam la el prin vălul rozaliu.

— Nu-ţi fie teamă, micuţo, spuse el. O să treacă imediat; Rakoczy a promis că n-o să simţi deloc durere. Vei adormi înainte să înceapă crampele. Şi, cu ceva noroc, nici nu te vei trezi înainte să se termine.

Îl auzeam pe Rakoczy râzând. Suna precum zgomotele acelea înregistrate pe bandă în tunelul groazei.

— De ce…

Am încercat să vorbesc, dar mi-am simţit deodată buzele amorţite.

— N-o lua personal, spuse contele rece. Dar, pentru a-mi duce la îndeplinire planurile, trebuie, din păcate, să te omor. Tot de Providenţă este şi asta decis.

Voiam să ţin ochii deschişi, dar nu am reuşit. Bărbia îmi căzu în piept, capul îmi alunecă apoi într-o parte, ochii închizându-mi-se în cele din urmă. Mă învălui o beznă totală.

Poate că de data asta murisem cu adevărat, îmi trecu mie prin minte când mi-am revenit. Dar nu-mi imaginasem niciodată îngerii sub forma unor băieţei despuiaţi, care, dincolo de nişte fenomenali colăcei de grăsime, nu afişau nimic altceva decât nişte rânjete stupide, la fel ca exemplarele dinaintea ochilor mei, care se ocupau cu cântatul la harpă. Şi care nu erau, de fapt, decât pictaţi pe tavan. Am închis ochii la loc. Gâtul mi-era aşa de uscat, că abia puteam înghiţi. Zăceam întinsă pe ceva tare şi mă simţeam nespus de epuizată, ca şi cum nu mai aveam să pot vreodată să mă mişc.

Undeva în spatele urechii mele drepte am auzit un zumzet. Era marşul funebru din Amurgul zeilor, opera preferată a lui Lady Arista. Vocea care interpreta extraordinar de rapid bucata îmi părea vag cunoscută, dar nu puteam s-o localizez. Şi nici nu am putut să mă uit cui aparţinea, pentru că nu am mai reuşit să deschid ochii.

— Jake, Jake, rosti vocea. Nu m-aş fi gândit că, dintre toate persoanele, tu vei da de urma mea. Dar de-acum încolo, latina ta de medic nu-ţi mai e de nici un folos. Vocea râse încet. Căci, când te vei trezi, eu am să fiu de mult peste mări şi ţări. În Brazilia este foarte plăcut în perioada asta a anului, după cum ştii. Am trăit acolo începând cu 1940. Argentina şi Chile au şi ele o mulţime de oferit. Vocea făcu o pauză, pentru a mai fluiera câteva măsuri din opera wagneriană. Ceva mă tot trage spre America de Sud. Apropo, Brazilia are cei mai buni chirurgi plasticieni din lume. M-au scăpat de deranjantele pleoape căzute, de nasul coroiat şi de bărbia retrasă. Motiv pentru care, din fericire, nu mai semăn absolut deloc cu propriul meu portret.

Îmi furnicau braţele şi picioarele amorţite. Dar mă stăpâneam. Probabil că era mai bine să nu mă mişc.

Vocea râse.

— Dar chiar şi dacă cineva din Lojă m-ar fi recunoscut, continuă vocea, sunt sigur că nici unul dintre voi nu ar fi fost atât de inteligent pentru a trage concluziile corecte. Cu excepţia

enervantului de Lucas Montrose. N-a lipsit mult şi m-ar fi demascat... Of, Jake, şi nici măcar tu nu ţi-ai dat seama că nu a decedat în urma unui infarct ci a metodelor perfide ale lui Marley senior. Căci voi, oamenii, nu vedeţi niciodată decât ceea ce vreţi să vedeţi.

— Eşti un prost deosebit de mârşav, se auzi un piuit înspăimântat undeva în spatele meu. Micuţul Robert! I-ai făcut rău tăticului meu! Am simţit o adiere rece. Şi cu Gwendolyn ce-ai făcut?

Da, exact. Asta era întrebarea. Şi de ce nu se auzea Gideon?

Se auzi un clinchet şi apoi încuietorile unui geamantan.

— Gata în orice moment pentru a sprijini ţelul Gardienilor. Lecuirea omenirii de toate metehnele; mă prăpădesc de râs. Un pufăit dispreţuitor. Ca şi cum omenirea chiar ar merita aşa ceva! Oricum, lui Gwendolyn nu-i vei mai fi de nici un folos. Vocea se mişca prin încăpere încolo şi-ncoace, iar eu am început treptat să pricep cu cine aveam de-a face, chiar dacă nu-mi venea să cred. Este la fel de moartă precum cobaii pe care i-ai tot disecat tu. Vocea râse încet. Aceasta fiind o comparaţie şi nu o metaforă.

Am deschis ochii şi am ridicat capul.

— Dar am putea la fel de bine să o folosim ca simbol, nu-i aşa, domnule Whitman? am întrebat eu, dar am regretat imediat că m-am dat de gol.

Nici urmă de Gideon! Doar doctorul White zăcea inconştient pe podea, nu departe de mine, cu chipul la fel de gri ca şi costumul de pe el. Micuţul Robert stătea ghemuit şi îngrijorat la capul lui.

— Gwendolyn.

în orice caz, trebuie apreciat faptul că domnul Whitman nu ţipă de frică. Şi nici nu avu vreun alt fel de reacţie. Rămase nemişcat sub portretul contelui de Saint-Germain, cu mâna pe un troller cu o geantă de laptop, privindu-mă. Purta o elegantă haină gri cu eşarfă de mătase, şi-şi fixase pe creştet o pereche de ochelari de soare, ca şi cum ar fi fost Brad Pitt în concediu la mare. Nu semăna câtuşi de puţin cu contele ce-l privea din tablou.

M-am ridicat cât am putut eu de demn (rochia foarte amplă îmi îngreuna cumva acţiunea) şi mi-am dat seama că stătusem întinsă pe masa de scris.

Domnul Whitman plescăi din limbă, se uită la ceas şi dădu drumul trollerului.

— Teribil de deranjant, spuse el.

Nu mi-am putut înăbuşi un rânjet.

— Nu-i aşa? am întrebat.

Se apropie şi scoase un pistolaş negru dintr-un buzunar al hainei.

— Cum de s-a-ntâmplat aşa ceva? Oare băutura preparată de Rakoczy nu a fost destul de puternică?

Am clătinat din cap.

Domnul Whitman se încruntă şi îndreptă pistolul spre pieptul meu.

Am vrut să râd, dar nu mi-a ieşit decât un pufnet înspăimântat.

— Vreţi să mai încercaţi o dată? am întrebat eu totuşi, încercând să-l privesc în ochi cu curaj. Sau încercaţi să pricepeţi totuşi că nu mă puteţi răni?

Ha! Planul nostru reuşise. Şi încă în ce fel! Numai de-ar fi apărut Gideon odată, m-aş fi simţit mult mai bine.

Domnul Whitman îşi frecă bărbia proaspăt bărbierită şi mă privi îngândurat. Apoi puse pistolul înapoi în buzunar.

— Nu, rosti el cu vocea lui suavă de profesor, menită să-ţi inspire încredere, iar eu am recunoscut deodată în el ceva din bătrânul conte. Nu ar avea nici un sens. Plescăi din nou din limbă. Am făcut o greşeală de gândire. Magia corbului... Câtă nedreptate să fii nemuritor încă de la naştere! Tu, dintre toate fiinţele. O logică ar exista însă - în tine se reunesc cele două linii...

Doctorul White gemu încet. I-am aruncat o privire, dar chipul lui încă era gri ca cenuşa. Micuţul Robert sări în picioare.

— Fii atentă, Gwendolyn, spuse el cu vocea speriată. Precis că bărbatul cel rău pune ceva mârşav la cale!

Aşa mă temeam şi eu. Dar ce?

— Aminte ia, de-a dragostei tortură se mistuie o stea, când singură apusul şi-l alege ea, cită domnul Whitman încet. De ce nu am înţeles asta de la bun început? Dar nu e nici acum prea târziu.

Veni câţiva paşi înspre mine, scoase din buzunar un mic etui de argint şi-l aşeză pe masă, lângă mine.

— Tutun de prizat? am întrebat eu nedumerită.

Începeam să mă neliniştesc cu privire la planul nostru. Ceva era în neregulă. Chiar foarte în neregulă.

— Desigur că, o dată în plus, eşti grea de cap, zise contele de Saint-Germain, formerly known as domnul Whitman, şi oftă. Această mică doză conţine trei capsule de cianură. Iar eu ţi-aş putea explica de ce le port cu mine, dar avionul meu decolează în două ore şi jumătate, aşa că sunt puţin presat de timp. În alte circumstanţe ai putea la fel de bine să te arunci pe şina de metrou, sau de pe un bloc. Dar în esenţă, cianura este cea mai umană. Iei pur şi simplu o capsulă şi o zdrobeşti între dinţi. Efectul este instantaneu. Deschide etuiul!

Inima-mi deveni grea.

— Vreţi ca eu să mă... să-mi iau singură viaţa?

— Absolut corect. Îşi mângâie tandru pistolul. Pentru că

altfel nu poţi fi ucisă. Şi pentru a te sprijini în acest sens, ca să zic aşa, îl voi împuşca pe Gideon de îndată ce va intra. Se uită la ceas. Iar asta ar trebui să se întâmple cam în cinci minute. Dacă vrei să-i salvezi viaţa, ar trebui să iei capsula imediat. Dar poţi la fel de bine să şi aştepţi până ce-l vei vedea mort la picioarele tale. Ştiu din experienţă că asta este o motivaţie foarte puternică; gândeşte-te numai la Romeo şi Julieta...

— Eşti atât de mârşav! strigă micuţul Robert şi se puse pe plâns.

Am încercat să-i zâmbesc încurajator, dar am eşuat lamentabil. Mai degrabă m-aş fi aşezat lângă el şi-aş fi început şi eu să plâng.

— Domnule Whitman..., am început eu.

— Ah, prefer titlul de conte, rosti el senin.

— Vă rog - nu puteţi să...

Vocea mi se înecă.

— Dar de ce nu pricepi odată, copil prost ce eşti? Oftă. Crede-mă, aştept de mult această zi. Vreau să mă întorc, în sfârşit, la adevărata mea viaţă. Profesor la Colegiul Saint Lennox! Dintre toate meseriile pe care le-am avut de-a lungul a două sute trezeci de ani, asta a fost din cale-afară. Secole de-a rândul am trăit numai conectat la pulsul puterii. Aş fi putut cina alături de preşedinţi, de baroni ai petrolului, de regi. Deşi, cei din ziua de azi nu mai sunt ce erau cândva. Dar nu, în loc de asta a trebuit să predau unor puşti neastâmpăraţi şi încuiaţi, iar în propria mea Lojă să-mi croiesc drum de la nivelul de novice până la

Cercul Iniţiaţilor. Toţi anii ăştia, de când ai venit tu pe lume, au fost oribili pentru mine. Nu neapărat pentru că am început să îmbătrânesc fizic şi să prezint uşoare semne de descompunere - aici zâmbi înfumurat -, ci pentru că eram aşa de… vulnerabil. Secole de-a rândul am trăit fără nici cea mai mică teamă. Am mărşăluit pe câmpuri de război în bătaia tunurilor, m-am expus oricărui pericol posibil, conştient de fiecare dată că nu mi se putea întâmpla nimic. Iar acum? Orice virus mi-ar fi putut pune capăt zilelor, fiece nenorocit de autobuz m-ar fi putut călca, orice ţiglă mi-ar fi putut cădea în cap!

În acel moment am auzit gălăgie, apoi Xemerius năvăli în cameră prin zid ca un bezmetic. Ateriză exact lângă mine, pe masa de scris.

— Unde sunt nenorociţii ăia de Gardieni? i-am strigat eu, fără să-mi mai pese că puteam fi auzită de conte, care păru să creadă că întrebarea îi era adresată lui.

— Ei nu-ţi pot fi de ajutor acum, spuse.

— Din păcate, are dreptate. Xemerius fâlfâi agitat din aripi. Idioţii au închis Cercul de Sânge împreună cu Gideon. Apoi, domnul Dressman l-a luat prizonier pe imbecilul de Marley şi i-a forţat pe domni, ameninţându-i cu un pistol, să meargă în camera cronografului. Acolo se află acum încuiaţi şi se dau de ceasul morţii.

Contele scutură din cap.

— Nu, asta nu mai era viaţă pentru mine. Şi trebuia să se sfârşească odată. Ce poate oferi o fetişcană ca tine lumii ăsteia? Eu însă mai am multe planuri. Planuri măreţe…

— Distrage-i atenţia, strigă Xemerius. Distrage-i pur şi simplu atenţia cumva.

— Cum aţi reuşit să elipsaţi tot timpul ăsta? am întrebat eu repede. Trebuie să fi fost cumplit de neplăcut să tot faceţi salturi necontrolate.

Râse.

— Să elipsez? Pah. Vremea naturală a vieţii mele a expirat. Din momentul în care aş fi murit, au încetat şi neplăcutele salturi în timp.

— Şi bunicul? L-aţi omorât şi pe el? Şi i-aţi furat jurnalele?

Acum îmi dădură lacrimile. Sărmanul meu bunic. Mai avea foarte puţin şi ar fi demascat tot complotul.

Contele încuviinţă din cap.

— A trebuit să-l reducem la tăcere pe inteligentul Lucas Montrose. A fost misiunea lui Marley senior. Urmaşii baronului Rakoczy m-au slujit cu fidelitate de-a lungul anilor, doar ultimul vlăstar al neamului m-a dezamăgit. Visătorul ăsta pedant cu părul lui roşcat nu a moştenit absolut nimic din spiritul Leopardului Negru. Îşi privi iar ceasul, apoi se uită expectativ înspre fotolii. Dintr-o clipă în alta se va întâmpla, Julieto. Se pare că ţi-l vei vedea pe Romeo zăcând într-o baltă de sânge! Trase piedica pistolului. Chiar este păcat. Îmi plăcea băiatul. Are potenţial!

— Vă rog, am şoptit eu pentru ultima oară, dar în acea clipă, Gideon ateriză într-o poziţie uşor aplecată lângă uşă. Nici măcar nu a avut timp să se îndrepte, că domnul Whitman şi apăsă pe trăgaci. Şi încă o dată. Şi încă o dată. Din nou şi din nou, până ce a descărcat complet pistolul.

Focurile au umplut încăperea de un zgomot asurzitor, iar gloanţele l-au nimerit în piept şi în abdomen. Privirea ochilor lui verzi larg deschişi rătăci derutată prin încăpere, până ce mă găsi.

I-am urlat numele.

Alunecă pe lângă uşă cu încetinitorul, lăsând o urmă lată de sânge. În cele din urmă se opri pe podea, contorsionat într-un mod bizar.

— Gideon! Nu!

Cu un ţipăt m-am repezit lângă el şi i-am strâns în braţe trupul neînsufleţit.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, Doamne! strigă Xemerius şi-ncepu să scuipe apă. Te rog, spune-mi că asta face parte din planul vostru. În orice caz, o vestă antiglonţ nu are. Oh, Doamne! Atâta sânge!

Avea dreptate. Sângele lui Gideon era peste tot, iar poalele rochiei mele se îmbibau de el precum un burete. Micuţul Robert se ghemui scâncind într-un colţ şi-şi puse mâinile la ochi.

— Ce-aţi făcut? am şoptit eu.

— Ceea ce trebuia! Şi ceea ce se pare că tu nu ai vrut să împiedici.

Domnul Whitman pusese pistolul pe masa de scris şi-mi întinse etuiul cu cianură. Se înroşise uşor la faţă şi respira mai rapid decât de obicei.

— Acum nu ar mai trebui să eziţi prea mult! Doreşti să

continui să trăieşti cu această vină pe umeri? Doreşti să mai trăieşti de fel fără el?

— Să nu cumva să faci asta! strigă Xemerius şi scuipă apă peste faţa doctorului White.

Am clătinat încet din cap.

— Atunci, fii atât de bună şi nu-mi mai pune răbdarea la încercare! zise domnul Whitman şi l-am auzit pentru prima oară pierzându-şi controlul vocii. Acum nu mai suna nici suav, nici ironic, ci aproape uşor isteric. Căci dacă mă faci să mai aştept, va trebui să-ţi dau şi mai multe motive pentru a-ţi pune capăt zilelor! îi voi omorî pe rând pe toţi: pe mama ta, pe enervanta ta prietenă Leslie, pe fratele tău, pe drăgălaşa ta surioară… crede-mă! N-am să cruţ pe nimeni!

Am luat etuiul cu mâinile tremurânde. Vedeam cu coada ochiului cum doctorul White se chinuia să se ridice ţinându-se de masă. Era ud leoarcă.

Din fericire, domnul Whitman nu avea ochi decât pentru mine.

— Aşa, cuminţică, zise el. Poate că reuşesc să prind şi avionul până la urmă. În Brazilia voi…

Dar nu mai reuşi să explice ce avea de gând să facă în Brazilia, căci doctorul White îl lovi în moalele capului cu patul pistolului. S-a auzit un sunet înfundat oribil, apoi domnul Whitman căzu la podea ca un stejat tăiat.

— Da! strigă Xemerius. Asta este! Să-i arătăm nenorocitului că mai e forţă şi vână în oasele bătrânului doctor.

Dar efortul fusese prea mare pentru doctorul White. Privind revoltat la balta de sânge, suspină încet şi leşină iar, căzând lângă domnul Whitman, pe podea.

Şi astfel, doar Xemerius, micuţul Robert şi cu mine am fost martorii momentului în care Gideon tuşi şi se ridică. Chipul continua să-i fie de un alb cadaveric, dar ochii îi erau plini de viaţă. Uşor-uşor, îi înflori un zâmbet larg pe faţă.

— S-a terminat? întrebă el.

— Pe toţi dracii! rosti Xemerius plin de uimire, cu voce înceată. Cum naiba i-a ieşit asta?

— Da, Gideon, am reuşit! M-am prăbuşit în braţele lui, fără să iau seama la răni. A fost domnul Whitman şi nu-mi vine să cred că nu l-am recunoscut.

— Domnul Whitman?

Am încuviinţat din cap şi l-am strâns şi mai tare în braţe.

— Mi-a fost aşa de frică gândindu-mă c-ai fi putut să n-o faci. Domnul Whitman şi-a dat seama foarte bine: fără tine nu vreau nici eu să mai trăiesc. Nici măcar o singură zi!

— Te iubesc, Gwenny!

Gideon mă îmbrăţişă aşa de strâns, c-am simţit că nu mai am aer.

— Bineînţeles că am făcut-o. Sub supravegherea lui Lucy şi a lui Paul oricum n-am mai avut de ales. Ei au dizolvat chestia aia într-un pahar cu apă şi m-au forţat s-o beau până la ultimul strop.

— Acum m-am prins! strigă Xemerius. Aşadar ăsta era planul vostru genial! Gideon a păpat piatra filosofală şi-acum este şi el nemuritor. Nu-i rău, mai ales dacă te gândeşti că, de la un moment dat, Gwenny oricum s-ar fi simţit cam singurică.

Micuţul Robert îşi dăduse la o parte mâinile de la ochi şi ne privea acum cu ochii mari de uimire.

— O să fie totul bine, dragul meu, i-am spus eu. Ce păcat că încă nu existau psihoterapeuţi pentru stafii traumatizate - o nişă de piaţă la care merita să te gândeşti. Tatăl tău o să-şi revină! Şi să ştii că este un erou.

— Cu cine vorbeşti?

— Cu un prieten foarte curajos, am spus eu şi i-am zâmbit lui Robert, care-mi zâmbi timid înapoi.

— Oh, oh, cred că-şi revine, zise Xemerius.

Gideon îmi dădu drumul, se ridică şi privi înspre domnul Whitman.

— Va trebui să-l leg, spuse el cu un oftat. Şi trebuie bandajată şi rana doctorului White.

— Da, şi pe urmă va trebui să-i eliberăm şi pe ceilalţi din camera cronografului, am spus eu. Dar înainte de asta va trebui să cugetăm foarte bine ce le vom povesti.

— Şi mai înainte de toate ar trebui neapărat să te sărut, spuse Gideon şi mă luă din nou în braţe.

Xemerius suspină.

— Deci, pe bune! De-acum încolo aveţi o veşnicie la dispoziţie pentru asta!

Luni, la şcoală, toate erau ca-ntotdeauna. Mă rog - aproape toate.

În ciuda temperaturilor de primăvară, Cynthia avea înfăşurat un fular gros în jurul gâtului şi traversă rapid foaierul, fără să

privească în stânga sau în dreapta.
Gordon Gelderman se ţinea după ea.
— Haide, Cynthia! mormăia el. Îmi pare rău. Dar nu poţi să rămâi supărată pe mine pentru totdeauna. Şi-apoi, nu am fost singurul care a vrut să-ţi facă petrecerea un pic mai... incitantă. Am văzut clar cum prietenul ălora din Madison Garden a turnat şi el o sticlă de votcă în bol. Iar Sarah a recunoscut până la urmă că jeleul verde era compus în proporţie de nouăzeci la sută din şnapsul de agrişe făcut de bunică-sa.
— Pleacă! spuse Cynthia, încercând în acelaşi timp să ignore un grup de elevi de clasa a opta care chicoteau şi o arătau cu degetul. M-ai... m-ai făcut batjocura întregii şcoli! N-am să ţi-o iert niciodată!
— Şi prostul de mine a ratat această petrecere! spuse Xemerius.
Se aşezase pe bustul lui William Shakespeare, care, în urma „unui accident regretabil” (după cum se exprimase directorul Gilles după ce tatăl lui Gordon făcuse o donaţie foarte generoasă pentru renovarea sălii de sport, înainte de asta el catalogând incidentul drept distrugerea din rea voinţă a moştenirii culturale preţioase), avea lipsă o bucată de nas.
— Cyn, dar este o prostie! chiţăia acum Gordon. Săracul de el, părea să nu mai scape de perioada schimbării de voce. Nu interesează pe nimeni că te-ai giugiulit cu tipul ăla de paisprezece ani, iar vânătăile de pe gât or să dispară până săptămâna viitoare, şi, la urma urmei, asta este foarte... au!
Palma Cynthiei aterizase pe obrazul lui Gordon cu un plici zgomotos.
— A durut!
— Sărmana Cynthia, am şoptit eu. Dacă mai află şi că adoratul ei domn Whitman şi-a dat demisia, o să fie distrusă.
— Da, o să fie ciudat fără Veveriţoi. S-ar putea chiar ca engleza şi istoria să ne facă plăcere de-acum încolo. Leslie se agăţă de mine şi mă trase după ea în direcţia scării. Deşi, aş vrea să fiu cinstită. Nu l-am putut suporta niciodată - instinct bun, aş spune -, dar orele lui nu erau deloc rele.
— Nici nu-i de mirare - a participat personal la toate evenimentele istorice.
Xemerius ne urma în zbor. Urcând treptele, am fost cuprinsă tot mai mult de melancolie.

— Diavolul este o veveriţă, spuse Leslie. Acum măcar ştim de unde venea felul lui de a se exprima. Îi doresc să putrezească în temniţele Gardienilor. Oh, iat-o pe Cynthia plângând în hohote şi îndreptându-se spre toaletă! Râse. Cineva ar trebui să-i povestească Cynthiei faza cu Charlotte; pariez că după aceea s-ar simţi mai bine. Dar, unde ţi-e verişoara?

Leslie se uită după ea.

— S-a dus la oncolog! am lămurit-o eu. Am încercat să-i explicăm diplomatic mătuşii Glenda că mai există şi alte motive pentru senzaţiile de greaţă ale lui Charlotte, pentru culoarea verzuie a tenului ei, pentru dispoziţia mizerabilă şi pentru teribilele dureri de cap, dar se pare că mătuşa Glenda nu cunoaşte fenomenul de mahmureală, mai ales la fiica sa infailibilă. Este ferm convinsă că Charlotte are leucemie. Sau o tumoare pe creier. Azi-dimineaţă nu era pregătită să creadă nici măcar într-o vindecare miraculoasă, şi asta deşi mătuşa Maddy i-a strecurat foarte discret o broşură despre tinerii la pubertate şi alcoolul.

Leslie chicoti.

— Ştiu, e de-a dreptul urât, dar o fi voie să ne bucurăm şi noi un pic de răul altuia, fără să acumulăm o karma proastă, nu? Doar un pic. Şi numai azi. De mâine vom fi absolut drăguţe cu Charlotte, da? Poate că reuşim s-o cuplăm cu verişorul meu...

— Da, dacă vrei să ajungi în iad, n-ai decât.

Mi-am lungit gâtul ca să arunc o privire peste capetele elevilor din faţa mea către nişa lui James. Era goală. Deşi nu mă aşteptasem la altceva, am simţit un fior.

Leslie mă strânse de mână.

— Nu este acolo, aşa-i?

Am scuturat din cap.

— Atunci, înseamnă că planul a funcţionat. Gideon o să fie un bun medic, spuse Leslie.

— Doar n-ai să plângi acum din cauza snobului ăluia încuiat? Xemerius făcu o tumbă în aer deasupra mea. Mulţumită ţie a putut să trăiască o viaţă lungă şi împlinită, în care sunt sigur că a scos din sărite o mulţime de oameni.

— Da, ştiu, am spus eu şi mi-am şters nasul pe furiş.

Leslie îmi dădu o batistă. Apoi îl observă pe Raphael şi-i făcu cu mâna.

— Şi-apoi, mă ai pe mine pentru tot restul vieţii tale veşnice.

Xemerius mă atinse cu un fel de pupic umed. Eu sunt mult mai tare. Şi mai periculos. Şi mai folositor. Şi am să fiu mereu lângă tine, dacă, peste două sau trei sute de ani, prietenul tău nemuritor se răzgândeşte şi-şi alege alta. Eu sunt cel mai devotat, şi cel mai frumos, şi cel mai inteligent partener pe care şi l-ar putea dori cineva.

— Da, ştiu, am spus eu din nou, în timp ce i-am văzut din mers pe Raphael şi pe Leslie salutându-se - şi anume cu cele trei sărutări obligatorii pe obraz, despre care Raphael ne spusese că este salutul tipic al francezilor. Nu ştiu cum, dar reuşeau de fiecare dată să se dea cap în cap.

Xemerius rânji impertinent.

— Dar, dacă te simţi singură, ce-ai zice dacă ţi-ai cumpăra o pisică?

— Poate mai târziu, am zis eu. Când n-am să mai locuiesc acasă, iar tu ai să te porţi fru...

M-am oprit brusc. Direct în faţa mea, din peretele clasei doamnei Counter, s-a materializat o siluetă întunecoasă. Deasupra unei cape zdrenţuite de catifea plutea un gât sfrijit, iar de deasupra lui mă fixau ochii negri şi plini de ură ai contelui di Madrone, alias Darth Vader.

Începu de îndată să horcăie:

— Aşadar, v-am găsit, demon cu ochi de safir! Am străbătut neliniştit secole, căutându-vă pretutindeni, pe voi toţi de-aceeaşi tagmă, căci am jurat să vă ucid, iar un Madrone nu-şi încalcă nicicând jurământul.

— Prieten de-al tău? se interesă Xemerius, în timp ce eu încremenisem de frică.

— Aaargh, horcăi fantoma, trase sabia din teacă şi se năpusti asupra mea. Pământul va musti de sângele vostru, demone! Străpunşi veţi fi de săbiile sfintei Alianţe florentine...

Făcu o fandare şi lovi. Mi-ar fi retezat braţul, dacă nu ar fi fost doar sabia unei fantome. Cu toate acestea, am tresărit.

— Hei, hei, hei, prietene, încearcă să nu faci stres, zise Xemerius şi ateriză fix la picioarele mele. Se pare că nu ştii nici cât negru sub unghie despre demoni. Fata asta este o fiinţă umană, chiar dacă una ieşită din comun, iar caraghioasa ta sabie fantomă nu-i poate face nici un rău. Dacă vrei să omori demoni, atunci poţi să-ţi încerci norocul cu mine.

Darth Vader fu iritat timp de o clipă. Apoi horcăi decis:

— N-am să plec niciodată de lângă creaturile demonice până ce nu-mi voi îndeplini misiunea. Voi blestema fiecare gură de aer pe care-o va respira.

Am oftat. Ce perspectivă sinistră. Îl şi vedeam pe Darth Vader lângă mine pentru tot restul vieţii mele, scoţând pe gură, fără încetare, vorbele lui pline de ură. Aveam să pic la toate examenele, pentru că el avea să-mi horcăie în ureche, avea să-mi distrugă balul de absolvire şi nunta şi...

Se pare că şi Xemerius se gândea la aceleaşi lucruri. Mă privi ingenuu.

— Am voie, te rog, să-l mănânc?

I-am zâmbit.

— Dacă întrebi aşa de politicos, nu pot să spun nu!

Extras din London Gazette Jurnalul lui Lady Danbury 24 aprilie 1785

La acest sfârşit de săptămână, lordul şi Lady Pimplebottom au anunţat logodna fiului lor cel mai mare, James Pimplebottom, cu Miss Amelia, fiica cea mică a vicontelui Mountbatton, ceea ce, desigur, că nu a mai surprins pe nimeni, deoarece au existat observatori care au relatat încă de acum câteva luni despre o legătură strânsă între cei doi, care, dacă e să dăm crezare zvonurilor, au putut fi observaţi recent ţinându-se de mână la balul dat de familia Claridge (de unde am relatat).

James Pimplebottom iese în evidenţă dintre, din păcate, prea puţinii gentlemeni avuţi de vârsta căsătoriei nu numai printr-un aspect plăcut şi maniere ireproşabile, el fiind în acelaşi timp şi un extraordinar călăreţ şi spadasin, în vreme ce viitoarea sa soţie se remarcă printr-un gust vestimentar rafinat şi prin actele ei de caritate demne de toată lauda.

Nunta celor doi va avea loc în luna iulie, la conacul de pe moşia familiei Pimplebottom.

Epilog

14 ianuarie 1919

— Foarte drăguţ, draga mea. Aceste nuanţe discrete nu numai că sunt elegante, dar dau şi senzaţia de confort. A meritat până la urmă să comandaţi materialul pentru draperii în Italia, nu-i aşa?

Lady Tilney făcuse o tură a salonului şi evaluase totul. Acum se apropie de şemineu şi îndreptă fotografiile care erau expuse pe policioara acestuia, în rame de argint. Lucy se temea în sinea ei că Lady Tilney ar fi putut trece cu degetul arătător al mâinii înmănuşate peste policioară şi-apoi să-i facă reproşuri că nu era mai exigentă cu fata în casă. Ceea ce era absolut adevărat.

— Da, trebuie să recunosc că este o încăpere cu stil, continuă Lady Tilney. Salonul este cartea de vizită a unui cămin. Iar aici se vede imediat că doamna casei are gust.

Paul schimbă cu Lucy o privire amuzată şi-i dărui lui Lady Tilney una dintre îmbrăţişările lui de urs.

— Ah, Margret, rosti el râzând. Nu te mai comporta de parcă asta ar fi opera lui Lucy. Doar tu cu mâinile tale ai ales fiecare lampă şi fiecare pernuţă. Ca să nu mai vorbim despre cum l-ai luat la rost pe tapiţer. Iar noi nici măcar nu ne putem revanşa, ajutând la asamblarea unui raft de la IKEA.

Lady Tilney se încruntă.

— Scuze, o mică glumă.

Paul se aplecă şi mai puse încă o bucată de lemn de fag în focul care trosnea.

— Doar această imagine cumplită şi deformată distruge efectul întregii mele compoziţii! Lady Tilney arătă spre pictura care decora peretele opus. N-aţi putea măcar să-i găsiţi loc într-o altă încăpere unde...?

— Margret, acela este un Modigliani veritabil, spuse Paul răbdător. Peste o sută de ani va valora o avere. Lucy a scâncit vreo jumătate de oră când l-a descoperit la Paris.

— Nu-i adevărat. Cel mult un minut, replică Lucy. Oricum,

viitorul copiilor noştri şi al copiilor copiilor noştri este asigurat cu el. Cu el şi cu Chagallul de pe casa scării.

— De parcă ar fi nevoie, spuse Lady Tilney. Cartea ta, Paul, precis va fi un bestseller, iar eu ştiu că Secret Service vă plătesc un venit cu adevărat impresionant. Care se explică dacă ne gândim la ce servicii le aduceţi. Scutură din cap. Deşi eu nu pot fi de acord ca Lucy să facă această meserie periculoasă. Abia aştept să devină şi ea un pic mai gospodină. Aşa cum, mulţumesc lui Dumnezeu, va şi fi cazul.

— Eu, în schimb, abia aştept să se inventeze încălzirea centrală. Lucy se lăsă tremurând într-unul dintre fotoliile de lângă şemineu. Ca să nu mai vorbim de celelalte lucruri. Se uită la ceasul de pe şemineu. În zece minute ajung, spuse ea emoţionată. Luisa ar putea începe prin a aşeza faţa de masă. Se uită la Paul. Ce crezi, cum va primi Gwendolyn vestea că va avea un frăţior? Mă gândesc că trebuie să fie un sentiment ciudat. Îşi mângâie burtica uşor bombată. Dacă şi copilul nostru va avea copii, aceştia vor fi bătrâni înainte ca Gwenny să se nască măcar. Şi poate că este şi geloasă. La urma urmei, pe ea am părăsit-o când era doar un bebeluş, şi când va vedea acum...

— Precis că se va bucura, îi întrerupse Paul oratoria. Îi puse o mână pe umăr şi o sărută tandru pe obraz. Gwendolyn este o fiinţă la fel de inimoasă şi de adorabilă ca şi tine. Şi ca Grace, îşi drese glasul pentru a-şi masca emoţia ce-l cuprinse brusc. Eu mă tem mai mult de clipa în care Gwendolyn şi micul ticălos mă vor anunţa că voi fi bunic, spuse el apoi. Sper să mai lase să treacă nişte ani până atunci.

— Mă scuzaţi! Intrase menajera. Am uitat! Să aşez masa în sufragerie sau aici, doamnă Bernhard?

înainte ca Lucy să poată răspunde, Lady Tilney începuse deja să pufnească revoltată.

— În primul rând, trebuie să bateţi la uşă, spuse ea severă. În al doilea rând, trebuie să aşteptaţi până auziţi Intră. În al treilea rând, nu trebuie să apăreţi ciufulită în faţa stăpânilor. Şi-n al patrulea rând, nu ne adresăm cu domnul şi doamna Bernhard, ci cu Madam şi Sir.

— Da, Madam, spuse fata intimidată. Atunci am să aduc prăjitura.

Lucy se uită după ea oftând.

— Cred că n-o să mă obişnuiesc niciodată cu numele ăsta.